

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Walkoff Wedding

MAREN MOORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

walkoff düğün

Orleans Üniversitesi

Üçüncü Kitap

maren moore

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Maren Moore/R. Holmes Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarların yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, şirketler, organizasyonlar, mekanlar, olaylar ve vakalar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve rastlantısaldır.

Yazarlar, yazarların veya üçüncü tarafların web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Kapak Tasarımı: Maren Moore
Çift İllüstrasyonu: Chelsea Kemp Editörlük:
One Love Editing
Düzeltilme: Holly at Bird and Bear Editorial Services

OceanofPDF.com

*Hala beyaz atlı prenslerini bekleyen tüm kızlar için.
Aşk her zaman kolay değildir.*

Ama doğru kişiyle... olacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Monty Jay'e:

*Ruh eşim. İkiz alevim.
Hiç kimse senin kadar parlak
yanmayacak. Yıldızlar bizi eve çağırana
kadar seni seviyorum.*

OceanofPDF.com

contents

[Louisiana Sözlük Çalma](#)

[Listesi](#)

[ÖNCE](#)

[Orleans Üniversitesi Öğrenci Bilgi Forumu Özel](#)

[Mesaj Talebi:](#)

[BÜLTEN](#)

[BÜLTEN](#)

[BÜLTEN](#)

[BÜLTEN](#)

[BÜLTEN](#)

[BÜLTENB](#)

[ÜLTEN](#)

[BÜLTEN](#)

[BÜLTEN](#)

[DOKUZ AY SONRA](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Sonsöz Sonra](#)

[Moore'a mı ihtiyacınız var?](#)
[Also by Maren Moore Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

louisiana dictionary

Bunu yazarken fark ettim ki bu terimlerden/sözlerden/telaffuzlardan bazıları bilinmeyebilir, bu yüzden bir cajun/creole rehberi eklemek istedim!

*** Bunlar kendi tanımlarımın yanı sıra çeşitli kamu web sitelerinden birkaç tanımın bir karışımıdır.*

Lütfen bunu hiçbir şekilde resmi bir çeviri/sözlük olarak kabul etmeyin.

*Bu tamamen **eğlence** için!*

Cher- Cher (shaa) - Fransızca'dan türetilmiş Cajun ve Creole argosu.
Sevgilim, canım veya tatlım anlamına gelen bir sevgi terimi.

Bergeron- (baj-ron)

Arceneaux- (are-sun-oh)

Barrilleaux (bear-uh-low)

OceanofPDF.com

playlist

Kazara aşık oldum- Counting Crows
Anywhere But Here- Hilary Duff
I'll Be- Edwin McCain
Hayatımın En Güzel Günü- Jesse McCartney
Jüpter'in Damlaları- Tren
Kağıt Yüzükler- Taylor Swift
Semi-Charmed Life- Third Eye Blind
Sarı- Coldplay
Linger- Royel Otis

Çalma listesinin tamamını dinlemek için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

before

oceanofpdf.com

orleans university student information forum

We're two weeks out from Orleans U's annual spring art fundraiser! Please see the flyer below with all information and don't forget to share this with all of your friends on social media to get the word out. More shares = more money for OU Art!

Yesssss! Yılın en sevdiğim zamanı. Acaba o çıplak adamı tekrar boyayabilecek miyiz?

Kullanıcı2: Onun... meyvesi bağış kampanyasının en iyi

parçasıydı. İYKYK Kullanıcı3: Gerçek bir sanat eseri.

Kullanıcı4: Ben diyorum ki, bağış toplama çabalarımızın bir parçası olarak onu geri getirmek için fakülteye dilekçe verelim.

ArtGirl: Yani... departman için çok para topladı... her ne kadar alışılmışın dışında olsa da.

Kullanıcı5: Kesinlikle.

OrleansU11: Erkeklerden ve bağış toplayanlardan bahsetmişken... beyzbol takımının oyuncu açık artırmasıyla bir randevu düzenlediğini herkese bildirmek için uğradım. Tüm gelir doğrudan Hellcats spor departmanına gidecek. □

ArtGirl: Vay canına, hemen oraya kaydın ve devam ettin ha? Bu yazı sanat departmanı için, ısıtılmalı banyo zemini için para toplayan sporcular için değil. Titreşimli duş başlıkları ve saunalar yeterli değil mi?

OrleansU11: Erkeklerin soyunma odasının içini biliyor musun?

ArtGirl: Asıl sorudan , değil mi?

Tanrım, siz sporcular bir şeysiniz.

Bu senin flört etme şeklin mi ArtGirl? Eğer öyleyse, hoşuma gitti.

ArtGirl: Rüyanda görürsün.

Kullanıcı2: Belki de siz ikiniz bir oda tutmalısınız?

İyi fikir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

private message request:

Bana ıkma teklif etmenin komik bir yolu ama kabul ediyorum.

ArtGirl: Ah, egoist ve kuruntulu. Sende her Şey var.

OrleansU11: Kendinden emin ve umutlu* demek istediniz. Biliyorum.

ArtGirl: Her zaman kızların dm'lerine kayar mısın?

OrleansU11: Sadece sanat aktivistleri.

OceanofPDF.com

bulletin

Here's your friendly reminder that with only one week left, the art department is still accepting donations for this year's spring fundraiser. Support your local artists!

Bugün sanat bölümünün bağış kampanyasına bağışta bulundum. Bir şey değil, ArtGirl.

ArtGirl: Sanat departmanı size teşekkür ediyor.

Hayır, senin için yaptım. Ben bir centilmenim.

ArtGirl:

OceanofPDF.com

bulletin

A win for one hellcat is a win for all.
Just in: The art department scores a
sizable grant only two weeks after a
record breaking fundraiser!

OrleansU11: Sanat departmanının aldığı hibeyi duydum.
Tebrikler, ArtGirl.

Teşekkürler, Jockboy. Eminim gelecek haftaki açık artırma siz
sporcular için bir ton para toplayacaktır.

OrleansU11: Evet, çoğunlukla kapmak için hazır olduğum için,
ama bilirsiniz, para paradır.

Saçmalıyorsun.

Hoşuna gitti.

Hala hayal görüyor.

OceanofPDF.com

bulletin

Hey Hellcats! Wanna win a date with Orleans' hottest baseball bachelors? You could be the lucky winner by attending tomorrow night's auction. The prize? Maybe the man of your dreams ☑

Bana teklif vermek için son şansın ArtGirl. Şansını kaçıracaksın.

ArtGirl: Hala konuşuyor olmamızın garip olduğunu düşünmüyor musun? Birbirimizin adını bile bilmiyoruz. Yani istediğimin bu olduğunu biliyorum... ama yine de.

Hayır. Seninle konuşmayı seviyorum. Başka kim benimle uğraşacak?

Biri seni alçakgönüllü yapmalı, Jockboy. Ben sadece işi olan şanslı kızım.

bir tehditsin.

ArtGirl☐

ArtGirl: Yarın için iyi şanslar. Umarım bir kız öğrenci yurdu kızı seninle bir randevu kazanır ve eski günlerini yeniden yaşamak isteyen elli yaşında bir puma olmaz.

Tanrım ArtGirl, bu bir randevu, eskort servisi değil. Ayrıca, kadınlar iyi şarap gibi yaşlanır. Ben ayrımcılık yapmam.

bulletin

The hellcat baseball team sure knows how to heat things up on campus y'all... last night's auction was a wild success bringing in lots of new backers and funding for our beloved players. Thanks for supporting your fellow students!

OrleansU11: Gertrude adında çok tatlı bir bayanın beni randevuya çağırdığını ve geceyi rahmetli kocası Harold hakkında konuşarak geçirdiğimizi bilmenizi istedim.

ArtGirl: Namusunuzun güvende olmasına sevindim o zaman.

OrleansU11: Muhtemelen o kadar ileri gitmezdi...

ArtGirl: Tabii ki hayır. O zaman klişeleşmiş playboy sporcu tiplerine uymazdın.

ArtGirl: Meraktan soruyorum... Eğer o adam olmasaydın. Kim olurdun?

Benim o adam olduğumu kim söyledi? Etiketleri sevmem. Ben sadece... benim.

ArtGirl: Peki sen kimsin, Jockboy? Gerçekte kimsin? Herkesin bildiği sporcu etiketi değil, tüm bunların altındaki gerçek sen?

Bu çok derin ArtGirl, ama ısıracığım. Bilmiyorum. Ben klasik rock'ı ve annesinin yemeklerini seven bir adamım. Şiiri severim, gerçi takım arkadaşlarım bunu bilselerdi bunu yaşamama asla izin vermeyeceklerinden eminim. Çok çalışkanım ve sanırım arkadaşlarımdan bir sorunları olduğunda başvurdıkları kişiyim. Onları çözmek benim doğamda var. İyi tavsiyeler verdiğim söylenir.

Vay canına. Evet, seni hiç şiir okuyan biri olarak düşünmemiştim. En sevdiğin şair kim?

İşte bu yüzden bir kitabı kapağına bakarak değerlendiremezsiniz. Kulağa ne kadar klişe gelse de, Robert Frost. Her şeyi olduğundan daha fazla görmesini seviyorum. Sıradanlığın içindeki güzellik.

OrleansU11: Peki ya sen ArtGirl? Orleans U'nun sanat bölümü için bir aktivist olmanın dışında kimsin sen?

Bir bakalım. Robert Frost'u sevmek kadar derinden etkileyen bir şey yok. Ben sadece resim yapmayı ve eskiz çizmeyi seven bir kızım. Yemek yapmayı severim ve astroloji ve evrenle ilgili bir tür takıntım var. Ayrıca, tek arkadaşı internette tanıştığı garip bir adam olabilecek türden bir kızım.

Hayır, bu doğru olamaz.

ArtGirl: Acınası bir şekilde öyle. Aslında gerçek hayatta gerçekten utangaç ve sessizim.

Tamam, şimdi bunun doğru olamayacağını biliyorum. Daha ilk konuşmamızda canıma okuyan kız mı? Yok canım, ArtGirl utangaç değildir.

ArtGirl: Yüz yüze değil de çevrimiçi olduğunuzda farklı oluyor. Bir ekran aracılığıyla daha kolay.

OrleansU11: Evet, sanırım bu doğru.

OrleansU11: O zaman birbirimize sahip olduğumuza sevindim. Eminim o ilk mesajdan sonra arkadaş olacağımızı hiç düşünmemişsinizdir, değil mi?

ArtGirl: Arkadaş olduğumuzu kim söyledi?

ArtGirl: Şaka yapıyorum. Bazıları buna kader der.

OceanofPDF.com

bulletin

You're invited
charity ball supporting Orleans U!
This year's end of school ball theme
is: masquerade! That's right, throw on the most gorgeous ball
gown you own and join us for a sayonara to the school year all
while raising money for yet another good cause. Masks: not
optional.

One last hoorah: a

OrleansU11: Çok önemli bir soru, ArtGirl.

ArtGirl: Dinliyorum...

OrleansU11: Pizzada ananas. Evet mi hayır mı?

ArtGirl: Sadece psikopatlar pizzada ananas yer.

Seni engellemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

OrleansU11: Günün nasıldı?

ArtGirl: Üzgünüm, bunu "çok önemli bir soru" olarak
değerlendirmenize hala takıldım.

OrleansU11: Yedikleri pizzaya bakarak bir insan hakkında çok
şey söyleyebilirsiniz ve bu gece @ Jack's'te çocuklarım ananaslı
pizza aldılar ve kusabileceğimi düşündüm. İğrençti.

ArtGirl: Ben sadece sebze seven bir kıyım. Bütün sebzeleri
istiyorum. Açıkçası günüm stresliydi. Ama en azından ananaslı
pizza yemiyorum.

Olumlu yönler bakmanın yolu. Bunun hakkında konuşmak ister
misin?

ArtGirl: Pek sayılmaz ama teşekkür .

OrleansU11: Seni gülümsetmek için ne yapabilirim, ArtGirl?

ArtGirl: Bunu zaten yapıyorsun.

ArtGirl: Neden bir partide falan değil de Cuma gecesi burada benimle konuşuyorsun? Klişeleşmiş playboy sporcular genellikle hafta sonları kardeşlik evinde olurlar.

İyi ki ben değilim o zaman, değil mi? Bu gece dışarı çıkmak istemedim. Gizli mektup arkadaşımıyla konuşmak istedim. Neden bir partide değilsin ya da iyi bir küçük aktivist gibi kampüste bir yerde protesto yapmıyorsun?

ArtGirl: Benim bir parti kızı olmadığımı biliyorsun. Açıkçası, evde kalıp internette yabancılarla konuşmayı tercih ediyorum.

ArtGirl: Neyse ki bu gece miting yoktu da evdeyim, bir yandan seninle konuşurken bir yandan da bir eskiz üzerinde çalışıyorum.

O zaman sanırım bu halloldu. İkimiz de tam olarak olmak istediğimiz yerdeyiz. Şimdi bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle ArtGirl. Adın gibi mi? Lütfen?

ArtGirl: Bininci kez söylüyorum, isim yok. Hatırladın mı? Sonsuza kadar ArtGirl ve Jockboy. Ben sadece... bu şekilde daha rahatım. Anonim olmayı seviyorum.

Pekala, tamam. Denemeye değerdi. Bana başka bir şey söyle o zaman? Kimsenin bilmediği ilginç bir şey.

Sadece benim için bir şey.

ArtGirl: Ön uyarı, ben ilginçlikten kesinlikle en uzak şeyim.

Saçmalık. Bence sen tanıdığım en ilginç insansın.

ArtGirl: Görünüşe göre pek fazla insan tanımıyorsun, Jockboy. Ben sıkıcıyım ve bununla bir sorunum yok. Sessiz yalnızlığı seviyorum, huzur içinde ortama karışabiliyorum.

OrleansU11: İnan bana, bir sürü insan tanıyorum ve hala senin gibi biriyle tanışmadım. Bu garip olabilir ama bazen hiç tanımadığım bir kızın beni her gün gördüğüm çoğu insandan daha iyi tanıdığını hissediyorum.

Garip değil. Bazen ben de öyle hissediyorum.

ArtGirl: Tamam, benimle ilgili "ilginç" bir şey...

ArtGirl: Augustus adında obez bir corgi'm var. Kısaca Auggie. Tanıyabileceğiniz en büyük kişiliğe sahip. Yakasında küçük mavi bir papyon var ve bu onu tam bir beyefendi gibi gösteriyor.

Çok şirin. Corgileri severim, yürürken paytak paytak yürürler.

ArtGirl: Evet, öyle. Ona bir köpek almam gerekebilir. Koşu bandı gibi bir şey. Tamam, tamam sıra bende. En sevdiğin film? Tüm zamanların.

OrleansU11: Ah... bu zor bir soru. Dürüstçe mi? The Sandlot. Muhtemelen klişe gelebilir ama çocukken izlediğimi ve ilk kez beyzbol oynamak istediğimi hatırlıyorum. Benim için sadece sporun heyecanı değil, aynı zamanda kardeşlik de vardı. Sevdiğim bir aile bulmuştum. Beş yaşında falandım. O zamandan beri herhalde binlerce kez izlemiştir.

Buna bayıldım. Beyzbol oyuncusu olmak istediğini hep biliyor muydun?

OrleansU11: Evet. Yani, lise birinci sınıfa kadar profesyonel olarak oynamak için seçmelere girmek istediğimi bilmiyordum ama oynamak her zaman bir hayaldi.

ArtGirl: Seçmeler... NBA gibi mi?

NBA demediğini biliyorum ArtGirl. Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

ArtGirl: Şaka yapıyorum ;)

Lanet olsun, beni böyle panikletme. Doğaçlama bir beyzbol dersi vermek üzereyiz. Aklıma gelmişken belki de Sandlot'u izlemelisin.

ArtGirl: İlginç ya da sosyal bir kelebek olmayabilirim... ama oldukça zekiyim, Jockboy.

En azından birimiz öyle.

OrleansU11: En sevdiğiniz yemek nedir?

ArtGirl: Gino'nun lazanyası... ya da çilek.

OrleansU11: Şu anda aklıma edepsiz bir şey geliyor ama bir centilmen olduğum için söylemekten kaçınacağım, ya da en azından internette öyleyim. Seninle birlikte.

ArtGirl: Benim çilek sevmem sana pis bir şey mi düşündürüyor?

OrleansU11: Her şey bana kirli bir şey düşündürüyor. Ben bir erkeğim.

ArtGirl: Güzel.

OrleansU11: Hiç tanışmamış olmamıza rağmen şu anda her gün konuşuyor olmamız biraz çılgınca. Dürüst olmak gerekirse, konuşmasaydık gerçekten garip hissederdim.

Evet. Öyle. Yine de memnun muyum? Ne kadar çılgınca görünse de, beklenmedik arkadaşlığımızın gerçekleşmesine sevindim. Klişeleşmiş playboy sporcu olsan bile.

OrleansU11: Ve çok şişman bir corgi ile utangaç, kararlı bir sanat aktivisti olsanız bile.

OrleansU11: Hangi taslak üzerinde çalışıyorsunuz?

ArtGirl: Görmek ister misin?

Lanet olsun, bana sanatını göstereceksin. Bu oldukça samimi hissettiriyor, ArtGirl. İlişkimizde böyle büyük bir adıma hazır mısın?

ArtGirl: Bu sadece bir çizim. Yüzüm değil.

OrleansU11: Ya da başka □

Ve evet, görmek istiyorum.

Hâlâ üzerinde . Ama, tamam.

ArtGirl: Fotoğraf Eklentisi

OrleansU11: Benimle dalga geçiyor olmalısın

OrleansU11: Bunu sen mi çizdin?

ArtGirl: Evet. Yani dediğim gibi... bu devam eden bir çalışma, bu yüzden üzerinde çok şey bitirmem gerekiyor. Gölgelelendirmeler falan.

Bu inanılmaz. Gerçekten, çenem şu anda yerde.

Bu bir galeride olmalı, ArtGirl. Benden saklıyordun.

Evet, doğru. Ama... bu benim hayalim. Bir gün eserlerimi bir galeride görmek.

OrleansU11: Bir gün ziyaret edeceğimden ve seni sergide göreceğimden kesinlikle şüphem yok. Yetenekten de ötesin.

Teşekkür . Ciddiyim.

ArtGirl, ya biz... tanışsaydık?

ArtGirl:
Tanıştınız mı?

OrleansU11: Evet, bir yer seçsek ve interneti siktir et, forumu siktir et desek ve gerçek hayatta takılsak nasıl olur?

O zaman her şey değişir. Artık internette tanışan iki yabancı değiliz. Bunun anonimliğini sevmiyor musun? Ya da burada hiç baskı olmaması. Ya bu sadece burada işe yararsa? Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.

Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok ArtGirl. Ben senin aylardır konuştuğun adamım... Sadece bunu ekran yerine yüz yüze yapıyor olacağız.

Bunun doğru olamayacağını biliyorsun. Ben hazır değilim. Ama ya bunu kadere bırakırsak?

ArtGirl: Yıldızlar. Bırak evren yapması gerekeni yapsın. Eğer buluşacaksak, buluşuruz. Bunu düzenlemek zorunda kalmadan. Evrenin bizim lehimize çalıştığına inanan biriyim.

Bu işi şansa bırakıyorsun, bebeğim.

ArtGirl: Evet, ama olması gerekiyorsa, olacaktır.

ArtGirl: Doğum günün ne?

OrleansU11: 27 Eylül

ArtGirl: Ah... bu tam anlamıyla çok şeyi açıklıyor. Bir Terazi.

ArtGirl: Dengeli, ancak iyi olduğunu bildiğin konularda kibirli. Bazen biraz fazla özgüvenli, komik. Büyüleyici, zeki, sakın. Eminim çok da seksisindir.

OrleansU11: Seksi olduğumu bildiğin halde benimle hiç tanışmamış olman çok komik.

Ben ateşliyim. Gerçekten çok ateşliyim ve eğer bunu kendin öğrenmek istersen...

ArtGirl: Kahretsin, saat sabahın üçü, yatmam lazım. Yarın büyük bir gün. İyi geceler Jockboy. Xo

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

bulletin

BASEBALL PLAYERS BUTTS... FOR
CHARITY? COME OUT TODAY FOR
THE HELLCATS ANNUAL CARWASH.
ALL PROCEEDS WILL GO TO THE SANDLOT. A LOCAL
CHILDREN'S LITTLE LEAGUE PROGRAM.

ArtGirl: Umarım benden daha iyi bir gün geçirmişsindir. Tanrım,
bugün berbattı. □

İyi misin?

ArtGirl: Evet, gerçekten berbat bir gün geçirdim ve yorganın altına
girip hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorum.
En iyi şekilde kaçınma.

OrleansU11: Ne ?

ArtGirl: Tüm bu ukala, atletik havanın altında beyaz atlı prens
değilseniz, o zaman hiçbir şey LOL

Kesinlikle senin beyaz atlı prensin olabilirim, ArtGirl. Bu yontulmuş
çeneyi görseydin, bilirdin. Kendin görebilirsin... Sadece teklifimi
kabul etmeni bekliyorum.

Keşke. Gerçekten şu anda bir sarılmaya ihtiyacım var.

Ve en iyi sarılmaları ben yaparım. Şimdi ben, tüm parlak zırhımın
ihtişamıyla sizin beyaz atlı prensiniz, nasıl yardımcı olabilirim?

ArtGirl: Bu kulağa çılgınca gelecek. Adil uyarı.

Ne kadar çılgınca ki?

ArtGirl: Oldukça çılgınca, güven bana.

ArtGirl: Şeytani üvey babam... beni arkaik bir görücü usulü
evliliğe zorlamaya çalışıyor. Gerçekten çok uzun hikaye.

Ne?

Söylemişim. Bu delilik. O delirmiş. Yani benim beyaz atlı prensim değilsen, diz çöküp benimle evlenmeye hazır değilsen, ne yazık ki bu kabusun içinde sıkışıp kaldım. Bunu yazmak bile çok çılgınca geliyor. Açıkçası, diz çökme konusunda şaka yapıyorum.

Neden? Seninle evleneceğim.

Vay be, sen de mi delisin? Adımı ya da neye benzediğimi bile bilmiyorsun.

Anlambilim. İnkâr edilemez bir kimyamız var, bebeğim. Bu sahte olamaz.

OrleansU11: Ne zaman ve nerede ortaya çıkacağım?

Yüzükleri ben mi alayım, sen mi? Dörtlü mü olacak?

OrleansU11: Oooh, renklerimiz ne olacak? Ben klasik siyah ve beyazdan yanayım.

ArtGirl: Haha, saçmalıyorsun. Belli ki hala ilk konuşmaya başladığımız zamanki gibi hayal görüyorsun. Ama gülümsüyorum, bu yüzden teşekkür ederim.

Tamam. Ama bana söz ver. Eğer kader bizi bir araya getirirse ve sen hala beyaz atlı prens gibi bir kocaya ihtiyaç duyarsan, o zaman teklifimi kabul edeceksin.

ArtGirl: Elbette, eğer o gün gelirse, benimle evlenmene izin veririm.

OrleansU11: Kahretsin, eğer seninle evlenmeme izin verirsen evrendeki en şanslı adam olacağım.

Bu konuda seni tutacağım ArtGirl.

Ama bil ki, gece ya da gündüz bana ihtiyacın olursa, oradayım. Soru sormak yok. Bu sohbeti bir ucube gibi takip ediyorum. Tamam mı?

ArtGirl: Teşekkür ederim. Arkadaşım olduğun ve beni gülümsettiğin için.

Müstakbel kocalar ne içindir?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bulletin

Last chance to sign up for Hellcat cheer squads Bingo & Bikinis event!
The title is self explanatory on why you should attend.

OrleansU11: Burcum bugün nasıl görünüyor, ArtGirl?

ArtGirl: Bunu kendin de araştırabileceğini biliyorsun, değil mi?

OrleansU11: Evet, ama onun yerine bana söylemen hoşuma gidiyor. Tıpkı son dört gündür yaptığın gibi... O gece oyunumu kazandım, bu da bunu yapmaya devam etmemiz gerektiği anlamına geliyor.

ArtGirl: Sporcular ve batıl inançlarınız. Fiiiine.

ArtGirl: Terazi burcu, bugün iletişim için ekstra çaba sarf etmeniz gerekebilir. Romantik partneriniz sizden bir şeyler saklıymış gibi görünebilir. Bazı huzursuz hisler alabilir ve ortaklığınızda bir sorun olup olmadığını merak edebilirsiniz. Sormaktan çekinmeyin. Muhtemelen sorunun ne olduğunu söylemeyecekler ama sizinle bir ilgisi olmadığı konusunda sizi rahatlatıcaklardır. Eğer öyleyse, bu sizi ilgilendirmez. Boş verin gitsin.

Benden bir şey mi saklıyorsun ArtGirl?

Romantik partner yazıyor, Jockboy.

OrleansU11: Yani bir gün evleneceğiz, bu da demek oluyor ki sen benim gelecekteki nişanlımsın, bu yüzden muhtemelen bu evliliğe sır saklayarak başlamamalıyız, biliyorsun. Ben ömür boyu evli kalacak türden bir adamım.

ArtGirl: Hayalperest. Sen işte.

OrleansU11: Öznel. Bugün Cuma... Hafta sonu için planlarınız neler? Heyecanlı bir şeyler mi?

ArtGirl: Eğer çalışmak heyecan vericiyse, elbette. Haha.

OrleansU11: Hafta sonu izin alıp gizli mektup arkadaşınla buluşabilirsin. Bu her zaman bir seçenek mi?

ArtGirl: Gördüğüm kadarıyla listene Acımasız'ı da ekliyorsun.

OrleansU11: Genellikle istediğim şeylerin peşindeyim. Israrcı ve azimli. Burç haritamda böyle bir şey var mı?

Evet. Gördün mü? Yıldızlar yalan söylemez, Jockboy.

Tüm bunlara gerçekten inanıyor musun? Kader mi? Evrene? Yıldızların aynı hizaya gelmesine? Umutlu olmamız için uydurulmuş bir şey olduğunu düşünmüyor musun?

ArtGirl: Tabii ki inanıyorum. Sen inanmıyor musun?

OrleansU11: İnanıyorum ki... her zaman bizden daha büyük bir şey vardır. Hepimizin bir parçası olduğu daha büyük bir plan olduğunu düşünmek istiyorum.

OrleansU11: Sanırım evren bizi bir araya getirdi.

OrleansU11: Yani, şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki internette hiç bir kızla tanışmadım ve onu önemsemedim. Sana kadar.

ArtGirl: Aww. Ben de seni önemsiyorum.

ArtGirl: Ve evet, bunun için evrene teşekkür edebilirsin. O yazının yorumlarında birbirimizi görmemiş olsaydık ne olurdu bir düşünsene?

OrleansU11: Aylarım ya da adı her ne haltsa, hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum.

Kesinlikle. Gördün mü, neler kaçıyorsun?

OrleansU11: Evet, tam olarak neyi kaçıracığımı anlıyorum ArtGirl, ama soru şu ki... sen anlıyor musun?

ArtGirl: Tabii ki istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda işler benim için ne kadar berbat gidiyorsa, seninle konuşmak en çok beklediğim şey.

ArtGirl: Bu muhtemelen kulağa acınası geliyor, biliyorum, ama bu onu daha az doğru yapmaz.

Hiç de acınası değil. Muhtemelen yürüyen, konuşan bir klişe olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama ArtGirl, çoğu zaman, sadece seninle gerçek ben olabileceğimi hissediyorum. Beni şiir okuduğum için yargılamayacağını ya da şiir okuduğum için benimle dalga geçmeyeceğini biliyorum.

Ana kuzusu.

ArtGirl: Arkadaşların bunun için seninle dalga geçer mi?

Hayır, yani, belki? Bilmiyorum. Hepimiz birbirimize bok verimiz. Sadece biz büyüdük, bu yüzden gerçekten yakınız.

OrleansU11: Ailenizle yakın mısınız?

ArtGirl: Şey, sadece üvey babam ve sen zaten bu durumu biliyorsun. Annem ben küçükken kanserden vefat etti.

Kahretsin, çok üzgünüm.

Hayır, sorun değil. Ben... Annenle bu kadar yakın bir ilişkin olmasına gerçekten sevindim.

Evet, ben de. Tüm bunları gündeme getirdiğim için özür dilerim.

Sorun değil, gerçekten. Bildiğine sevindim. Birine bir şeyler anlatacak kadar güvenmek güzel bir duygu, anlıyor musun?

Tamamen.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bulletin

Tomorrow's the night! Enchanted Eclipse... the masquerade ball of the season. Anyone who's anyone at OU will be there... but will you?

ArtGirl: Bana hala bir gerçek borçlusun.

Gerçek mi istiyorsun? Tamam.

Orleans U11: Sanırım... hiç tanımadığım bir kıza aşık oluyorum.

ArtGirl: Bu nasıl mümkün olabilir?

OrleansU11: size haber veririm.

Yarın baloda buluşalım. Lütfen. Kaderi kendi ellerimize alalım.

Seni görmem gerek ArtGirl. Bir yolunu bulacağız. Her şeyi.

Sadece seni görmem gerek. Delirmek üzereyim.

Söz veriyorum, hiçbir şey değişmeyecek. Hala biz olacağız.

Sadece bana güven. Lütfen?

Yarın. Gece yarısı. Çardağın önünde.

İyi geceler, Jockboy.

OceanofPDF.com

bulletin

See you next year, same day, same time, dudes. OU Rumor mill... Out. 8

Bu gece neden gelmedin? Seni bekledim. ArtGirl?

Alo? OrleansU11: Yapma

bunu...

OrleansU11: Bana hiç tanımadığım bir kıza aşık olmanın nasıl mümkün olduğunu sormuştun, ben de sana bunu çözdüğümde sana haber vereceğimi söylemiştim. Çünkü sen içeri girene kadar hayatımda neyin eksik olduğunu hiç fark etmemiştim ve şimdi... yıldızlar biraz daha parlak parlıyor.

OceanofPDF.com

nine months later

oceanofpdf.com

chapter one

Addie

BİR ZAMANLAR... garajın üstünde yaşayan, hiçbir sosyal hayatı olmayan, dünya tarihindeki en zavallı üniversite son sınıf öğrencisi gibi, kötü kalpli üvey babası tarafından görücü usulü evliliğe zorlanacak bir kız vardı.

Silin.

Silin.

Silin.

Yontulmuş mavi tırnağım eski dizüstü bilgisayarımın backspace tuşuna defalarca vuruyor, ta ki parlayan ekran bu gece yüzüncü kez tekrar boş kalana kadar.

Son sınıf sanat tezim üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu, sanatsal tarzımı kurgusal bir peri masalı şeklinde sergileyen bir portfolyo, ancak hayatım hakkında yazabileceğim tek peri masalı, Külkedisi'nin Beyaz Atlı Prens'ini alamadığı ve bunun yerine şişman, şımarık corgi'siyle yaşlandığı, meşhur bir kuleye kilitlendiği, evlenmeye zorlandığı adam tarafından hapsedildiği masal.

Bu benim peri masalım... daha çok bir kabus gibi. Kulağa geldiği kadar berbat.

Doğrusu, kulağa *çılgınca* geliyor ... bu benim gerçeğim.

İnleyerek alnımı klavyenin üzerine düşürüyorum, bu da eski, cılız masamın gürültülü bir şekilde takırdamasına neden oluyor ve Augustus, söz konusu şişman corgi, uykusundan uyandığında huysuzca mızızlanıyor.

"Üzgünüm Auggie," diye mırıldanıyorum kederle, yüzüm hâlâ eski MacBook'umun klavyesine gömülü.

Hayatımın peri masalı gibi bir tasvirini yapmam mümkün değil. Çünkü benim gibi kızlar için sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yok ve ben de bunun farkındayım. Bu da söz konusu bitirme tezi için kafamda hayali bir tane yaratmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Üniversiteden *mezun olmamın* bunda bir etkisi yok.

Odama çıkan merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda, istemeye istemeye başımı klavyeden kaldırıyorum ve Amos'un en üst basamakta durduğunu görüyorum. Annem öldüğünden beri aileme en yakın olan şey o.

Evimizin hemen yanında bulunan ailemin fırınıni işletiyor, bu da beni kontrol etmek için uğramasını kolaylaştırıyor. Gerçekten de beni kontrol edecek kadar önemseyen tek kişi o.

Uzun, gri at kuyruğu sallanarak bana doğru ilerliyor ve uzanıp alnımdan bir şey koparıyor, sonra da görmem için yukarı kaldırıyor.

Klavyemdeki J tuşu. Görünüşe göre melodramatik tiyatrom sırasında fırlamış ve alnıma yapışmış.

Karmakarışık hayatım için şaşırtıcı olmayan bir şekilde uygun.

"Sorma," diye takılıyorum, parmaklarının arasından alıp klavyedeki yerine geri koyuyorum.

Amos'un kaşları daha da çatılıyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Bütün gün burada mıydın?"

Bakışlarımı tekrar boş ekrana çevirirken başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. Utanç verici bir süredir bu işle uğraşıyorum ve tam olarak hiçbir yere varamadım.

"O zaman bu gece için işinin bitmesi iyi bir şey, değil mi?" Elini uzatıp bilgisayar ekranını kapatıyor. "Sen, benim sevgili kızım, bir partiye gidiyorsun."

Dudaklarımdan bir kahkaha fokurduyor, ta ki onun ani ciddi ifadesinden şaka yapmadığını anlayana kadar.

"Uh, ne?" Kekeledim. "Ben partilere gitmem, Amos. Yani, belli ki böyle bir şey olmayacak. "

"Aynen öyle. Cher," diyor, küçüklüğümden beri bana seslendiği sevgi sözcüğünü kullanarak. "Tek yaptığın çalışmak, derse gitmek, ders çalışmak ve bu odaya kapanıp sanat yapmak. Bu gece dışarı çıkacaksın. İnsanlarla birlikte. *Gerçek* insanlarla."

"Ben... insanlarla takılıyorum," diye savunmaya geçiyorum.

Bakışları daralıyor. "*Senin* yaşındaki insanlar, Addie. Earl ve ben sayılmayız. Biz *senin* aileniz. Kendi yaşitlarıyla birlikte olmalısın, iş ya da okul dışında bir şeyler yapmalısın. Eğlenmeye. İşte bu yüzden bu akşam kampüsteki okula dönüş partisine gideceksin. Sen sormadan söyleyeyim, broşürü pastanedeki tezgâhın üzerine bırakmıştın."

Saçmalık. Okulda arabamın ön camında bulduktan sonra çöpe atmak istedim ama belli ki çöp kutusuna hiç gitmemiş.

Bir partiye, hem *de bir kardeşlik* partisine gitme düşüncesi gerçekten gülünç.

Ben.

Bir partide.

Evet, doğru.

Bilgisayar koltuğundan kalkıp, yapılmamış yatağıma doğru yürüyorum, uyuklayan Auggie'yi ve tüm göbek yuvarlamalarını yana kaydırıyorum ve sonra yıldız desenli battaniyelerin arasına sürünüyorum.

"Unuttuysanız diye söylüyorum, kötü kalpli bir kurbağa ile nişanlıyım ve yakında görücü usulü bir evliliğe zorlanacağım. Bunlar son haftalarım... özgürlüğüm." Ses tonum şaka yollu hafif, ama gerçek şu ki bu deliliğin gerçekleşmesini engellemek için *bir yol, herhangi bir yol* arıyordum. İkimiz de öyle.

Ancak... zaman tükeniyor ve dolayısıyla seçeneklerim de tükeniyor.

Üvey babam Brent bir yıl önce bana bu planla geldiğinde, gerçekten aklını kaçırdığını düşünmüştüm. Akıl hastanesine yatırılması gereken bir deli.

Annemin fırını Ever After, hastalanmadan önce tüm sevgisini adadığı gururu ve neşesiydi.

Ve onu yerin dibine soktu.

Şimdi, banka burayı almak üzere ve onun çözümü beni Dixon Barrilleaux ile evlendirmek, ailesinin parasının ailemizin işini soktuğu çukurdan kurtaracağına inanıyor. Yani ya banka alacak ya da ipoteği ödemek için satacak.

Benim seçimim Sonsuza Dek'i kaybetmek ya da bu arkaik planı kabul edip annemden kalan tek parçaya tutunmak.

Bu asla bir seçim değildi ve o da bunu biliyor.

Bana neye mal olursa olsun Dek'i kaybedemezdim, bu da beni buraya getirdi. Saat işliyor ve mecazi giyotin her geçen saniye boynuma daha da yaklaşıyor.

"Addie," diye mırıldanıyor Amos usulca, yatağının kenarına oturup yorganı aşağı çekerek bana bakarken. "Şu anda neler hissettiğini gerçekten hayal bile edemiyorum sevgilim ve denemekten vazgeçmeyeceğiz. Bunun olmasını engellemek için bir yol aramaktan vazgeçmeyeceğiz. Ama bu arada, yaşamayı bırakamazsın. Bu, gerçek dünya seni ele geçirmeden önce özgür, genç ve vahşi olman için hayatının tam zamanı. Cher, sen tanıdığım en sorumluluk sahibi insansın. Senin yaşındaki çoğu çocuğun atlatamadığı şeyleri atlattın. Birçok yetişkinin asla sahip olamayacağı şekilde aklı başında, azimli ve odaklanmışsın ama hayatının geri kalanına başlamadan önce tüm bunları deneyimlemeni istiyorum."

Kahkaham Auggie'yi yine uykusundan uyandırıyor ve bana bir huysuz hırıltı daha kazandırıyor. Bana o meşhur yargılayıcı corgi bakışını atacak kadar uzun süre gözlerini açıyor. "Bazen ileriye bakmak imkânsız geliyor Amos, yaklaşan *kıyamet nikâhının* ötesine, anlıyor musun? Zaten ne anlamı var ki? Ayrıca, burada resim yapmaktan, okumaktan ve sosyal hayatı olmayan, evlilikle satılmak üzere olan bir üniversite öğrencisi değilmişim gibi davranmaktan gayet memnunum."

Sanırım kendimi ortaya koyup insanlarla konuşmaya ve arkadaş edinmeye çalışmak, burada tek başıma olmaktan çok daha kötü olurdu. Amos'un yanında rahat olsam da, diğer herkesin yanında acı verici derecede utangaçım.

Kampüsün duvar çiçeği.

Ve çoğu zaman okula birlikte gittiğim insanlar beni *görmüyor* bile. Neredeyse görünmezim. Bu bana en sevdiğim 90'lar romantik komedilerinden birinde utangaç, sessiz kızın avluda bir sporcu tarafından tam anlamıyla *oturtulduğu* sahneyi hatırlatıyor.

Bu benim günlük hayatım.

Ama kimse üzerime oturmadı; varlığımı bile fark etmeden yanımdan geçip gittiler.

Geleceğim üzerinde hiçbir kontrolüm yokken zaten ilişki kurmak anlamsız görünüyor.

"Oh, hadi, canım. Dışarı çık ve bir gece eğlen. Tek bir gece, sadece birkaç saat. Tek istediğim bu. *Bir* geceliğine sana yük olan şeylerden kurtulmaya çalış. Keyfini çıkar. Bunu hak ediyorsun," diye yalvarıyor, koyu ela gözleri benimkileri tutuyor.

İçimi çekerek doğruldum, kollarımı bacaklarıma doladım ve başımı dizlerime yasladım, "Senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Evet. Çünkü benim için önemlisin ve biraz *yaşadığını* görmek istiyorum. Ayağımı yere basıyorum. Yukarı. Kalk. Hadi gidelim." Bir saniye içinde ayağa kalktı ve beni yataktan kovdu. "Yarın bana teşekkür edebilirsin."

Her ne kadar korkuyor olsam da katılıyorum. Sadece Amos'u hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için.

Sindirella gibi, saatin gece yarısını vurmasını bekliyorum. Çünkü o zaman Amos'a verdiğim söz yerine gelmiş olacak ve en başından beri hiç gelmek istemediğim bu aptal kardeşlik partisinden ayrılabilceğim.

Anlaşmaya göre gece yarısına kadar kalacaktım.

Ama... Partide kalacağıma söz vermemiştim. Sadece katılacağımı söyledim.

Sanki beni istenmeyen ilgiden koruyacakmış gibi eskiz defterimi göğsüme bastırarak kalabalık ve yabancı evin içinde en yakın çıkışı arıyorum.

Evin arka tarafındaki cam kapıyı kaydırarak açtığımda ve veranda güvertesini tamamen, *muhteşem bir şekilde* boş bulduğumda göğsüm rahatlıyor.

Muhtemelen bu gece benim lehime olan ilk ve tek şey.

Dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkamdan kaydırarak kapatıyorum, ardından arka bahçeye bakan ahşap güvertenin kenarına yürüyorum ve dikkatlice kenarına oturuyorum. Eskiz defterimi yanıma koyuyorum ve parlak yıldızlardan oluşan bir denizin altında yükselen selvi ağaçlarının oluşturduğu karanlık orman hattına bakıyorum.

Gürültülü, iğrenç bir şekilde sarhoş olan öğrenci birliğindeki çocukları ve hoparlörlerden bangır bangır çalan iğrenç müziği bir kenara bıraktığınızda huzurlu sayılır. Tüm bu parti ortamının bana göre olmadığını ve *asla* da olmayacağını bir kez daha hatırlattı... Gerçi buna ihtiyacım yoktu.

Hırkamın cebinden en sevdiğim çizim kalemimi çıkarıyorum, eskiz defterimi açıp devam eden çalışmama bakıyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum. Her zaman olduğu gibi, sayfadaki ayrıntılarda hızla kayboluyorum, etrafımdaki dünyadan tamamen habersizim.

Ta ki arka kapının sürgüyle açıldığını ve birinin güverteye adım atarak sessiz vahamı böldüğünü duyana kadar.

Bakışlarım davetsiz misafire kayıyor; güvertenin diğer tarafındaki tırabzana doğru tökezleyerek ilerleyen uzun boylu, koyu sarışın bir adam. Ya yalnız olmadığı gerçeğini görmezden geliyor... ya da burada olduğumun farkında bile değil. Bu mantıklı çünkü ben genelde görünmezim. Ben ikincisini seçiyorum çünkü pantolonunun fermuarı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle uğraşmaya başladı, omzuna gerdiği koyu gri tişörtü debelendikçe dalgalanıyordu.

"Lanet olası fermuar," diye . "Sikeyim. Sikeyim. Siktir."

"Um... Selam. Lütfen benimle burada işemez misin?" Onu varlığımdan haberdar etmek için yüksek sesle söylüyorum. Normalde görünmezliğimin tadını çıkarırım ama ona fark ettirmeden burada olmak mahremiyet ihlali gibi geliyor.

Başı bana doğru savruluyor ve bir çift delici mavi göz, dengesini kaybedip tırabzan korkuluğunun üzerinden öne doğru yuvarlanmadan önce sadece bir saniyeliğine şaşkınlıkla benimkilerle buluşuyor ve gürültülü, acı dolu bir homurtuyla aşağıdaki çalılıklara yuvarlanıyor.

Vay anasını.

Hemen ayağa fırlıyorum, eşyalarımı bırakıyorum ve güverteden tırabzana doğru koşuyorum. Kenardan ileriye bakarken ellerimle korkuluğu kavıyorum. Adamın yarısı aşağıdaki çalılıkta yüzüstü yatıyor, diğer yarısı ise yere yayılmış, kıpırdamıyor ve bir an için ölmüş olabileceğinden endişeleniyorum.

Aman Tanrım. Yanlışlıkla bir adamı mı öldürdüm?

Bu gece daha da kötüleşebilir mi? Kalbim çok hızlı attığı için bayılacağım.

"Lütfen, *lütfe* bana ölmediğini söyle," diye yüksek sesle ciyaklıyorum ve aşağıdaki gizemli adamı incelemek için daha da eğiliyorum. "Alo?"

Ondan bir cevap gelmeyince, midem endişeyle düğümleniyor.

"Lütfen ölme," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Lütfen . Lütfen ölme."

Sonunda, hayatımın en uzun birkaç saniyesinden sonra, aşağıdan derin, boğuk bir inilti sesi geliyor ve adam elini hafifçe kaldırarak aslında hayatta olduğunu bana bildiriyor.

Hemen harekete geçip merdivenlerden ikişer ikişer inerek yanına dizlerimin üzerine çöküyorum. Başı hala çalılar arasında, bu yüzden gerçekten iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Merhaba, yaralandın mı?" Nefes alıyorum. "Ambulans çağırayım mı?"

Çok uzağa düşmemiş, en fazla birkaç metre düşmüş, ama *çok* dikenli bir çalıya benzeyen bir şeyin üzerine yüzüstü düşmüş...

"Hayır." Daha boğuk kelimeler. "Her şey . Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı yokmuş gibi görüldüğü için rahatlayarak iç geçiriyorum. Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallayarak ayaklarımın üzerine oturuyorum ve ona biraz zaman tanıyorum. Tırabzanın üzerinden uçup gitmesine ben sebep olduğum için kendimi çok kötü hissediyorum.

Uzamış gibi görünen bir andan sonra, çalıdan yukarı doğru itti ve ben de öne doğru atıldım, parmaklarımı pazusuna dolayarak kalkmasına yardım etmeye çalıştım.

Parmak uçlarımın altındaki sert kasları hissedince duraksıyorum. Vay canına, kolları son derece... *sağlam*.

Muhtemelen şu anda kaslarının ne kadar sert olduğu konusunda endişelenmemeliyim, ama bunu görmezden gelmek de çok zor.

Kendini toparladıktan sonra çimlerin üzerine yığılıyor, inleyerek sırtını evin yan tarafına yaslıyor ve kollarını önünde bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor. Koyu sarı saçları düştüğü için dağılmış, birkaç yaprak ve küçük bir dal parçasına benzeyen bir şey var. Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında mahcup bir sırıtış belirliyor, bir sıra düz beyaz dişi ve yanaklarının her iki yanında hafif birer çukur ortaya çıkıyor.

Vay canına. Yani... Aman Tanrım, bu adam çok *seksi*. Saçıdan çalılar çıksa bile, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam.

O kadar çekici ki, kalbim göğsümde son hızla çarptığı ve beynime kısa devre yaptırdığı için bir an için nasıl konuşacağımı unutuyorum.

"Bu şimdiye kadar güzel bir kızla tanışmamın en acı verici yolu olabilir ama kabul ediyorum." Sesi, söylediği her hecede midemdeki kelebeklerin kolonisini yoğunlaştıracak şekilde derin ve hırıltılı. Hemen cevap vermediğimde, sırıtışı göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor ve yanaklarındaki gamzeler patlıyor. Elini bana doğru uzatıyor. "Ben Grant."

Avucumu yavaşça onun avucunun içine kaydırıp sıkmadan önce bir süre eline bakıyorum. "Addie... Ve seni neredeyse öldürdüğüm için çok üzgünüm. Cidden, çok üzgünüm. Ayrıca saçında bir şey var."

Uzanıp bir elini saçlarında gezdiriyor ve kıkırdamadan önce yaprakları koparıyor. "Teşekkür ederim. Seni affedeceğim, Addie. Ama *bir* şartla."

"Tamam, peki bu ne şartı?" Kaşımı soru sorar gibi kaldırarak söylüyorum. "Açıkçası, beni affetmeden buradan ayrılamam. Birini neredeyse öldürmek *çok* ciddi bir suç, bu yüzden affedilmeyi en azından umabilirim."

Gözlerinin derin mavisi eğlenceyle parıldıyor. "Anlaştık. Yani, evet, burada benimle kalmana ve beni oraya geri dönmekten kurtarmana ihtiyacım olacak. Eğer o partiye geri dönmek zorunda kalırsam, gerçekten nalları dikebilirim."

Avucum nemlenmeye başladığında, avucumun hâlâ onun avucunda olduğunu fark ediyorum. Onu çekip kurtarıyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum. Gergin bir alışkanlık.

Midemin çukuru şu anda içinde bir bando varmış gibi hissediyor, bu gülünç derecede ateşli adamın burada kalmamı ve ona eşlik etmemi istediği fikriyle başımı hafifleten sürekli bir telaş.

Bu, hayatımın en tuhaf, muhtemelen en ilginç gecesine dönüşüyor.

Tek başıma kaçmanın bir yolunu arıyor olsam da, onu geri çeviremeyecek kadar meraklıyım, bu yüzden bakışlarımı sahte bir güvenle onunkine sürüklüyorum. "Tamam. Şartını kabul ediyorum. Ve özür dilerim... tekrar. Kendimi çok kötü hissediyorum. İyi olduğuna emin misin?"

Gözlerim yakışıklı yüzünde geziniyor; yüksek, köşeli elmacık kemiklerinden, müzedeki bir heykele rakip olabilecek keskin çene çizgisine, göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak etmeme neden olan yastık gibi dudaklarına kadar duraklıyor.

Açıkça baktığımı fark ettiğimde içimi bir utanç dalgası kaplıyor ve bakışlarımı hızla altımdaki çimlere çeviriyorum.

Onu incelediğimi fark ederse, dikkatini çekmez.

"Evet, ben iyiyim. Kendini kötü hissetme. Neredeyse di-" Duraklıyor, kendini yakalıyor. "Özür dilerim. Dikkat etmeliydim ama gerçekten iyiyim. Yine de bir sorum var."

"Tamam..." Eteğimi dizlerimin üzerinde düzelterek ve kalın, sarı örme hırkamı üzerime daha sıkı çekerek onun yanındaki çimlere çapraz oturmak için hareket ederken soruyu sormasını bekliyorum. Ağustos ayında olmamıza rağmen havada alışılmadık bir serinlik var.

Konuşurken parmaklarının arasına bir ot parçası alıyor. "Neden buradasın?"

Milyon dolarlık soru. "Bu... karmaşık."

Aslında değil, ama ona burada olmamın tek nedeninin neredeyse hiç arkadaşım olmaması ve Amos'un beni odamdan çıkarmak için mini bir müdahale düzenlemek zorunda kalması olduğunu da itiraf etmek istemiyorum. Ya da ilk etapta burada olmamın nedeninin bir kısmının hayatım değişmeden önce son bir hoorah olduğunu... *büyük ölçüde*.

Bir şekilde bir mucize gerçekleşmediği sürece kesinlikle kontrol edemeyeceğim bir şekilde.

Kaşları çatılıyor. "Gerçekten mi?"

Gülerek omuz silkiyorum, gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu geceki partiye katılacağıma dair söz verdim ama... söz konusu partiye katılacağıma dair değil. Sadece... Ben pek parti kızı sayılmam. Ya da insanları seven biri değilim. Ve doğruyu söylemek gerekirse? İçeride terli çoraplar ve ucuz içkiden oluşan öyle bir koku var ki bir saniye bile dayanamam."

"Evet, bu adil." Kahkahasının derin gürültüsü etrafımıza yerleşiyor. "Başka bir gerçeğe ne dersin?"

Gülümsememi gizleyerek dudağımın kenarını çiğniyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette. Ama önce bana bir tane verirsen. Neden kurtarılmaya ihtiyacın var?"

Grant elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, yüzünde bir parça tereddüt beliriyor, sonra onun yerini rahat gülümsemesi alıyor. "Sanırım ben sadece... *yoruldum*. Başkasının hayatında bir rol oynuyormuşum gibi hissederek o kadar çok zaman geçiriyorum ki. Tüm bunlardan uzaklaşıp bir dakika bile özlemeyecekmişsin gibi hissettiğin oldu mu hiç?"

"Evet, biliyorum." Muhtemelen hayal edebileceğinden bile fazla.

"Her neyse, sadece oradan çıkmam gerekiyordu. Biraz hava almak. Bilirsiniz... muhtemelen Ağustos ayının ortasında Mary Janes ve hırka giyen muhteşem bir kız tarafından öldürülebilirim."

Bu bakışlarımı onunkilere çevirdi ve yanaklarım alev aldı.

Soluk ay ışığı altında kızardığımı fark edince göz kırpmıyor. O kadar zahmetsizce çekici ki bu bir suç olmalı. Benim midem taklalar atarken, o sakın ve derli toplu olmanın timsali. Az önce bir çalının içine yüzüstü düştüğünü düşünürsek bu biraz komik.

"Hava... bu gece alışılmadık derecede soğuk," diye savunmaya geçiyorum. "İçeri girelim mi o zaman?"

Yüzüm kızarıyor, burnum tiksintiyle kırışıyor. "Kesinlikle olmaz. Soğuk, ölü bedenimi o yere geri sürüklemek zorunda kalacaksın."

Başını geriye atıp boğazının güçlü sütununu ortaya çıkardığında kahkahası etrafımızda yankılanıyor. "Senden hoşlandım, Mary Janes'li Addie. Nasıl oldu da seni daha önce buralarda hiç görmedim?"

Muhtemelen onun gibi adamlar *benim* gibi kızları fark etmedikleri içindir. Araya karışmakta ve asla görülüp duyulmamakta olağanüstü olan zavallı, görünmez duvar çiçekleri. Bunu bilecek kadar kendimin farkındayım.

Gerçeği söylemek yerine omuz silkiyorum. "Parti kızı değilim, unuttun mu? Ders dışında, çalışmak dışında pek bir şey yapmam. Ben klişe sessiz, çalışkan yalnız kızım. Belki de yollarımız hiç kesişmemiştir."

Konuşmadan önce havada kısa bir duraklama olur.

"Senin gibi bir kızı hatırlardım. İçimden bir ses seni unutmanın kolay olmadığını söylüyor," diye mırıldanıyor, mavi gözlerinin derinliklerinde saygılı bir bakış parlıyor.

Bakışlarımız kilitlendiğinde içimde oluşan tuhaf *aşinalık* hissini açıklayamıyorum ama sanki bu gece yeni tanışmış olmamıza rağmen... onu bir şekilde tanıyormuşum gibi geliyor. Bu bana bile çılgınca geliyor, ama yine de bu his devam ediyor.

"Gülünç derecede çekicisin," diye gülüyorum başımı sallarken. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Gururla sırtarak başını sallıyor. "Belki bir ya da iki kez. Hiç kimse ona inanılmaz derecede güzel olduğunu biliyor musun?"

"Şey, ben-" Sözlerim hırkamin cebindeki telefonumun alarminin çalmasıyla kesildi.

Saçmalık.

Saat gece yarısını vurdu ve zamanım doldu.

Cebimden telefonu çıkarıp saati gösteren parlayan ekrana bakarken yerden kalkmaya çalışıyorum.

Grant beni takip ederek ayağa kalktı ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Um, eve gitmem gerek. Çok özür dilerim. Sizinle tanışmak güzeldi." Merdivenlere doğru hızla yürürken telefonumu cebime geri sokmaya çalışıyorum. Arkamdan geliyor, adımı sesleniyor ama ben hızımı kesmiyorum.

Gecemin başlangıcını umutsuzca gece yarısını dileyerek geçirdim ve şimdi kendimi beni gülümseten yabancıyla sadece birkaç dakika daha geçirmeyi dilerken buluyorum. Bu duyguya bir süre daha tutunabilmek için. Bir an için bile olsa bunun benim hayatım olabileceğini düşünmek.

Ama gece yarısıyla birlikte gerçekliğin geri geldiğini biliyorum. Benim gibi kızlar Grant gibi erkekleri elde edemez. ekici, kendine guvenen, kaygısız, şakacı glmsemeli ve yatak odası gözlü adam.

Onun dünyasında bana yer yok, olsa bile geleceğim bana ait değil. Hiç olduğunu sanmıyorum.

"Addie, *bekle...*" diye sesleniyor guvertenin en st basamağında arkamdan. Arka kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden ona bakıyorum, parmaklarım kapı kolunu sıkıca kapatıyor. "Seni tekrar görmem gerek. Bana numaranı, sosyal bilgilerini, her şeyi ver. Lütfen?"

Hznle gülümsüyorum. "Hepimiz kendimize ait olmayan hayatlarda rol alıyoruz Grant. Bu gece için teşekkür ederim. İyi geceler."

Bununla birlikte, kapıyı hızla kaydırarak açtım ve aceleyle içeri girdim. Saat gece yarısını vurdu ve arabam resmen balkabağına dönüştü.

OceanofPDF.com

chapter two

Grant

Zaman kadar eski bir hikaye: *Sarhoş insanlar aptalca şeyler yapar.*

Peki ya sarhoş, azgın üniversiteli beyzbol oyuncular?

Evet, biz bambaşka bir top oyunuyuz ve işte tam da bu yüzden şu anda en başta hiç katılmak istemediğim partiye geri döndüm ve takım arkadaşlarımı bir grup lanet kedi gibi gütmeye çalışıyorum.

Kulağa *tam da* gittiği yol gibi geliyor.

"Tanrı aşkına Guidry, pantolonunu çıkarmaya çalışmayı bırakır mısın?" diye homurdanıyorum, parmaklarım ensesindeki kumaşın etrafında kıvrılıp onu kendime doğru çekerken. "Senin solgun kıcını görmek istemediğime eminim ve eminim bu hanımlar da istemiyordur."

Çaylak atıcımız Davis Guidry, yanımızda toplanan bir grup kıza kaşlarını müstehcen bir şekilde sallıyor ve sonra onlara kişisel hayran kulübüymüşler gibi bir öpücük konduruyor.

İsa.

Bu salaklarla ilgilenmek nasıl benim işim oldu bilmiyorum ama onlara göz kulak olmazsam hepimiz kusana kadar intihar edeceğiz.

Ve ihtiyacım olan en son şey? Sosyal medyada bir kez daha uygunsuz bir pozisyonda görünmek. Başımı ağrıtmaya değmediğim için muhtemelen her an beni bırakacak olan menajerimle aramın açılmasına neden olan PANTYgate'ten sonra olmaz.

Onun sözleri, benim değil.

Sorun *sadece* PANTYgate olsaydı muhtemelen sorun olmazdı. Ancak... bu, sadece koçumuzla değil, aynı zamanda takımımızla da başımızı derde sokan bir dizi çaylak-kötü-davranış olayından sadece biriydi.

Ayrıca dekan ve atletizm bölümü başkanı da. Destekçiler olup bitenleri öğrendikten sonra bağışlarını çekmekle tehdit ettiler ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Söylemeye gerek yok, sıçtık batırdık. Ben de yanlış zamanda yanlış yerde olmaya devam ettim ve onların pisliklerine bulaştım. İşte buradayım, bir grup kolejli çocuğa bakıcılık yapıyorum çünkü sponsorluğun elimden alınmasına ya da bir gözlemcinin beni izlemeye gelmemesine neden olmalarına izin vermeyeceğim. Geleceğim tehlikede.

"Hadi ama Bergeron, parti bozan olmayı bırak," diye mırıldanıyor yüzüme dönüp koyu kumral saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken ve şapkasını geriye doğru savururken.

"Az önce bana... *parti bozan* mı dedin? Kaç yaşındayız, beş mi?"

"Evet, tam bir mankafa ve muhtemelen tarihteki *en kötü* eküri oluyorsun. O kızları gördün mü? Beni gözleriyle sikiyorlardı. Muhtemelen üçünü de sikebilirdim. *Hemen*. Ve sen..." Sarhoş bir şekilde göğsümü dürtüyor. "...tüm eğlenceyi mahvetmeye devam et. Biliyor musun, son zamanlarda seninle hiç eğlenilmiyor."

Huysuz bir çocuk gibi surat asarken gözlerimi deviriyorum. "Sana iki hafta önce ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı? En son toplum içinde kıyafetlerini çıkardığın ve viral olduğun zamanı mı? Hem de birden fazla kez? Aslında daha iyi bir soru, neden içmeye başladığın anda kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, bana hatırlatmana ihtiyacım yok." Kaşlarını çatarak gözlerini kısar. "İhtiyacım olan şey, oraya uzanman ve çubuğu kışından çıkarman. Hadi ama dostum, bu senin üniversitedeki son yılın. Hayatını yaşayacağın zaman bu. Kırk yaşına geldiğinde kardeşlerine anlatacağın aptalca şeyler yaparsın ve zafer günlerini yeniden yaşarsın. Zafer günlerini yeniden yaşayamazsın. İşte tam da bu yüzden *ben* varım."

"Reese gittiğinden beri başımın bir numaralı belası olarak yerimi doldurduğundan eminim," diye karşılık veriyorum, Mayıs ayında mezun olup Washington eyaletine taşınan ve orada ikinci lig takımlarında top tutmaya başlayan en iyi arkadaşşıma atıfta bulunarak.

Yaramaz bir öğretmen gibi giyinmiş iri memeli kızıl saçlı bir kadın elinde plastik shot bardakları olan bir tepsiyle yanımdan geçerken Davis iki tanesini alıp bana doğru itmeden önce ona göz kırpmıyor. "Ne dersen de ama kabul et, ben olmasaydım hayat çok sıkıcı olurdu. Sıkıcı ve eğlencesiz."

"Bu gerçek bir kelime değil."

Omzu düşüyor. "Anlambilim." Shot bardağını kaldırıp benimkine vuruyor ve ikisini birlikte geri fırlatıyoruz.

Ucuz likör boğazımdan aşağı kayarken yanıyor ve bir yudum hava emene kadar gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Kahretsin, bu bokun ne kadar kötü olduğunu neredeyse unuttuyordum. Ovalama alkolü gibi."

Davis kıkırdar. "Ucuz, iğrenç ama çok etkili. Kahretsin... İşemem lazım. Hadi dışarı çıkalım. Yine tuvaleti beklemek istemiyorum."

Düşüncelerim hemen Addie'ye geri dönüyor.

Mary Janet'ları ve büyük boy hırkasıyla gizemli kız.

Kahretsin, çok *güzeldi*. Öyle bir güzellik ki, insanı kışından vuruyor.

Benim durumumda, bir güvertenin kenarından ve bir çalılığın içine yüzüstü düştü, ama yine de.

Parlak mavi gözler, pembe dudaklar, koyu kirpikler, kalp şeklinde bir yüz ve neredeyse beline kadar uzanan uzun, kıvrırcık sarı saçlar.

Böyle bir partiye uygun değilmiş gibi görünüyordu. Sanki böyle bir ortamda olamayacak kadar iyi ve masumdu. Onu gerçekten tanıma fırsatı bulamadan kaçtı. Numarasını almak için. Çıkma teklif etmeye.

Keşke numarasını alsaydım.

"Ne yani, işerken aletini tutmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Çiş molalarının bir takım çalışması olduğunu bilmiyordum.

Her şey bu adamla birlikte gibi görünüyor ve son zamanlarda yalnızlığına değer veren bir adam için bu bazen yorucu oluyor.

"Eğer istersen." Davis şakacı bir şekilde sırtıyor. "Sadece bana bakıcılık yapmaktan bu kadar endişe duyan biri için dışarıda tek başıma dolaşmama izin vermenin biraz kumar olduğunu söylüyorum, sence de öyle değil mi?"

Hay sikeyim.

"Her neyse. Hadi gidelim. Ama bundan sonra ben yokum, yani sen de yoksun.

Bebek bakıcılığı görevim bitti."

Elini dramatik bir selamla kaldırıyor ve yanımdan geçerek arka verandaya doğru ilerliyor, kalabalık evin içinden kendine yol açıyor. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde parti hâlâ devam ediyordu. OU'da parti yapılacak pek çok yer var, ama çoğu insan ne olup bittiğine bağlı olarak soluğu Kappa'da ya da caddenin aşağısındaki üniversite barı Redlight'ta alıyor. Bu geceki parti okula dönüş temalı, yani etrafta seksi öğretmenler gibi giyinmiş bir sürü kız dolaşıyor. Davis'in bu gece dışarı çıkmamız konusundaki ısrarı da bundan kaynaklanıyordu.

Ekipten birkaç kişiyle konuşmak için durakladıktan sonra arkaya doğru yürüyoruz, kapıyı kapatıyoruz ve arkamızdaki partiyi bastırıyoruz. Burası nefes alabildiğim tek yer gibi görünüyor.

Davis işeyecek bir yer arayarak uzaklaşırken arkama yaslanıyorum ve kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp Reese ve geçen yıl mezun olan diğer en iyi arkadaşım Lane ile grup sohbetini açıyorum.

Duygularıma tercüman olmak istemem ama onları özlüyorum. En iyi arkadaşlarımla yanımda olmasını, takımda birlikte olmayı. Redshirt son sınıf öğrencisi olmak, bir yıl daha burada top oynayacağım ve mezun olmadan önce askere alınmak için dua edeceğim anlamına geliyor.

"Lanet olsun."

Yukarı bakınca Davis'in güverteye baktığını gördüm. "Ne?"

"Neredeyse bu şeyin üzerine işeyecektim." Eğilip eline deftere benzeyen bir şey alıyor ve arkasına bakmak için ters çeviriyor.

Yanına yaklaştım ve açmadan elinden kapıyı aldım. "Bakayım. Buradan çıkabilmemiz için lütfen işlemeye gider misin?"

"Tamam, ama ne olduğunu bilmek istiyorum. Ooooh, ya bu bir günlükse? Okuyacağım amına koyayım," diye mırıldanarak merdivenlerden karanlık ağaçlara doğru ilerliyor.

"Bu yıl okuduğun tek kitap olacak."

Beni tersleyip yürümeye devam ederken ben kıkırdarak kitabı ön tarafa çeviriyorum. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama bir tür defter olduğu kesin.

Açık mavi, deri ciltli, sık kullanımdan dolayı sırtında iyi yıpranmış bir kırışıklık var. Kapağını açmaya giderken duraksıyorum. Kahretsin, ya Davis haklıysa ve bu birinin günlüğü ise? Birinin özel düşüncelerine bakmak... bilmiyorum, müdahaleci ya da başka bir şey gibi hissettiriyor.

Parmaklarımı yıpranmış sırtın üzerinde gezdiriyor, pürüzlü pedlerin altındaki pürüzsüz deriyi hissediyorum.

Belki de günlük bile değildir, kim bilir, kim bıraktıysa kazara bırakmıştır ve muhtemelen geri istiyordur.

Yani, aslında, gerçek sahibinin kim olduğunu görmek için açmak yapılacak en doğru şey olacaktır.

Evet.

Kapağı dikkatlice çevirip açıyorum ve ön sayfanın, koyu renkli kömürün dramatik lekeleriyle sayfaya kazınmış, boyutları ve karmaşıklıkları farklı, elle çizilmiş yüzlerce yıldızla dolu olduğunu görüyorum.

Birinin bilgilerini yazacağı yer boş, onun yerine o küçük yıldızlardan daha fazlasıyla dolu. Tamam, sanırım bunun bir faydası olmayacak.

Sayfaları yavaşça çeviriyorum, kâğıttaki çizimleri tarıyorum, tamamen hayranlık içindeyim.

Vay anasını.

Bu sadece bir eskiz defteri değil. Çizimlerden daha fazlası. Sanki birinin ruhu sayfalara dökülmüş gibi. Büyüleyici sanat eserleriyle dolu ve bu... *inanılmaz*. Detaylar. Çizgiler. Gölgelelendirmeler. Bu kime aitse son derece yetenekli.

Bir sonraki sayfada tüm vücudum gerilene, elimdeki kitaba bakarken kalbim göğsümde çılgınca çarpana kadar sanatın içinde kaybolmuş bir şekilde çevirmeye devam ediyorum.

Vücudumda şok etkisi yaratan Samanyolu portresi değil. Ne gördüğüm en güzel sanat eserlerinden biri olması, ne de çok gerçekçi olduğu için sayfaların içine adım atabilmişim gibi hissetmem.

Hayır, ondan değil.

Sayfanın alt köşesindeki *imza*, o kadar küçük ki neredeyse tamamen gözden kaçırıyordum.

Sanatçının figüratif parmak izi.

Bu kitabın kime ait olduğunu şüphe duymadan, bir kez daha bakmadan bildiğim gerçeği beni olduğum yerde dondurdu.

Ortadan bağlı bir yıldızın kenarıyla çizilen girdaplı *bir A*.

Bu *ArtGirl*'ün eskiz defteri. Bu *onun* sanatı.

Yüzünü bile görmeden bir ekran aracılığıyla aşık olduğum kız. Beni hayalete çeviren ve kalbimi kıran kız. Çok geç olana kadar onun olduğunu bile fark etmemiştim. İş işten geçene kadar.

Neredeyse bir yılını hayalini kurarak geçirdiğim kız. Nereye gittiğini, iyi olup olmadığını merak ederek. Ona karşı hissettiklerimin tek taraflı olup olmadığını ve bu yüzden beni terk edip etmediğini merak ettim.

ArtGirl bu gece buradaydı ve benim hiçbir fikrim yoktu. O *buradaydı*.

"Dostum, ne oluyor?" Davis yüksek sesle homurdanıyor, bakışlarım ona takılıyor. O kadar şaşkınım ki şu anda düşünemiyorum bile. "Üç dakikadır sana sesleniyorum. Ne oldu? Bu bir günlük mü? Hepsini istiyorum

Sulu detaylar, dostum. Görünüşe göre, bu gece başıma gelen tek ilginç şey bu." Eskiz defterinin içine bakmak için eğildiğinde, elimi uzatıp saçlarımda kabaca gezdirmeden önce defteri kapattım.

O buradayken benim nasıl haberim olmaz?

Tek düşünebildiğim, artık bu eskiz defterine sahip olduğum ve onun olduğu... Onu nasıl bulabilirim? *Sonunda* kim olduğunu nasıl anlayabilirim?

"Kaba." Alay ediyor. "Şu anda neden bu kadar garip davranıyorsun?" "Garip davranmıyorum."

"*Kesinlikle* garip davranıyorsun, dostum."

İçimi çekerek bakışlarımı tekrar ona yönelttim ve forumda onunla tanıştığım ilk günden beri yaptığım gibi bunu da kendime saklamayı düşündüm. Kimse ne olduğunu ya da onunla ilgili hiçbir şeyi bilmiyor. Bunu gizli tuttum çünkü... sanki o sadece benimmiş gibi hissediyordum ve onu başka kimseyle paylaşmak *istemiyordum*. En yakın arkadaşlarımla bile.

Kahretsin, gerçekten Çaylak'a ondan bahsetmeyi düşünüyor muyum? Tüm bu olanları? Hepsini mi?

Elimdeki kitaba bakıyorum, başparmağımı kapağın üzerinde gezdiriyorum ve onunla aynı kitabı elimde tuttuğumu fark ediyorum. Kulağa çok garip geliyor ama bu şimdiye kadarki en yakın olduğumuz an.

Aynı gökyüzünün altında ama asla birlikte değiller.

"Pekâlâ, konuşmaya başla." Ben onu durduramadan eskiz defterini hızla elimden kapıyor ve arkasına koyuyor. "Ya da ben onu pantolonumun içine sokarım ve sen de onu almak için oraya dalarsın. Kıç terleri ve her şey."

Bakışlarım daralırken dudaklarım kaşlarımı çatıyor. "Benimle taşak geçme, Davis."

"Bak, rastgele bir not defteri hakkında garip davranıyorsun - ki bunu bir partide verandada bulduğumu da eklemeliyim. Dökül bakalım."

Siktir et. Ne kadar sinir bozucu olsa da... belki ne yapmam gerektiğini anlamama yardım edebilir. Umutsuz zamanlar, değil mi?

"O defterin kime ait olduğunu biliyorum ve sana bunu söylemeden önce, tek bir olumsuz şey söylersen, sikine yumruğu yersin. Ve eğer birine söylersen, ben de..."

Gözlerini devirerek sözümü kesti. "Sikime yumruk at, anladım. Merak etme, Gustavo'yu çok severim, o yüzden onu tehlikeye atmak yok."

Gustavo mu? Lanet olsun... Bu herif sikine *isim mi vermiş?* Biliyor musun, umurumda bile değil.

"Önce onu geri ver, sonra sana söyleyeceğim."

Bana dikkatle bakarak duraklıyor, sonra arkasından eskiz defterini çıkarıp bana uzatıyor.

"Tamam. Konuşmaya başla."

İstifa etmiş bir nefes vererek ondan alıyorum. "Bir yıldan fazla bir süre önce, OU öğrenci forumunda biriyle tanıştım. Bir kızla. İlk başta, bir gönderide birbirimizle saçma sapan konuşuyorduk ama sonra konuşmaya devam ettik. Bir yıl boyunca neredeyse her gün forumda DM'leştik, hayat hakkında, kişisel şeyler hakkında ve bilmiyorum... her şey hakkında. Onunla şahsen tanışmayı denedim, ama anonim kalmamız konusunda kararlıydı. Asla isim, numara ya da kimliğimizi belli edecek bir şey paylaşmadık. Bundan nefret ediyordum ama onunla konuşmayı da bırakmak istemiyordum." Duraksıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ona aşık oldum ve sonra beni terk etti. Geçen yılki maskeli baloda benimle buluşmasını istedim ama gelmedi. Cevap vermeyi tamamen kesti ve o zamandan beri ondan haber almadım."

Davis bıkkın bir şekilde iç çeker. "Kahretsin dostum, çok üzgünüm."

Saçmalamasını, bir kıza karşı hislerim olduğu için benimle dalga geçmesini bekliyordum.

Daha önce hiç tanışmadım ama garip bir şekilde samimi görünüyor. Sesinde hiç alay yok.

"Sağ ol dostum. Dürüst olmak gerekirse beni mahvetti. Yani, kim olduğunu bilmek istiyorum. Hayalet olduğunda bunu anlamanın bir yolu yoktu. Ondan sonra kim olduğunu anlamaya çalıştım ama asla yapamadım. Elimde hiçbir zaman yeterli bilgi olmadı. Ama bu?" Omuz silkerek eskiz defterini kaldırdım. "Belki de cevap budur. Bunu bir şekilde ona geri vermeliyim."

Bir an için, muhtemelen hayatında ilk kez, sessiz kalıyor ve sonra gözleri açılıyor. "Oh kahretsin. Anladım. Biliyor musun, bu tam Külkedisi havası."

"Kapa çeneni."

"Hayır, ben ciddiylim. Mesela... Kız eskiz defterini kaybediyor, sen de onu buluyorsun ve şimdi de onu mu arıyorsun?"

"Davis. Sadede gel." İç çektim.

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Tamam, . Demek istediğim, Külkedisi'ni bulmak istiyorsan, ilanları as ve onu bulacaksın. Şanslısın ki bu yaz taşındığımdan beri kütüphanede bir kızla takılıyorum ve bu ne demek biliyor musun? *Bedava* kopyalar!"

"Bekle, ArtGirl'ü aramak için OU'nun etrafına *el ilanları* asmamı mı istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Öyle mi?" Tişörtlü omzu eğiliyor. "Neden olmasın? Yani, bak, kız arkadaşını bulmak istiyorsun, bunu yapmanın daha iyi bir yolu var mı? O bir öğrenci. Her yere tabelalar asarız, görüp seninle iletişime geçmemesine imkân yok. Çok kolay. Eskiz defterini kullanırız ve onu çizeriz. Sindirella yemi gibi."

Çaylak'ı dinlemek kulağa berbat bir fikir gibi geliyor ve muhtemelen pişman olacağımı hissediyorum, ama ya ArtGirl'ü bulmamı *sağlarsa*?

Bütün gece burnumun dibindeydi ve benim hiç haberim yoktu. Muhtemelen partide iki yabancı gibi birbirimizin yanından geçtik. Ya... Ya daha önce konuştuğum kız oysa?

"Eee? Var mısın?"

Elimdeki eskiz defterine bakıyorum ve iç çekiyorum. Sanırım Rookie'nin planı hiçbir şey yapmamaktan daha iyi. "Siktir et, evet... Ben varım. Hadi yapalım şu işi."

ArtGirl'ü bulmalıyım.

Beni ikinci kez hayalet gibi görmesine izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

chapter three

Addie

"HELLOOOOOO?"

Hafif bir ses yatak odamda yankılanarak beni uykumdan uyandırıyor ve başımı kabarık yastıktan kaldırarak bir gözümü halsizce açıyorum.

"Orada olduğunu *biliyorum*, Addie. Beni görmezden gelme!" Aynı sinir bozucu ses, komodininin üzerindeki Alexa'dan kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle homurdanıyor.

İnleyerek yastığımı yüzüme çektim ve tekrar yatağa uzandım.

Tabii ki bu benim Pazar sabahı uyandırma çağrım. Dün geceki partiden sonra gerçeğin ayıltıcı bir hatırlatıcısı.

"Ekle-"

"Geliyorum, Tad, Tanrım. *Uyuyordum*," diye mırıldanıyorum yastığa karşı, sonra onu bırakıp komodinin üzerindeki çalar saate bakıyorum. "Saat daha sabahın 7'si. Pazar günü sabahın 7'sinde benden ne isteyebilirsin ki?"

Konuşurken gözlerinin dolduğunu görebiliyorum. "Fırından son dakikada bir sipariş aldık ve babam gelip hamuru hazırlamanı istiyor."

"Bugün Pazar, Tad. *Tek* izin günüm. Bugün yapamaz mısın?" Hayal kırıklığıyla iç çektim. Bu sorunun cevabını zaten biliyor olmama rağmen. Üvey kardeşim fırına yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmazdı, lakros kariyerinin ve Orleans U'ya başlamadan önce gittiği erkeklere özel Katolik okulunun masraflarını karşılayan şey bu olsa bile... Şımarık, hak sahibi ve dürüst olmak gerekirse... tam bir pislik.

Amos'un fırında hazırlık yapmasına yardım etmek için sabahın üçünde kalkmak zorunda kalan, çoğu gün ilk dersime yetiyecek kadar dükkandan zar zor çıkan benim.

Tad'in ya da üvey babamın hiç yapmak zorunda kalmadığı bir şey.

Fırında çalışmak ya da elimden geldiğince yardım etmek benim için sorun değil. Tek sorun benden bunun beklenmesi ve zamanımın hiç dikkate alınmaması.

İkisi de bana saygı duymazken neden duysunlar ki?

Öyle olsaydım, Brent kendi yarattığı sorunları çözmek için beni en yüksek teklifi verenle evlendirmeye çalışmazdı.

Tad kibirli bir şekilde gülüyor ve bir an için Alexa'nın fişini çekip ait olduğu yere, çöpe atmayı düşünüyorum ama sonra bunun sonunu asla duyamayacağım için yapmamaya karar veriyorum.

Her ikisinin de mahremiyetime kesinlikle saygı duymadan habersizce cihaza gelmeleri yeterince kötü. Garajımızın üstündeki odamdaki küçük sığınağımı istila etmelerine dayanabileceğimi sanmıyorum. Elimden geldiğince onlarla bire bir görüşmeyi sınırlamaya çalışıyorum.

"Yapamam. Meşgulüm. Biliyorsun ben ve çocuklar Pazar günü brunch yapıyoruz. Üzgünüm, küçük kardeşim. Belki bir dahaki sefere?"

Alay ediyorum, kelimelerim sinirli bir şekilde heceler halinde dökülüyor. "Sanat portföyüm üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor. O günkü brunch'ı iptal edip yerime bakabilir misin lütfen? Lütfen bu seferlik bana yardım et."

"Hayır, yapamam. Sanırım üzerinde çalışmak için geç saatlere kadar ayakta kalman gerekecek. Benim sorunum değil. Görüşürüz." Alexa'nın üzerindeki mavi ışık halkası parlayarak Tad'in gittiğini işaret ediyor ve yastığı kapıp bir kez daha yüzüme çekiyorum, ancak bu sefer olabildiğince yüksek sesle bağıriyorum.

Tad'in aldığı bir son dakika siparişi üzerinde çalışmak için *tek* izin günümü kullanmamı istemesi hiç de şaşırtıcı değil çünkü elma... ağaçtan uzağa düşmez diyelim.

Bu ikisi birbirini hak ediyor ve her zaman olduğu gibi kendime sakın olmamı söylüyorum. Büyük insan ol. Onların küçümseyici sözlerini ve boktan iğnelemelerini görmezden gelin çünkü acımasız sözleri sadece kim olduklarının bir yansımasıdır.

Bu, ben küçük bir kızken annemin bana söylediği bir şeydi. İnsanların davranışları onların kim olduklarının bir yansımasıdır, benim kim olduğumun değil.

Ancak bazı günler, özellikle de Tad'in küçümseyici talepleriyle uğraşmak zorunda kaldığım bugünkü gibi günlerde, onun sözlerine kulak vermeyi söylemek yapmaktan daha kolay

daha kahve bile içmeden.

İstemeyerek de olsa yorganı üzerimden atıp duş almak için banyoya gidiyorum ve neredeyse yerde birikmiş çamaşır yığınının takılıp düşüyordum. Auggie yatağında uyumaya geri dönmeden önce bu rahatsızlığa tek gözünü açıyor.

Pazar günleri genellikle haftanın geri kalanında ihmal etmek zorunda kaldığım her şeyi yaptığım günlerdir, bu yüzden tek izin günümü feda etmek zorunda kaldığım için daha da sinirliyim. Derslerim ve işim arasında bazen hiç nefes alma şansım yokmuş gibi hissediyorum.

Sessizliğin çalındığı anlar çok az. Ve ben sessizliği gerçekten seviyorum.

Odamın ortasında, çamaşırların yanında duruyorum; gözlerim duvarların sararmış, çatlamış ve soyulmuş boyasından benden daha eski olan yıpranmış ve köhne mobilyalara kadar her şeyi tarıyor.

Garajın üstündeki derme çatma yatak odam en iyi ihtimalle rustik. Yanlış olan şeyler olmayanlardan daha fazla, ama aynı zamanda... ana evden uzakta benim teselli parçam.

Burası evim. Fazla bir şey olmayabilir ama *benim*. Gençliğimin çoğunu bu şekilde hissettirerek geçirdim. Garaj satışlarından ve çok ucuza yaparken parçalar topladım. En iyi bulduklarımın bazıları, başkalarının çöp olarak gördüğü rafların altında gömülüydü.

Bordo, siyah ve zümrüt tonları... sıcak, topraksı kahverengiler duvarları resimlerle süslüyor ve raflarda dekoratif vazolar ve vintage biblolar sergileniyor. Beni mutlu ve rahat hissettiren parçalar. Uzun, sarkık yapraklı koyu yeşil bitkiler kitap raflarımın üzerine sarkıyor ve bronz şamdanlar dağınık masamın üzerinde duruyor, eskiz defterimin üzerinde uyuyakalana kadar eskiz yaptığım, ancak yanaklarımda ve parmaklarımda kömür lekeleriyle uyandığımı söylemek istediğimden daha fazla gece için yolu aydınlatıyor.

Düşüncelerim dün geceye... ve Grant'le tanışmaya geri döndüğünde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Eve geldiğimden beri aklımdan çıkmayan beklenmedik bir tanışma.

Küçük bir parçam, partide bir çocukla flört eden benim yaşımdaki normal bir üniversiteli kızın yapacağı gibi, sorduğunda ona numaramı vermiş olmayı diliyor.

Tamam, büyük bir parçam bunu istiyor.

Ancak gerçekçi yanım, önümde engel teşkil eden çok fazla şey olduğunu da biliyor.

Birincisi, üç haftadan kısa bir süre içinde başka biriyle evlenecek olmam. Tahammül edemediğim bir adamla. Kendini beğenmiş, burnu havada üvey kardeşimin karbon kopyası, tek farkı "nişanlığımın" bana aç ve şehvet dolu gözlerle, sanki marketteki bir et parçasıymışım gibi bakması.

Duşun kolunu sola doğru sonuna kadar çevirdiğimde omuzlarımdaki ağırlık her zamankinden daha ağır geliyor, gidebildiği kadar sıcak ve eski borular ani basınç karşısında inliyor ve gıcırıyor.

Earl'den bir göz atmasını isteyecektim ama endişelenmem gereken yüzlerce başka şey vardı. Buharlı spreyin altına girip dün geceyi ve Grant'i zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken ona bugün sormayı aklıma not ediyorum.

Duştan sonra üzerime eski bir kot pantolon ve iş gömleği geçirip aşağıya iniyorum ve üvey babamın evinin önündeki kapıdan geçip fırının yan girişine gidiyorum. Annemin bu parçasının hemen yanı başında olmasını ve asla ulaşamaz olmamasını her zaman sevmişimdir.

Daha kapıyı açmadan Amos'un içeride olduğunu ve parmak uçlarıyla sihir yarattığını anlıyorum. Havada taze ekmek ve tarçın kokusu dolaşıyor ve kapıyı itip içeri girdiğimde midem gurulduyor.

Benim dünyamda çok fazla değişmez yoktur, ama Amos Herveaux bunlardan biridir. Hayatımda onun burada olmadığı bir zamanı neredeyse hiç hatırlamıyorum ve olmayacağı bir zamanı da hayal edemiyorum. Küçüklüğümden beri fırında çalışıyor

"Günaydın, canım. İyi uyudun mu?" Koyu ela gözleri parlıyor ve önündeki tavadan bana bakarken gülümsüyor. Uzun gri saçları ensesinde kendine özgü sıkı at kuyruğu şeklinde toplanmış, saç telleri bileğindeki bileziklerle uyumlu boncuklar ve kurdelelerle süslenmiş. Tanıdığım en eksantrik, en canlı insan ve bazen bu kadar zahmetsizce olduğu kişi olabildiği için onu kıskanıyorum.

Kocası Earl'ün her yönden tam tersi olduğu için onunla hep dalga geçerim.

Earl evin ve fırının bakımına yardım ediyor ve Amos hiç yabancılık çekmeyen bir enerji girdabıyken, Earl sessiz, metanetli ve içine kapanık biri.

Amos pratik bir Wiccan ve kristalleri ya da tarot destesi olmadan evden asla çıkmıyor. Peki ya Earl? Pazar günleri hâlâ gazete alan ve *aslında* Ay'a hiç gitmediğimize inanan dindar bir Katolik olarak yetiştirilmiş.

Onlar, birinden ne kadar farklı olursanız olun, sonuçta önemli olanın birbirinizi sevmek olduğunun yaşayan kanıtları.

"Günaydın," diyorum, tezgâha doğru yürüyorum ve üstündeki rafta duran en sevdiğim kahve fincanına . Yanındaki cezve hâlâ dumanı tütüyor ve gecenin geç saatlerinden ve sabahın erken saatlerinden sonra kafeine ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüp ağlayabilirim. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

Gülüyor ve bir parmağını kaldırarak durmamı söylüyor, sonra mutfağın diğer tarafına dönüp en sevdiğim şey olan çilekli krem peynirli kruvasanla geri dönüyor.

"Evren bana bu sabah bir taneye ihtiyacın olduğunu söyledi, ben de biraz erken kalktım ve sana yeni bir parti yaptım."

Hevesle elinden kapıyorum, ama kollarımı hızla boynuna dolamadan ve yanağını öpmeden önce değil. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ne kadar üzücü olursa olsun, bu taze pişmiş güzellik için ağlayabilirim. Bu siparişte bana yardım etmeye geldiğin için de teşekkür ederim. Tad son dakikada aldığı için üzgünüm. Tanrım, sensiz ben ne yapardım, Amos?"

Amos'un derin kıkırdaması göğsümde titreşirken beni sıkıca kucaklıyor. "Ben senin iyilik perinim, bu yüzden asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın. Önemli değil, Addie. Her zaman senin için burada olacağımı biliyorsun. Şimdi yemeğini ye çünkü dün geceyle ilgili *her şeyi* duymak istediğimi biliyorsun."

Geri çekilip, elimdeki meyveli lezzetten kocaman bir ısırık alıyorum ve yumuşak, gevrek hamurun etrafında inliyorum.

Tanrım, her sabah bunlardan birine, belki de ikisine sahip olmak için gerçekten çok kötü şeyler yapardım. Gerçekten cennetten gönderilmiş.

"Söyleyecek bir şey yok," diye çitliyorum.

Kalın, gür kaşları kalkıyor ve yüzündeki ifade bana bu mutfaktan konuşmadan çıkamayacağımı söylüyor, ben de tezgaha atlayıp kruvasandan hızlıca bir ısırık daha almadan önce iç çekiyorum.

"İyiymiş... güzeldi. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki asla kardeşlik partisi bir kız olmayacağım. Hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi ama harika bir deneyim değildi. En sevdiğim hırkamdan bayat bira kokusunu asla çıkaramayacağım." Burnum kırışıyor.

"Hiç arkadaş edindin mi?"

Düşüncelerim bir kez daha Grant'e kayıyor ve başımı sallıyorum.

"Ben... yapmadım. Hiç arkadaş edinmedim." Küçük beyaz yalan dudaklarımdan kolayca kayıyor ve bir an için bunun için biraz suçlu hissediyorum. Sanırım teknik olarak bu bir yalan değil çünkü biz arkadaş değiliz.

O sadece dün gece tesadüfen karşılaştığım ve birkaç değerli dakikamı hiçbir şey hakkında konuşmadan geçirdiğim bir adam. Sadece düşünmeden edemediğim bir adam mı?

"I-" Mutfağın kapısının hızla açılması ve üvey babamın yüzünde kızgın bir ifadeyle içeri dalmasıyla kesiliyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Saçmalık.

Tezgâhtan hızla inip kruvasanın kalanını ağzıma atıyorum.

"Addie, Tad'in bugün senden ne istediğini söylediğini sanıyordum?" Amos'la benim aramda küçümseyen bakışlar atarken çenesi sertleşiyor.

Başımı salladım. "O yaptı. Ben, uh... sadece hızlıca kahvaltımı yapıyordum."

Ona bunu yapmayacağımı söylemek istiyorum ve eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, o zaman itip kakabilir, ama yapmıyorum ve muhtemelen asla yapmayacağım.

Çünkü ben tam olarak böyle bir insanım, pasif bir paspasım ve kendimle ilgili nefret ettiğim tek şey de bu. Hayatım boyunca hem Brent'ten hem de Tad'den gördüğüm şeylere rağmen kendimi savunamamam.

"Lütfen, istediğiniz kadar zaman ayırın. Elimizde bir kriz gibi değil," diyor zehirli sözlerle.

"Ama orada-"

Etlı elini kaldırarak sözümü aniden kesti. "İhtiyacımız olan *son* şey bu siparişi söz verdiğimiz zamanda tamamlayamamak, Addie. Bu New Orleans'ın önde gelen işlerinden biri için ve senin oyalanman yüzünden itibarımızın zedelenmesini istemiyorum. Bu da demek oluyor ki, bu işi mümkün olan en kısa sürede, bahane üretmeden halletmeniz gerekiyor."

Aceleyle başımı salladım. ". "

"Ve bir hatırlatma olarak, önümüzdeki hafta sonu nişanınızı bir partiyle kutlayacağız, bu yüzden lütfen zamanında geldiğinizden ve *uygun* bir şeyler giydiğinizden emin olun... *uygun*. Bunun ailemiz ve *fırınımız* için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Çenesi titriyor.

İçim acı ve hayal kırıklığıyla dolup taşıyor ama her zamanki gibi duygularımı bastırıyorum ve tekrar başımı sallarken ağzımı kapalı tutuyorum.

Ben görevine sadık bir üvey kızım çünkü günün sonunda bu fırının annem için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ne kadar zaman, sevgi ve

Her köşesine özveri koydu ve başarısız olduğunu görmek bir seçenek değil. Bu aptal, arkaik planı kabul etmemin nedeni bu. Çünkü kabul etmezsem... Sonsuza Dek'i kaybedebiliriz ve ben bununla gerçekten yaşayamam. Onsuz bir dünya düşünemiyorum.

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner ve mutfaktan dışarı çıkar, kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verir.

Ancak o gittikten sonra odaya hava geri dönmüş gibi hissediyorum ve titrek bir nefes alıyorum.

"Cher, o götün söylediklerine zerre kadar inanma. Ona her an haddini bildirebileceğimi biliyorsun," diyor Amos, tencereyi daha bir hararetle karıştırarak. "Düğün mü? Tanrım, aklını kaçırmış."

"Biliyorum ama sana ihtiyacım var, bu yüzden seni kovması için onu kızdırma. Ben hallederim. Bir yolunu bulacağım. Bir şekilde. Siparişi hazırlamaya başlayacağım ama dün gece hakkında daha sonra konuşuruz, tamam mı?" Tezgâhtan inip kolunu okşarken küçük bir gülümseme takınıyorum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, sevgilim." Gözleri yumuşak ve gülümsemesi acıma dolu. Sevgisini ve ilgisini takdir etsem de, onun sempatisinin alıcısı olmaktan nefret ediyorum.

Bir gün Brent'e karşı koyacağım. Sadece... bugün olmayacak.

Anlaşıldığı üzere, Amos'a dün gece neler olduğunu anlatamadım çünkü bütün gün yüzlerce mini kral keki hazırlamakla uğraştım ve farkına varmadan gökyüzü kararmış ve midem şiddetle guruldamaya başlamıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, son dakika siparişini tamamlamak tüm günümü aldı ve dürüst olmak gerekirse, artık buna kızacak enerjim bile kalmadı.

İliklerime kadar yorgunum ve masamdaki sandalyeye oturduğumda gözlerim çoktan kararmış durumda. Projem üzerinde çalışacağım önümüzdeki birkaç saati nasıl geçireceğimden emin değilim. Ama tezim için fikir geliştirmekten geri kalmak istemiyorum.

Bilgisayar ekranına bakarken eskiz defterime uzanıyorum ama her zamanki yerinde olmadığını fark edince duruyorum.

Sonraki bir saatimi odamı bir kasırga vurmuş görünecek şekilde parçalayarak geçirdim ve elim boş döndüm.

Eskiz defterim burada değil ve onu nerede bırakmış olabileceğimi fark ettiğimde inliyorum.

OceanofPDF.com

chapter four

Grant

Davis'in bu ayrıntılı planında iki şeyden birini çok çabuk **fark ettim**.

Birincisi, tüm kampüse astığımız el ilanına aptalca bir şekilde cep telefonu numaramı koyduğu için el ilanında gerçekte neyin yer alacağından onun sorumlu olmasına izin vermemem gerektiği idi.

Ve iki... Bir daha *asla* hiçbir koşulda beni bir şeye ikna etmesine izin vermeyeceğim.

"Çıldırılmayı keser misin? Kahretsin dostum, *beni* geriyorsun. *Beni* germenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diyor ve ortak alandaki elektrik direğine bir başka parlak mavi broşür yapıştırıyor. "İşe yarayacak. *Chilllllll*."

Öyle mi?

Çünkü şu an itibariyle, bunun olacağına ikna olmuş değilim. İkna *olduğum* şey ise bunun şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olduğu. Telefonum cebimde son bir saat içinde yüzüncü kez çalıyor ve bu da bu hissi pekiştiriyor.

Başımı sallayarak gözlerimi ona dikiyorum. "Seni öldüreceğim. Çıplak ellerimle."

"Tamam, iyi, belki numaranı afişe koymamalıydık ama başka ne yapabilirdik ki? Külkedinizi bulmak zorundayız, yani başa çıkmak zorundasınız. Şimdi şikayet etmeyi bırak, bunları al ve gidip şu ilan panosuna as." Bir yığın kâğıdı bana doğru itiyor, ortak alanın karşısındaki panoyu işaret ediyor ve sonra ters yöne doğru yürüyor.

Harika, şimdi de Rookie'den talimat alıyorum.

Bu kız muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünecek ve biliyor musun, belki de kaçırmışımdır. Muhtemelen en başta bu yüzden kabul ettim.

Ama lanet olsun... Sadece onu bulmak, eskiz defterini ona geri vermek ve bunca zaman sonra nihayet onunla tanışmak istiyorum.

Telefonum cebimde çalmadan önce üç işaret alıyorum... yine. Telefonu çıkarıp kapatmaya hazırlanırken ekranda en iyi arkadaşım Reese'in adını görüyorum.

Kulağıma götürdüm ve neşeli bir "Merhaba yabancı" ile cevap verdim.

"Dostum, daha dün FaceTime'da konuştuk. Yani, bana söylemek istediğin Neden OU'nun sosyal medyasında ve kampüsün her yerinde senin telefon numaranla birlikte '*Beyaz Atlı Prens Sanat Kızını Arıyor*' yazan ilanlar asılı? Son yirmi dört saat içinde ne oldu böyle?"

Washington'da ikinci ligde oynarken nasıl oluyor da OU kampüsünde neler olup bittiğini biliyor?

"Rosie bunu duymuş ve bana fotoğraflarını gönderdi," diyerek yüksek sesle sormama bile gerek olmayan soruyu yanıtlıyor.

Tabii ki o yaptı. Küçük kız kardeşi Rosie, New York'taki Juilliard'a gidiyor, ancak lise arkadaşlarının çoğu OU'ya gidiyor, bu da bilgi için fiş olduğu anlamına geliyor.

İçimi çekiyorum ve bakışlarımı şu anda ilanlarını asmak yerine dünyayı umursamadan şımarık bir amigo kızla flört eden Davis'e dikiyorum. "Bu... uzun bir hikaye."

"Öyle mi? İyi ki zamanım var," diye karşılık verir Reese. "Lane bunu duyana kadar bekle, Beyaz Atlı Prens."

Hoparlörden onun bok yiyen sırtışını duyabiliyorum ve inliyorum. "Siktir git. İşte bu yüzden ikinize de söylemedim."

"Saygısızlık! Ben senin en iyi arkadaşınım, sik kafalı ve mezun olup ülkenin öbür ucuna taşınmış olmam beni hayatın hakkında bilgilendirmek zorunda olmadığın anlamına gelmiyor."

Bana bok atmaya çalıştığını biliyorum ama lanet olsun, haklı. Yakındaki bir banka doğru yürüyüp koltuğa çöküyorum. "Biliyorum. Bu sadece yeni bir gelişme. Hem de çok yeni."

"Dinliyorum..." Devam etmemi bekleyerek susuyor.

Ona geçen yıl neler olduğunu hızlıca anlattım: ArtGirl'ün beni hayaletlemesi, kaderin cilvesi olarak onun eskiz defterini bulmam ve şimdi de benim

Davis'in bu aptal el ilanlarıyla onu bulma planını takip ediyor.

Bitirdiğimde, göğsüm biraz daha hafiflemiş hissediyordum. Muhtemelen ona uzun zaman önce söylemeliydim, ama bir yanım ona karşı bu hisleri beslediğim ve onun beni terk ettiği gerçeğiyle kafayı bozmuştu. Ve bencil bir yanım da aramızdaki her neyse bunu kendime saklamak istiyordu.

"Onu gerçekten bulmak istiyorsun, ha?" diyor işim bittiğinde. "Evet, gerçekten istiyorum."

"Yani, Davis'in bulduğu bir şeyi kabul ediyor olman her şeyi açıklıyor, dostum."

"Bir de bana sor," diye gülüyorum onu bulmak için avluyu tararken. Tam bir baş belası ama şunu söylemeliyim ki... çocuk kafasına bir şey koydu mu, her şeyini ortaya koyuyor, her şeyini ortaya koyuyor. Bu yüzden takım için çok değerli. Bunu ona asla söylemeyecek olsam da takdir ediyorum çünkü egosu zaten çok büyük. "Umarım işe yarar. Umarım bunu görüp ters yöne kaçmaz."

Daha önce hiç görüşmememiz konusunda çok ısrarcıydı ve sonunda beni başından savdı. Belki de gerçekten bulunmak istemiyordu. Belki de ben çok üsteledim, ya da belki o benimle aynı şekilde ilgilenmiyordu. Yani, tüm bunlar tamamen yüzüme patlayabilirdi. Ama risk almaya değerdı. Bana her şeyi kadere bırakmamı söyledi... ve kader o eskiz defterini bana getirdi.

"Hayır, ahbap, kadınlar büyük jestleri sever ve bu epik bir büyük jest. Muhtemelen numaranı oraya yazmamalıydın." Reese gülüyor ve ben de başımla onaylıyorum.

"Kahretsin, bilmiyor muyum? Arayanın sen olduğunu görene kadar telefonumu kapatmak üzereydim. Bütün gün saçmaladım, bu da kimin ArtGirl olup kimin olmadığını belirlemenin biraz sorun olacağı anlamına geliyor." Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımın kısa tutamlarını çekiştiriyorum. "Muhtemelen bu kısmı iyice düşünmeliydim."

Reese duraksıyor, ses tonunda tereddüt var. "Yani, eğer ben gördüysem, başka kim gördü biliyor musun?"

"Hmm?"

"Jeremy."

Menajerimden bahsedince kaskatı kesildim. Kahretsin, onun bunu göreceğini düşünmemiştim bile. Kahretsin, en azından ona vermeliydim. Biz çok

Bu sponsorluğu imzalamaya yakın umarım istemeden de olsa işleri daha da berbat etmemişimdir.

"Kahretsin," diye küfrettikten sonra el ilanlarına bakıyorum. "Anladığım kadarıyla hâlâ senin kıcına biniyor?"

Nefes veriyorum, parmaklarım broşürleri neredeyse buruşana kadar sıkıyor. "Evet, onun gibi bir şey. Bu sponsorluğa bağlı çok şey var ve ne yöne dönsem işleri berbat ediyormuşum gibi hissediyorum. Jeremy bunun beni seçmelerde daha dikkat çekici kılmak için çok önemli olduğunu düşünüyor ama bu sponsorluğu alamayacağımdan ve şansımı mahvedeceğimden korkuyorum."

"Hayır, alacaksın çünkü ne gerekiyorsa yapacaksın. *Ne gerekiyorsa*. Beni duyuyor musun? Bak, bunu bilmeden önce, ikinci lige gideceksin. Birinci lig yolunda. Hayatın boyunca bunun için çalıştın ve bunun ya da bu sponsorluğun elinden kayıp gitmesine izin vermeyeceksin. Buna sahipsin."

En iyi arkadaşımın moral konuşması için ona tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Yapmam gereken telefon görüşmesini bilmek işimi biraz daha kolaylaştırıyor. "Sağ ol dostum. Muhtemelen kalp krizi geçirmeden önce onu aramalıyım. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Evet. Arayışınızdan beni haberdar edin, *Beyaz Athl Prens*."

Gözlerimi deviriyorum, kahkaham sertleşiyor. "Evet, evet.

Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve mesajlarımı açmadan önce ekrana bakıyorum. Burada en az yüz mesaj olmalı, çoğu ArtGirl olduğunu iddia ediyor. Rastgele insanların resimleri var ve hatta onun olmadığını bildiğim birkaç çıplak resim bile var.

O öyle biri değil.

Ama işin boktan tarafı, kendi fotoğrafını göndermiş olsa bile... Onun olup olmadığını bile bilemezdim çünkü hiç fotoğraf alışverişinde bulunmadık. Ya da isim.

Onu bulabileceğim her şeye tutunmaya hazırdım ve bu yüzden en başta bu saçmalığı kabul ettim. Çünkü bu eskiz defterine sahip olmak, onu belki çekebileceğim ama yine de el ilanları topu onun sahasına attığı için hamleyi yapanın o olmasına izin verebileceğim anlamına geliyor.

"Pekâlâ, sanırım yeni bir partinin zamanı geldi," diyor Davis bankta yanıma uzanırken.

Ekranı göstermek için telefonumu ona doğru çeviriyorum. Kaydırıp mesaj sayısını gösterdiğimde koyu renk gözleri hafifçe açılıyor.

"Lanet olsun."

"Evet," diye homurdandım. "O olduğunu iddia eden tüm bu kızları nasıl inceleyeceğimizi düşünüyorsun?"

Sessizlik sorumu karşılıyor, ta ki o "Kolay. Sana forumdan mesaj atmasını iste. Sadece gerçek ArtGirl seni orada nerede bulacağını bilir, değil mi?"

Doğru. Evet. Tanrım, bunu neden en başta düşünmedi ki? O zaman numaram kampüste dolaşıyor olmazdı.

Elimden telefonu aldı. "Sen geri kalanları dağıt, ben de sihrimi konuşturayım."

"Şu anda senin büyüne güvendiğimden emin değilim."

"Dâhiyane planım işe yaradığında ve kız arkadaşını bulduğunda bana teşekkür edeceksin. Sözlerimi bir kenara yaz, Bergeron."

Jeremy'den ertesi sabah telefonumu o kadar çok patlatana kadar başarılı bir şekilde kaçındım ki, cevap vermezsem ön kapıda görüneceğini ve beni yeni bir pislikle parçalayacağını biliyordum.

Koltuğa yaslanıp parmağımı ekranda kaydırarak cevap verirken iç geçiriyorum.

"Jeremy, ne ?"

Cızırtılı, derin sesi hoparlörde çınlıyor. "*Ne var ne yok? Ne olduğunu biliyor musun? İşimi sürekli olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun Bergeron.*"

Evet, bunun olacağını biliyordum, bu yüzden telefonundan mümkün olduğunca kaçındım. Kızacağını biliyordum.

İçeri girmeden önce benim cevap vermemi beklemiyor çünkü sorusu aslında retorikti.

"Çok *yoruldum*. Burada neyin tehlikede olduğunu biliyorsun. Aynı konuşmayı defalarca yaptık. Lanet telefon numaranı kampüsün her yerine rastgele bir kızı arayan bir el ilanına astığını görmekle kalmadım, aynı zamanda geçen gece Davis Guidry ile birlikte bir grup kızın önünde pantolonunu çıkarırken görüldüğü bir frat fotoğraflar var."

Lanet olsun. Lanet olsun.

Başımı kanepeye yaslıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Aptal herif. Durumu kontrol altında tutmaya çalışsam da elbette fotoğraflarım sosyal medyaya düşecekti.

"Tamam, kendimi savunmak için söylüyorum, pantolonunu *üzerinde* tutmaya çalışıyordum."

Jeremy düzensiz bir şekilde iç çekiyor ve benim saçmalıklarımın baktığını söyleyebilirim. Kahretsin, bu noktada ben de bıktım. "Böyle durumlardan nasıl uzak durursun biliyor musun? En başta o lanet partiye gitmeyerek. Grant, bu sponsorluk hayatını değiştirebilir. Sadece seni diğer potansiyel sponsorların gözüne sokmakla kalmaz, finansal olarak da. Askere alınıp kendini ve anneni kurtarmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu şirketler, her hafta yeni bir kızla takılan, azgın bir kampüs playboyu gibi davranan ve sıkı partiler veren bir çocuğa büyük paralar yatırmıyor."

"Ben böyle şaka yapmam..." Hayal kırıklığına uğradım. Partilere gidip kadınlarla takılıyorum diye hepsine sikimi sokacak değilim.

"Yapıp yapmamanız önemli değil çünkü bu şekilde algılanıyor. İmaj her şeydir ve şu anda bunu temizlemeniz gerekiyor, yoksa bu anlaşmadan çekilecekler."

Kahretsin hayır, bu anlaşmayı kaybedemem. Bunu gerçekleştirmek için o kadar çok çalıştım ki, bu kadar yaklaşımsken elimden kayıp gitmesine izin veremem.

"Tamam, anladım."

Elimi yüzümden aşağı sürükleyerek bikkın bir nefes veriyorum.

"Sakin ol, Grant. Partilere gitmeyi bırak, arkadaşlarınla sarhoş olmayı bırak. Gerekirse sosyal medyadan çık. Ne yaptığın umurumda değil. Ama imajının tertemiz olmasına ihtiyacımız var. toparla çünkü bunu yaparlarsa ikinci bir şansın olmayacak. Ben ancak bu kadarını yapabilirim."

"Anladım."

"Yakında
konuşuruz."

Hat kesiliyor, o gittiğinde kulağıma kısa bir bip sesi geliyor ve telefonu yanımdaki kanepenin minderine bırakıyorum.

Onu duydum, yüksek sesle ve net bir şekilde. Dışarıda gerçekten sevişmiyorum olsam bile, sosyal medya her şeyi olduğundan farklı gösteriyor. Ve takım biraz gürültülü olabiliyor.

Dürüst olmak gerekirse... Partilerden bıktım. Son zamanlarda, Kappa evine gitmek bile bir angarya gibi geliyor, özellikle de çocukları aptalca şeyler yapmaktan alıkoymaya çalışan ayık kişi ben olduğumda.

Bilmiyorum. Belki de üniversite hayatını geride bıraktım. Bunu yaptım ve artık bana çekici gelmiyor.

Ben ne istiyorum?

ArtGirl'ü bulmak *istiyorum*. Gecelerimi onunla eskiden olduğu gibi konuşarak geçirmek istiyorum.

Telefonumu kanepeden alıp forumu açıyorum ama ondan bir mesaj gelmediği için bir kez daha hayal kırıklığına uğruyorum.

Kim bilir... belki de posterleri hiç görmez. Ya da görürse, belki de onu aramak için ilanlar asmamın saçma olduğunu düşünecek ve asla ulaşmayacak.

Kim bilir... belki de hepsi bir hiç içindi.

Umarım öyle değildir.

OceanofPDF.com

chapter five

Addie

BUNU YAPABİLİRİM.

Bunu

yapabilirim.

Bunu

yapabilirim.

Önümdeki aynada yansımama bakarken, titreyerek nefes verirken mantrayı yüzüncü kez tekrarlıyorum. Kendimi bunun doğru olduğuna inandırmak umuduyla aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyorum.

Bu I olacak bir şekilde yapmak o aracılığıyla Bu "nişan" partiden zarar görmeden. Bu işten sıyrılmak için yüzlerce farklı bahane düşündüm ama biliyorum ki gitmezsem sonuçları çok büyük olacak. "Hazır mısın?" Amos merdivenlerden odama adım atarken usulca konuşuyor. Yüzündeki ifade endişe ve kaygıyla gergin, aynı duygular midemin çukurunda da ağır bir şekilde hissediliyor.

dehşet duygusu.

Bakışlarımı yansımamdan ona doğru sürüklüyorum ve iç çekiyorum. "Ne yapıyorum ben, Amos? Bunu yapamam. Bunu yapmamı beklediğine bile inanmıyorum. Bu adamı çok az tanıyorum ve bildiklerim de iyi değil... ve onunla *evlenmem* mi gerekiyor?"

Yatağıma doğru yürüyorum ve yaylı şiltenin kenarına uzanıyorum, Auggie'nin tıknaz bedenini kollarımın arasına alıyorum ve onu sıkıca kendime yaslıyorum. Bana sarılıyor, bir şekilde ne zaman onun rahatlığına ihtiyaç duyduğumu hep biliyor.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin Addie. Seni buna zorlayamaz," diyor yatakta bana katılarak. "Ona hayır diyebilirsin, biz de bir yolunu buluruz. Başka bir yolu olmalı ve onu bulacağız."

Parmaklarımı Auggie'nin yumuşak kürkünün üzerinde gezdirirken dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Eğer bunu yapmazsam Sonsuza Dek'i kaybederiz. Başka bir seçenek yok. Aylardır bir şeyleri kurtarmanın bir yolunu arıyorum ve hiçbir şey bulamadım. Son dakika Hail Mary'si yok. Sadece... bunu yapmak zorundayım. Annemin her şeyden çok sevdiği tek yeri kurtarmak anlamına geliyorsa, yapmak zorundayım."

Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Bu küçük bir jest ama bir şekilde onun sessiz güvencesi bana güç veriyor. Bunu yapmak için güç. Tanımadığım insanlarla dolu bir odada bir partiye gitmek ve birlikte olmak istemediğim bir adamla nişanlanmamı kutluyormuş gibi davranmak.

Yapmaya zorlandığım şeyin her parçasından nefret edeceğim ama bunu fırın için yapacağım. Annemin bu parçasına tutunmak için, kimsenin onu benden almasına izin vermemek için. Ondan *kalan son* parça. Onun mirası.

"Hâlâ zaman var. Sadece bu partiyi atlat, çeneni dik tut ve bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum, Addie. Birlikte çözeceğiz."

Kendisi ve Earl hakkında konuştuğunu biliyorum ama bu onların sorumluluğu değil.

Ya da borçlarını. Onlar benim ailem, ama bu benim sorunum.

Dek benim olmalıydı ve onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmadan onu öylece veremem. Benden alınmasına izin veremem.

Sahte, neşeli bir gülümseme takınarak derin bir nefes alıyorum, sonra Auggie'yi günün sayısız uykusuna dönmesi için yatağa bırakıyorum. Omurgamı çelikleştiriyorum ve hafifçe buruşmuş elbisemi düzelterek ayağa kalkıyorum.

"Ya şimdi ya hiç. Katılmam gereken bir nişan partisi var."

Alt katta, yemek odası ve fuaye bir dergiden fırlamış gibi. Çok lüks bir dergi ve hemen Brent'in bunun parasını nasıl ödediğini merak ediyorum. Eğer fırın söylediği kadar zor durumdaysa, buzdan bir heykeli nasıl karşıladı? Garsonlar... *havyar*?

Görünüşün onun için her şey olduğunu her zaman biliyordum, ancak bu onun için bile tamamen abartılı. Elimizde kalan azıcık parayı da bu anlamsız sahtekarlık için harcaması beni öfkeliyor.

Gözlerimi devirerek, yanımdan geçen bir sunucunun tepsisinden bir kadeh şampanya alıp büyük bir yudum alıyorum. Pek içki içen biri değilimdir, hatta hiç içmem ama bu geceyi atlatmak için toplayabileceğim tüm cesarete ihtiyacım var, sıvı formda olsa bile. Kabarcıklı, acı sıvı boğazımdan aşağı kayarken yakıyor ve irkiliyorum, burnum tepki olarak kırılıyor.

Tanrım, bu korkunç. İlk ve muhtemelen son içkim. Hâlâ dolu olan bardağı masaya bırakıp odaya doğru ilerliyorum ve hemen fark ediyorum ki... kimseyi tanımıyorum. Bu odadaki tek bir kişiyi bile. Yeni kolalanmış smokinli adamların, pırlantalı ve pahalı görünümlü kürkler giymiş elbiseli kadınların yanından geçerken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum.

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken neşeli bir klasik melodi çalan kemancının yanından geçtiğimde bu his daha da kötüleşiyor.

"Ah, Addie, işte buradasın," diye duyuyorum sol taraftan. Dönüp baktığımda Brent'in yüzünde sahte de olsa geniş bir gülümsemeyle, sahte nişanım ve ailesiyle birlikte durduğunu görüyorum. "Dixon'ın babası Yargıç Barrilleaux ve annesi Elizabeth'i hatırlarsın."

Diğer yöne dönüp kaçmamak, ondan ve bu saçma partiden uzaklaşmamak için içimde her şeyi yapmam gerekiyor.

Bunun yerine küçük bir gülümseme takınıyorum ve başımı sallayarak onlara elimi uzatıyorum. "Merhaba, evet. Sizi tekrar görmek çok güzel."

Elizabeth elimi sıkıyor ve öne doğru eğilerek her iki yanağımı da öpüyor. "Merhaba. Addie, büyüleyici görünüyorsun, sevgilim." Sözlerindeki kibirli hava içimi ürpertiyor ama başımı sallayıp kocasının elini sıktıktan sonra dönüp dikkatimi Dixon'a verirken bu hissi kendime saklıyorum.

Birkaç kez karşılaştık, aynı sosyal çevrelerde büyüdük ve çocukluğumuzdan beri bana içimi sızlatan bir his verdi.

Bakışlarının vücudumda aşağı doğru kaymasından, gözlerime geri dönmeden önce göğsümde çok uzun süre dinlenmesinden nefret ediyorum. Bu yavaş inceleme midemi bulandırıyor ve elime uzandığında dokunuşundan geri çekilmemek için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Merhaba Addie," diye mırıldanıyor, elimi elinde rehin tutarken sesi alçak çıkıyor. Sözleri midemi bulandıracak şekilde omurgamdan aşağı süzülüyor ama elimi zorla çekip kurtarıırken bile gülümsememin hiç eksilmediğinden emin oluyorum.

Kaba bir şekilde başımı salladım. "Dixon."

"Kutlamamız için ne kadar keyifli bir fırsat!" Brent şampanya kadehini aramızda havaya kaldırarak şöyle diyor. Elizabeth, Yargıç Barrilleaux ve Dixon kadehlerini kaldırarak onunkiyile tokuşturuyor.

Görücü usulü bir evliliği kuthuyoruz, diye düşünüyorum kendi kendime, boğazımda safra yükseliyor. *Sahip olduğum tek şeyi kullanarak beni zorladığın evlilik.*

hiç gerçekten sevmedim. elimi zorlamak için bir kaldıraç olarak.

Bu olayın neşeyle uzaktan yakından alakası yok.

"Addie, seninle biraz yalnız kalabilir miyim?" Dixon üstünlük taslayan bir edayla konuşuyor ve herkesin bakışları bana kayıyor.

Herkesin onu edemem ve o da bunu biliyor.

"Elbette." Elini verandaya açılan kapıya doğru uzatıp beni ailemden uzaklaştırırken bir kez daha zoraki gülümsüyorum.

Dixon'la birlikte sert adımlarla uzaklaşırken, bakışlarım köşede duran Amos'u buluyor, çenesi endişeyle gerilmiş. Ama müdahale edemiyor.

Brent buradayken olmaz. Riskler çok yüksek.

Güven verici bir şekilde başımı sallayıp çenemi kaldırıyorum ve kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerliyorum. Dışarı adımımı atar atmaz yapışkan, nemli gece havası yüzüme çarpıyor ve ağır bir şekilde etrafımı sarıyor.

Burası daha sessiz, sadece birkaç çiftin etrafı saran verandaya doluşması Dixon'a istediği mahremiyeti sağlıyor.

Yapmak istediğim son şey onunla yalnız kalmaktı ama beni ailesinin ve üvey babamın önünde zor durumda bıraktığında başka bir seçenek göremedim. Kapıyı kapattığında parmaklıklara doğru ilerledim ve sürekli gezinen bakışlarından saklanmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bakışlarını vücudumda gezdirip beni sahip olmaya çalıştığı bir nesneymişim gibi hissettirmesinin bir faydası olmadığı açık. Tanrım, çok adi.

Boğazımı temizliyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. "Konuşmak mı istedin?"

Şampanya kadehini dudaklarına götürmeden önce başını sallıyor ve kalan sıvıyı tek bir yudumda içiyor. Dışarıdan bakıldığında, Dixon Barrilleaux adaşının timsali gibi görünüyor. New Orleans'ın en nüfuzlu yargıçlarından birinin oğlu olarak, vücudunun her gözeneğinden ayrıcalık ve hak sızıyor. Özel dikim takım elbiseler, İtalyan deri makosen ayakkabılar, özel bir Rolex. Mükemmel şekillendirilmiş saçları, yontulmuş, köşeli çenesi, geniş omuzları ve fazlasıyla mükemmel gülümsemesiyle objektif olarak yakışıklı sayılabilir.

Cıvalı yüzünün altında yatan soğuk, hesaplanmış gerçeği bilemezsiniz. Yetiştirilme ayrıcalığının onu zalim, kibirli ve acımasız yaptığını.

"Evet, nişan partimizde nişanlımla özel olarak konuşmak istememin nesi yanlış?" diye karanlık bir şekilde hışırdıyor, gözlerinin irisleri çukurlaşıyor.

neredeysse siyah. Yaklaştığında, arkamdaki korkuluklara çarparak geri çekiliyorum.

Sesimi alçaltmadan önce etrafımıza bakıyorum. "Yalnızken rol yapmana gerek yok, Dixon. Bu evliliğin bir saçmalık olduğunu sen de en az benim kadar ." Dudaklarından mizahtan yoksun, sert bir kahkaha dökülüyor, ses ağustos sıcağına rağmen tüylerimi diken diken ediyor. "Biliyorum ki sen benim ödülüksün. Her zaman istediğim ama asla sahip kişi. Sonunda benim olacaksın, Addie. *Karım olacaksın*. Kelimenin tam anlamıyla, isterseniz de istemeseniz de. Bu evlilik gerçekleşiyor ve senin yerinde olsaydım, en iyi şekilde davranırdım... çünkü ben

itaatsizliği hoş gören adam."

Tiksinti dalgalar halinde üzerime çökerken o dehşet düğümü midemde daha da derinleşiyor. Elbette... *Hayır*. Beni istediğini hep biliyordum ama bu şekilde değil. Onunla bu şekilde ilgilenmediğim ve hiç ilgilenmediğim açıkken değil.

Tırnaklarımı ahşaba geçirip kendimi topraklamaya çalışarak korkuluklara tutunurken keskin bir nefes çekiyorum.

Uzanarak, işaret parmağının sert pedini omzumda ve kolumun açıkta kalan derisinde gezdiriyor ve beni ürpertiyor. "İki hafta sonra benim olacaksın, tatlı küçük Addie." diye fısıldarken sinsice gülümsüyor.

Kelimeler bir hapis cezası gibi geliyor, başım dönerken beni olduğum yerde zincirliyor.

Konuşmak için ağzımı açtığımda bir ses araya giriyor.

"Addie, seninle konuşmam gerek." Bakışlarım kapının yanında duran Amos'a kayıyor; çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleriyle Dixon'a delici hançerler fırlatıyor. "Derhal. Bu çok önemli."

Kaçmak için ihtiyacım olan tek bahane bu. Dixon'ı üzerimden iterek, başka bir şey söylemeden yanından geçip gidiyorum.

Amos elini benimkinin içine sokup beni tekrar içeri çektiği anda göğsüme öyle güçlü bir rahatlama doluyor ki ağlayacak gibi oluyorum. Sonunda doruğa ulaşan bir duygu dalgası bir anda beni vuruyor.

Duygularımı bastırmaya çalışarak, kalbim göğsümde çarparken Amos'un arkasından yakından takip ediyorum, hala az önce gerçekleşen alışverişi anlamaya çalışıyorum.

Tiksindim... ve ilk kez kendimi gerçekten umutsuz hissediyorum. Ve *Dehşete düştüm*.

Amos beni Brent'in çalışma odasına çekiyor, Earl'ü zaten içeride buluyorum, sonra kapıyı sessizce kapatıyor, kilidi çeviriyor ve partiyi bastırıyor.

Her şeyi kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. " oluyor?"

Onun tarafından kurtarıldığım ve Dixon'dan uzakta olduğum için şükretmiyorum değilim ama yüz ifadeleri gergin ve havada ağır bir gerilim var.

Bir şeyler oldu.

"Bu bekleyemezdi," diyor Amos. "Earl... söyle ona. Devam et."

Bakışlarım Earl'ün uzun boylu, iri gövdesine kayıyor, o da gergin bir şekilde yerde volta atmaya başlıyor. Konuşmasını beklerken karnımdaki his geriliyor. Hayatımda Earl'ü gergin gördüğüm pek fazla an yok ve bu benim endişemi artırmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Tatlım, onu endişelendiriyorsun," diyor Amos ona usulca ve Earl başını sallıyor, sonra etli avucunu yüzünde gezdirirken duraksıyor.

"Ben... bu gece bir şeye kulak misafiri oldum," diye fısıldıyor, bakışları bana sabitlenmiş. "Kulak misafiri olmamam gerektiğini bildiğim bir şey. Ama Addie..."

Kabaca yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Anlat bana."

"Birisi yemek odasında bir bardak kırdı, ben de mutfak önünden malzeme dolabına doğru yürüyordum ve... Brent'in Yargıç Barrilleaux ile konuşmasına kulak misafiri oldum. Kulak misafiri olmamam gerektiğinin farkındayım ama senin adını duyunca ne konuştuklarını öğrenmek istedim." Bir an için Amos'a bakarak duraklar. Amos başını sallayınca Earl'ün bakışları tekrar bana kayıyor ve konuşmaya devam ediyor. "Yargıcın oğluyla olan evliliğinizi konuşurlarken kulak misafiri oldum. Brent'in, evlendiğinizde Sonsuza Dek Miras'ın size kalacağını asla öğrenmemeniz gerektiğini söyledi. Sadece onun oğluyla değil, *herhangi biriyle* evlenirsen fırının sana kalacağını öğrenirsen her şey mahvolurmuş."

Nefesim kesiliyor ve göğsüm bu açıklama karşısında sıkışıyor. Ne? Söylediklerini sindirmeye çalışırken elimi ağzıma götürüp kapatıyorum.

"Addie... vasiyet konusunda sana yalan söylediği için *güldü*. Annenin fırını *sana* bıraktığını, yirmi beş yaşına geldiğinde ya da evlenirsen senin olacağını söyledi."

Söylediklerini anlamaya çalışıyorum ve kendimi ayaklarımın üzerinde sallanırken buluyorum, "Ne? O... o bana yalan mı söyledi? Bunca zamandır? Ben... Ben- Neden? Bunu bana neden yapsın ki? Fırını almak için mi?"

Earl başını sallıyor ve Amos onun yanına gider, elini sakinleştirici bir ritimle takım elbiseli kolunun üzerinde gezdirir.

Hayatımda bu odadaki insanlardan daha fazla güvendiğim kimse yok ve eğer Earl duyduğunu söylüyorsa, o zaman doğrudur.

"Görünüşe göre bu iki şeyden biri gerçekleşirse, hangisi önce gelirse, fırın sana miras kalıyor ve bunu senden neden sakladığını, seni bu adamla evlenmeye zorladığını bilmiyorum ama o bir yılan, Addie. Yanında tuttuğu kişiler kadar yozlaşmış biri ve doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyorum. Bencilce bir amaç uğruna seni yanlış bilgilerle manipüle ediyor. Bunu biliyorum."

Başımı salladım. "Sana inanıyorum, Earl. Bana asla doğru olmayan bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Ama... eğer bu doğruysa, o zaman... fırını satamayacak demektir. Onu benden alamayacak..." Duraksıyorum, duyduklarımı sindirmeye çalışıyorum. "Eğer *önce* ben evlenirsem, o zaman artık beni bununla kontrol edemez."

Tüm bunları anlamaya çalışırken titriyorum. Bu gece öğrendiğim her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyorum.

Kulak misafiri olduğu şey doğruysa, Dek Yaşayacaklar'ı kurtarmak için Dixon'la evlenmeme gerek yok. Her zaman benim olan şeyi miras almak için.

Bakışlarımı önümde duran tek gerçek aileme kaldırıyorum, gözlerimden akan ve yanaklarımı ıslatan sıcak yaşlar, taşana kadar gözlerimden süzölmeye başladığini fark etmemiştim bile.

"Dixon'la evlenmek zorunda değilim. Eğer evlenirsem fırın benim olabilir. *herkes*."

Amos hafifçe yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Ya da... yirmi beş yaşına gelene kadar bekle."

Tüm bunların diğer kısmını hatırladığımda, huzursuzluk omurgamın tabanını çekiştiriyor ve uzuvlarımın arasında yayılıyor. En önemli kısmını. "Ama bu sadece sorunlarımızdan birini çözer. Eğer fırın , o zamana kadar vaktimiz yok demektir. Şimdi bir şeyler yapmalıyız. Fırını kurtarmak için gereken parayı bulmanın tek yolu hâlâ onunla evlenmek."

"Ama şimdi bir plan yapabiliriz. Artık gerçeği bildiğimize göre bundan nasıl kaçınacağımızı bulabiliriz, Addie. Artık işbirliği yapmazsan onu senden almakla tehdit edemez," diye ekliyor Amos dudaklarında yumuşak, umutlu bir gülümsemeyle.

O haklı.

Bu bana umut veriyor. Umutsuzca dilediğim Hail Mary'yi bana veriyor.

Şimdi, sonra ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

chapter six

Addie

KAMPÜSE GELDİĞİM **ANDA**, kesinlikle olağandışı bir şeyler fark ediyorum ve her zaman olduğu gibi, döngünün tamamen dışındayım.

Sanat binasının duvarına yapıştırılmış bir başka parlak mavi ilan yanından geçerken kaşlarım çatılıyor ama dün gece ararken eskiz defterimi bir şekilde gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı bu sabah odamı tekrar dağıttıktan sonra zaten geç kaldığım için sınıfıma doğru güçle yürümeye devam ediyorum.

Dr. Hart geç kalmamızdan nefret eder ve en son isteyeceğim şey, dersi için ihtiyacım olan en önemli şeyi zaten kaçırmışken beni çağırması için ona bir neden vermektir.

Boku yedim. Tamamen, tamamen, tamamen .

Hafta sonu Brent'le yaşananlar, parti ve aldatıldığının ortaya çıkmasından sonra, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve eskiz defterimi kaybetmek gerçekten de pastanın üzerindeki krema oldu.

Fırını elimde tutmak için teknik olarak tiksindiğim biriyle evlenmek zorunda olmadığımı bildiğim için midemdeki endişe düğümü biraz çözüldü. Ama hâlâ ağır bir huzursuzluk hissi var çünkü sırf bizi borçtan kurtarmak için o pislikle evlenmeden Ever After'ı nasıl kurtarabileceğimi bulmam gerekiyor.

Ağır kapı çarparak kapanırken koltuğuma kayıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Başardım.

Zar zor.

Sırt çantamdan yeni bir defter çıkararak ilk boş sayfayı çeviriyorum ve irkiliyorum.

Çıplak ve olmamalı.

Sanat portföyüm için notlarım ve eskizlerimle dolu olmalı.

Dersi dinlemeye çalışıyorum, ders bitene kadar boş sayfaların kenarlarına karalamalar yapıyorum.

"Bunu gördün mü?" diye fısıldıyor adının Alison olduğunu düşündüğüm uzun boylu, sırık gibi esmer kız yanımdaki arkadaşına. "Görünüşe göre *Beyaz Atlı Prens* kampüsün her yerinde onlardan var. Kelimenin tam anlamıyla, her yerde. Görünüşe göre bir OU sanat öğrencisi arıyor."

Yakışıklı Prens mi? Merakım kamçılındı, şöyle bir baktım ve elinde, derse giderken sanat binasının her yerinde gördüğüm mavi broşürün aynısını tuttuğunu gördüm.

"Tek söyleyebileceğim, her kimse çok şanslı bir kız olduğu. Yani, ne büyük bir jest, değil mi? Böyle bir şey yapacak hangi erkeği tanıyorsun?" diye cevap veriyor arkadaş, yüzünde hülyalı bir ifadeyle. "ArtGirl'ünü bulup bulamayacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Çok romantik."

ArtGirl?

Bu ismi duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yani, bu oldukça yaygın bir isim, değil mi? Olamaz.

"Merhaba, miyim?" Sessizce mırıldanıyorum ve kız başını sallayarak kâğıdı titreyen elime tutuşturuyor. Gözlerim ilanı tararken onların gittiğini fark etmiyorum bile.

Beyaz Atlı Prens Sanatçı Kızını Arıyor

Eğer o sensen, sana ait özel bir şey buldum ve sadece kader onu sana geri getirebilir. -Jockboy

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Amfideki koltuğa yığılıp gazeteye sımsıkı sarıldığımda zemin altımdan kayacakmış gibi . Elimdeki ilana iri gözlerle bakıyorum ve tekrar okumadan önce titreyerek nefes veriyorum.

Ve tekrar.

Ve sonra... tekrar.

Bu sadece çılgınca bir tesadüf olmalı, değil mi?

OU forumunda Jockboy ile yaptığım konuşmaları hatırlıyorum.

Hayatıma tesadüfen giren ve benim için hayal edebileceğimden çok daha fazlası olan çocuk. Geçirdiğim tüm gecelere geri dönüyorum

Sabahın erken saatlerine kadar onunla konuşur, ancak gözlerimi bir saniye daha zor açık tutabildiğimde telefonu kapatırdım. Ertesi gün aşk acısı çeken bir aptal gibi ondan gelecek bir sonraki mesajı nasıl da heyecanla beklerdim. Ona günümünden ya da nasıl hissettiğimden bahsetmek için nasıl sabırsızlandığımı çünkü bir şekilde dünyada sadece *kendim* olabileceğimi hissettiğim tek kişinin o olduğunu .

Sadece dokuz ay geçmiş olmasına rağmen sanki ömür geçmiş gibi geliyor. Çetele tuttuğumdan falan değil.

Kağıdın altından kalın serifli rakamlar bana bakıyor ve hırkamın cebinden telefonumu çıkarırken bile kendimi tereddüt ederken buluyorum.

Jockboy'un eskiz defterimi bulmasına imkan yok. Hayır, hiçbir yolu yok.

Nasıl aldı? O partide miydi?

Bu, kaderin tesadüfi bir cilvesi olurdu ki bunun mümkün olduğuna ben bile inanmıyorum.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, kendimi mesaj atmaktan vazgeçirmeye çalışıyorum çünkü mantıken bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Ama...

Olabilir mi?

Numarasını hızlıca yazıyorum ve basit bir mesaj gönderiyorum.

Eskiz defterimi geri istiyorum.

Sonra, kulağa biraz kaba geldiği için ekliyorum:

Lütfen.

Sandalyemden kalkıp el ilanını sırt çantamın yan cebine koyuyorum ve telefonumu kilitleyip cebime geri koyuyorum.

Eminim ki bu her kimse, bu sadece isimlerle ilgili bir... tesadüf olmalı. Ayrıca eskiz defterim de kayıp. Ama kağıtta ne bulduğu belirtilmemiş.

Herhangi bir şey olabilir. Bir kazak, bir sırt çantası, mücevher.

Koridorun yarısına geldiğimde telefonum cebimde bir bildirimle titriyor ve aceleyle onu çıkarıyorum.

Gerçekten sen olduğunu nereden bileceğim?

Hızlıca cevap verirken kaşlarım geriliyor,

Eskiz defterim sende mi?

Elimdeki nesneyi ne doğrulayabilirim ne de inkâr edebilirim. Eğer gerçekten sensen, beni nerede bulacağını biliyorsun.

Forumdan bahsediyor. Öyle olmak zorunda, başka türlü mantıklı olmazdı.

anasını. Bu *gerçekten* o. Eskiz defterim Jockboy'da.

Günün geri kalanını derslerimden geri kalmamak için odaklanmaya çalışarak ve sahip olduğum en kişisel eşyanın onun elinde olduğu gerçeğini umutsuzca düşünmemeye çalışarak geçiriyorum. Eskiz defterim... benden bir parça. Gerçek ve mecazi anlamda. Bir çeşit günlük gibi. En derin, en karanlık sırlarımı sanatım aracılığıyla sayfalara döktüğüm bir yer.

Onu geri almaya çalışmadan edemem.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, masamda parlayan bilgisayar ekranının önünde oturup endişeyle dudağımı çiğnerken, yanımdaki yatağına tünemiş olan Auggie'ye bakıyorum, o yargılayıcı gözlerle bana bakıyor.

"Bana öyle bakma," diyorum.

Kulakları sanki ne dediğimi anlamış gibi dikleşiyor ve tamamen sevimli olan keskin küçük noktalara dönüşüyor.

"Geri alamazsam gerçekten o kadar kötü mü olur? Yeniden başlayabilirim..." Mırıldandım.

Tabii ki cevap vermiyor, onun yerine "Yap şunu, seni koca sosis" der gibi başını eğiyor.

İç çekerek bakışlarımı OU'nun öğrenci forumuna açık olan ekrana geri sürüklüyorum. Auggie haklı. Bebek gibi davranmayı bırakıp bunu yapmalıyım. Onunla buluşacağım ve eskiz defterimi geri alacağım. Bu Jockboy'la yüzleşmek anlamına gelse bile.

Kafamın arkasındaki dırdırcı ses, "Evet, aşık olduğun ve sonra hayalet gibi dolaştığın adam. Sakin ol."

İnleyerek başımı klavyemin üzerine bırakıyorum. Bu benim en gurur duyduğum an değil, onun üzerinde kaybolmak. Ama... Yapılması gerekiyordu.

O anda doğru *gelmese* de yapılması gereken doğru şey buydu. Büyük bir parçam bundan pişmanlık duyuyor ve başka bir parçam da o gece galada onunla gerçekten tanışmış olsaydım ne olacağını hep merak etti.

Özel mesaj penceresini açıyorum ve tekrar tıklayacağımı hiç düşünmediğim kullanıcı adını seçmek için faremi kullanıyorum.

ORLEANSU11

ArtGirl: Eskiz defterimi geri alabilir miyim artık?

Cevap beklerken midem takla atıyor. Saat geç oldu, yani mesajımı yarına kadar görmeme ihtimali çok yüksek. Bilgisayarımı kapatıp iyi bir uyku çekmeye çalışmalıyım.

Jockboy'u ya da hayatımın nasıl bir kümeye dönüştüğünü düşünmediğim bir yer.

Tam ekranı küçültmek üzereyken bir mesaj geliyor.

OrleansU11: Yarın. AKŞAM 9'DA. Dyer Park.

OceanofPDF.com

chapter seven

Addie

Kaldırım boyunca parka doğru yürürken KIVRIMLI ELLERİM iki yanımda titriyor. Neredeyse midemin çukurunda çalkalanan sinirler ya da göğsümde hızla çarpan kalbimin çılgınca öngörülemeyen ritmi kadar kötü.

Şu anda bunu yaptığımı inanamıyorum bile.

Kaçma düşüncesiyle aniden duruyorum, boyayla yontulmuş tırnağımı ağzıma götürüyorum ve ucunu endişeyle çiğniyorum.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamamakla kalmıyorum, aynı zamanda kayıp eskiz defterimi bir şekilde bulan ve beni aramak için tüm kampüse el ilanları asan kişinin... *Jockboy* olduğuna da inanamıyorum.

Son mesajımızdan bu yana en az yüz kez sorduğum soruyu soruyorum.

Nasıl?

Nasıl oldu da eskiz defterim onun eline geçti? Ve onca insan arasından, *o mu?*

Cevaplanmamış o kadar çok sorum var ki, eskiz defterimi geri alıp o değilmiş gibi davranamam.

Hayır, bu... karmaşık. Karmaşık ötesi.

O bir yabancı değil, ama yine de, birçok yönden... *öyle*.

Ya onu hayalete çevirdiğim için benden nefret ediyorsa? Gerekçem ne olursa olsun onu suçlamam.

Ya bunca zaman kafasında canlandırdığı kızla boy ölçüşemezsem? Ya da kötüsü, ya bana karşı kayıtsızsa? O değil

Yeniden bağlantı kurmak için *beni* bulmakla ilgileniyordu... Sadece sanat eserinin sahibini bulma zorunluluğu hissetti.

Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum; benimle ilgilendiği için benimle buluşmuyor. Sadece bana ait olan bir şeyi iade ediyor, ama yine de kafamdaki dırdırcı düşünce geri çekilmiyor.

Dün geceden beri tek düşündüğüm bu.

Buruşuk keten eteğime bakıyorum, ellerimi kumaştaki kırışıklıkların üzerinde gezdiriyorum ve bir kez daha kendimi sorguluyorum. En az dört kez üstümü değiştirdim ve sonunda en sevdiğim maksî eteğimi, üzerinde bir dizi kırmızı çilek olan soluk pembeyi, en sevdiğim mokasen ayakkabılarım ve koyu kahverengi hırkamla eşleştirilmiş beyaz kuşgözü gömleğimi giymeye karar verdim. Midem sinirden kasılıyor ve içimde bir yerden, herhangi bir yerden yürümeye devam etme cesaretini toplamaya çalışarak sertçe yutkunuyorum.

Ancak umutsuzca ihtiyaç duyduğum cesaretin yerini sadece endişe alıyor.

Bunu yapamam.

Eskiz defterim onda kalabilir, ben de yenisini alırım. *Sakin ol.*

Ama bu hiç kolay değil. Tezim için eskiz defterimin içindeki tüm çalışmaları kaybetme düşüncesi bile beni hasta ediyor. Projemin temelleri onun içinde. Hangisi daha kötü... tüm sanatımı kaybetmek mi yoksa Jockboy'la nihayet yüz yüze görüşme korkusu mu?

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve diğer yöne doğru ilerliyorum. Hayır, bunu yapamam.

"ArtGirl?" Arkamdan gelen derin bir ses beni olduğum yerde durduruyor. Yıpranmış mokasenimin topuğu kaldırımda kayarak beni yerimde tutuyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Tanrım, şimdi ne yapmam gerekiyor? Beni çoktan gördü, bu yüzden bir depar atıp tam anlamıyla diğer tarafa koşamam, her ne kadar büyük bir parçam bunu yapabilmeyi dilese de.

Bunu yapmak *çok* daha utanç verici olurdu. Tanrım, bu berbat bir fikirdi ve ben yeni bir eylem planı belirlemeye çalışırken ayaklarım yerinde sabit dururken kalbim göğsümde çarpıyor.

Önceki plan diğer yöne gitmektir. Ne kadar korkakça olursa olsun.

Hayır. *Hayır.*

Ben kaçmıyorum. *Kendine gel, Addie.*

Kim olduğunu görmek için bu kadar bekledim. Sadece bu da değil, eskiz defterimi de geri istiyorum.

Yavaşça dönüyorum, ellerim karnımın üzerinde kıvrılırken gözlerim sımsıkı kapanıyor ve titreyen sinirlerimi dışarı atıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve şu anda sahip olmadığım bir güvenle çenemi kaldırıyorum.

"Addie?"

Gözlerim ona kayıyor ve ağzım açık kalıyor, şok dalgaları içimde dalgalanıyor.

"Grant?"

Aslında o da benim kadar şaşırmış görünüyor, masmavi gözleri şok içinde açılmış, çenesinin keskin hatları benimkileri yansıtıyor. Koyu sarı saçları parmaklarını gezdirmekten dağılmış ve karışmış, bir an için kendimi gördüğüm kadar yumuşak olup olmadığını merak ederken buluyorum.

Giydiği siyah kapüşonlu sweatshirt üzerine tam oturuyor, Hellcats Beyzbol Departmanı geniş göğsüne doğru uzanıyor. Giydiği açık renk kot pantolon bile kalın kalçalarına tam oturacak şekilde kalıplanmış.

Her nasılsa, ilk tanıştığımızdan bile daha yakışıklı. İlk tanıştığımızda.

"Sen... *ArtGirl*

müsün?" "Sen...

Jockboy musun?"

Kelimelerimiz bir sessiz harfler karmaşası içinde birbirine karışıyor ve kıkırdıyor, derin ve alçak, midemin çukurundaki görünmez tokayı çekiştiren ve bir kelebek telaşını serbest bırakan bir ses.

"Vay canına. Kaderin cilvesine bak," diyor sessizce, bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki vücut losyonunun taze, keskin sedir kokusunu alabiliyorum. "Yani... kısa bir an için partide tanıştığım kızın gizemli eskiz defterinin sahibi olabileceğini düşündüm... ama dürüst olmak gerekirse, bu gerçek olamayacak kadar... kismet gibi görünüyordu."

Jockboy... *Grant*.

"Ben... Sen..." Beynim hala olanları anlamlandırmaya çalışıyor ama kelimeleri bulamadığım için kısa devre yapıyor gibi görünüyor. Doğru kelimeleri, her neyse.

Kıkırdıyor. "Evet. Sonunda seninle tanıştığımı inanamıyorum. *Senin sen* olduğuna inanamıyorum..."

Bakışlarımı onunkilerden ayırdığım anda yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bu onu hayal kırıklığına mı uğrattı? Bilemiyorum ve birden kendimi bunu yapmaya geldiğim için bile aptal gibi hissediyorum.

"Um... teşekkürler?"

"Kahretsin, yanlış söyledim. Hayır..." diyor aceleyle. "Söylemek istediğim, senin *ArtGirl* olduğuna inanmadığımdı. Geçen gece gerçekten takıldık ve sen olduğunu bilmiyordum. Gitmene asla izin vermezdim, Addie. Seninle iletişime geçmenin bir yolunu bulmadan olmazdı. Kahretsin, o kadar çok sorum var ki."

Başımı sallıyorum - tahmin etmem gerekirse, benimle aynı olanlardan bazıları. "Bu inanılmaz. Ben... Eskiz defterimi bulman, birbirimizin etrafında olmamız ve birbirimizin kim olduğunu bilmememiz. *Hepsi...*"

"Evet, öyle. Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten çok memnunum. Sen...?" Utangaç bir şekilde dudağımın kenarını çiğneyip başımı sallıyorum. "Evet."

Şüphesiz, evet. Her ne kadar önümüze atılan bu çılgınca dönüşü mantıklı bulmakta zorlansam da.

"Bazıları buna kader diyebilir, biliyor musun?" Dudağının kenarı muzip bir sırıtışa dönüşüyor ve geçmişteki birçok konuşmamızdan birine atıfta bulunurken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Asla unutamayacağım bir konuşmaya. Tıpkı denediğim halde onu asla unutamadığım gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, sanat bölümü de dahil olmak üzere tüm okula el ilanları astınız, yani bunu görme olasılığım oldukça yüksekti."

Güldüğünde ve başını salladığında yanağındaki gamzenin patlamasını, altın rengi saçlarının alnına düşmesini izliyorum. Dürüst olmak gerekirse, onunla tanışmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğümünden emin değilim. Yüzlerce farklı senaryo hayal etmiştim ama... sanki eski bir arkadaşım ile karşılaşmışım gibi hissediyorum. Midem hala sinirden düğüm düğüm olsa da, daha büyük bir parçam onun yanında beklemediğim bir şekilde rahat hissediyor. İçimi bir rahatlık duygusu kaplıyor.

Mokasen ayakkabımın aşınmış burnunu betonda sürüklerken boğazım kabaca sallanıyor, bakışlarım aşınmış deriye kayıyor.

"Benimle oturmak ister misin?" Yanımızdaki ferforje bankı işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum.

Sıraya doğru yürürken omzumun onun sert pazu kaslarına sürtünmesini görmezden gelmeye çalışıyorum ve yanına oturuyorum.

Bunun yerine, kalbimin hâlâ göğsümde nasıl çarptığına odaklanıyorum. Burada *Grant* ile oturduğuma inanamıyorum. *Benim Jockboy'um*.

Gök gürültüsünün belli belirsiz sesi uzaklarda yankılanıyor ve bulutların derinliklerinde çakan bir şimşek bakışlarımı yakalıyor. O kadar gergindim ki

bu toplantıya o kadar odaklandım ki başka hiçbir şeye dikkat etmedim. Şimdi, havadaki hafif yağmur serpintisinin yanaklarımı okşadığını hissedebiliyorum.

"Gök gürültülü fırtınalara bayılırım," diyor Grant, gözlerini kara bulutlara dikmiş. "Küçükken annem verandaya çıkıp çişli yağmuru izlediğim için bana hep kızardı. Bir kasırga ya da başka bir şey tarafından sürükleneceğime inanırdı. Yine de beni durdurmadı. Geri dönmeye devam ettim."

"Bana annenden bahsettiğini hatırlıyorum. Sadece sen ve o varsınız, değil mi?"

Başını sallıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor, sonra delici bakışlarını bana yöneltiyor. "Evet, babam ben daha küçük bir çocukken ayrıldı. Her zaman sadece ikimiz vardık. Büyürken o kadına on türlü cehennem azabı çektirdim."

"İçimden bir ses muhtemelen öyle olduğunu söylüyor." Alaycı bir şekilde omzumu onunkine çarpıyorum ve dudağının köşesi sırtarak kalkıyor.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Dürüstçe?" "Elbette," diye mırıldanıyorum.

"Seni çok özledim, Addie. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim," diye hırıldıyor, sesinin derin tınısı her hecede kalbimin etrafına yerleşiyor. "Muhtemelen yapmam gerekirken bile... yapamadım."

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak göğsümü ısıtıyor, arkadaşılığımızla ilgili hissettiklerimin tek taraflı olmadığını bilmek rahatlamamı sağlıyor.

"Biliyorum. Ben de," diyorum ciddiyetle. "Kendimi geri çektiğim için özür dilerim. Sadece... işler *biraz karışık* Grant. Benim hayatımda. Hayal edebileceğinden çok daha karmaşık. Bunun bir bahane gibi gelebileceğini biliyorum ama gerçek bu."

Konuşurken kelimeler dilimde ağırlaşıyor. İşler çığırından çıktığında ondan uzaklaştığım için nefret ediyordum ama bunu iyi niyetle yaptım, etkisi bu şekilde algılanmamış olsa bile.

Bakışları benimkilerde kalıyor, aramızda bir sessizlik geçiyor ve yüz ifadesini okuyamıyorum. Gitmeye karar vermesinin nedeninin bu olmasından korkuyorum ve onu suçlamayacağımı söylediğimde ciddiydim.

Aynı şeyi bana yapsaydı nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum.

Sonunda alçak sesle ve boğuk bir sesle konuşuyor. "Sorun değil. İşler karıştığı için üzgünüm ama eskiden olduğu gibi senin yanında olabilirim. O günleri özleyorum, gerçekten. Bana anlatmak istersen ya da istemesen bile, sadece... lütfen bir daha beni bırakıp gitme, Addie. Tamam mı?"

Ne kadar yakışıklı olduğunu anlayamıyorum. Tıpkı onunla Kappa evinde tanıştığım gece olduğu gibi, bu beni şaşkına çevirdi. Grant kadar çekici birini daha önce hiç görmediğime eminim ve onun Jockboy olduğu düşüncesi içten içe midemi bulandırıyor ve zihnimi bulandırıyor.

Gecelerimi konuşarak geçirdiğim çocuk *bu*. Hayatımdaki herkesten daha çok gördüğümü hissettiğim çocuk.

Ve bu park bankında onun yanında oturuyorum, o kadar yakınım ki vücudunun sıcaklığını benimkinde hissedebiliyorum.

Bu gerçeküstü bir duygu.

"Tamam," diye fısıldıyorum utangaçça, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Neyse ki yeterince karanlık olduğu için onun uzun bakışları altında yanaklarımın nasıl öfkeyle ısındığını muhtemelen göremiyor.

Görünüşe göre, bakmadan duramayan tek kişi ben değilim. Geldiğinden beri gözlerini benden ayırmadı.

"Sana sarılabilir miyim?" diyor ayağa kalkarken. "Sana sarılmak için çok uzun süre beklemişim gibi hissediyorum ArtGirl. Sorun olur mu?"

"Evet."

Bana elini uzatıyor, ben de tereddütle elimi onunkinin içine sokuyorum. Parmakları parmaklarımın etrafına dolandığında, beni banktan çekerken kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor.

Sonra beni nazikçe kollarına aldı.

Yanağım göğsünün sert düzlemine , güçlü ve güvenli bir şekilde bedenimi sıkıca sarıyorlar.

Bir an için sadece *nefes alıyorum*, kollarının arasında eriyorum, göğüs kafesinin altında atan kalbinin sabit ritmini dinliyorum. Bu duyguyu hafızama kazıyorum çünkü muhtemelen bunu yaşayabileceğim tek zaman bu olacak.

Bu anı binlerce farklı şekilde hayal ettim. Ona dokunmanın, kollarında güvende hissetmenin nasıl bir duygu olacağını.

Yine de hiçbir şey onun kucağına gömüldüğümde hissettiğim rahatlık duygusuna yaklaşılamaz.

Aniden gök gürültüsü gökyüzünde çatırdıyor ve gökyüzü açılmadan önce aldığımız tek uyarı olan ilk yağmur damlasının saçlarıma çarptığını hissediyorum. Kalın ve ağır yağmur damlaları düşmeye başlıyor ve birkaç saniye içinde yağmurun gömleğimi delip tenime işlediğini hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Grant, elini bana uzatmak için kollarını indiriyor. Hemen elini tutuyorum ve sonra beni parkın diğer tarafındaki kapalı tenteye doğru çekiyor.

Daha oraya varmadan ikimiz de sırlıslıkla olmuştuk ve o kadar çok gülüyorduk ki yağmur mu yoksa o mu görmemi zorlaştırıyordu anlayamadım.

Güvenli bir şekilde pavyonun altına girdiğimizde, "Tanrım, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi hissediyorum," diyorum.

Başını şakacı bir şekilde iki yana sallayarak gülüyor ve bana doğru bir su spreyi gönderiyor. "Son zamanlarda bizim için pek çok şey birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyor, ha?"

"Kader böyle bir şey işte. Geldiğini asla göremezsin," diyorum, bakışları içimi yakıp geçerken bakışlarımı kaçırıyorum. Sanki sadece bana değil, içime bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Kim o?"

Kafamı kaldırdığımda, kapüşonlu bir figürün yağmurun altında agresif bir şekilde bizim durduğumuz kapalı tenteye doğru yürüdüğünü görüyorum. İlk başta kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yağmur çok şiddetli yağıyor ve hava neredeyse hiçbir şey göremeyecek kadar karanlık.

Ama yaklaştıklarında tam olarak kim olduğunu anlıyorum ve göğsümde uçuşan kelebekleri ezip yerlerine tedirginliği koyuyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum iri gözlerle. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

Grant'in kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Ne? Neler oluyor?"

Hemen cevap vermiyorum, çünkü Dixon'ın nerede olduğumu nasıl bildiğini anlamaya çalışıyorum, bu yüzden Grant uzanıp parmaklarımın ucunu nazikçe kavırıyor. "Addie?"

Gözlerim onunkilere kayıyor ve her ne kadar veda etmek istemesem de etmek zorunda olduğumu bilerek iç çekiyorum. "Sadece... Gitmem gerek, tamam mı? Bu gece benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Minnettarım ve Grant, bu şekilde olduğu için gerçekten çok memnunum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesinden nefret ediyorum, çenesi çalışırken kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. Bu işi yine berbat ediyorum ama Dixon'ın bu gece buraya gelmesi dokuz ay önce bildiğim şeyi, bu şekilde olması gerektiğini kanıtlıyor. Grant'in hayatımın bu çalkantılı bölümünü görmesini istemiyorum, bu yüzden bunun başka bir yolu yok.

Yavaşça elimi çekiyorum ve her seferinde bir adım geri giderek uzaklaşmaya başlıyorum, ta ki Dixon'ın ismini homurdandığını duyana kadar.

Bu ses tüylerimi diken diken ediyor ve bakışlarımı Grant'inkilerden ayırıp hoşnutsuz, zoraki nişanlıma bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Dixon?"

Tentenin altına girdiğinde kapüşonunu başından çıkarıp bana bakıyor. "Bu benim sana sormam gereken bir soru, değil mi Addie?" Adımı öyle bir güçle söylüyor ki hafifçe geri sıçıyorum.

Dixon kendini tentenin metal kirişine sabitlemek için uzanmadan önce ayaklarının üzerinde sallanır.

Bir adım öteden bile, ondan yayılan ezici alkol kokusunu alabiliyorum. Bu beni öğürtmeye yetiyor.

Adam sarhoş. Sadece sarhoş değil, aynı zamanda fırtınalı bir havada buraya gelip herkesin hayatını tehlikeye attığını tahmin ediyorum.

Göz ucuyla Grant'in bana yaklaştığını görebiliyorum, Dixon'a sert bakışlarla bakarken omuzları gerilmişti.

"Burada olduğumu nereden bildin, Dixon? Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkında mısın?" Sessizce söyledim.

Güldüğünde mizahtan yoksun, alaycı bir ses çıkarıyor ve içimde oluşan korkuya hiçbir şey yapmıyor. Loş sokak ışığında gözlerinin ne kadar kan çanağı olduğunu görebiliyorum.

"Önemli değil. Önemli olan, gecenin bir yarısı bir parkta başka bir adamla birlikte olman."

Bir öfke dalgası bedenimi sararken ellerim yanımda yumruk haline geldi.

Ne cüretle böyle ortaya çıkar? Sarhoş, dengesiz ve sahiplenici davranıyor.

"Sarhoşsun ve gitmen gerekiyor." Konuşurken sesim titriyor, sinirlerim tepeme fırlıyor ve sahip olduğum tüm inancı çalıyor. "Buraya hiç gelmemeliydin."

"Addie, kim bu adam?" Grant soruyor. Ona baktığımda, gözlerindeki tüm soruları görüyorum ve bunun şu anda olmamasını diliyorum. Dixon'ın davranışları beni tamamen utandırıyor ve tek istediğim gitmesi.

Çenemi kaldırarak, "Kimse yok. O gidiyor."

Dixon karanlık bir şekilde kıkırdar, "Ve sen de benimle geliyorsun, Addie." "Hayır, gelmiyorum."

"Ya benimle gelirsin ya da seni lanet arabaya kendim bindiririm." İleriye doğru yürüyor, parmaklarını pazuma doluyor ve sertçe sıkıyor.

"Ah, Dixon, yakıyorsun. Bırak beni!"

Tutuşunun gücü karşısında gözlerim yaşıyor ve keskin bir tıslama çıkarıyorum. Kolumu kurtarmaya çalıştığımda, sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, ama daha önce

Ağlamak daha dudaklarımdan dökülürken o yere yığıldı.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden," diye tükürüyor Grant, kapüşonunun altından göğsü kabarıyor. Öfkesi kalın, titreşen dalgalar halinde yayılıyor. "Kim olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyorum ama ona bir daha elini sürmeyeceğini biliyorum. Beni duyuyor musun lan?"

Grant beni nazikçe kendine çekiyor ve avuç içini kolumdaki ağrıyan noktaya hafifçe . O kadar şefkatli ve özenli ki göğsümün ağrımasına neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, gözlerinde endişe titreşiyor.

Başımı sallıyorum, sulu gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları tutmak için dudağımı ısııyorum. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim." Dixon'a bakıyorum ve cesaretimi toplayabildiğim kadar topluyorum. "Dixon, şimdi git, yoksa... ben... polisi arayacağım ve baban bile seni bundan kurtaramayacak."

Sözlerim hissettiğimden daha iddialı geliyor. Sarsıldım ve korktum. Ama bununla işim bitti.

Onunla birlikte.

"Bu iş daha bitmedi, Addie." Dixon ayağa kalkıp Grant'i çevirirken öfkeden kudurur. "Yakında görüşeceğiz." Tehditkâr ses tonu kollarımı korumacı bir şekilde kendime sarmamı sağlıyor.

Son bir bakışla kapüşonunu tekrar yukarı çeker ve fırtınalı karanlığın içinde kaybolur.

"Ne sikim bir pislik. Kim bu herif?" Grant o gittikten sonra sorar.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, onun yerine derin ve titrek bir nefes alıp aramıza mesafe koyuyorum.

Duygularım aşırı hızda ve endişemin omurgama doğru yayıldığını hissedebiliyorum. Dixon'ın bu gece Grant ile ilk kez tanıştıktan sonra ortaya çıkması, etrafımı sarmaya çalıştığım küçük mutluluk balonunu patlattı ve şimdi gerçeklik daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde geri döndü.

Bunu yapamam. Ne o zaman, ne de şimdi.

"O... hiç kimse. Gitmem gerek Grant. Üzgünüm." Döndüm ve tentenin altından yağmurun içine doğru koştum. Arabama doğru ilerlerken yağmur ritmik bir şekilde tenimi ıslatıyor. Kaldırım ayaklarımın altında kaygan ve ıslak, hızımı artırıp arabama yaklaştığımda bir el bileğime dolanıyor ve beni nazikçe durduruyor.

Döndüğümde Grant'in orada durduğunu görüyorum, altın sarısı saçları ıslak, damlıyor ve alnına yapışıyor. Yağmur damlacıkları yüzünden aşağı süzülüyor ve koyu renk kirpiklerine yapışıyor.

"Neden benden kaçıp duruyorsun, Ar-Addie? O pislik için mi kaçırıyorsun?" diye soruyor fırtınanın gürleyen sesi üzerine.

Gözlerimiz kilitli kalırken uzanıp sıırsıklam saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Bu çok büyük bir karmaşa.

"Başka seçeneğim yok Grant. İki haftadan kısa bir süre içinde onunla *evlenmem* gerekiyor."

Alnındaki kırıışıklık geri dönerken dudakları şokla aralanıyor. Başını sallarken yüzüne iri yağmur damlaları damlıyor. "Evli misin? *Onunla* nişanlı mısın? Bu yüzden mi beni terk ettin? Bunca zamandır nişanlı mıydın?" Duraksadı, kendini toparladı ve elini çenesine götürdü. "Addie, o pislikle evlenemezsin... Yani, sana söylediklerine baksana. Sana ne *yaptı*," diyor Grant nazikçe.

"Seçme şansım yok! Bunu *istediğimi* mi sanıyorsun?" Ağlıyorum. Yere bakıyorum, mizahsızca gülüyorum. "Tabii ki onunla evlenmek *istemiyorum*. Onunla evlenmeyi bırak, etrafında bile olmak istemiyorum."

Bu kez, kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken duraklayan ben oluyorum, yağmur her kelimeyi noktaladığında kesik kesik nefesler alıyorum. "Geçen yıl sana üvey babamın beni zorla evlendirmeye çalıştığını söylediğimi hatırlıyor musun? Bu hiç değişmedi."

Sessizlik aramızda asılı duruyor. Tek ses, yağmur yağarken havada çırpınan rüzgârın sesi, gecenin içinde salınan ağaçlar. Ve sonra her şeyi onun üzerine boşaltıyorum.

"Sana annemin fırınından bahsettiğimi hatırlıyor musun? Üvey babam, Dixon'la evlenmezsem onu elimden almakla tehdit ediyor. Banka, üvey babamın mali sıkıntıları yüzünden işimizi elimizden almak üzere ve bu da onun çözümü. Dixon'ın ailesi çok zengin. Eğer kabul etmezsem, beni cezalandırmak için satacak."

Her şey ortaya dökülürken gözlerimden yaşlar boşanıyor. Grant'e bakmaya cesaret ediyorum, yüzünde herhangi bir yargılama belirtisi arıyorum, ama yok, bu yüzden devam ediyorum, her şeyi bu şekilde ortaya koymak zor olsa da. Tek gördüğüm sıcaklık ve empati.

"Ama birkaç gece önce arkadaşım üvey babamın annemin vasiyeti konusunda bana yalan söylediğini itiraf duymuş. Görünüşe göre fırın artık benim olabilir, evlendiğimde ya da yirmi beş yaşına geldiğimde. Ama bu sorunu çözmüyor. Eğer Dixon'la evlenmezsem üvey babam fırını satacak.

İki hafta. Yani hala tek seçeneğim o. Eğer yapmazsam, annemin fırını kaybedeceğim, Grant. Ondan kalan *tek* parçayı da kaybedeceğim. Annemden kalan her şeyi elimden alacak. Başka seçeneğim yok."

Konuşmayı bıraktığımda göğsüm adrenaline kabarıyor, vücuduma yağ ve beni iliklerime kadar ıslatan ıslak, soğuk yağmur yüzünden tüm vücudum titremeye başlıyor.

Grant bir adım öne çıkıyor ve elimi avucunun içine alıyor. Avuçları sıcak ve rahatlatıcı; bir an için gözlerimi kapatıp sıkıyorum ve ciğerlerimin nefes almasını istiyorum. Ama ne olmak üzere olduğunu biliyorum.

Burası benden uzaklaştığı yer, tıpkı her zaman yapacağını düşündüğüm gibi.

Çünkü hayatım çekici olmayan bir karmaşa.

Ama ağzını açtığında, beni derinden sarsıyor.

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Addie," diye geveliyor. Gözlerimi açıp onun masmavi havuzlarına bakıyorum.

"Artık değil," diye cevap veriyorum yenilgiyle.

Sessizlik havada ağır bir şekilde asılı duruyor, bakışlarımız o kadar yoğun bir şekilde kilitleniyor ki sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Ve sonra her şeyi değiştiren o sözleri söylüyor.

"Sen . Çünkü onun yerine *benimle* evlenebilirsin."

chapter eight

Grant

"NE? SEN... BUNU SÖYLEMİŞ OLAMAZSIN," der Addie

kocaman gözlerle.

Lanet olası bir fırtınanın içinde duruyoruz, iliklerimize kadar ıslanmışız ve yine de önümdeki kıza bakmaktan kendimi alamıyorum. Ayak bileklerinin etrafında firfırlanan bu küçük dantel çorapları giymesinin ne kadar sevimli olduğunu ya da dudaklarının eteğindeki çileklerle aynı renkte olduğunu düşünmeden edemiyorum. O *ArtGirl*. Ve bunca zaman sonra burada olması gerçeküstü... ve hayal edebileceğimden çok daha güzel.

Lanet olası bir vizyon ve ne kadar çılgınca görünse de teklifim konusunda yüzde yüz ciddiym.

"Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemem, Addie. Cesedimi çiğnemeden o pislikle evlenmene izin vermem." Sesim hafifçe titriyor, ona bir daha elini sürmesi düşüncesiyle öfkem geri dönüyor.

Söylediklerimi içine sindirirken şirin mi şirin düğme burnu kaşlarıyla birlikte kırışıyor.

"Vasiyette evli olmanız gerektiği yazıyor, *onunla* evlenmeniz gerektiği değil, değil mi?" O başını sallayınca ben de onunla birlikte başımı sallıyorum. "O zaman evlen benimle."

"Sen *delisin*," diye sessizce nefes alıyor. "Tamamen aklını kaçırmışsın."

"Evet, muhtemelen öyle. Ama ben ciddiym. Evlen *benimle*, Addie."

Kalbimin hayatımda hiç bu kadar hızlı attığını sanmıyorum. O haklı. -Ona evlenme teklif ettiğim için aklımı kaçırmış olmalıyım. Sadece internetten tanıdığım bir kız ama... Onu herkesten daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Yüzünü tanımadan önce kalbini tanıyordum.

Kendini o bok parçasına bağlamasına izin vermemin imkanı yok. Hayatta olmaz.

Onu tehdit ettiğini ve ellerini onun üzerine koyduğunu görmek, hayatımda hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir öfke tonu görmeme neden oldu. Yumruğumu suratına indirmek istedim ve arkamdan kızın iniltisini duymasaydım muhtemelen yapardım. Onu daha fazla travmatize etmek istemedim.

"Ama Grant... neredeyse bir yıldır *konuşmuyoruz* bile," diye söze başlıyor ama ben başımı sallayarak onu durduruyorum.

"Yani? O pislik daha mı iyi? En azından birbirimizi *tanıyoruz*, Addie. Birbirimizi gerçekten tanıyoruz. Sanırım beni hayatımdaki herkesten daha iyi tanıyordun. Kimse bilmiyormuş gibi hissederken sen gerçek beni biliyordun. Tek bir kişi bile. Bunun benim için ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

Başını sallıyor, saçlarını gözlerinin önünden çekerken tekrar uzaklaşıyor. Yağmur daha sert yağıyor gibi görünüyor ve muhtemelen bir fırtınanın ortasında durup bu konuşmayı yapan iki aptal gibi görünüyoruz, ama umurumda olup olmadığını bana sor. "Ne yapmayı teklif ettiğinin farkında mısın? Bunu neden yapmak isteyesin ki? Bırak beni, *herhangi biri* için? Dixon'ın nasıl olduğunu gördün... Üvey babam daha da kötü. Bu pislige bulaşmanı istemiyorum. Bunu sana yapamam. Yapmayacağım. Gerçek bir *evlilikten* bahsediyoruz Grant."

"Geçen yıl birbirimizin yanındaydık... şimdi de sana yardım etmeme ve yanında olmama izin ver. Bunu yapmak istemeseydim teklif etmezdim." Ciddi olduğumu anlaması için başımı eğip doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Yağmur etrafımızda daha sert yağmaya başlıyor ve yakın tutmak için eline uzandığımda, dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. Teklifimi tekrar reddetmeye hazırlandığını şimdiden anlayabiliyorum, bu yüzden ekliyorum, "Ayrıca, ikimiz için de faydalı olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ciddi bir ifadeyle.

"Fırını kurtarmak için o hıyar olmayan biriyle evlenmen gerekiyor... ve benim de imajımı biraz düzeltmek için yardıma ihtiyacım var. Ulusal bir spor giyim şirketiyle büyük bir sponsorluk anlaşması imzalamak üzereyim. Halk tarafından dikkatsiz bir playboy olarak görüldüğüm için endişeliler ve bir yuva kurmak bu sorunu çözebilir. Onlara markaları için bir risk olmadığını göstereceğim. Öyle algılanan parti adamı olmadığımı, olsam bile o günlerin geride kaldığını. Bunu yapabiliriz, Addie. İkimiz için de yapabiliriz."

Bir an dudağını çiğneyerek sessizce bana bakıyor. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum.

"Bu..." Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde bir tereddüt ve şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Dâhice, belki. Her iki sorunumuzun da cevabı." Duraksıyorum, bir an için onu inceliyorum. Kalın, koyu renk kirpiklerine su yapışmış, sarı saçları sırlıklam olmuş ve yüzüne yapışmış. Titriyor, ya yağmurdan ya da bu gece olanların şokundan. Her iki durumda da, bu konuşmanın yerinin burası olduğunu sanmıyorum.

"Bak, şu anda bir kasırganın ortasında duruyoruz. Eğer için rahat edecekse, daireme dönüp bu konuyu daha detaylı konuşalım mı? Yağmurdan korunmak için?"

Gözleri de içinde durduğumuz yağmur kadar fırtınalı, derinlerde sorular . "Tamam. Evet," diye fısıldıyor sonunda ve ben de başımı sallayarak elini tutup onu kamyonetime ve yağmurun dışına doğru götürüyorum.

Şükürler olsun ki bu gece onunla buluşacağım için o kadar gergindim ki sırf kafamı meşgul etmek için evimin altını üstüne getirdim. Tam bir enkazdı ve onu bu gece buraya getirmeye gerçekten hiç niyetim olmamasına rağmen, hayatımda ilk kez stresliyken temizlik yaptığım için şükrediyorum.

Elimde yeni bir havlu ve birkaç giysiyle oturma odasına geri döndüğümde, tereddütle ön kapının yanında duruyor, kollarını gövdesine sarmış titriyordu.

"Sana giymen için eski bir kapüşonlu sweatshirt ve bir çift eşofman getirdim. Eminim çok büyük gelecekler ama en azından ıslak kıyafetlerinden kurtulabilirsin."

"Ye-s-s, lütfen. Donuyorum," diyor dişlerinin arasından, kıyafetleri alıp havluyu battaniye gibi üzerine sararken.

Koridorun sonundaki kapıyı işaret ederek, "Banyo hemen şurada. Ben de üstümü değiştireceğim ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

O banyoya girip kaybolduğunda, ben de yatak odama gidip bir havlu alıp kurulandıktan sonra üzerime temiz bir spor şortu ve kapüşonlu bir tişört geçiriyorum. Oturma odasına geri döndüğümde onu bacaklarını göğsüne çekmiş kanepede otururken buluyorum.

Elbette, giysilerim onun küçük bedenini yutuyor, ama onları giydiğini gördüğümde göğsümde garip bir şekilde ilkel bir şey alevleniyor.

Kahretsin, ArtGirl'e inanamıyorum bile... *Addie* şu anda benim dairemde.

Sanki bütün gece kendimi onun gerçek olduğuna ve bir ateş rüyasına yakalanmadığıma ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

"Daha iyi misin?" Yanındaki mindere uzanırken soruyorum.

"Evet. Çok." Başını sallıyor, zarif yüz hatları tekrar ciddileşmeden önce bana küçük ama samimi bir gülümseme veriyor. "Grant... Bu gece için çok ama çok üzgünüm. Dixon'ın ortaya çıkması konusunda. Senin de buna dahil olman gerekti. Dürüst olmak gerekirse, tamamen mahcup oldum ve bunu düşünmeden edemiyorum," diyor sessizce, gözleri dikkatle benimkileri tutarak. İfadesindeki utancı görebiliyorum ve o pislik herifin davranışından dolayı utanç duymasından nefret ediyorum. Onu rahatlatmak için aniden kollarıma çekme isteğimi dizginliyorum.

"Hey, onun için özür dileme. Özür dileyecek bir şey yok, *Addie*. Pislik gibi davranan o, sen değilsin. Utanmanı gerektirecek *hiçbir şey yok*," diye hafifçe cevap veriyorum.

Gözleri duyguyla titrerken kaşlarındaki kırılganlık derinleşiyor. "Biliyorum. Sadece... bu çok çılgıncaydı ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Gerçi ailelerimiz olmadan hiç yalnız kalmamıştık. Pisliğin teki olduğunu biliyordum ama *böylesini* görmemiştim. Bu geceye kadar değil... Sanırım bunca zamandır göz önünde saklanan şeyi gördüm."

O konuşurken, bakışlarım önce hafif çillerle kaplı burnunun narin yamacında, sonra da ısındığı için nihayet biraz renklenmiş gibi görünen yanaklarında geziniyor. Kalın, koyu kirpikler soluk mavi gözlerini çerçeveleyip ve pembe dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiliyor. Nedense silmek için her şeyimi verebileceğim bir kaş çatma.

Muhtemelen ona , her santimini içime çekmemem gerekiyor ama kendimi durduramıyorum. Bu an için, onu yüz yüze görmek için o kadar uzun süre bekledim ki ve şimdi burada olduğuna göre... Onunla ilgili her şeyi ezberliyorum, doğrudan hafızama kaydediyorum. Bu şekilde, asla unutmayacağım.

"Onunla asla yalnız kalmamalısın. *Asla*. Ellerini bir kadının üzerine koyan hiçbir erkek sikilmeye değmez. O tehlikeli, Addie. Sana gerçekten zarar verebilir."

Düzensiz bir şekilde iç çekiyor, tüm vücudu sönüyor. "Biliyorum. Ben de istemiyorum. İnanın bana, keşke en başından beri onunla bu karmaşanın içinde olmasaydım. Beni ürkütüyor."

Uzanarak çenesini parmaklarımın arasında nazıkçe kavırıyorum ve bakışlarını bana çeviriyorum. Gözleri açılıyor ve boğazının düğümlenmesini izliyorum. "İstemiyorsan bir daha asla onun yanında olmak zorunda değilsin, Addie. Söylediklerimde ciddiye aldım."

"Benimle evlenmek hakkında," diye araya giriyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet, evlenmemiz konusunda. Söylediklerimde ciddiye aldım ve muhtemelen aceleci göründüğümü biliyorum. Bu yüzden ikimizin de bu konuda uyuması gerektiğini düşünüyorum. Yarın kafamız rahat bir düşünme fırsatımız olduğunda bu konuyu daha fazla konuşuruz?"

"Evet, bir anda çok fazla şey oldu. Gitsem iyi olacak." Minderleri iterek, gidecekmiş gibi ayağa kalkıyor ve kendimi durduramadan uzanıp nazıkçe elini tutuyorum.

"Bekle. Addie, gitmen gerektiğini söylemedim. Biraz kalır mısın? Konuşabilir miyiz? Bu gece olanlar hakkında değil ama eskiden yaptığımız gibi? Bu sana ısınman için bir şans verir."

Evet demesini umuyorum çünkü ben bencilim ve onunla biraz daha uzun süre birlikte olmak istiyorum. Bana ne kadar süre verirse. Ama bu gecenin onun için zor olduğunu da anlıyorum.

Bir süre geçti ve sonunda başını salladı, kanepeye çöktü ve dizlerini göğsüne çekmeden önce koluna yaslandı. Giydiği siyah kapüşonlu tişört o kadar büyük ki tüm vücudunu kaplıyor ve sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Komik olan ne?" diye soruyor.

Omzum hafifçe eğildi. "Seni beyzbol kapüşonuyla göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bilirsin, *spor karıştı* olduğun için."

"Bu doğru *değil*." Yüzü kızardı. "Hem de hiç." "Saçmalık."

Çenesi düştüğünde sırtıyıyorum. "Sporla ilgili her şeye duyduğun nefreti çok net hatırlıyorum. Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki var, ama bunun nedeni sadece spor departmanının sanata karşı kayırıldığını tutkuyla hissetmemdi ve ben sadece şunu söylüyordum

hepimiz eşit olmalıyız. Hepsi bu." Yüzündeki kararlı ifade çok sevimli.

"Mhmm," diye mırıldanıyorum arsızca. "Her zaman aktivist. Bazı şeylerin hiç değişmediğini görüyorum."

Her fırsatta ona sataşmam gibi. Ama şimdi... yüz yüzeyiz ve saklamaya çalıştığı yanaklarının sevimli kızarıklığının tadını çıkarabiliyorum. Gülümsemesini dizginlemeye çalışırken dudaklarını eğiyor ama gözlerindeki parıltı onu ele veriyor.

Bunu bir ekrandan asla göremezdim. Ve lanet olsun, bayıldım.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekip bırakırken soluk mavi gözleri yuvarlanıyor. "Bu hâlâ hayal gördüğün anlamına mı geliyor?"

Boğazımdan kahkahalar yükselirken başım geriye düşüyor. "Evet, ArtGirl. Sanırım öyle. Bana son dokuz aydır neyi kaçırdığımı söyle."

Ve aynen böyle... Sanki hiçbir şeyi kaçırmamışız gibi, her şey eskisi gibi olmaya başladı. İkimiz de fark ettik ki buluşmamızın tek amacı onun eskiz defterini geri vermektir ama ben onu ilk kez göreceğim için çok gergin olduğumdan o lanet şeyi kamyonda bırakmıştım. Bana fırından, sanat derslerinden ve şu anda bir arkadaşında kalan corgi'sinin nasıl hala her zamanki gibi tombul ve huysuz olduğundan bahsetti. Mayıs ayında mezun olabilmek için sanat tezi portfolyosu üzerinde nasıl çalıştığını anlatıyor. Ona son beyzbol sezonumdan ve şu anki antrenmanımdan bahsediyorum. Reese ve Lane'in nasıl mezun olup taşındıklarını ve şu anda ikisinin de nasıl evli olduklarını anlatıyorum. Ve tabii ki Davis'in nasıl başımın belası olduğunu anlatıyorum.

Başta utangaç davranıyor ve onu sinirlendirdiğimi anlayabiliyorum ama sohbet o kadar uzun sürüyor ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Evet, yani aslında takımın babası oldum. Yetişkin birer adam olmalarına rağmen etrafta koşuşturan bir grup küçük çocuğum varmış gibi hissediyorum. Özellikle de Davis. O elebaşı ve yemin ederim evren onu beni yok etmesi için gönderdi çünkü sonunda Reese'den bir erteleme aldım. Onları seviyorum.

-Onlar benim takım arkadaşlarım ve biz bir aileyiz ama aynı zamanda beni geleceğimi tehlikeye atacaktak işlere bulaştırmamalarını da istiyorum. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun bizi doğru yolda tutuyorum," diye mırıldanıyorum ona takımda işlerin nasıl gittiğini özetledikten sonra.

Addie sessizce gülüyor, sonra uzanıp ağzını kapatarak esniyor.

Kahretsin, bu noktada saat gece yarısını geçmiş olmalı. Telefonuma uzanıp saati kontrol ediyorum ve aslında saatin neredeyse 1:00 olduğunu görüyorum.

"Kahretsin, bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Seni eve bırakmamı ister misin?" Ona ekranı göstermek için telefonumu çevirerek sordum.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak tereddüt ediyor. "Ah... Evet, tabii." Kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarıyor, eve gitme düşüncesi onu aniden huzursuz ediyor.

"Ya da... onun yerine burada da kalabilirsin," diyorum hafifçe, "Eğer istersen?"

Ve yarın... bazı şeyler hakkında daha fazla konuşabilir miyiz?"

Gözlerinde anlık bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Gerçekten mi? Bu gece gerçekten eve gitmek istemiyorum. Üvey babamla karşılaşma riskini almak istemiyorum."

"Burada kal. Sen benim yatağımı alabilirsin, ben de kanepeyi alacağım."

"Gerçekten mi?" diyor sessizce, nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Başımı salladım. "Evet, tabii ki. Olanlardan sonra senin orada değil de burada olman açıkçası daha iyi hissettiriyor."

"Tamam. Evet, kalacağım... eğer eminsen."

Şu anda emin olmadığım pek çok şey var, ama emin olduğum tek şey emin misin?

Tekrar gitmesine izin vermek istemiyorum.

chapter nine

Addie

Ertesi sabah , nerede olduğumu, kimin odasında ... kimin *yatağında* olduğumu *neredeyse* unutuyorum, eğer Grant gibi kokan battaniyelerin arasında olmasaydım.

Erkeksi bir sedir ipucu ile temiz ve canlı.

Etrafım onunla çevrili ve uykulu bir şekilde iç çekerek battaniyenin altına daha da gömölüyorum.

Gözlerim, yatağı ve odayı parlak güneş ışığıyla yıkayan ılık sabah ışınlarının saldırısına yavaşça açılıyor. Dün gece duygusal ve fiziksel olarak o kadar yorgundum ki yorganın altına girdim ve hemen sızdım.

Bunun için minnettardım çünkü beynimin asla kapanmayacağından endişeleniyordum. Olan biten her şey ve hatta *Grant*'le birlikte olduğum gerçeği beni içten içe çıldırtıyordu.

Şu ana kadar gün ışığında odasına bakacak vaktim olmamıştı. Duvarlar parlak beyaza boyanmış, hiçbir süsleme ya da hatıra içermiyor. Ama köşeye sıkışmış, uzun, ahşap bir kitaplık var ve kitaplarla dolu. Çoğu okunmaktan yıpranmış ve çatlamış ve dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamıyorum.

Bahse girerim bunların büyük bir şiir kitaplarıdır.

Bu onda her zaman sevdiğim bir şey, bir paradoks olduğu gerçeği. işine adanmış bir sporcu olması ama aynı zamanda... içine kapanık, zeki ve *şiir* okuyor olması.

Ayrıca çok yakışıklı. Düşündüğümde bile daha yakışıklı.

Bakışlarım masasına ve masanın üzerine gelişigüzel yığılmış ders kitaplarına, bir yığın ciltli kitaba ve açılmış defterlere kayıyor.

Yatağın üzerinde düz bir şekilde uzanmak için döndüğümde, bembeyaz tavana bakıyorum. Dün gece gerçekten yaşandı mı?

Yani, şu anda onun yatağında olduğum gerçeği olmasaydı, bunun sadece bir rüya olduğunu düşünürdüm.

Bana evlenme teklif etmesi sadece hayal gücümün bir ürünüydü. Ama öyle olmadığını biliyorum çünkü dün geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Grant ile gerçekten evlenebilir miyim?

Dudağımı dişlerimin arasından çekiyorum ve sonra yan dönüyorum, bu soruyu düşünürken avuçlarımı yanağımın altına koyuyorum. Gerçekliği ve gerçekten ne anlama geldiğinin ağırlığı hakkında.

Siyah ve beyaz olarak düşünürsem, basit *görünüyor*.

Fırını kurtarmak için Dixon'la evlenecektim, dünyada yapmak istediğim en son şey olmasına rağmen. Çok az tanıdığım bir adam ve bildiğim şeyler de pek iyi değil. *Özellikle* de dün gecedен sonra.

Bir de Grant var, bir zamanlar benim beyaz atlı prensim, günü kurtaran parlak zırhlı şövalyem olmakla dalga geçmişti... Meğer gerçekten de öyleymiş.

İmkansız gibi görünen bir şey öneriyor ve bu... işe yarayacak kadar çılgınca olabilir.

Peki ya diğer seçeneğim? Dixon'la evlenmek... Bu gerçekten bir seçenek değil. Hiçbir zaman olmadığını şimdi biliyorum.

Grant'le evlenmek çok basit, dünyanın en kolay çözümü gibi *görünüyor* ama bir yanım dünyada hiçbir şeyin bu kadar basit olmadığını biliyor ve beni korkutan da bu.

Düşüncelerimden sıyrılıp Amos'a kısa bir mesaj atarak Auggie'yi kontrol etmesini ve yakında onu almaya geleceğimi bildirmesini istedim. Dün gece Grant'e ilk gittiğimde ona mesaj atmış, "bir arkadaşımınla ders çalıştığım" için onu kontrol etmesini istemiştım ve Earl "küçük" adamının gelmesi için can attığı için onu yatıya eve götürmeyi teklif etmişti. Doğrulup yorganı itiyorum, sonra ayağa kalkıp yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum, düşüncelerim sabahın bu erken saatinde hiç de uygun olmadığım bir hızda ilerliyor.

Sessizce kapıyı açıyorum ve koridordan mutfığa doğru ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde Grant'in mutfığın önünde durduğunu görünce şaşırdım.

Tahta bir spatulayı tavanın etrafına iterken sırtındaki bronz kaslar ortaya çıkıyor. Gri eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyor ve sırtının alt kısmındaki çukurları ortaya çıkarıyor.

Kalbim çılınca çarpmaya başlıyor ve bu an için ne kadar hazır olmadığımı fark ediyorum. Tam olarak ne kadar yabancı olduğumu.

"Günaydın," diyorum utangaçça.

Bu aptalcaydı. Günaydın dışında bir şey söylemeliydim, mesela... tekrar merhaba, ailemin fırınını kurtarmak için bana evlenme teklif ettiğin, çılgın "nişanlımı" neredeyse dövdüğün ve sen kanepende uyurken geceyi yatağında geçirmeme izin verdiğin için teşekkürler.

Bu yeterli olabilirdi, ama *günaydın*?

Tanrı aşkına, Addie. Başlamak için daha kötü bir şey düşünebilir miydin?

Yüzümü buruşturuyorum, midemde dönen sinirleri yatıştırmak için saçımı kulağımın arkasına itiyorum. Bu gidişle, sırf sinirle saçımı karıştırmayı bırakabilmek için saçımı örmek zorunda kalacağım.

Yüzünde tembel bir sırıtışla bana doğru dönüyor. Gözleri hala uykudan ağırlaşmış, ona *bu şekilde uyandığım* en iyi yüz ifadesini verdiğine ikna oldum. "Günaydın. Umarım yumurta seviyorsundur çünkü çok fazla pişirdim. Ayrıca... pastırma, kızarmış ekmek, mücver ve... waffle da pişirdim." Yedi kişilik bir aileyi doyuracak kadar yemekle kaplı mutfak masasını işaret ediyor.

Gözlerim açılıyor ve dudaklarımdan dökülmek üzere olan kıkırdamayı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

"Evet, biraz abartmış *olabilirim* ama nelerden hoşlandığını bilmiyordum ve dün gecedен sonra açlıktan öleceğini düşündüm."

Bunu yapması gerçekten çok hoş ve ben de "Teşekkür ederim. Bana her şey uyar. Hepsini seviyorum."

Başını sallayıp sobaya dönerken sırıtışı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Mutfak masasına doğru yürüyorum ve o yumurtaları pişirmeyi bitirirken bir sandalye çekiyorum. Her ne kadar yapmamaya çalışsam da, yemek pişirirken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yanaklarım muhtemelen önümde duran çilekli jöle kavanozu kadar kızarmıştır, ama yemeğe odaklanıp bunu fark etmemesi için dua ediyorum.

İlk defa bir erkekle yatıya kalıyorum. Ayrı odalarda yatmış olsak bile.

Bu gerçek Şimdi kafama dank etti ve gömleksiz olduğu ve hayatımda gördüğümden daha fazla karın kasına sahip olduğu gerçeğiyle birleşince biraz... telaŐlandım.

"Addie?"

Bakışlarım ona kaydı ve "Pardon, bir Şey mi dediniz?" diye mırıldandım.

"Portakal suyu ister misin diye sormuŐtum?" Gülüyor, sesi hâlâ uykunun etkisiyle kısık.

O zaman elinde posasız portakal suyu kabı tuttuğunu fark ediyorum. Şişe aslında elinin boyutuna kıyasla küçük görünüyor, bu da beni...

"Evet. Evet, lütfen," diyorum aceleyle, başımı eğip yanaklarımdaki ateŐi saklamadan önce.

Yüzüm kızarınca bir Şey yapıyorum. Tüm vücudum kıpkırmızı oluyor. *neredeyse* hayatımın son yirmi dört saati kadar utanç vericiydi.

Doğrusu, bu sabah neden d n geceye göre on kat daha gergin olduğumu bilmiyorum, ama muhtemelen beynim Dixon'la olanlarla daha az meşgul olduğu ve bunun yerine önümde bana evlenme teklif eden fazlasıyla çekici adama odaklandığı *içindir*.

Kesinlikle  yle.

Gözlerini kaçırarak tabağıma her Şeyden biraz koyuyorum ve sadece portakal suyunu bardağıma doldurup yanıma oturduğunda başımı kaldırıp bakıyorum.

Saçları uykudan yüz farklı yöne doğru uzanıyor ve gözlerimi göğsündeki yontulmuş kaslar yerine oraya odaklıyorum.

"Nasıl uyudun?" Grant tostunun üzerine tereyağı sürerek kayıtsızca soruyor.

Tanrım, Jockboy'un *tostuna tereyağı* sürmesini izliyorum ve kendimi başka bir gezegende yaşıyormuş gibi hissediyorum. Belki de alternatif bir evrende.

"İyi uyudum," diyorum boğazımı temizleyerek. "Sen... nasıl uyudun?"

"Kanepem uzun boylu insanlar için uygun değil çünkü dizlerim bütün gece sarktı, bu yüzden sanırım mas rle görüŐmem gerekebilir." Sandalyesinde dönerken yüzünü buruşturuyor. "İyi ki birkaç tane biliyorum."

G z kırptığında, midem takla atıyor.

"Tanrım,  z r dilerim, kanepeyi almalıydım. Senin bir dev olduğun gerçeğini düşünmemiştim bile."

Tostunu ağzına atmadan önce güler ve başını sertçe sallar. "Hayır, ben bir beyefendiyim, ArtGirl. Sanki üzerinde uyumana izin verecekmiŐim gibi.

kanepede. Ayrıca, buna değdi. Dün gece konuşabildiğimiz için gerçekten çok mutluyum."

Tabağındaki yumurtaları çatalımla itiyorum ve fısıldayarak, "Ben de. Yine de gerçeküstü hissettiriyor, değil mi? Belki sadece bana öyle geliyor ama şu anda burada oturduğumuza bile inanamıyorum. *Birlikte*."

Umarım düşündüğüm kadar aptalca gelmemiştir. Kafamda çok daha iyi duruyordu.

"Hayır, bu tamamen gerçeküstü, Addie," diye kabul ediyor, elini çenesindeki taze kaşıntıya sürterek. "Dürüst olmak gerekirse? Bu sabah uyandığımda gitmiş olacağını düşünmüştüm."

"Üzgünüm-"

"Özür dileme. Ben sadece... *gözümü kırparsam* parmaklarımın arasından kayıp gideceğini hissediyorum ve her ne şekilde olursa olsun hayatımın bir parçası olmanı istiyorum. Sana sahip olabileceğim her şekilde. Bir daha gitmene izin vermek istemiyorum."

Onun itirafı karşısında nabzım hızla atıyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum. "Ben... Ben hiçbir yere gitmiyorum, Grant."

Bu sözü gerçekten verebileceğimden bile emin değilim ama yine de veriyorum çünkü bakışlarında titreşen duygu beni ele , kalbimin etrafında dolanıyor ve kök salıyor.

"Muhtemelen dün gece hakkında konuşmalıyız. Hakkında..."

Sözünü kesiyor. "Teklifin hakkında."

Grant çatalını bırakıp dirseklerini mutfak masasına dayarken başını sallıyor ve konuşurken dikkatle bakışlarımı tutuyor. "Ciddiydim. Söylediklerimin her kelimesinde. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama... kendini ömür boyu o adama bağlamaktan daha çılgınca bir olamaz. Evet, aramızda bir anlaşma olabilir, ikimizin de yararlanabileceği bir şey, ama Addie, sana asla saygısızlık etmem. Sana asla onun yaptığı gibi davranmazdım. Sana asla öfkeyle dokunmazdım ya da seninle nezaket dışında bir şeyle konuşmazdım. Ben böyle bir adam değilim ve sanırım bunu artık biliyorsun. O pislikle evlenmektense bir *arkadaşla* evlenmeyi tercih etmez miydin?"

Söylediklerinin kafama dank etmesine izin veriyorum ve anlıyorum ki... haksız değil. Onunla evlenmek, kendimi tamamen güvensiz hissettiğim ve dürüstçe korktuğum biriyle evlenmekten daha çılgınca değil. Asıl çılgınlık Dixon'la evlenmek *olurdu*. Özellikle de dün gecedен sonra.

"Biliyorum. Biliyorum, biliyorum, ama ben..." Sözümü kesiyorum ve nefesimi üflüyorum. "Ben sadece... Grant, hayatını bana bağlamayı teklif ettiğinin farkında mısın?"

Çok az tanıdığın biri mi? Hayatı karmakarışık olan biri. Bu bir *evlilik*, aniden çok fazla geldiğini hissettiğimizde vazgeçebileceğimiz bir şey değil çünkü yasal olarak birbirimize bağlıyız. Eğer bu konuyu konuşacaksak, hatta ciddi olarak düşüneceksek, bence ikimiz de bunu kabul etmenin hayatlarımıza nelere mal olacağını farkında olmalıyız."

"Bu benim için bir bedel değil. Seninle evlenmek için hiçbir şeyi *feda* etmiyorum, Addie. Yani, evet, bunu senin için yapacağım. Çünkü o adamla bir daha yalnız kalacağını düşündüğümde kendimi biraz katil gibi hissediyorum ve seni önemsiyorum. Sana gerçekten yardım etmek istiyorum çünkü seni önemsiyorum. Ama bana da yardımcı olabileceğini söylerken yalan söylemiyordum. Menajerim benim için bir sponsorluk anlaşması yapmaya çalışıyor ve şirket itibarım konusunda endişeli. Çoğunlukla saçmalıktan ibaret olsa da... önemli değil çünkü işler böyle algılanıyor. Bu anlaşmayı imzalamak istiyorsam bunu tersine çevirmek zorundayım çünkü bu sadece kariyerime yardımcı olmayacak. Seçmelere girerken bana ivme kazandıracak. Üniversiteden sonra istediğim şey bu, profesyonel olarak oynamak ve seninle evlenmek de bu yolda ilerlememe yardımcı olabilir."

Tamam, bu mantıklı ve dürüst olmak gerekirse, evli olmamızdan faydalanan tek kişi ben olmadığım için kendimi daha iyi hissettiriyor. Onu hayatımın karmaşasına dahil etmeyi düşünürken bile kendimi suçlu hissediyorum, ama o böyle söyleyince daha az yük gibi geliyor. Yani, evlilik sadece bir kağıt parçası, değil mi?

Ayrıca her şeyi düzeltmeyecek. Grant'le evlenmek bankanın haciz tehdidinde bulunmasını düzeltmeyecek. Ama... en azından Brent'in evi elimden çıkarmasını engelleyecek ve bana finansal durumu çözmek için zaman kazandıracak.

Ve beni Dixon'dan uzaklaştırıyor.

Elini uzatıp parmaklarımı kavrayarak dikkatimi tekrar ona çektiğinde yine kafamın içinde kaybolmuştum.

"Bana ne düşündüğünü söyle. Şu anda aklından neler geçiyor?"

Dudaklarım aralanıyor ve gönülsüzce gülüyorum. "Her şeyi mi? Fırını yasal olarak güvence altına almak için bu evliliğin nasıl olması gerektiği konusunda bilmediğim her şeyi düşünüyorum. Mesela bunu yaparsak, bitiş tarihi ne olacak? Anlaşmamızın tamamlandığına ne zaman karar vereceğiz? Bu, fırının tüm sorunlarını çözümüyor... Peki ya fırının mali sorunları sizi de etkilerse? Ve sonrasında, biz

fesih ya da boşanma, sonra da çekip gitmek? Ya biz evliyken başka biriyle birlikte olmak istersen? Senin dairene taşınmak zorunda kalır mıyım? Düğün yapmak zorunda mıyız? Çok fazla sorum var ve bunların muhtemelen çok aptalca şeyler olduğunu biliyorum ama..."

Grant elimi nazıkçe sıkıyor, yastık gibi dudakları az önce kusmuş olduğum kelimeler karşısında eğlenerek seğiriyor.

Gerçekten, onu durduramadım. Ki bu genelde benim için geçerli değildir. Ben daha çok görmemiş ve duymamış bir kızım, ama bu... çok fazla.

"Aptalca değil. Bunların hepsi meşru sorular ve oldukça da büyükler. Katılıyorum, eğer bunu yaparsak her şeyi ortaya koyarız. Planın tam olarak ne olduğunu ve firını almak için ne gerektiğini bilmemiz gerekiyor. O zaman finansal konulara odaklanabiliriz - her seferinde bir sorun."

Birdenbire zihnim dönmeye başladı ve beni muhtemelen daha önce bulmam gereken bir cevaba yönlendirdi. Sadece başka bir evlilik seçeneği olabileceğini düşünmemiştim. Şu ana kadar.

"Bence bir avukatla konuşmalıyız. Yani, bence ilk olarak kaynağından başlamalıyız. Earl'ün annemin vasiyeti hakkında duyduklarını ve evlendiğim takdirde Sonsuza Dek Miras'ın bana kalacağını teyit etsin. Vasiyetnameyi yeni öğrendim ve bir avukata danışmayı planlıyordum. Tüm bu olanlardan önce fırsatım olmamıştı. Belki bu soruların bazılarını yanıtlamamıza yardımcı olabilirler?"

Başını sallayarak, "Evet, bence bu sağlam bir ilk adım. Evlilikle ilgili olarak miras kriterlerini yasal olarak neyin karşılayacağını sorabilir ve yapmanız gereken ek bir şey olmadığından emin olabiliriz. Buradan başlayabilir ve daha sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Her seferinde bir adım."

"Evet, bence bu mükemmel," diye mırıldanıyorum küçük, umutlu bir gülümsemeyle. "O zaman bunu yapalım, ArtGirl." Şakacı bir şekilde sırttıktan sonra Sanki *evlenmeye* karar vermemişiz gibi çatalını alıp yenmemiş kahvaltısına daldı.

Beklediğim gibi biri değil ama sanırım *tam da* ihtiyacım olan şey.

chapter ten

Addie

Sanki yanımdaki sandalyesinden sinirlerimi hissedebiliyormuş gibi, Grant uzanıp elimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve bana bir gülümseme sunuyor.

Yeni avukatımla görüşeceğim için gergin değilim, ancak tüm bu sürecin nasıl ilerleyeceği konusunda gerginim.

Ya konuşmada Earl'ün duyduğundan fazlası varsa? Ya sonsuza dek benim olmayacaksa? Ya tüm bu fikir

Hibe işe yaramayacak ve tüm bunlar boşuna mıydı?

Ya Dixon tek seçenekse?

Sadece bu düşünce bile tüylerimin diken diken olmasına ve midemin çukurlarında endişenin yayılmasına yol açıyor.

Bunlardan herhangi birini duymaya hazır olduğumu sanmıyorum, ancak en kötüsünü beklemeye şartlandım, bu yüzden beni şaşırtmaz.

Kapı arkamızdan gıcırdayarak açıldı ve ellili yaşlarının sonunda, gece yarısı siyahı saçları olan, dar spor ceketini çıkık göbeğinin üzerine çekmiş ve nazik bir gülümsemeye sahip bir adam belirdi. Elinde dosyasıyla masanın etrafında dönüyor ve Grant ile benim karşımdaki sandalyeye oturuyor.

"İyi günler, Bayan Arceneaux. Bay Bergeron." Uzanıp elini sıkmam için uzattı ve Grant'e dönüp aynısını yapmadan önce bana uzattı. "Ben William Morrison. Miras ve vasiyet konularınızda yardımcı olmak üzere firmamı seçtiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bu sabah telefonda yaptığımız konuşmadan sonra annenizin vasiyetinin dosyalanmış kopyasını bulabildim."

Önündeki dosya klasörünü açarak aşağı bakar ve içindeki belgelerden birini çıkarır. "Doğru anladıysam, vasiyetin geçerli olması konusunda endişelendiğinizi biliyorum?"

Kabaca yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Sanırım... üvey babam bir şekilde değiştirilmiş bir kopyasını ele geçirdi. Ya da gerçeği manipüle ediyor olabilir mi? Annem ben çocukken vefat etti, bu yüzden orijinalini hiç görmedim."

Bay Morrison'ın yüz ifadesi şaşkınlıkla değişir. "İlginç. Orijinal dosya burada. Gördüğünüz ya da size anlatılanlarla çelişen herhangi bir şey varsa, bunları kesinlikle ele alabiliriz."

"Ben... Sanırım yirmi beş yaşına geldiğimde ya da evlendiğimde annemin pastanesi Ever After'ın bana miras kalması gerekiyor. Bu bilgi doğru mu?"

Yanıtını beklerken nefesimi ciğerlerim yanana kadar tutuyorum. Grant gerildiğimi hissetmiş olmalı ki elimi kez daha güven verici bir şekilde sıkıyor ve ancak o elimi başından beri tuttuğunu, sadece dokunuşuyla bile sessiz bir güç hissi verdiğini fark ediyorum.

Bay Morrison elindeki belgeyi tararken birkaç acı dolu saniye geçiyor, sonra bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

Bana başını salladı. "Bu doğru gibi görünüyor."

Ciğerlerim sönüyor, yüzlerce farklı duygu aynı anda vücudumda çağlıyor. Rahatlama, şok... *ihanet*. Bir yanımda umut etmek isterken, diğer yanımda Earl'ün duyduklarının bir şekilde doğru olmayacağını ve tüm bunların bir hiç uğruna olduğunu düşünüyordu.

Hâlâ kontrol edemediğim bir durumun içinde sıkışıp kalacağımı.

"Görünüşe göre mülk, bina ve mallar yirmi beş yaşına geldiğinizde ya da evlendiğinizde size miras kalıyor. Hangisi önce olursa. Şu andan itibaren mülk vasiyetçide kalıyor... ki bu kişinin üvey babanız olduğunu varsayıyorum. Brent Arceneaux?"

"Evet. O benim üvey babam. Şimdiye kadar fırının ona kaldığını sanıyordum."

Konuşmadan önce bir süre düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Vasiyetnameye itiraz etmesini bekliyor musunuz?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılınca ekliyor: "Veraset, varlığın gerçekten elde edilmesine yönelik yasal süreçtir. Sizin durumunuzda, fırın."

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Sanmıyorum ama bu da bir olasılık."

Bay Morrison başını sallar. "vasiyeti savunmaya hazır olacağız. Bu durum için gereken pek çok şey mevcut."

Grant konuştuğunda binlerce farklı yöne doğru hareket ediyor, içinden çalıştığım bir sürü soru var. "Sadece

Açıklığa kavuşturalım... Addie yirmi beş yaşından önce evlenirse başka bir şart yok mu? O zaman mülk ona miras mı kalacak?"

"Bu doğru. İtiraz olmadığı sürece, süreç oldukça basit olacaktır."

Yani...

"Eğer buna itiraz etmeye çalışırsa ya da yanlış iddialarda bulunursa ne olur?" Sessizce sordum.

Brent'in tüm yalan ve hilelerinden sonra, bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı ve yakın zamana kadar bu konuda nasıl karanlıkta bırakıldığımı göz önüne alırsak, her senaryoyu bilmem gerekiyor. İyi ya da kötü. Ters gidebilecek her şeyi. Çok *kolay* geliyor.

Grant'le evlenirim, sonra da fırını alırım. Aynen böyle. Brent'in öylece pes edip bunu kabulleneceğini sanmıyorum. Benden bu kadar çok şey saklamak ve manipüle etmek için aşırı uçlara gitmeye istekliyse, açıkça iyi olmayan bir şeylerin peşinde.

"Sahte iddialar derken neyi kastediyorsunuz?" Bay Morrison sandalyesinde öne doğru eğilip kollarını önündeki masaya dayayarak soruyor.

"Üvey babam muhtemelen evliliğimden pek memnun olmayacaktır. Acaba evliliğimi engellemek için herhangi bir sorun çıkarsa, belki de evliliğimin geçerli olmadığını söylerse ne olur?"

Bay Morrison arkasına yaslandı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sadece varsayımsal olarak konuşursak, vasiyetnamede belirtilen miras maddesini yerine getirmek için evliliğinizin meşru ve geçerli olması gerekir. Eğer... iki yüzlü olduğu kanıtlanırsa, o zaman vasiyetnameye sahtekarlık temelinde itiraz etmek için gerekçeleri olacaktır... ama evlilik gerçek olduğu sürece, bir sorun olmamalı."

Dönüp dikkatimi Grant'e veriyorum, o da başını sallıyor, sonra tekrar Bay Morrison'a çeviriyorum.

"Tamam, anlıyorum. Tüm bunlar çok yardımcı oldu. Özellikle de vasiyetin gerçekte ne dediğini teyit etmek. Evlendikten sonra sana sadece... neyi vermem gerekiyor?"

"Evlilik cüzdanınız," diye başladı, belgeyi bir kez daha taramak için durakladı ve sonra bize baktı. "Ruhsatınız alınıp imzalandıktan sonra, veraset davası açmaya ve mülkü size devretmeye başlayabiliriz. Bu süreci elimden geldiğince kolaylaştırmaya çalışacağım."

Başım dönüyor ve tüm bunlar gerçekten kafama dank etmeye başladığında kalbim göğsümde çarpıyor.

Grant'le evlenirsem dek benim olacak. Brent artık beni manipüle edemeyecek ve kontrol edemeyecek. Tek yapmamız gereken inandırıcı bir şekilde evlenmek ve onu satamaz çünkü *benim olacak*. Tabii önce banka almazsa.

Bu, üstesinden gelinmesi gereken tamamen farklı bir sorun.

"Bay Morrison, bir soru daha." O başını sallayınca duraksadım. "Herhangi bir finansal bilgiye erişiminiz var mı? İpoteğin ne kadar gerisinde olduğunu biliyor musunuz? Fırının karşı karşıya olduğu tüm parasal zorlukları göz önünde bulundurarak, bana devredildiğinde nasıl bir yol izleyeceğime dair bir plan yapmak istiyorum."

Tekrar dosyaya uzanarak içindeki belgeleri incelemeye başlar ve sonunda durur, ardından bir kâğıdı alır ve tarar.

"Olası bir veraset sürecine hazırlık olarak en güncel banka kayıtlarını talep ettim. Ever After'ın mali durumunun iyi olduğu görülüyor. İpotek ödemelerinin geciktiğini ya da aksatıldığını gösteren hiçbir şey yok. Veraset sırasında işletme daha kapsamlı bir inceleme sürecinden geçecektir, ancak genel olarak herhangi bir mali sıkıntıya işaret eden bir şey yoktur."

Ne?

Çenem şok içinde açılıyor. Grant'in eli sıklaşıyor ve ona baktığımda yüz ifadesinin her santimetresinde öfkenin yazılı olduğunu görebiliyorum. Başını sallarken çenesi çalışıyor.

Benim için kızgın. Brent sadece vasiyet hakkında yalan söylemedi. *Her şeyi*. Bunun olacağını nasıl göremedim?

Vasiyet konusunda yanlış yönlendirildiğimi öğrendiğim anda *her şeyi* sorgulamalıydım. Elbette, beni onun evlilik planına zorlayan şey finansal durumdu.

Duygular boğazımda düğümlenip konuşmamı zorlaştırsa da bir şekilde kelimeleri buluyorum. "Teşekkür ederim Bay Morrison. Sanırım... şimdilik elimdeki tek şey bu."

Konuşurken sesim çatlıyor, ama bu kadar uzun süre yalan söylenmesine ne kadar kızgın olsam da, daha da büyük bir parçam göğsümden taşan rahatlamadan başka bir şey hissetmiyor. Bu büyük bir engeli ortadan kaldırıyor... Fırına ulaştığımda, temize çıkmış olacağım.

Vedalaşıyoruz ve Grant beni aracına götürüyor, yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım edene kadar elim hala onunkinde sıkıca kenetli. Şoför koltuğuna geçip evine doğru otoyola çıkarken söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama... Hâlâ her şeyi sindirmeye, geçenleri tam olarak anlamaya çalışıyorum.

öğrendim, bu yüzden bunun yerine pencereden canlı şehre bakıyorum, düşüncelerimle sessizce oturuyorum.

Brent'in ördüğü yalan ağını çözmeye çalışıyorum.

Grant sessizliğe olan ihtiyacımı anlamış gibi görüldüğü için yolculuk kısa ve sessiz geçiyor. Dairesine varıp ön kapıdan içeri girdiğimizde garip bir şekilde *sakinleşiyorum*.

Kanepeye doğru yürüyorum ve minderlere gömülüyorum, kafamdaki her şeyle başa çıkabilmem için bana verdiği alan için minnettarım.

"İyi misin, Addie?" Grant önümdeki sehpa otururken soruyor, gözleri endişeyle parlıyor.

"Şaşırtıcı bir şekilde mi?" Ben başladım. "Evet." Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve muhtemelen kulağa biraz vahşi geldiğinin farkındayım ama... çok rahatladım. "En kötüsünü duymayı bekliyordum. O... Dek Brent'e aitti ve benim olmasının hiçbir yolu yoktu. Beni bu kadar uzun süre manipüle ettiği için gerçekten kızgın mıyım? Elbette... ama açıkçası biraz rahatlamış hissediyorum? Gerçek beklediğimden daha da iyi. Fırını kurtarmak için Dixon'la para karşılığı evlenmeyi düşünmek zorunda değilim çünkü para aslında bir sorun değil."

Grant başını sallar. "Sen değil." Gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve göğsünün gergin, biçimli kasları ortaya çıkana kadar düğmeleri teker teker çözmeye başlıyor. "Üzgünüm, bu gömlek beni boğuyormuş gibi hissettiriyor."

"Hayır, değil," diye kekeliyorum gergin bir şekilde.

Tanrım, kendime gelmeliyim. Sadece bir sandık. Ve o... *sadece* Grant.

"Peki, sonra ne yapacağız?" diye soruyor gömleğinin son düğmesini açarken. Karın kaslarına bakmaktan bilerek kaçınıyorum çünkü şu anda beynimin çalışmasına ihtiyacım var ve o işin içindeyken kesinlikle tekliyor.

Bir an için yine sessiz kaldım, düşünceli bir şekilde dudağımı çiğniyor ve ondan başka her yere bakıyordum. Sonunda gözlerimi tekrar ona çeviriyorum ve "Sanırım... evleneceğiz?" derken bakışlarını tutuyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Öyle mi? Bunu yapmak istiyor musun?"

Başımı sallayarak uzandım ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bence en iyi plan bu. Evleniriz ve herkesi bunun gerçek olduğuna ikna ederiz. Ben fırını alırım, sen de anlaşmanı imzalarsın. Evraklar imzalandıktan ve veraset işlemleri tamamlandıktan sonra... evliliği iptal ettirebiliriz."

Birdenbire tüm bunlar daha gerçekçi gelmeye başladı.

Grant ile *evleneceğim*. Ever After'ın sahibi olacağım. Sonunda Brent'in elinden kurtulacağım.

Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Tamam. Yani bu cevaplar. Ben de varım. Peki ya diğer her şey? Buraya taşınacak mısın? Yani... Brent'le yaşamaya devam etmek isteyeceğini sanmıyorum, değil mi? Ve evliliğimiz bitene kadar yasal görünmeli, değil mi?"

Hemen başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz. O kızacak, Dixon da öyle. Orada kalamam. Senin için de uygunsa seninle buraya taşınabilirim ama... bir şey var."

Kafası karışmış gibi görünüyor, ben de hemen ekliyorum, "Auggie. Benim corgi'm."

Dudakları sırtmaya başlarken gözlerinde farkındalık titreyiyor. "İkiniz bir paketsiniz, Addie. Onu o pislikle bırakmanı beklemezdim. Ayrıca, hayvanları severim."

"Tamam. Güzel." Aklıma bir soru daha takılıyor ve cesaretimi kaybetmeden önce tükürüyorum. "Ayrıca... ya başka biriyle birlikte olmak istersen? Biz... evliyken. Bunun geleneksel olmadığını biliyorum ve erkeklerin ihtiyaçları vardır."

Bu çok utanç vericiydi.

Tanrım, Addie. Bu adamla *evleneceksin*, en azından böyle şeyleri tartışabilmelisin.

Grant kahkaha atıyor, yüz hatlarında eğlence dans ederken ses midemdeki gergin dalgalanmanın etrafına yerleşiyor.

"Bu bir sorun olmayacak. Bu gerçek olmasa bile, ben tek kadınlı bir adamım ve... kendi ihtiyaçlarımı karşılamamın yollarını biliyorum."

Birdenbire burası çok sıcak oldu. Öfkeli bir kızarıklık yanaklarımdan vücuduma doğru ilerlerken avuçlarım terlemeye başlıyor.

Grant... Taking... Ca-

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum ve bakışlarından kaçınmak için başımı eğiyorum. Bir saniye sonra, parmağının çenemi yukarı kaldırdığını hissediyorum, ciddi bir ifadeyle beni incelerken bakışlarımı tekrar onunkine sürüklüyor.

"Başka kimse olmayacak, Addie. Nokta. Bu konuda kararlıyım ve sana söz veriyorum."

Titreyerek nefes veriyorum, bakışları benimkileri tutmaya devam ederken başımı sallıyorum. "Tamam. Bu konuda endişelenmene gerek yok ama... ben de. Başka kimse yok... Yani, sanırım, o zaman... resmileşti. Evleniyoruz."

"Sanırım bu *resmi olarak evlenme* teklif etmem gerektiği anlamına geliyor, o zaman?" diye soruyor arsız bir sırıtışla.

Gözlerim açılıyor, neredeyse komik bir . Ne demek istiyor... resmi olarak mı?

Ben daha sormadan, aniden sehpadan kalkıp mutfığa gidiyor ve elinde bir peçeteyle geri dönüyor. Peçeteden bir parça koparıyor ve yüzüğe benzeyen bir şey yapıyor.

Tek dizinin üzerine çökerek yeni moda kâğıt yüzükle elime uzanıyor ve bana bakıyor. "Benimle sahte bir evlilik yapar mısın, ArtGirl? Ve beni bu topraklardaki en mutlu *sporcu* yapar mısın?"

Kesinlikle sevimsiz ve tamamen saçma, ama yine de başımı sallarken midemde kelekler uçuşuyor.

Çünkü şu anda Grant Bergeron'un sahte bir evlilik yapacak kadar güvenilebileceğim tek erkek olduğunu biliyorum.

Daha sert sırıtıyor, çok büyük kâğıt yüzüğü parmağıma geçiriyor ve başparmağını parmak eklemlerimin üstünde hafifçe gezdiriyor.

"Fazla değil ama şu anda elimde olan tek şey bu," diyor göz kırparak. Ben başımı sallıyorum. "Hayır. Bu mükemmel. Yeter de artar bile."

"Ne zaman yapmalıyız?" diye soruyor, hala diz çökmüş ve elim onunkinde kenetlenmiş bir halde. "Ne kadar erken, o kadar iyi, değil mi? Peki ya... hemen şimdi?"

"*Şu anda* mı?"

Omuz silkiyor, kıkırdarken yanağındaki gamze patlıyor. "Neden olmasın? French Quarter'da yirmi dört saat açık bir düğün şapeli var. Birkaç ay önce bir arkadaşım sarhoşken evlendi ve orası yasaldı. Oraya gidebiliriz. Vegas'taki gibi aynı gün ruhsat veriyorlar. Detayları hallettik, şimdi sadece... yapalım."

Kutsal cannoli.

Evlenmek üzereyim. Bu düşünce aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici. Teknik olarak evlilik gerçek olmasa bile.

"Ama... Bir elbisem bile yok," diyorum. "Ya da eşyalarımдан herhangi biri, bu konuda."

Grant ayağa kalkıyor ve ayağa kalkarken elimi bırakıyor. "Tamam, dönüyoruz. Quarter'da bir yerde dursak ve sen de bir elbise seçsen nasıl olur?"

Bu düşünceyi düşünürken dudağımı çiğniyorum. En sevdiğim ikinci el mağazalarından biri Quarter'da ve muhtemelen içinde sahte evlilik yapacak kadar değerli bir şey bulabilirim. "Tamam."

"Lanet olsun. Az önce bir şey düşündüm," diye mırıldanarak saçının kısa tellerini çekiştiriyor.

"Ne?"

"Ruhsat için şahitlerimiz olmalı. Bu işlerin böyle yürüdüğüne eminim. Muhtemelen Davis'i arayıp bunu yapıp yapmayacağını sorabilirim, akşamdan kalma olmadığı ve hala yatakta olduğu sürece. Sizin için tanıklık edebilecek biri var mı?"

Bir evliliğe şahitlik etmesini isteyebileceğim sadece iki kişi var ve eminim ki ikisinden de orada olmalarını istemezsem beni evlatlıktan reddederler.

"Uh... Sence iki tane alabilir miyim?" Burnumu kırıştırarak sordum. "Bunu onlarsız yapabileceğimi sanmıyorum."

"Kimin orada olmasını istersen benim için sorun değil. Gidip hızlıca bir duş alsam, Davis'i arasam ve üzerime bir şeyler giysem nasıl olur? Kahretsin, kendi düğünümde ne giyeceğim?" diye sorar, yüzünde ani bir panik ifadesi belirir.

Çıplak göğsüne bakıyorum ve ciyaklıyorum, "Giysiler. *Kesinlikle* giysiler."

Fransız Mahallesi *dünyanın* en büyüğü yerlerinden biri. New Orleans dışında çok fazla yer görmedim ama ruhumda *bildiğim* bir şey var. Onun gibi başka bir yer yok.

Çiçeklerle, boncuklarla ve asırlık geleneklerle süslenmiş büyüleyici arnavut kaldırımlı sokaklardan ve ferforje balkonlardan oluşan bir hayvanat bahçesidir. Burası, duyulmak için çığlık atan zengin kültürle dolu şehrin kalbidir. Ve hiç kimse Fransız Mahallesi'nden daha yüksek sesle çığlık atamaz.

Yirmi dört saat açık bir düğün şapeli hiçbir zaman evlenmeyi hayal ettiğim bir yer olmasa da, burada, Quarter'da, bana her zaman evim gibi hissettirecek bir yerde olduğu için mutluyum.

Evliliğimiz sadece bir anlaşmadan ibaret olduğu için gergin olmamam gerektiğinin farkındayım ama küçük şapelin içinde dururken midemdeki kelebeklerin uçuşmasına engel olamıyorum.

Şirin ve inkar edilemez derecede büyüleyici. İçerisi, koridora bakan uçları boyunca küçük çiçek aranjmanları bulunan eski ahşap sıralarıyla eski bir kiliseyi andırıyor. Kemerli, vitray pencereler duvarları kaplıyor, her bir bölme sıraları, duvarları ve öndeki küçük podyumu canlı renklerden oluşan bir kaleydoskopla boyayan bir ışık prizması.

Evlenmek için *çok* daha kötü yerler olduğunu tahmin ediyorum.

"Yapmak istediğinin bu olduğundan emin misin, tatlım? Kesinlikle emin misin?" Amos sesini alçaltıyor, sessizce fısıldıyor.

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet. Söz veriyorum, benim için sorun yok. Yapmak istediğim şey bu," diyorum ona uzanıp parmaklarımı onunkilere geçirirken ve nazikçe sıkarken. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Her ikinize de. Bunu sensiz yapmayı hayal bile edemezdim."

Amos ve Earl'un arasına bakıyorum ve içimi büyük bir huzur çünkü onlar olmasaydı nerede olurum gerçekten bilmiyorum. Annemi kaybettikten sonra tanıdığım tek aile onlar. Hayatımın her döneminde beni koşulsuz seven tek kişiler.

"Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. Bu her ne demekse, Addie," diye karşılık veriyor Earl hoyratça. Hiçbir zaman duygusal biri olmamış bu iri yarı adamın gözlerinde, benimkilerde parlayan taze gözyaşlarının aynısı olan dökülmemiş yaşlar belirliyor.

" zaman senin yanında olacağımızı biliyorsun, tatlım. *Her zaman.* Vereceğin her kararı desteklemek için" diyor Amos.

Öne doğru bir adım atıyor ve kollarını bana dolayarak şiddetli bir sarılmayla beni kendine doğru çekiyor.

Geri çekildiğimde titrek bir nefes alıp gülümsüyorum. "Bu sadece Grant ve benim aramda bir anlaşma, ama ben iyiyim ve bunu yapmaya hazırım. Sonsuza Kadar'ı kurtarabileceğim ve dürüst olmak gerekirse? O benim arkadaşım. Senin dışında güvendiğim tek insan. O gerçekten iyi bir adam."

Hâlâ yüzlerindeki endişeyi ve gözlerindeki tereddütü görebiliyorum ama doğru kararı veriyorum. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Grant doğru seçim.

Bugün evleniyorum ve bu olay farklı bir şekilde gerçekleşseydi ölüm fermanım olacakmış gibi hissetmiyorum. Grant'le evlenme ihtimalinden korkmuyorum, tiksiniyorum ya da umutsuzluğa kapılmıyorum. Dixon'la tam olarak bu senaryoda olacağımı düşündüğüm zamanki gibi değil.

"Cher, hayatımda gördüğüm en güzel şey gibi görünüyorsun," diyor Amos, uzanıp parmaklarını kollarımda gezdirerek. En güzel takım elbisesini giymiş, rengârenk mücevherlerle süslemiş ve her zamanki gibi tarzına bayılıyorum.

Bu elbiseyi seçerken onu düşündüm.

İkinci el mağazasında bulduğum vintage, krem rengi A kesim elbise sade ama zamansız bir zarafete sahip. Gözüme kestirdiğim anda doğru elbise olduğunu anlamıştım. Bu bir gelinlik değil ama bunun için mükemmel. Kare yakalı, puf kollu ve yumuşak keten kumaştan dizlerimin altına kadar iniyor.

Bu benim ve mükemmel.

"Müstakbel kocan *çok* yakışıklı, biliyorsun. Bu gerçeği henüz fark edip etmediğinden emin değilim," diyor Amos, gözleri eğlenerek parlıyor. "Sadece söylüyorum."

Şapelin önünde durmuş, nikâh memuru ve arkadaşı Davis ile konuşan Grant'e bakarken kaşlarım çatılıyor.

Onun yakışıklı yüzünün farkındayım ve bu endişe verici. Onunla evlenmeme çok az bir süre kala daha fazla nedene dalmaya hazırım.

Bir çift siyah pantolon ve kolalarını kıvırdığı, neredeyse her kadının ağzını sulandıracak damarlı, kordonlu ön kollarını gösteren kolalı beyaz düğmeli bir bluz giyiyor.

İşte bu yüzden şapelin karşısından onu kontrol etmiyorum.

"Hayır, aslında hiç fark etmemiştim," diyorum, bakışlarımı tekrar ikisine çevirip başımı sallıyorum.

Yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmedim ama kalbimin iki kat daha hızlı atmasına neden olan bir gülümsemeyle yatak odasından çıktığından beri düşünebildiğim tek şeyin bu olduğunu bilmelerine gerek yok.

Hayır. Kimsenin bilmesine gerek yok. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok, bu yüzden kendime saklıyorum.

"Hazır mısın, Addie?" Grant şapelin önünden sesleniyor ve ben de başımı sallayarak ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Bayan Grant Bergeron olmaya hazırım.

chapter eleven

Grant

GERÇEKTEN, bir gün düğünümün neye benzeyeceği hakkında çok fazla düşünmedim. Ama en çılgın hayal gücümün, Fransız Mahallesi'nin ortasında yirmi dört saatlik bir şapeli ve yüz yüze tanışacağımı hiç düşünmediğim bir kızı hayal etmeyeceğini garanti edebilirim.

Ya da evliliğimin sahte bir evlilik olacağını, en azından kağıt üzerinde olmayacağını.

Ama işte buradayım, bir nikah memurunun önünde duruyorum ve kesinlikle tek bir pişmanlık duymuyorum.

Annemin beni öldürebileceği *dışında*, ama bunu daha sonra ele alacağız çünkü şu anda odaklanabildiğim tek şey önümde duran nefes kesici kız ve onun karım olmak üzere olduğu gerçeği.

Lanet olsun.

Karım.

Muhteşem, sadece kendisi için yapılmış olarak tanımlanabilecek bir elbisenin içinde gerçek bir vizyon. Uzun, sarı bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyor, kalp şeklindeki yüzünü bir hale gibi çerçeveliyor. Beyaz kumaş kıvrımlarına yapışıyor ve nereye bakacağımı seçmemi zorlaştırıyor. Ama yüzündeki narin çillere doğru sürüklendiğimde ve göz göze geldiğimizde boğazım .

"Sen, Addie Olivia Arceneaux, Grant Alexander Bergeron'u yasal kocan olarak kabul ediyor musun? Bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere."

Ellerindeki titremeyi hissedebiliyorum ve dokunarak ona güven vererek nazikçe sıkıyorum. Görücü usulü ya da değil, biriyle evlenmek çok büyük bir olay ve

Aklından geçen düşünceleri çok iyi biliyorum çünkü muhtemelen benimkilerle aynı.

Utangaç bir şekilde başını sallarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. ". "

Nikâh memuru kitabındaki metni okumadan önce bana döndü. "Ve siz, Grant Alexander Bergeron, Addie Olivia Arceneaux'yu yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? Bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere."

"Var," diyorum tereddüt etmeden.

İyi ya da kötü, sahte ya da ciddi, bu işin içindeyiz. Artık geri dönüş yok.

Ona göz kırpıyorum ve o da dudaklarını birbirine geçirip sesini bastırmadan önce hafifçe kıkırdıyor.

Nikah memurumuz başını sallayarak elindeki metne baktı ve ardından "Yüzükleriniz var mı?" diye sordu.

"Var," diyorum, Addie'nin elini bırakıp Davis'e dönüyorum ve o elbise alışverişindeyken aldığım yüzükleri alıyorum.

Alışveriş yaptığı mağazada çok fazla seçenek yoktu ve eminim ki bunlar sadece kostüm takıları olduğu için parmaklarımızı yeşile çevirebilirdi, ancak verilen süre içinde seçeneklerim sınırlıydı.

Benim için aldığım ince altın bandı ona uzatıyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Bu yüzüklere her baktığınızda, size bu anı ve birbirinize söz verdiğiniz aşkı hatırlatsınlar. Grant, lütfen yüzüğü Addie'nin parmağına tak ve benden sonra tekrar et."

Yıldız şeklindeki yüzüğü parmağının ucuna yerleştirirken bakışlarımı ondan hiç ayırmıyorum. Yukarı bakarken gözleri hafifçe açılıyor, nefesi kesiliyor.

Sadece on dolara mal olmuş ve hafifçe bükülmüş olabilir, ama bunu evrenin bir işareti olarak kabul ettim.

"Bu yüzükle evleniyorum."

Yüzüğü parmağında yavaşça kaydırarak tekrarlıyorum ve o da aynısını yapıyor. Yüzük bana biraz dar geldi ama üç saatten kısa bir süre içinde evlenmeye karar verdiğimiz için gayet iyi oldu.

"Louisiana Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Grant, gelinini öpebilirsin."

Telaşsızca elimi kaldırıp ona uzanıyorum, avucumun içinde tutmadan önce avucumu çenesi boyunca kaydırıyorum. Başparmağımın pürüzlü yüzeyi

Pürüzsüz teni boyunca, bu kadar samimi hissettirmemesi gereken bir hareketle, ama bir şekilde hissettiriyor.

Eğilip onu kendime doğru çektiğimde, gözleri kapanmadan ve keskin bir nefes alırken dudakları aralanmadan önce bakışlarında sadece kısa bir an için gerginlik varmış gibi görünüyor. Dudaklarım nazıkçe onunkilere değdiği anda parmakları benimkilerde sıkışıyor. Öpücük iffetli ve çok hızlı, ama vücudumdaki her sinir ucu onun yumuşak, tatlı dudaklarını hissedince canlanıyor.

Yapmamalıyım, ama tekrar yapmak istiyorum, tekrar ve tekrar. Tadının nasıl olduğunu *nefes almaktan* daha çok bilmek istiyorum.

Hafifçe geri çekiliyor, gözleri hala kapalı ve titrek bir şekilde nefes alırken koyu kirpikleri yanaklarına doğru . Hâlâ çok yakın, sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Belki daha sonra pişman olacağım, belki de olmayacağım, ama sonunda gözlerini açtığında ve güven dolu o derin, koyu masmavi gözlerle bana baktığında, sonuçlarını daha sonra umursamaya karar veriyorum.

Kolum beline dolanıyor, onu kendime doğru çekerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Onu ilk seferinde öpmem *gerektiği* gibi öptüm.

Lanet karımı *her zaman* öpmem *gerektiği* gibi.

Dudaklarımızın yumuşak, geçici fırçası ve ilk kez birlikte bir öpücüğü deneyimlemenin tereddütü geride kaldı.

Dudaklarım onunkilere doğru hareket ediyor, geçen her saniyede derinleşiyor, ta ki ellerinin gömleğimin önünü kavradığını hissedene kadar. Sanki aynı anda hem beni kendine çekiyor hem de bana tutunuyor.

Kitaplarda yazılması gereken türden bir öpücük. Filmlerde oynamalı. Reklam panolarında yer almalı. Zaman ölçüsü olarak kullanılacak türden bir öpücük.

Addie'yi öpmeden önceki zaman ve sonraki zaman.

Yanımızda bir gırtlak sesi duyulduğunda hafifçe nefes nefese geri çekiliyorum, kollarımdaki Addie'ye bakıyorum, aynı ifade onun gözlerine de yansıyor.

Bir avuç insanın önünde duruyoruz ama sanki sadece ikimiz varmışız ve sadece bize ait olan bir anın içinde kaybolmuşuz gibi hissettik.

"Tebrikler!" diyor nikâh memuru neşeyle, ikimizin arasında dolaşarak. "Size ömür boyu mutluluklar dilerim."

Addie ona küçük bir gülümseme sunuyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Onu hâlâ tuttuğumu fark ediyorum, bu yüzden ellerimi bırakıp geri çekiliyorum.

İşte böyle... *Evlendik* ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez başımın ne kadar büyük bir belada olabileceğini fark ettim. Çünkü sahte olması gereken bir anlaşma için onu öpmekten çok hoşlanıyordum.

Kısa bir süre sonra evlilik cüzdanını imzalıyoruz, ardından şapelden çıkıp otoparka gitmeden önce Addie'nin ailesi ve Davis ile vedalaşıyoruz.

O öpücük için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama kahretsin, hiç de üzgün değilim. Bir saniye bile pişman değilim; sadece *onun* pişman olmasını istemiyorum.

Kamyoneticimin yolcu koltuğuna geçerken acı verici bir sessizlik içindeydi ve ben de kapıyı arkasından kapattım. Sürücü koltuğuna geçtiğimde ona doğru döndüm.

"Sanırım

yapmalıyım-"

"Yapmalı mıyız-"

Görünüşe göre, ikimiz de hala söz konusu öpücüğü düşünüyoruz çünkü aynı anda konuşurken garip kelimelerimiz birbirine karışıyor.

Yanakları kızarıyor ve başını eğerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Üzgünüm, önce sen."

Gözlerimin içine bakamayacak kadar utangaç olmasından nefret ediyorum, bu yüzden aramızdaki konsolun üzerinden uzanıp çenesini parmaklarımın arasında hafifçe kavıyorum ve onu kendime çeviriyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum.

"Seni öptüğüm için özür dilemeliyim," diye başlıyorum, sesim kısık. "Ama üzgün değilim, Addie. Sadece bunu önce sana söylemediğim için üzgünüm."

Gözbebeklerinin koyu mavisi genişliyor, kararıyor ve başını sallıyor. "Sorun değil. Evli çiftler böyle yapar. Onlar... öpüşürler."

Başımı salladım. "Evet, . Öpüşüyorlar. Hem de çok."

O artık benim karım. Ve onu tekrar öpmek istiyorum.

Hem de çok. Ta ki nefesi kesilene ve o şapeldeki gibi bana sarılana kadar.

Aramızdaki hava elektrik yüküyle çatırdayıp uğuldarken başını sallayarak benimkini yansıtıyor. Gözlerimiz kilitli kalırken sanki uzanıp onu parmaklarımızın arasında kavrayabilirmişiz gibi hissettiren kısa bir an. İçlerindeki bir şeyin titreşimini deşifre etmeye çalışıyorum. Zaman akıp gidiyor ama bir anda durmuş gibi görünüyor.

Tiz bir zil sesi kamyonetimin kabininde yankılanıyor ve sonra büyü bozuluyor. Addie sıçrayıp cep telefonunu aramaya başladı.

Sonunda titreyen bir elle telefonu eline aldığında cevap veriyor ve kulağına götürüyor.

"H-i-i, Amos."

Dudaklarımın seğirmesini engellemek için elimi çeneme götürerek sırtıyorum. O da bundan benim kadar etkilenmiş. Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım.

Telefonda pek bir şey söylemiyor ama Amos'un söylediklerine başını sallayarak eşlik ediyor. Sonra da, "Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Amos daha sonra Auggie'yi bırakacağını söyledi. Görünüşe göre yürüyüşe ve bir fincan yavru köpeğe gidecekler. Sanki daha fazla krem şantiye ihtiyacı varmış gibi. Yakında ona bir köpek koşu bandı falan almam gerekecek."

Kıkırdayarak omuz silkiyorum. "Eğer senin için de uygunsa, sabah koşularında onu da yanımda götürebilirim. Sadece erkeklere özel bir şey olabilir."

Addie'nin kahkahası kamyonun içinde çınlıyor ve dolgun dudaklarını birbirine dolayarak başını sallıyor. "Muhtemelen bundan nefret edecektir ama bence egzersizden kesinlikle faydalanabilir."

"Güzel. O zaman bunu bir şey yaparız. Gidip eşyalarını almak ister misin? Benim kıyafetlerimi giymene bir şey demiyorum ama muhtemelen ders için malzemelere ihtiyacın vardır?"

"Evet. Auggie'nin eşyalarını da almam gerekiyor. Fazla eşyam yok, o yüzden önemli şeyleri bir çantaya atmam uzun sürmez herhalde."

"Aceleye gerek yok. Beni çalıştırabilirsin." Utangaç gülümsemesinin tadını çıkararak göz kırpyorum.

Kemerini bağladıktan sonra kamyonetimi çalıştırıyorum ve otoyola çıkmadan önce bana verdiği adresi GPS'e giriyorum.

Mahalleye sadece birkaç dakika uzaklıkta, bu yüzden yolun hemen dışındaki kısa bir araba yoluna girmemiz uzun sürmedi.

"Bu mu?" Garaj yolunun sonunda durduğumda ona sordum.

"Evet... Ben... garajın üstünde oturuyorum ama," diyor panjurları soyulmuş, devasa beyaz sütunları olan iki katlı Viktoryen bir evin önüne geldiğimizde. Garajın üzerinde şekilli küçük bir pencere var ve orayı işaret ediyor. Sonra yandaki binaya dönüyor ve evin yanındaki şirin küçük binayı işaret ediyor. "Ve bu da fırın."

Garajın önüne park ediyorum ve yan tarafa doğru yürüyoruz. Garajın yan kapısını iterek açıyor ve ben de arkasından merdiven boşluğuna giriyorum.

"Biraz dağınık ama..." Merdivenlerin tepesine ve onun odası olan açık stüdyo kat planına ulaştığımızda sözünü kesiyor. Haksız değil - duvarlar eskiden parlak sarı olduğunu düşündüğüm bir boyayla boyanmış ama şimdi mat ve soyuluyor ve odanın ortasında asılı duran kiriş en iyi ihtimalle dengesiz görünüyor, ama... alanı kendisinin yapmak için çok zaman harcadığı belli.

Sanatı her yerde; duvarlarda, pencerenin yanındaki devasa şövalede, raflardaki çerçevelerde ve dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bu çok güzel," diyorum basitçe, ona bakmadan önce şövalenin üzerinde duran yarı bitmiş tuvale bakıyorum.

O lezzetli pembe kızarıklık geri döndü ve şimdi iltifatımla boynuna kadar indi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, dönüp derme çatma dolabına doğru yürümeden önce bakışlarımı bir süre daha tutuyor.

Odasına yaptığı her şeyi görmek, onu kendisinin bir uzantısı haline getirmek, benim dairemi de kendisinin yapmak için ne yapacağını merak etmeme neden oluyor.

Anlaşmamız geçici olsa da... bir zaman sınırı koymadık ama en azından veraset işlemlerinin tamamlanması için gereken süre kadar olacak. Bu arada, onun da orada rahat hissetmesini istiyorum. Artık benim olduğu kadar onun da.

"Kanepenin üzerine asmak için bir şeyler boyamalısın," diyorum yatağının kenarına oturup eşyalarını bavula yerleştirmesini izlerken.

"Dairen için bir şeyler boyamamı mı istiyorsun?" Sesindeki inançsızlığı duyabiliyorum, sanki ona bunu sormam inanılması çok zor bir şeymiş gibi.

"*Bizim* dairemiz," diyorum şakacı bir şekilde.

Başını kaldırıp usulca gülerek, "Tamam, *bizim* dairemiz," dedikten sonra toparlanmaya devam . Kıyafetlerden daha küçük eşyalara geçerek onları fermuarlı ceplere tıktırıyor. Kalemler, defterler... iç çamaşırları.

Onun üzerinde nasıl göründüklerini düşünmemeye çalışıyorum ve bakışlarımı duvarındaki tuvallere sürüklüyorum.

"Evet, bir şeyler çizmeni istiyorum. Ne istersen." Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Tamam. Belki." dedi. Ve bu hayırdan iyidir.

Daha önce kamyonunda söylediği gibi, fazla eşyası yok. Topladıklarının çoğu büyük bir bavula, sırt çantasına ve büyük boy bir spor çantasına sığıyor.

Buradan taşınırken muhtemelen sevginin kaybolmayacağını biliyorum ama yine de onu kendi alanında yalnız bırakıyorum ve her şeyi kamyonetime taşıyorum. Yatağa kolayca sığıyor.

Tam merdivene doğru dönüyorum ki Addie beliriyor, artık düşünümüzde giydiği elbiseyle değil, papatyalarla kaplı bir kot pantolonla. Tabii ki Mary Janes'lerini giymişti. Çok tatlı görünüyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor, gözlerini bana dikerek.

"Ooooh. Mary Janes ile geri döndü," diye göz kırparak alay ediyorum.

Birden ön kapının şiddetle kapandığını duyuyorum ve kafamı çevirdiğimde bize doğru hızla gelen bir adam görüyorum. Duruşu gergin ve ifadesi öfkeliydi, bu yüzden Addie'nin önüne geçip onu arkamdan iterek korumaya çalıştım.

Bu onun pislik üvey babası olmalı diye düşündüm.

Uzun boylu, ama benim kadar uzun değil, sakalına uyan tuzlu ve biberli, kırlaşmış saçları var. Onu ilk gördüğüm andan itibaren ne kadar boktan biri olduğunu anladım.

Addie'nin vücudu arkamda geriliyor ve ön kolumun arkasına için uzanıyor. Tırnakları derime batıyor ve korktuğunu fark ediyorum.

Ondan *korkuyor* ve bu beni kızartıyor. Ondan kaçıyor olması, onu ondan korumak istememe neden oluyor.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye tükürüyor yanımıza geldiğinde, keyifsiz bakışları benimle biraz arkamda hareketsiz duran Addie arasında gidip geliyor.

Umarım benim yanımdayken ona saygısızlık yapmayacağını biliyordur ve eğer yapmazsa... bunu çok çabuk öğrenecektir.

"Ben... Ben sadece eşyalarımı almam gerekiyordu, Brent. Taşınıyorum," diye fısıldıyor ürkekçe. O kadar sessiz ki, dişlerini birbirine geçirirken çenesindeki kasların kıpırdadığını görene kadar bunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

Ona doğru bir adım atıyor ve ben de tam önüne geçerek daha fazla yaklaşmasını engelliyorum. "Burası yeterince uzak. Onunla buradan konuşabilirsin."

"Öyle mi?" Dikkatini Addie'ye ve sonra tekrar bana vermeden önce şakayla karışık gülüyor. "Peki sen kimsin?"

"*Kocası*," diye kesin bir ifadeyle karşılık veriyorum.

Bu ifşaat karşısında tamamen hazırlıksız yakalanarak bir an donakalır. Ama küçümseyen bakışlarını tekrar Addie'ye yöneltirken öfkesi aşikârdır.

"Saçmalık. İki haftadan kısa bir süre içinde Dixon Barrilleaux ile evleniyorsun ve bunu biliyorsun."

Addie daha dik duruyor, çenesini hafifçe kaldırarak uzun, derin bir nefes alıyor ve "Hayır, değilim." diyor. Durakladığında bana doğru uzanıyor, sanki güce ihtiyacı varmış gibi titreyen elini benimkinin içinde kaydırıyor. Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum ve o devam ediyor. "Grant'le aylardır gizlice görüşüyorum. Biz evlendik ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, Brent. Ayrıca her konuda yalan söylediğini de biliyorum. Beni Dixon'la bu evliliğe zorlama nedenlerin hakkında, annemin vasiyeti hakkında. Hepsisi hakkında. Bir avukatla konuştum bile ve fırının benim olduğunu biliyorum."

Şu anda muhtemelen hissetmediğini bilsem de, sesinin bu kadar güçlü çıkmasından dolayı göğsümde gurur kabarıyor. Ona karşı durduğu için onunla gurur duyuyorum. Bu pisliğin onu bir saniye daha kontrol edemeyeceğini bilmesine izin verdiği için.

Brent'in tüm yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve duyduklarını tam olarak kavradığında çılgına dönmesini bekliyorum.

"Sen aptal, şımarık küçük bir kaltaksın ve o fırını benden ancak cesedimi çiğneyerek alırsın." Ağzından tükürükler fışkırıyor, alındaki damarlar her kelimede daha da şişiyor.

İşte o zaman sahip olduğum küçük kontrol kırılıyor ve görüşümün kenarları öfkeyle bulanıklaşıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, başımı sallayıp öfkelenirken göğüslerimiz birbirine değiyor. "Karımla bu şekilde konuşma."

"Karın mı?" Başını tekrar tekrar sallarken gülüşü sessiz ve tehditkâr. "Umarım ne kadar fena çuvalladığını anlamışsındır, Addie. Gizlice çıkıyormuşsun, kışımın kenarı. Bunun bir oyun olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana olan borcunu ödememek için beni kandırmanın ve vasiyeti aldatmaya çalışmanın bir yolu. Bu bir sahtekarlık. Ve hakkım olanı almana izin vermeden önce bunu kanıtlayacağım."

"Fırın *hiçbir zaman* senin olmadı, Brent," diye fısıldıyor şiddetle. "Her zaman annemindi."

"Peki o öldüğünden beri kim ilgileniyor sanıyorsun, bu pisliği bana mı bıraktı, ha? Seninle kim ilgilendi?"

Kimse yok mu? Ben yaptım. Bu hak ettiğim ödeme. Yıllarca bu bokla uğraştığım için hak ettiğim ödeme."

Siktiğimin piçi. Bunu da sikeyim, onu da sikeyim.

"Addie, kamyonete bin. Bu saçmalığı dinlemiyorsun," diyorum ona, aptalca bir şey yapıp tepki verme ihtimaline karşı bakışlarımı ona sabit tutarak.

Sadece bir an tereddüt ediyor, sonra kamyonu doğru yürüyor ve kapıyı açıyor ama adam ona seslenince duruyor.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun. Her şeyi çözdün, ha? Ama benim çekip gitmeyeceğimi, bu evliliğin saçmalık olduğunu kanıtlayacağımı ve vasiyete itiraz edeceğimi hesaba katmadın. Her yerde gözüm olacak, Addie. Yalanlarını yakalamak zor olmayacak. Bundan kurtulamayacaksın. Benimle uğraşmaman için seni uyarıyorum."

Tehdidi geldiğinde, bu pislikle işim bitecek.
Addie bu saçmalığa maruz kalmamalı.

Bu adamın ikiyüzlülüğü. Kim bilir ne kadar zamandır yalan söyleyen ve onu manipüle eden o. Onu aynı derecede sahte bir evliliğe zorlamaya çalışıyor ama *kendi* çıkarı için. Onun ellerine yeterince katlandı.

"Siktir git," diye tükürdüm. "*Seni uyarıyorum. Karımdan uzak dur.*"

chapter twelve

Grant

"BU BİR FELAKET. GERÇEK BİR FELAKET"

Dairenin ön kapısından içeri girdiğimiz anda Addie'nin ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar.

Oturma odasını arşınlamasını, sinirli bir şekilde tırnaklarını yemesini, her dakika durup titrek, düzensiz bir nefes almasını ve parmaklarını zaten karmakarışık olan saçlarında gezdirmesini izliyorum.

Bir yanım yanına gidip onu sakinleştirmeye çalışmak istiyor ama diğer yanım aklımdan geçenleri düşünmesi için ona biraz zaman vermem gerektiğini düşünüyor. Üvey babasının bir pislik olduğunu zaten bilmiyorsam bile, artık bildiğime eminim.

Onu elinden gelen her şekilde mahvetti ve az önce sarf ettiği nefret dolu sözler kabul edilemezdi. Bu geceki konuşmalardan açıkça anlaşılıyor ki Addie'nin iyiliği onun için hiçbir zaman önemli olmamış; tek istediği onu manipüle ederek ve kullanarak geleceğini güvence altına almakmış.

Hâlâ öfkeden titriyorum. Onu rahatlatma ihtiyacım kısa sürede galip geldi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak ona uzanıyorum ve şu anda parkenin içinde adımladığı deliği durduruyorum. Parmaklarım onu sakinleştirmek için yavaşça küçük bileğini çevreliyor ve bana bakıyor.

Gözlerinde acı ve öfke var. Yüzünden okunuyor ve bu bende o kendini beğenmiş herifin suratına bir yumruk atma isteği uyandırıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, parmaklarımı çenesine doğru kaldırıp aralarında kavırıyorum. "Siktir et onu, Addie. Eğer benimle bir ilgisi varsa seninle bir daha *asla* konuşmayacak. O seni korkutup boyun eğdirmeye çalışan narsist bir pislik. Ve biz buna izin vermeyeceğiz."

Arkamda durup bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğim. Bunu çözerken onu her adımda destekleyeceğim çünkü Ever After'ın onun için ne kadar önemli olduğunu ve annesinin mirasının yaşamasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Belki evliliğimiz gerçek değil ama ona ne kadar değer verdiğim gerçek ve ona bu işte birlikte olduğumuzu söylediğimde ciddiymdim.

İyi ya da kötü.

"Bu tam bir karmaşa," diye fısıldıyor yenik bir şekilde. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Endişelendiğim şey tam da buydu, hayatımın karmaşasının sana da bulaşması."

"Özür dileme. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgün olan benim. Burnunu kırmalıydım," diye mırıldandım.

"Bunu yapamazsın. Elini kırabilirsin ve o eller bir gün çok para edecek."

Dudağımın kenarı bir sırıtışa dönüşüyor ve başımı sallıyorum. "Bu doğru, ama buna değeceğine eminim."

"Ben... Ben sadece-tanrım, o tam bir pislik," diye öfkeyle ağzından geçirir. "Tüm bunları sadece para için yaptığı için çok kızgınım ve çok incindim... sadece para için mi? Fırını satıp annemin emeklerinin üzerinden para kazanmak için mi? Grant, hayatım boyunca beni manipüle etti ve sömürdü. Bana söylediği *hiçbir* şeyin doğru olduğundan emin değilim. Yıllarımı onun hesaplanmış zalimliği yüzünden acı çekerek geçirdim. Etrafımdaki her şeyin yükünü taşıırken onun tembel, hak sahibi oğluyla uğraşmak zorunda ve hiç umursamadılar. Beni hiç umursamadılar; beni bir ebeveynin sevmesi gerektiği gibi sevmедiler. Tüm bunları annem için yaptım çünkü ondan bir parçanın yanımda olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. Ben... Ben hayatım boyunca hiç olmadığım kadar kızgınım."

Sözcükleri bir hüsrana telaşı içinde uçuşuyor ve ben sadece başımı sallayarak ona içini dökmesi için alan tanıyorum. Bu Addie'yi sinirlenmeye en yakın gördüğüm andı ve yalan söylemeyeceğim, içindekileri döktüğü için çok mutluyum.

Şu anda gerçekten ne hissettiğini hayal bile edemiyorum ve bu öfkeyi hak eden pislığe yöneltmesini istiyorum.

"Bunu yapamaz. Ben... Bunu yapmasına izin vermeyeceğim." "Hayır izin vermeyeceksin ArtGirl," diye karşılık veriyorum.

"Yapmayacağım."

Ses tonundaki inanca bayılıyorum. Bunu duymaktan ve çenesini daha yukarı kaldırdığını, omuzlarını dikleştirdiğini görmekten gurur duyuyorum, sanki bunu ne kadar çok söylerse, ne kadar çok hissederse, kendini o kadar çok ikna edecekmiş gibi.

Dudağım seğiriyor. "Hayır."

"Sürekli söylediğimi biliyorum ama *çok* üzgünüm Grant. Tüm bu olanlar için. Bu senin kabul ettiğin bir şey değildi. Ve şimdi evliyiz ve Brent'le yaşadığımız tüm bu dram her şeyi daha da kötüleştiriyor." Endişeyle dudağını dişlerinin arasına almadan önce duraksıyor. "Fırını güvence altına almanın tek yolu evliliğimizin meşru olduğunu kanıtlamak, yoksa bunların hepsi boşa gidecek. Evliliğimizi çürütmek için elinden geleni yapacaktır. Bizi *tehdit etti* Grant."

Başımı salladım. "Biliyorum. Benim için nefes al. Her şey yoluna girecek. Ben buradayım."

Talimatlarımı takip ediyor ve titreyerek nefes alıyor, başını sallıyor ve hareketi sürdürüyor, girip çıkıyor.

"İnanamıyorum... zaten bu kadar çok şey yaptıktan sonra senden bunu benim için yapmanı isteyeceğime bile inanamıyorum. Gerçekten evliymişiz gibi davranmaya razı olur musun? Çünkü tek çözüm bu, değil mi? Herkesi evliliğimizin meşru olduğuna ikna etmek ve Brent'e vasiyete itiraz etmesi için hiçbir neden bırakmamak? Bunun için imza atmadığını biliyorum ve çok üzgünüm."

Omzum hafifçe eğildi. "Tamam, herkese bunun gerçek olduğunu göstermemiz gerekecek. Ne olmuş yani? Bunu halledebiliriz. Sadece bir plana ihtiyacımız var."

Addie daha az endişeli görünmüyor, mavi gözleri endişeyle gözlerimin arasında gidip geliyor, bu yüzden devam ediyorum, her şeyin yoluna gireceğine onu rahatlatmaya çalışıyorum. Yani, daha yeni *evlendik* - *eğer* yapmamız gereken tek şey Brent'in fırını almasını engellemek için toplum içinde gerçekmiş gibi davranmaksa, o zaman yaparız.

"Evliliğimizin gerçek olmadığını asla kanıtlamayacak, ArtGirl. Çünkü ona gerçek olduğunu göstereceğiz. Mirasını almanı engellemenin bir yolunu arıyorsa, işe yaraması için *herkesi* bunun yasal olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Ona bir şeyi çürütmesi için tek bir fırsat bile vermeyeceğiz. Herkesi ikna etmek için, şimdiye kadar gördükleri en duygusal, birbirlerine deli olan çift olmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Addie benim karımmış gibi davranmak için çok uğraşmam gerekeceğini sanmıyorum. Gerçek bir çiftmişiz gibi davranmak için.

Tereddütle başını salladığında, bir adım daha yaklaşıp elimi çenesini kavrayacak şekilde kaldırıyorum ve dudaklarım dudaklarına bir santimetre kalana kadar eğiliyorum. O kadar yakınıma ki, ağzımın içinde gezinirken nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözleri açılıyor ve dudağım bir sırtıyla eğiliyor.

"Ama... Sanırım bunu yapabilmek için önce özelde çift olma pratiği yapmamız gerekecek, böylece toplum içinde rahat olursunuz. Şüpheyi yer olmamalı, bu yüzden sen PDA konusunda rahat olana kadar pratik yapmalıyız. Benim sana dokunmamla. Elini tutarken, başkalarının yanındayken kolumu omzuna atarken." Devam ederken parmaklarım çenesinde hafifçe geziniyor. "Sana iltifat yanakların pembenin o lanet sevimli tonuna dönüyor. Ne kadar sevimli olsa da sana her dokunduğumda gergin olduğun çok açık. Bunu başarabilmemizin tek yolu, gerçek bir çift gibi doğal görüne kadar pratik yapmamız."

Yutkunurken boğazı çalışıyor ve merakla titreyen o geniş, sonsuz mavi gözleriyle bana bakıyor. "Sen... Sen bunu sorun etmeyecek misin? Bunu herkesin içinde yapmak? Benimle?"

Burnunu kaşıdığı ve hafifçe geri çekildiği zaman kıkırdıyorum. "Evet, benim için sorun değil. Bunu sorun etmeyecek misin?"

"Um... evet? Yani, sanırım bu işte pek iyi olamayacağım," diye mırıldanıyor çekingen bir şekilde, bakışlarını yere indirip saçlarının uçlarını okşarken. "Elimde pek bir şey yok gibi, um, devam etmek için."

Kaşların çatıldı. "El ele tutuşmak mı? Öpüşmek mi?"

Benim yanımdayken gergin ve utangaç olduğunu fark ettim ama bu aramızda geçen bir konuşma değil. Bir şeylerle ilgili deneyimi.

"Bugün benim... ilk öpücüğümdü."

Vay anasını. Kalbim kıcıma düştü ve boğazım kurudu. Onun ilk öpücüğü ben miydim?

Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım ama . "Hiç mi?"

"Hiç," diye fısıldıyor sertçe yutkunmadan önce. "Yani, ikinci sınıfta Grady Owens'ın beni maymun demirlerine karşı öpmesini saymazsan, ama sayıldığından emin değilim. Saymak yani."

Boğazımın arkasından bir kahkaha geliyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum ArtGirl. Yani, temelden mi başlayacağız? PDA'yı başlatan sen olana kadar yolumuza devam edelim."

Yüz ifadesi değişiyor ve titrek bir nefes veriyor. "Bana... öğretebilir misin? Ne yapmam gerektiğini? Böylece herkesi ikna edebiliriz?"

Aramızda ağır bir duraklama geçiyor ve dudaklarımı yalıyorum. Şu ana kadar karımı öpen tek kişinin ben olduğumu bildiğimden, şu anda düşüncelerimi işlemekte bile zorlanıyorum. Ve şimdi dinamik değişiyor ve ben gidişattan nefret etmiyorum.

"Evli insanlar öpüşür. Hem de çok," diyorum huysuzca, birden dudaklarının benimkilere ne kadar yakın olduğunun ve onları tekrar tatmayı ne kadar çok istediğimin farkına varıyorum. Ilık nefesi dudaklarımda geziniyor, dikkatli olmazsam kendimi bağımlısı haline getirebileceğimi biliyorum.

"Yani, bunu... uygulamalı mıyız?"

Sırıtarak başımı sallıyorum, bakışlarım onunkilerde kalıyor. "Kesinlikle. Muhtemelen *çok* pratik yapmalıyız. Bilirsin, sadece doğru yaptığımızdan emin olmak için. Çok fazla pratik. Aslında hep pratik yapıyoruz."

Mantıklı yanım bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu, çok kolay bulanıklaşacak çizgileri hızla geçtiğimi söylüyor ama dikkat etmiyorum.

Kendimi Addie'ye çok kaptırdım. Mantıklı daha sonra ilgileneceğim, ama şimdilik hayalperest davranacağım ve kendimizi geri dönemeyeceğimiz bir şeyin içine sokmuyormuşuz gibi davranacağım.

"Planımız bu. Bu şerefsizin kazanmasına izin vermeyeceğiz. Herkesin gördüğü en inandırıcı çift olacağız. Onlara ne kadar gerçek olduğumuzu göstermeyi bitirdiğimizde bizden bıkmış olacaklar." Parmaklarım hafifçe çenesinde geziniyor ve sırtıyorum. "Hadi yapalım şunu, *karıcığım*."

chapter thirteen

Addie

Hayatımın büyük bir bölümünü fırıncılık **yaparak geçirdikten sonra**, sabah 3:00'te uyanma çağrıları genellikle o kadar da kötü değildir. Bunu uzun süre yaptıktan sonra dışarısı hala karanlıkken uyanmaya alışıyorsunuz.

Bu sabah hariç, alarmımı üç kez erteledim çünkü kendimi Grant'in gülünç derecede rahat yatağından çıkaramıyorum. Cidden, hayal edilebilecek en sıcak, en kabarık bulutla sarılmış gibiyim ve yapmak istediğim son şey onu terk etmek. Şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak olmasının yanı sıra, çarşaflar tıpkı yeni kocam gibi kokuyor ve bu koku sarhoş edici derecede *çıldirtici*.

Alarmım dördüncü kez çaldığında telefonuma bakıyorum ve saatin üç buçuk olduğunu görüyorum, yani geç kalmış oluyorum... Yorganı üstümden atmadan önce sessizce inliyorum.

Henüz ergenlik çağındayken Ever After'da çalışmaya başladığımdan beri kaç kez işe gitmediğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ve bunların çoğu o kadar hastaydım ki yataktan zor kalkıyordum. Bu yüzden, çünkü tüm dramadan sonra bile çok *yorgun* olduğum için bir sabahı kaçırmam söz konusu değil. Bu benim sorumluluğum ve da zor olsa bile ortaya çıkmam gerektiği anlamına geliyor. Dün evlendim ve hala evlenmeye gidiyorum. iş.

Teknik olarak hala gecenin bir yarısı olduğu için, sessizce yatak odasının etrafında dolanıyorum, tişörtümü ve uyku şortumu çıkarıyorum, çok ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Kanepe koridorun hemen sonunda ve Grant'i bu kadar erken uyandırmak istemiyorum.

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay çünkü burası zifiri karanlık ve eşyalarımın yarısının nerede dair hiçbir fikrim yok. Birkaç dakika körlemesine aradıktan sonra üniformamı koyduğum çantayı buluyorum ve dişlerimi fırçalamak ve saçlarımı toplamak için banyoya gitmeden önce üzerime geçiriyorum.

İşim bittiğinde ışığı kapatıp banyonun kapısını açıyorum ve çarpışmanın etkisiyle inleyen sıcak, sert bir göğse çarpıyorum.

"Kahretsin, Addie?" Grant'in uyku dolu, hırıltılı sesi kulaklarımı dolduruyor ve ellerimin onun sert, yontulmuş göğsünde olduğunu fark ediyorum. Hiçbir şey göremiyorum çünkü çok karanlık.

"Evet. Özür dilerim," diye ciyaklıyorum, hemen ellerimi bırakıp geriye doğru tökezliyorum ve bu sırada istemeden kalçamı acıyla kapı koluna çarpıyorum. "Ahh."

Saniyeler sonra koridorun ışığı yandı ve Grant bana baktı, saçları uykudan dağılmıştı ve tek gözü açıktı.

Birdenbire nefes almak zorlaştı, sadece aptal kapı tokmağından kalçama yayılan acı yüzünden değil, aynı zamanda karşımda hayal gücüne kesinlikle *hiçbir şey* bırakmayan dar bir çift siyah boxer külottan başka bir şey giymeden durduğu için.

Ağzım kurudu. Dilimi yutma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Külotu tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkıyor, kalçalarının iki keskin kıvrımını ve bel bandının altında kaybolan koyu renkli bir saç izini ortaya çıkarıyor. Karnındaki karın kaslarının sayısını saymaya çalışıyorum ama sonra bunun kocamı kontrol etmek için ne kadar uygunsuz olduğunu fark ediyorum.

Sahte olsun ya da olmasın, bu duyguya *asla* alışamayacağımdan eminim.

Bakışlarımı karnından ayırıp küstahça sırttığı gözleriyle buluşmak için yukarı çektiğimde yanaklarım alev alev yanıyor.

"Günaydın mı?"

"Günaydın," diye mırıldanıyorum acıyla zonklayan kalçamı ovarken.

Kaslı kollarından birini kapının pervazına yaslıyor ve diğeriyle elini yüzüne sürdükten sonra zaten uykuda dağılmış saçlarından geçiriyor.

Gecenin bir yarısı neden uyanık olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını anlıyorum ve aklımı kaçırmışım gibi ona bakıyorum.

Belli ki var.

"Tanrım, seni uyandırdığım için çok özür dilerim," diyorum sonunda kendime geldiğimde ve dilsiz gibi durmayı bıraktığımda. "Sessiz olmaya çalışıyordum ve belli ki bunda berbat bir iş çıkarmışım. Özür dilerim."

Grant'in kahkahası boğuk ve derindi, uykudan hâlâ ağırdı, "Özür dilemeyi kes Addie, ama neden sabahın dördünde ayaktasın?"

"Şey, çünkü vardiyam için fırına gitmem gerekiyor." Gözleri şaşkınlıkla hafifçe aralandı. "Sabahın dördünde mi?"

Başımı salladım. "Evet, dün gece bundan bahsetmediğim için özür dilerim, her şey olup biterken aklımdan çıkmış. Sabah vardiyası için her şeyi hazır edebilmek için pişirmeye başlamalıyız. Beş buçukta açıyoruz."

Lafi açılmışken... Şu an *gerçekten* geç kaldım.

"Teknik olarak 3:15'te orada olmam gerekiyordu, bu yüzden gerçekten gitmek zorundayım çünkü geç kaldım ve aslında hiç geç kalmadım, bu yüzden... sonra görüşürüz? Uyandırdığım için tekrar özür dilerim. Yine," diyorum gergin bir gevezelikle, sabahın bu erken saatinde kendimi utandıracak başka bir şey söylemeden önce kaçmaya çalışarak kolunun altından eğilirken.

Adımı söylemeden önce koridorun sonuna kadar geldim ve onunla yüzleşmek için geri döndüm.

"Madem ayaktayım, seninle gelsem nasıl olur?"

"dek mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Başını sallarken omuz silkiyor. "Evet. Biliyorsun, uzun zamandır hayalimdi... unlu mamuller yapmak."

Bu o kadar gülünç ki, ben daha durdurmaya çalışmadan kahkahalarım uçup gidiyor. Bu adamın yemek dışında hiçbir şekilde unlu mamulleri düşünmediğinden eminim, ama ben kimim ki onu bu konuda uyarayım?

"Tamam, tabii, eğer istiyorsan. Ama uyarayım, Amos seni kesinlikle çalıştıracak. Açılıştan önce yapmamız gereken çok şey var," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Güzel. Bana uyar." Sırıttıyor. "Ama karşılığını beignet olarak alabilir miyim?"

Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum. "Elbette. Tüm işler bittikten *sonra*." "Peki efendim."

Grant çabucak hazırlandıktan sonra bizi kampüs yakınındaki evinden Ever After'a on dakikalık mesafeye götürdü ve sabahın dört buçuğunda *çalışıyor* olmaktan dolayı fazlasıyla heyecanlı görünerek binanın arkasındaki çalışan yerine park etti.

Sabahın erken saatlerinde gelen bu beklenmedik uyandırma çağrısına aldırış etmemesine şaşırmadım çünkü bu onun kişiliği gibi görünüyor... önüne çıkan her şeyi gülümseyerek ve şikâyet etmeden karşılıyor.

Anahtarla arka kapıyı açıp arkadaki küçük ofise girdiğimde, "Burası çok şirin," diyor.

Binanın kendisi benden çok daha eski, ama büyüleyici ve yaklaşık yüz yıldır annemin ailesine ait. Duvarların arasında annemden o kadar çok parça var ki, buraya geldiğimde annemin hala yanımda olduğunu hissediyorum.

"Bununla gerçekten gurur duyuyorum. Annem buranın her santimetresine kendi elinin değdiğinden emin oldu. Ön kasadan peçetelere kadar. Ve hepsini sakladık çünkü bunlar onun mirasıydı. Ayrıca bu tarifler en başından beri ailemin gizli tarifleriydi," diyorum ve raftan ikimize de birer önlük alıp bir tanesini ona uzatıyorum.

Brent kontrolü ele geçirip her şeyi değiştirmek, *modernleştirmek* için elinden geleni yaptı. Küçük kasaba cazibesini, annemin uğruna çok çalıştığı küçük dokunuşları ortadan kaldırdı, ancak yaptığı değişiklikler müşterilerimiz tarafından... iyi karşılanmadı, bu yüzden her şeyi olması gerektiği gibi bıraktı.

Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Grant koyu yeşil önlüğü başının üzerine kaldırıyor, sonra belinin arkasında sabitliyor. "Gurur duymalısın Addie. Bu annenin mirası ve görünüşe bakılırsa... bu şekilde tutmak için inanılmaz bir iş çıkarmışsın. Şimdi beni işe koy. Bu eller beyzboldan daha fazlası için yaratılmış. *Hamur* için yapılmışlar."

Bana göz kırıyor ve düşünmek istemediğim pek çok şey için yapıldığından emin olduğum kocaman ellerini kaldırıyor.

Evleneli yirmi dört saatten az oldu. Öpücükten beri... ve plandan beri, ve ben bunu düşünmeyi bırakmadım.

Onu ne kadar çok sevdiğimi ve bunu gerçekten ama gerçekten gerektiğini. Aramızdaki bu anlaşmayı çok daha tehlikeli hale getiriyor.

"Tamam, hadi gidelim." Onu mutfığa götürüyorum ve tabii ki içeri girdiğimiz anda Amos başında durduğu elmalı börek rafından başını kaldırıp yüzünde bir eğlence ifadesiyle bakıyor.

Bunun sonunu *asla* duyamayacağımı zaten biliyorum. Tabii ki, geç kaldığım tek günlerden birinde, yanımda *Grant*'le geldim. Grant'e bombayı atma şansım olmadığından bahsetmiyorum bile.

sahte evliliğimizin pek de sahte görünmeyeceğini. Çoğu zaman.

"Günaydın, canım. Ve... yeni sevgilisi," diyor Grant'e bakarak. Amos'a bakışlarımı kısıyorum, Grant dönene kadar kesmesini söylüyorum ve sonra sessizce gülümsediğim gerçeğini örtmek için hızlıca geniş bir gülümseme takınıyorum

Amos'a gözlerimle bağıyorum.

"Günaydın. Grant... bugün benimle çalışmak istedi, çünkü görünüşe göre fırıncılığa karşı gizli bir sevgisi var, işte buradayız."

Grant sırtıyor. "Bu doğru. Ben ustalaşmayı bekleyen pek çok yeteneğe sahip bir adamım. Hep yemek yapmayı öğrenmek istemişimdir."

"O zaman doğru yere geldiniz," diyor Amos, eliyle bana doğru bir işaret yaparak. "Buradaki gerçek yetenek Addie'dir ve sana farklı bir şey söylemesine izin verme. En iyisinden öğreneceksin."

Buradaki en iyi fırıncı o, ama onunla tartışmanın bir faydası olmadığını biliyorum.

Grant Amos'la hazırlık hakkında konuşurken ben de devasa buzdolabına doğru yürüyorum ve özel beignet'lerimiz için kesilecek soğutulmuş hamurdan bir tepsi alıp hazırlık masasına geri götürüyorum.

Asla başarısız olmuyor - kahvaltı kalabalığı için ne kadar çok yaparsak yapalım, *her zaman tükeniyor*. Bu yüzden, kapılar beş buçukta açılmadan önce elimden geldiğince çok şey yapmaya çalışıyorum.

"Bu çok büyük bir hamur parçası." Grant'in derin baritonu arkamdan geliyor, kulağımın kabuğuna yumuşak bir okşayış, şaşkınlıkla sıçramama neden oluyor. Düşüncelere ve rutinime o kadar dalmıştım ki, onun yürüdüğünü bile duymadım.

Kıkırdamasının ılık gürültüsünü tenimde hissedebiliyorum ve bu kadar basit bir şeyden etkilendiğimi ona göstermek için titrememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Belki de burası soğuktur.

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Evet, her sabah bunlardan tam anlamıyla yüzlerce yapıyoruz, bu yüzden çok fazla hamur gerekiyor."

"Ne yapabilirim ki?" Elini ensesinde gezdirdiğini fark ediyorum, sanki orada bir ağırı varmış gibi ve kaşlarım çatılıyor.

"Sorun nedir?"

"Bir şeyim yok. Sanırım yanlış uyuduğum için boynum falan tutulmuş olabilir." Omuz silkmeden önce boynunu omuzlarının üzerinde yuvarlıyor. "İyi olacağım. Beni işe koy, kadın. İşin inceliklerini öğrenmem lazım."

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Sırf yatağını alabileyim diye rahatından ödün verdiği için kendimi berbat hissediyorum ve daha da kötüsü onu fırsında çalıştırmak için gecenin bir yarısı uyandırdığım için.

"Grant, kesinlikle eve gitmeli ve biraz uyumalısın. Zaten benim yüzümden kanepede rahatsız bir şekilde uyurken seni uyandırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum." Dudağımı  iğniyorum. "Amos'a beni daha sonra sınıfa bırakmasını söylerim."

Başını kararlılıkla sallar. "Kesinlikle hayır. Burada olmak istemeseydim olmazdım, ArtGirl. Burada olmak *istiyorum*. şehirdeki en iyi beignet'leri yapmana yardım etmek istiyorum, o yüzden... nereden başlayacağımı söyler misin?"

Söylediklerine çalışıyorum ama bu imkansız geliyor.

Sonunda başımı sallayıp önümüzde duran hamuru işaret ediyorum, ardından hamuru m kemmek kalınlıkta a manın ve daha sonra frit ze atacağımız beignet'ler halinde kesmenin basit ama zaman alıcı sürecini anlatmaya başlıyorum.

Grant dikkatle dinliyor ve ben ona her bir adımı gösterirken, yüzünde kararlı bir ifade ile beni takip ediyor.

Büyük merdaneyi önüne koydum ve hazırlık tezgahının üzerine biraz un serptim. "şimdi sen dene."

Ben yolumdan çekilmeme fırsat vermeden arkama geçip ellerini iki yanımdaki tezgâha dayıyor. İri elleri merdanenin saplarını tutarken arkamdaki sert vücudunun sıcaklığının her santimetremi sardığını hissedebiliyorum ve dikkatlice, yavaşça hamuru açmaya başlıyor. Ölçülü kalınlığa ulaşmaya çalışırken hareketleri yavaş ve hassas, sanki hamuru kıracaktım gibi gergin.

"Böyle mi?" diye soruyor arkamdan, nefesi kulağımın yanındaki hassas noktayı ısıtıyor.

Başımı sallayarak titreyen elimi onunkinin üzerine koyuyorum, baskı miktarını gösteriyorum ve yardım ediyorum. Hamur a manın en zor kısmı, hamuru tam kıvamına getirmek için m kemmek baskı miktarını bulmaktır.

Temas anında kalbim çarpmaya başlıyor ama sinirlerimi bastırıp hareketi onunla tekrarlıyorum. İnadırıcı görünmenin tek yolunun onun yanında bu kadar gergin olmayı bırakmak olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Dokunduğumuzda korkmayı bırakmalıyım. Bu kadar gergin olduğumu acı verici bir şekilde belli etmeye devam edersem izleyenlere gerçek görünmeyecektir.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Doğuştan yeteneklisin," diye itiraf ediyorum, bakışlarımı kaldırarak. "Bir kere öğrendin mi neredeyse kas hafızası gibi oluyor. Sanırım şu anda bunu uykumda bile yapabilirim."

On üç yaşımdan beri Ever After'da resmi olarak çalışıyorum. Ama o zamandan önce bile çocukken burada sayısız saat geçirip herkesin yemek pişirmesini izlerdim. İlk başlarda, Amos ve Earl buralardayken onlarla daha fazla vakit geçirebilmek içindi. Çünkü Brent ve Tad'den başka bir yerde olmayı çok istiyordum. Ve ne gariptir ki, Brent fırına sahip olmak için yanıp tutuşsa da burada nadiren vakit geçiriyor.

Ancak burada çalışmaya başladıktan sonra bir şeylerin parçası olmayı, ailemin işine katkıda bulunmayı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Sanatım olmasa bile insanları mutlu eden bir şeyler yaratmayı seviyordum.

Kendi hazırlıklarım ile meşgul olurken, hamur açmayı hiç bırakmamasına rağmen Grant'in bakışlarının üzerimde kaldığını hissediyorum ve onun ilgisinden midem bulanıyor.

O anda bana bakışını ne kadar sevdiğimi fark ettim. Hayatım boyunca kendimi görünmez hissettim, ama Grant ile öyle hissetmiyorum. Beni gördüğünü hissediyorum. Her şeyimi.

"Bence sen tanıdığım en yaratıcı insan olabilirsin Addie. Bu yağlı boya ya da karakalem olmayabilir ama yine de inanılmaz olduğun bir sanat dalı," diye geveleyerek nabzımın çılgınca atmasına neden oluyor.

Bu, onun yanımdayken oldukça düzenli olarak gerçekleşen bir şey gibi görünüyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Bu normal mi?

Omzum hafifçe eğilirken boğazım çalışıyor ve küçük bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bu sadece her zaman yaptığım bir şey. Sanat sadece kendimi ifade etme biçimim. Beignet yapmanın kendimi ifade etmek olduğunu söyleyemem. Ama başkalarının hoşuna gidecek bir şey yapmak hoşuma gidiyor."

Etrafımızdaki hava kalınlaşıyor gibi görünüyor, çünkü aramızda ne olduğunu anlayamadığım bir şey asılı duruyor. O şey her neyse, bakışlarımız oyalanırken midemin bulanmasına neden oluyor.

Sonunda konuşuyor, sesi yumuşak ama aynı zamanda sert. "Bana hâlâ senin bir ifaden gibi geliyor. Dokunduğun her şeyin sanata dönüştüğüne dair bir his var içimde, Addie."

"Addie, ilk tur nasıl gidiyor?" Amos arkamızdan araya giriyor ve ikimizin de sıçramasına neden oluyor, aramızdaki an bozuluyor.

Titrek bir nefes çekiyorum ve kırbaçla ona doğru dnuyorum. "Uh, Şimdi onları bırakmak üzereyiz."

Yüzünden bilmiş bir ifade geçerken kaşları havaya kalkıyor ve dudakları sırtacak Şekilde kıvrılıyor. "Sadece kontrol etmek istedim. Otuz dakika içinde aılıyoruz."

Lanet olsun. Grant'e kendimi o kadar kaptırmışım ki zaman benden uzaklaŐmıŐ. Bu sabah devam eden bir olay gibi görünüyor.

"ok güzel görünüyorlar Grant. Bizim Addie gibi doğuştan fırıncı olabilirsin," diye sırtarak ekliyor ve dönüp bizi mutfakta yalnız bırakıyor.

"zr dilerim, dikkatini dağıtmak istememiştim," diyor Grant, Amos'u duymazdan geldikten sonra ciddiyetle. "Eğer başka bir Şey üzerinde çalışmak istersen sanırım bunu halledebilirim. Hepsini halledebiliriz."

Başımı sallıyorum, geri adım atıyorum ve midemdeki ırpınmayı yatıŐtıracaęı umuduyla aramıza mesafe koyuyorum.

"Evet, sen hepsini kesmeyi bitirdiğinde ben de bunları kızartmaya çalışacağım."

Tembel bir sırtış ve göz o işine odaklanırken ben de diğer her Şeyi hazırlayıp kasaya koymakla meşgul oluyorum ve ardından beignet'leri kızartmaya başlıyorum.

Ne olduğunu anlamadannce, toz haline getirilmeye hazır birkaç tava kabarmış beignetimiz var ve sonra sabah koŐuŐturması için dışarı çıkartıyoruz.

"En sevdiğim kısım," diyorum hınzır bir sırtışla büyük pudra Şekeri torbasını çıkartırken. "Biraz tatlıya dŐknmdr. Sanırım bir fırında çalıŐınca böyle olması bekleniyor?" Kaşları Şaşkınlıkla birbirine yaklaŐınca ekliyorum.

Ona elek veriyorum, poŐeti açıp içine biraz döküyorum, sonra elimi onun elinin üzerine kapatıp beignet'lerin üzerinde gezdiriyorum ve Şekeri kreasyonlarımızın üzerine eşit bir Şekilde yaymak için eleği nasıl sallayacağını gösteriyorum.

Birlikte birkaç tane yaptıktan sonra, kendi eleğimi alıp başka bir tava üzerinde çalışmaya başlıyorum. Birlikte sadece birkaç dakika içinde hepsini bitiriyoruz. Burada onunla birlikte dikkatim dağılmış olsa da, yine de birlikte iyi çalışıyoruz ve aslında bugün bana çok yardımcı oldu.

İŐimiz bittiğinde Grant içtenlikle "Vay canına, fırıncılık kesinlikle büyüleyici" diye haykırıyor.

Kıkırdıyorum. "yle mi?"

Tembel bir sırtışla başını sallıyor. "Kesinlikle, çok fazla iş gibi görünse de.öğrenecek çok Şey var. Sanırım birkaç kez daha gelmem gerekebilir.

daha fazla kez, belki daha fazla - bilirsiniz, her şeyi içine çekmek için."

Bir sırtışıımı geri alıyorum. "Mhmm. Evet, kesinlikle bir günde öğrenebileceğin bir şey değil. Çok fazla pratik yapmak gerekiyor. Tutarlılık."

Kahkahası içimi ısıtarak etrafıma yerleşiyor ve kendini tezgahdan itip bana doğru eğildiğinde nefesim hafifçe kesiliyor.

"Sende..." Başparmağını uzatıp yanağımda şefkatle gezdiriyor. "Burada bir şey var."

Başparmağını geri çektiğinde ve ucundaki pudra şekeri lekesini gördüğümde yanaklarım kızarıyor.

Tabii ki yüzüm pudra şekeri içinde kalırdı.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak, utanç içinde başımı sallıyorum ve kızardığımı görmemesini umuyorum. "Teşekkür ederim. Ben... Bu utanç verici."

"Hayır," diye cevap veriyor, başparmağını dudaklarına götürüp ucundaki şekeri tamamen sıcak bir şekilde emerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sanırım *tatlıya düşkün* olan tek kişi sen değilsin, ArtGirl."

chapter fourteen

Grant

Pudra şekerinin **sakarın tadı**, fırından ayrıldıktan sonra bile günün geri kalanında dilimden gitmedi.

Kendime bunun tatlıları çok sevdiğim için olduğunu söyledim ama bu bir yalan. Çünkü onun yerine Addie'nin tadına bakmak istedim.

Bu sabah ikimizin de erken saatte dersi vardı, bu yüzden fırındaki işimizden sonra kampüse gittik ve o zamandan beri onu görmedim.

Derslerim, ağırlık antrenmanım ve Jeremy ile beklediğimden şaşırtıcı derecede iyi geçen bir toplantım vardı.

Bir ilişkim olduğundan bile haberi yokken hiçbir uyarıda bulunmadan evlenmemden *pek* memnun değil, ancak bunun potansiyel sponsorlar nezdindeki imajımı düzeltmeme ve üzerinde çalıştığımız anlaşmayı tamamlamama yardımcı olabileceği için mutlu. En azından, görünüşte uzun süreli bir ilişki içinde olmamın bana zarar vermeyeceğini kabul etti.

Benim için çalışıyor.

"Addie?" Daireye girerken sesleniyorum, ön kapıyı ayağımla kapatırken bir yandan da elimdeki pizza kutularını dengelemeye çalışıyorum.

"Burada," diye duyuyorum oturma odasından sessizce. Kapıdan içeri girdiğimde onu odanın köşesindeki koltuğa sarılmış halde görüyorum. Kalın, büyük boy, koyu pembe bir hırkaya sarınmış, kucağında eskiz defteri açık. Auggie sandalyenin yanındaki pelüş köpek yatağında muntazam bir şekilde horluyor.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve o mavi gözler ellerimdeki pizza kutularına kayarak açılıyor. "Merhaba. Birilerini mi ağırlıyorsun?"

Kutuları sehpanın üzerine koyarken gülerek başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece eve akşam yemeği getirmek istedim çünkü aç olacağımı düşündüm ve sebzeli sevdiğini hatırladım ama buna supreme ve diğer çeşitlerin dahil olup olmadığını bilmiyordum. Ben de onlardan bir sürü aldım."

"Bana mesaj atabilirdin." Gülüyor. "Eve beş pizza getirmek yerine mi?"

Kuşkusuz, yapılacak en akıllıca şey bu olurdu ama ders mi çalışıyordu yoksa çizim mi yapıyordu bilmiyordum ve bu kadar uzun bir gün geçirdikten sonra onu rahatsız etmek istemedim.

Ayrıca, Jack's Pizza buralarda uzun süre dayanmaz. Eninde sonunda yenecek.

Omuz silkiyorum, dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Onu pizzayla baş başa bırakıp mutfağa giriyorum ve iki tabak, bir şişe su ve birkaç peçete alıp oturma odasına geri götürüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, eskiz defterini kapatıp küçük sehpanın üzerine koyarken. "Düşünceli davranıp akşam yemeği getirdiğin için. Açlıktan ölüyordum ama aynı zamanda yemek pişiremeyecek ya da bir yere gidemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden açıkçası bu akşam yemeği atlamayı planlıyordum." Burnunu, öpmek istememe neden olan o sevimli şekilde kırıştırıyor.

"Üzgünüm ArtGirl, Bergeron evinde akşam yemeklerini atlamak yok. Ben büyüyen bir çocuğum. Ve artık bir Bergeron olduğuna göre, buna *sen* de dahilsin."

Yanakları alev alev yanıyor ama o tatlı gülümsemesi gür dudaklarında beliriyor ve benim sırtışımın genişlemesine neden oluyor. "Tamam. Anladım. Anladım. Bergeron'lar için öğün atlamak yok."

O pizzasını seçtikten sonra, sebzeli olanı, tabağıma dört dilim pepperoni koyuyorum ve kanepeye uzanıyorum.

"Ananas almadığına şaşırdım," diye düşünüyor. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum ve elinin arkasına saklamaya çalıştığı sırtışını görüyorum.

Ananaslı pizzadan ne kadar nefret ettiğimi hatırladı ve benimle dalga geçiyor.

Hatırlamış olması beni neden şaşırttı bilmiyorum, iyi anlamda, çünkü o zamanlar paylaştığımız tek bir konuşmayı bile unutmuş *değilim*. Benimle ilgili bu ayrıntıları hatırlaması hoşuma gidiyor. Sanki bu konuşmalar benim için olduğu kadar onun için de önemliymiş gibi.

"Bu evde küfretmek yok, lütfen," diye homurdanıyorum ve sırtışımı gizlemek için pizzamdan bir ısırık alıyorum. "Ama yemek siparişi beni düşündürdü. Eğer birlikte yaşayacaksak, ArtGirl, temel şeyleri öğrenmeliyiz. Sen

Bilir misin? Birlikte yaşamayı kolaylaştıran şeyler, bir kocanın karısı hakkında bilmesi gereken şeyler... En sevdiğin pizza türü gibi, böylece bir dahaki sefere beş tane almam."

"Sebze, her zaman." Kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, çoğu pizza türünü yerim. Ananas dışında yani."

Kadifemsi sesindeki hafif, alaycı tonu duyduğumda dudaklarım sırtıyor. Bir ısırık daha aldıktan sonra, "Bildğim iyi oldu." diye mırıldanıyorum.

Yemek yerken bir an için etrafımıza rahat bir sessizlik çöküyor, ancak kısa süre sonra bu sessizliği bu gece içeri girdiğimden beri merak ettiğim bir soruyla bozuyorum.

Yanımızdaki sehpanın üzerinde duran eskiz defterine doğru başımı salladım ve sordum: "Ne üzerinde çalışıyordun? Ben buraya geldiğimde."

"Oh, uh... sadece sanat tez projem için bir şey. Önemli bir şey değil, gerçekten." Başını eğiyor ve bakışlarını kucağındaki pizzaya indiriyor.

"Görebilir miyim?"

Başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu, kaşları şaşkınlıkla kalktı, "Sanatımı mı görmek istiyorsun?"

"Evet. Yani, bana göstermende bir sakınca var mı?" Umutla söylüyorum.

Şimdiye kadar sadece birkaç eserini gördüm, geçen gece odasındaki tuval de dahil, ama daha fazlasını görmek istiyorum. Sanatı Addie yapbozunun bir parçasıymış gibi hissediyorum, onu daha iyi tanımak için. Ve ben onu tanımak *istiyorum*. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum, özellikle de sakladığı yönlerini. O parçaları paylaşacak kadar bana güvenmesini istiyorum.

"Muhtemelen... aptalca ve pek iyi değil," diye mırıldanıyor mahcup bir şekilde.

Kaşlarım çatılıyor ve ayağa kalkıp tabağı önümdeki sehpaye bırakarak tüm dikkatimi ona veriyorum. "Addie, ne kadar yetenekli olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

Lambanın loş ışığında bile, kazağını daha sıkı sararak umutsuzca gizlemeye çalışmasına rağmen, yanaklarındaki pembe kızarıklığın boynuna doğru indiğini görebiliyorum.

"Göster bana. Lütfen?"

Bir an öylece duruyor, vahşi mavi gözleri benimkileri tutarken dudağını çiğniyor, sessizce bir şeyler düşünüyor, ama sonra nihayet başını sallıyor ve eskiz defterine uzanıp en son sayfaya çeviriyor.

Bana döndüğünde elinde bir titreme var ve yeteneğini paylaşırken bu kadar gergin , kendine daha fazla güvenmemesinden nefret ediyorum.

kendisi. Öyle olmalı ve bana inanana kadar bunu ona tekrar tekrar söylemek istiyorum.

Sayfa, ona benzeyen bir kadının yarı çizilmiş bir portresi dışında hala çoğunlukla boş. Kızın burnu aynı zarif eğime, aynı dudaklara, aynı narin yüz hatlarına sahip. Çizim harika, ama Addie ne kadar yetenekli olursa olsun, onun ne kadar güzel olduğunu kâğıda tam olarak yansıtamıyor.

Ya da belki de kendini dünyanın gördüğü gibi görmüyor. Benim gördüğüm gibi.

"Bunun *aptalca* olduğunu mu düşünüyorsun?" Bakışlarım ona kayarken sözlerim inançsızlıkla dolup taşıyor.

Aptalca bir şey değil. Olağanüstü.

"Bu sadece... Bu kaba bir taslak. *Çok* kaba bir taslak. Fikri tam olarak oturttuğumda resimle tamamlamak istiyorum. Şu anda, karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyor, duvara bir şeyler fırlatıyor ve bir şeylerin yapışması için dua ediyor gibiyim."

"Eğer kaba taslak çizim dediğin buysa, bittiğinde neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum Addie. *Vay* anasını," diye mırıldanıyorum, dikkatimi çizimden tekrar ona çekerek.

Çizim defterini kapatıp aceleyle kucağına sıkıştırmadan önce, sanki bu olumlu ilgi ona çok gibi, boğazı düğümlenerek yutkunuyor. Sarı saçlarının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Teşekkür ederim. Sonunda bittiğinde sana göstermem gerekecek. Ne zaman olursa olsun."

Bu kızın sanatının inanılmaz olmadığına gerçekten inanması aklımı başımdan aldı ve şimdi burada onu aksi yönde ikna etmeyi hayatımın amacı haline getireceğime yemin ediyorum. Hiç kimse ona ne kadar inanılmaz olduğunu söylemedi mi?

"Yardımcı olabilir miyim?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sanmıyorum ama yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm." Duraksayarak sandalyenin kolundaki telefonunu eline alıyor ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce saate bakıyor. "Sabahın üçü çok erken geliyor. Sanırım yatağa gitmeliyim."

Auggie yanımdaki kanepeye yerleştiği yerden başını kaldırıyor, yataktan bahsedilince kulakları dikiliyor. Yemin ederim, yeni yürümeye başlayan bir çocuktan daha fazla uyuyor ama aynı zamanda tanıdığım en sakin köpek.

"Auggie ve ben yarın ilk koşumuza çıkıyoruz, o yüzden *çok* iyi dinlenmiş olması gerekecek. Koca adamın yakacak çok kalorisi var," diye takılıyorum, bakışlarımı Addie'ye kaydırmak için duraklıyorum. "Ve... Düşünüyordum da, yarın

yakında dışarı çıkmamız gerekiyor. Böylece birlikte görülebiliriz. Ama muhtemelen pratik yapmalıyız? Bilirsiniz, gerçekten halka açılmadan önce. Rahat olduğunuzdan emin olun."

"Tamam. Bence bu harika. Sen hazır ben de hazırım." Ben hazırdım.

Ertesi sabah ön kapıdan girdiğimde Addie'yi oturma odasının ortasında bir simit gibi bulduğumda neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

Ellerini önündeki minderin üzerine koymuş, kıcını havaya kaldırmış, televizyondaki rehberli meditasyon şeyini dinliyor.

Nefes almayı, düşünmeyi ya da hayır... *ikisini* de unuttuğumdan eminim.

Giydiği dar mor tayt, kalçalarının ve poposunun kıvrımlarına göre şekilleniyor. Her nasılsa, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir irade gücü topluyorum ve bakışlarımı ondan çekip, koşumuzdan sonra hala ayaklarımın dibinde nefes nefese olan Auggie'ye kaydırıyorum.

Şişman corgileri düşün. Auggie'yi düşün, Grant.

Son bir kilometre boyunca onun sevimli ama ağır kıcını taşımak zorunda kaldığınızı, çünkü sizin saçmalıklarınızdan bıktığına karar verdiğini ve hemen sokağın ortasında bir patates çuvalı gibi yere yığılıp bir santim daha hareket etmeyi reddettiğini anlatırdı. Gelmiş geçmiş en tembel öfke nöbetiydi.

Yeni karınızın o dar pantolonu giydiğini, ne kadar esnek olduğunu ya da onun başka hangi yollara başvurabileceğini görmek için her şeyi feda edebileceğinizi düşünmeyin.

"Grant?"

Başımı kaldırıyorum, adımları söylerken gözlerim pembe ayrık dudaklarına takılıyor. Bakışlarım boynundan göğsünün ortasına doğru usulca inen bir ter damlasını takip ediyor, spor sütyeniyle kaplı göğüs dekoltesinin arasında kaybolmadan önce aşağı ve daha aşağı iniyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Onun terlemesini izlerken bile sertleşiyorum. Kendimi toparlamam lazım.

"Ne var ne yok?" Alnımdaki teri silmek için gömleğimi kaldırarak rahatça cevap veriyorum. "Yoga yaptığını bilmiyordum."

Tişörtümü bıraktığımda onun kocaman gözlerini görüyorum ve dudaklarımda boktan bir sırıtış beliriyor. Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilememi seviyorum.

"Dikkatli ol, ArtGirl. İnsanlar kocana baktığını düşünebilir."

Sadece en sevdiğim pembe tonuna büründüğünü görmek için onunla dalga geçiyorum, o da hemen öyle yapıyor, bakışlarını kaçırıyor ve minderine doğru dönüyor. Onu yuvarlamaya başlıyor. "Evet, yogayı seviyorum. Haftada en az üç kez yapmaya çalışıyorum. Genellikle fırından çıktıktan sonra dersten önce vaktim olursa. Beni merkeze aldığını düşünüyorum. Daha önce hiç yaptın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama... belki de yapmalıyım. Aslında, çok görünüyor *Bendy*."

Eğer bu *onu* tekrar böyle eğilirken izleyebileceğim anlamına geliyorsa, beni bir sonraki yoga ustası olarak düşünün.

"Denemelisiniz. Birçok sporcunun bunu merkez bölgelerini güçlendirmek ve esnekliklerini artırmak için kullandığını duydum. Sakatlanmaları önlemeye yardımcı olduğu düşünülüyor."

Ben cevap veremedim ön kapı sertçe çalınıyor ve ikimizin de dikkati kapıya yöneliyor.

Auggie'nin sivri beyaz kulakları bir milisaniye kadar dikleşiyor, sonra da araştırmak için yerinden ayrılmaya değmeyeceğine karar verip başını tekrar yere koyuyor ve bizi temkinli bir şekilde süzüyor.

"Ben ," diyorum, kapıya doğru yürüyüp anahtarla açıyorum.

Diğer tarafta Davis'i gördüğümde gözlerim kısılıyor. "Şimdi de davetsiz mi geliyoruz? Yaptığımız şey bu mu?"

Uzanıp koyu renkli kapüşonlu tişörtünü başından aşağı itiyor, sonra omuz silkiyor, her zamanki boktan sırıtışını takınıyor. "Buralardaydım, bir uğrayayım dedim. Mesajlarıma cevap vermediğin için ne olduğunu görmek istedim. On mesajıma da."

Doğru, cevap yazmadım. Ama ayrıca, saçmalık diyorum. Yurtta kalıyor ve gerçekçi olalım, burada olmasının tek nedeni, tahmin etmem gerekirse, onu tanıdığım kadarıyla, Addie hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için buraya gelmeden bir saniye bile duramazdı. Belli ki düşünümüzde Addie'nin yanında geçirdiği otuz dakika onu doyurmaya yetmemiş.

Hormonlu bir genç kıza eşdeğer olduğunu söylemiyorum ama bunu da... söylemiyorum.

İçimi çekerek kolumu kaldırıyorum ve içeri girebilmesi için kapıyı daha geniş açıyorum. Kapıyı yüzüne kapatıp dışarıda oturmasına izin vermeyi tercih etsem de, ondan o kadar kolay kurtulamayacağımı biliyorum.

Hiç ısrarcı.

Kolumun altından sıyrılıp yanımdan geçerek daireye giriyor ve ben de kapıyı arkasından niyetimden biraz daha fazla güç kullanarak kapatıyorum.

"Selam Addie. Geçen gün pek konuşma fırsatımız olmadı ama ben Davis, Grant'in *kankasıyım*," diyor oturma odasından Addie'nin yanına geçerken. "Aileye hoş geldin."

Cevabının ne olduğunu duyamıyorum çünkü adam uzanıp onu göğsüne öyle sıkı bir sarılışla çekiyor ki kollarını koparıp onunla dövesim geliyor.

Evet, ona bir daha asla dokunamaz.

Ve inan bana, bunun biraz fazla olduğunu farkındayım, ama ben... sadece ona dokunmasından hoşlanmıyorum. Ya da onunla konuşmasından. Hatta ona bakmasından bile. Bugünlerde en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünürsek, muhtemelen bu kadar mantıksızca kıskanmamalıyım. Ama yine de buradayız.

Hâlâ ona sarıldığı ve bu yeterince uzun sürdüğü için daha sonrası için bir sorun. "Çek ellerini Davis," diye homurdanıyorum kızgınlıkla.

Gerçekten bir Jekyll ve Hyde anı yaşıyorum ve bu konuda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim.

Bakışları benimkilere kayıyor ve omuz silkip ondan uzaklaşmadan önce bilmiş bilmiş sırtıyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Addie küçük bir gülümsemeyle.

"Onu tanıdıktan sonra bunu söyleyeceğinden emin değilim," diye mırıldanıyorum.

Davis kıkırdayarak kanepeye doğru yürür ve minderlere uzanarak kollarını arkaya doğru açar. "Ee, evlilik hayatınız nasıl gidiyor aşk kuşları?"

Evet... Ona anlaşılmamız hakkında hiçbir şey söylemedim.

Sahte olduğu gibi. Addie'nin bu konuda ne kadar rahat olacağından emin değildim ve sır saklamayacağı konusunda ona pek güvenmiyordum. Bu yüzden ona o gün parkta yeniden bir araya geldiğimizde birbirimize deli gibi aşık olduğumuzu ve evlenmek için bir saniye daha beklemek istemediğimizi söyledim.

Bana inandı, belli ki yeterince ikna ediciydi. Ayrıca, yeniden bağlanmamızda bir rolü olduğu için neredeyse başı dönüyordu.

her şeye inanırdı. Şimdi yapmamız gereken herkesi, bizi düşüncesizce davranmaya itenin ilk görüşte aşk olduğuna ikna etmek.

"Bu... harika," diyor Addie utangaç bir sesle. "Olabileceğini hayal ettiğimden bile daha iyi."

Aferin kızıma.

"Grant tanıdığım en iyi adam ve ikiniz için de mutluyum. Sanırım bu, bu sezon tribünlerde adamımıza tezahürat yapacağınız anlamına geliyor?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "Um... Evet? Aslında hiç beyzbol maçına gitmedim. Ya da *herhangi bir* oyun, bu konuda." Vay anasını. ArtGirl gerçekten de spor karşıtı.

anda seçmelere katılmış bir beyzbol oyuncusuyla evli biraz ironik.

"Kahretsin, kızım. Mükemmel zamanlama. Bu sezon tüm gözler kocanın üzerinde olacak. Haziran'da seçmelere katılacağını öğrenen ülkenin dört bir yanından gözlemciler gelecek."

Yaklaşan taslaktan bahsetmek midemin çukurunda bir huzursuzluk hissi uyandırıyor. Verdiğim onca emeğe rağmen yine de başaramayacağım için çok gerginim. Korkularımdan kimseye bahsetmedim ama her geçen gün daha da ağırlaşıyor.

Askere alınmama ihtimalim var. Büyük bir olasılık ve eğer öyleyse, geleceğin benim için ne getireceğinden emin değilim. Beyzbol, lise birinci sınıftan beri hedeflediğim tek şey ve yakın zamana kadar bunun gerçekleşmediği bir dünyayı hayal etmeme asla izin vermedim.

Son on beş yılımı tünel vizyonu ile geçirdim ve şimdi tünel vizyonum daraldığı için, bunun benim için gerçekleşmeyebileceği gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Bazı takım arkadaşlarımdan aksine beyzbol bana her zaman kolay gelmedi. Reese ve Lane kadar doğuştan yetenekli değilim ve bunu bilecek kadar da kendimin farkındayım. Şu anda bulunduğum seviyeye ulaşmak için her zaman çoğu kişiden daha fazla çalışmam, diğerlerinden daha fazla pratik yapmam gerekti. OU'ya birinci sınıf öğrencisi olarak başladığımdan beri bunu biliyordum ve koçuma ilk beşte olmayı hak ettiğimi göstermek için kendimi kanıtlamak adına iki kat daha fazla çalışmam gerekti.

Yeteneksiz olduğumu söylemiyorum. Yetenekli olmasaydım D1 kolejinde oynuyor olmazdım. Sadece kolej oyuncularının büyük çoğunluğunun asla büyük liglere gidemeyeceğini biliyorum ve Haziran'da draft edilmek istiyorsam, kıcımlı yırtmalı ve oyunumun en tepesinde olmalıyım.

Addie'nin tatlı sesi düşüncelerimi yarıp geçerek beni kafamın içinde çok ileri gitmekten kurtarıyor. "Bu harika Grant. Tebrik ederim. Bahse girerim en iyi takıma seçileceksin."

Gülerek yanına gidiyorum ve kolumu omzuna dolayarak onu nazikçe yanıma çekiyorum. İlkel bir yanım Davis'in dokunuşunu ondan silmek istiyor. Bana karşı gevşemeden önce sadece bir anlığına geriliyor. Geniş, mavi gözleri bana bakarken dans ediyor. "Teşekkür , ArtGirl. Neler olacağını göreceğiz. Ama... o zamana kadar kıcımlı yırtmalı ve çalışmalıyım. Önümde uzun bir yol var."

"Evet, bu yıl durdurulamaz olacağız. İzleyin," diye ilan ediyor Davis. Auggie kanepeye doğru yürüyüp kucağına atladığında dudağının kenarı bir sırıtışa dönüşüyor. "Yo, bu köpek gerçekten çok tatlı." Auggie'nin başını okşuyor ve kulağının arkasını kaşıyor.

"Bu Augustus. Ama o Auggie demeyi tercih ediyor," diyorum ona.

"O çok tatlı. En iyi çocuk kim? Sen. Evet öylesin, değil mi?" Davis sakarca cıvıltıyor ve Addie'nin yüzünü gömleğime gömüp kıkırdamasına neden oluyor.

Ne kadar gülünç olduğunu kanıtlamaya devam ediyor. Her zaman.

"Her ne kadar bu küçük adamı bırakmak istemesem de, gitmem gerekiyor. Benim bir..." Boğazını temizlemeden önce Addie'ye bakarak sözünü keser. "Bu akşam *randevum* var. Yakında Auggie'yi ziyarete geleceğim ama yakında hep birlikte dışarı çıkarız diye düşünüyordum. Kutlama yaparız? Belki Redlight'a gideriz? Bir süredir oraya gitmemiştik."

Yani... Bu kötü bir fikir değil. Bu evliliğin gerçek olduğuna ikna etmek için diğer insanların yanında olmalıyız. Belki bu gecedен sonra evli gibi davranmakta daha rahat olur.

"Evet, belki. Bunun hakkında konuşuruz ve emin olmak için sana daha sonra haber ," diyorum Auggie'nin dehşetine rağmen ayağa kalkarken.

başını sallar. "Kulağa hoş geliyor. Yarın spor salonunda görüşürüz. Sonra, *muhabbet kuşları*."

O gittikten sonra dikkatim dudağının kenarını çiğneyerek düşüncelere dalmış olan Addie'ye kayıyor. Kolumu omzundan indirip önündeki sehpaaya yürüyorum ve oturuyorum.

"Muhtemelen bir partiye ya da bara gitmekle ilgilenmediğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de ilgilenmiyorum. Bir süredir parti havasında değildim."

Başını sallıyor. "Bana göre değil, ama gerçekten yapmak istediğin bir şeyse, o zaman sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır. Ama belki de bu pratik yapmak için mükemmel bir zamandır? Davis'le aptal bir parti gibi bir şey değil, ama belki daha halka açık bir şey yapmadan önce birlikte biraz zaman geçirebilir ve pratik yapabiliriz? Parti değil."

Sırıtırken dudağı yukarı doğru kıvrılıyor. "Evet, bu hoşuma giderdi." "Evet mi?"

Parlak mavi gözlerinde parlayan bir parça utangaçlıkla başını sallıyor. Şimdi tek yapmam gereken sahte karım için mükemmel bir sahte randevu planlamak.

OceanofPDF.com

chapter fifteen

Addie

Bu gece *gerçekten* bir randevu mu diye merak ediyorum.

Biriyle nasıl sahte evlilik yapılacağına dair resmi bir rehber yok, bu yüzden tüm bunların nasıl gitmesi gerektiği belli değil, ama *Grant*'in bunu bir randevu olarak görüp görmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yoksa bu sadece alıştırma mı?

Banyosundaki aynaya bakarak yansımamı tarıyorum, ellerimi giydiğim bej elbisenin önünde gezdirirken iç geçiriyorum, eğer bu bir randevu olarak kabul edilirse bunu mu giymeliyim diye düşünüyorum.

Ya da... öyle olmasa bile.

Böyle zamanlarda keşke kız arkadaşlarım olsaydı diyorum. Kıyafetler, makyaj ve erkekler hakkındaki bilgisizliğim hakkında konuşabileceğim kendi yaşımda birileri. Ama arkadaş edinme konusunda hiç iyi olamadım. Her zaman acı verici bir şekilde utangaç oldum, arka plana karışmakta çok daha iyiydim. Bu yüzden çoğunlukla sanatıma, fırında çalışmaya ve Auggie'ye bağlı kaldım. Çoğu zaman bundan memnunum, ama bazen keşke sırrımı paylaşabileceğim biri olsaydı diyorum.

Onun yerine, şu anda bana yargılayıcı gözlerle bakan ve bu geceki kıyafet seçimimi yeniden sorgulamama neden olan Auggie var.

Ama üçüncü kez üstümü değiştiremeden yatak odasının kapısı hafifçe vuruluyor ve ardından *Grant*'in sesi içeri giriyor. "Neredeyse hazır mısın?"

"Um, evet. Bana sadece bir saniye daha ver!" Titrek bir nefes verirken ve aynaya son bir kez bakarken midem sinirle dolup taşıyor.

Bu elbise bu gece *ne olursa olsun* gayet iyi. Basit ama yine de sahip olduğum az miktardaki kıvrımları düzleştiriyor. Ve zarif çilekli

Son dakikada aldığım küpeler saıma yaptığım yumuşak dalgalar için mükemmel bir aksesuar oldu.

Sorun değil.

En azından yataktan ince pembe bir hırka alıp yatak odasının kapısına doğru yürüyüp açmadan önce Auggie'nin başını hızlıca kaşıdığım da kendime bunu söylüyorum.

Grant kapının girişinde duruyor, damarlı, kaslı bir  n koluyla ahşap çerçeveye yaslanıyor.

Dudakları hafifçe aralanıyor ve gözleri yavaş, telaşsız bir incelemeye vücudumda geziniyor. Bakışlarının üzerimde gezindiğini neredeyse *hissede biliyorum*, buna karşılık bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor ve zaten yıpranmış olan sinirlerimi aşırı hızda harekete geçiriyor.

"Bu iyi mi? Ben gidebilirim-"

"Hayır. Hayır," diye beni durduruyor, mavi gözleri nihayet benimkilere dikiliyor. "Bakıyorsun

Çarpıcı, Addie."

İltifat karşısında yanaklarım kızarıyor. Bakışları her zamankinden daha yoğun hissettiriyor ya da belki de şimdiye kadar ne kadar yoğun olduğunu fark etmemiştim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum utangaçça.

Bu gece üzerinde sade siyah pamuklu bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve yıpranmış bir ift Converse var. Saçlarını şekillendirmiş ve tıraş olmuş, bu da yontulmuş çene hattını bir şekilde daha da belirgin hale getiriyor.

Grant'e kadar bunun beni bu kadar cezbedecek bir özellik olduğunu hiç bilmiyordum. Çok fazla deneyimim olduğundan değil.

O kadar yakınımda duruyor ki, sadece birkaç santim  temde, vücut yıkamasının temiz kokusunu alabiliyorum ve sedir ağacı kokusunu içime çekmek istiyorum.

Tanrım, Addie, hayır. *Hayır, hayır.*

Bu senin kafanda bile ürkütücü geliyor. Onu *koklamak* istediğini bildiğini düşünsene.

Sinirlerim açıkça düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve deli gibi düşünmeme neden oluyor.

Auggie'ye hızlıca veda ettikten sonra apartmandan çıkıyoruz ve beni kamyona doğru yönlendirirken Grant'in avuçlarının sırtımın alt kısmına değdiğini hissediyorum.

En masum dokunuş ama tenimi yakıyor.

Kapının koluna uzandığımda, elini benimkinin üzerine koyup başını sallayarak beni durduruyor. "Bana bırak."

Kapı kolunu çekip gülümseyerek kapıyı açıyor.

Yolun büyük bölümünde kafam karıştı ve okulun beyzbol stadyumunun girdiğimizde kaşlarım çatıldı.

Ön sıraya park ederken iri gözlerle ona bakıyorum ama o sadece kıkırdıyor, uzanıp başparmağıyla kaşlarımın arasındaki çatlağı hafifçe düzeltiyor.

"Endişelenme, ArtGirl. Buraya *oynamaya* gelmedik. Senin ne kadar *spor karşıtı* olduğunu biliyorum." Onu çok daha yakışıklı yapan eğlenceli bir sırıtışla benimle dalga geçerken sesi hafif.

Onun dokunuşuyla kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor, bu her zaman olan bir şey gibi görünüyor.

"Ben... endişelenmedim."

İnkârıma aldığım tek yanıt onun sırıtışı oldu.

Kamyondan iniyoruz ve beni kapısında büyük, kalın harflerle *SADECE FAKÜLTE* yazan bir yan girişe götürüyor. Cebinden küçük beyaz bir anahtar kartı çıkarıyor ve giriş tarayıcısına bastırıyor.

Sessizce bip sesi çıkarıp kilidi açtığında, kapıyı çekip açıyor ve beni içeri buyur ediyor. "Önce *karım*," diyor şakacı bir şekilde.

İçeri adım atarken hırkamı sıkıca kavıyorum ve beni binaya kadar takip etmesini bekliyorum. O kadar yer varken *neden* burada olduğumuzu ve ne planladığını merak etmeden duramıyorum.

Ona ne zaman planlarının ne olduğunu sorsam, bunun bir sürpriz olarak kalmasında ısrar etti.

Loş koridorda yürürken Grant sessizce, "Burası boşken biraz ürkütücü," diye mırıldanıyor.

Bordo duvarlar boyunca uzanan hatıra çerçevelerini tarayarak başımı sallıyorum. "Evet. Gerçekten ürkütücü."

Koridorun sonuna kadar arkasından gidiyorum ve o da başka bir uzun koridorun açıldığı sağ tarafı işaret ediyor. "Seni gezdirirdim ama hayranı değilsen o kadar da heyecan verici değil."

"Ben spor karşıtı değilim Grant," diye haykırıyorum, ikimiz de bunun... biraz doğru olduğunu bilsek de. "*Öyle olsaydım* bile, artık bir beyzbol oyuncusuyla evli olmamın bir önemi olmazdı, değil mi?"

Başını sallarken dudakları seğiriyor. "Touché, ArtGirl. Tuş. Ama yine de turu başka bir zamana saklayacağım çünkü önemli bir yerimiz var

olmak."

Koridorun en sonundaki çift kapıdan çıkarken onu yakından takip ederken göğsümde bir beklenti ve sinir karışımı çiçek açıyor. Tekrar dışarıdayız, ama şimdi çitlerle çevrili stadyumun içindeyiz. İçerideyken hissettiğim soğukluk, bunaltıcı gece havası etrafımıza yerleştiğinde kayboluyor.

Açıkçası daha önce hiçbir stadyuma girmemiştim ama beklediğimden de büyüktü. Sahanın üstündeki yüksek ışıklar kapalı, ilerlerken görmemizi zorlaştırıyor ama Grant burayı avucunun içi gibi biliyor.

Bizi doğrudan bir yan girişe götürüyor ve kapının mandalını açıp iterek açıyor. İçeri giriyorum ve fark ediyorum ki... gerçekten de sahaya çıkıyoruz.

Dar yürüme yolu yedek kulübesine çıkıyor ve biz de içeri giriyoruz, gözlerim yedek kulübesinin üstündeki duvar boyunca boyanmış şampiyonluk yıllarını tarayarak elmas şeklindeki sahaya bakan bel yüksekliğindeki çitlere ulaşıyor.

"Ve işte sihrin gerçekleştiği yer burası." Ellerini karanlık alana doğru uzatarak sırtıyor.

Televizyonda görüldüğünden çok daha büyük görünüyor.

Karanlıkta bile. "Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu... büyük."

Grant gülüyor, sesi karnımın derinliklerinde bir şeyleri çekiştiriyor, sonra başını sallayıp yedek kulübesinden çimlere doğru adım atıyor. "Evet, bazen biraz bunaltıcı olabiliyor. Özellikle de tribünler çılgık atan on bin kişiyle doluyken."

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı sıra sıra dizilmiş boş koltuklara doğru sürüklüyorum. Bu kadar insanın önünde bir şey, *herhangi bir* şey yapmak zorunda kalsaydım muhtemelen kalp krizi geçirirdim. Bu, sahip olmak istediğimden çok daha fazla ilgi demek.

"Evet. Baskı altında performans göstermekten bahsediyorsun, ha?"

Başımı salladığımda, çimlerin üzerinden tarlanın köşesine doğru onu takip etmemi işaret ediyor. Ancak o zaman önümüzde ne olduğunu görünce duruyorum.

Bizi bu gece buraya getirmesinin *sebebi*. Görünüşe göre şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü derin bir kıkırdamayla yanıma o kadar yaklaşıyor ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"İlk randevumuzun ikimizin de sevdiği şeylerin bir kombinasyonu olması gerektiğini düşündüm?" diye fısıldıyor kulağımın dibinde. Kollarımın çıplak derisinde tüylerim diken diken oluyor ve keşke bunun havadaki soğuktan kaynaklandığını söyleyebilseydim, ama hayır. Tamamen Grant'ten kaynaklanıyor.

Hırkamı daha sıkı kavıyorum, titrek bir nefes almaya çalışırken kumaş parmaklarımın arasında toplanıyor.

Alanın ortasına serilmiş büyük bir battaniye ve üzerinde yumuşak, sıcak bir ısıltı yayan düzinelerce pilli çay lambası var. Küçük bir fener, içinde büyük bir şişe pembe limonata bulunan bir piknik sepetinin yanında duruyor. Büyük kabarık sarı yastıklar ve en sevdiğim şekerlerden oluşan bir torba var.

Her detayı çok tatlı ve özenle düşünülmüş ama kalbimin göğsümde öyle bir çarpmasına, başımın hafiflemesine ve görüşümün dalgalanmasına neden olan şey bu değil.

Yüzlerce farklı duyguyla boğazımın düğümlenmesine neden olan şey, yakındaki *teleskopun* yıldızlı gece gökyüzüne doğru çevrilmiş olması.

"Randevu mu? Bu bir... *randevu* mu?" Sonunda konuşabildiğimde heceleri karıştırıyorum, dikkatimi kurulumdan yanımda durduğu yere çekiyorum.

Kaşlarının arasındaki boşluk kırıkmış. "Sen benim karımsın, Addie. Evlendikten sonra bile çıkarsın. Biz her şeyi tersinden yaptık, yani evet... Sanırım bu bizim ilk randevumuz."

Elbette, etrafımızdaki herkes tarafından böyle algılanması gerektiğini kastediyor, biliyorum. *Biliyorum*.

Tüm bu anlaşmanın altından kalkabilmemizin tek yolu aramızdaki bağın gerçekçi görünmesini sağlamak. Bizler sadece bir hevesle evlenen iki aşık üniversite öğrencisiyiz çünkü birbirlerine o kadar aşık ki bir saniye daha birlikte olmamayı hayal bile edemiyorlar.

Ama bence inandırıcı görünmesi için inandırıcı *hissettirmesi* gerekiyor.

Peki ya bu? Kalbimi kolayca çalabilecek bir adamla randevu gibi.

"Bu inanılmaz Grant. Hepsi, gerçekten. Teşekkür ederim," diyorum ve ona bakarken dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Çok düşünceli ve çok tatlı... ve bunu yaptığımız için gerçekten çok mutluyum. Yani birbirimizi daha iyi tanımaya başladığımız için."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de, ArtGirl. Gerçekten çok sevindim." Kısa bir duraksamadan sonra devam ediyor. "Şimdi, randevumuz *resmen* başladığına göre, sana en iyi kısmı göstereyim."

En iyi kısmı şu anda elime almak için ağzımın suyunu akıttığım teleskop değil mi? Bu sahte randevuda bunu aşacağını hayal bile edemiyorum, ama şimdiye kadar beni şaşırtmak için inanılmaz bir iş çıkardı.

Sırtarak battaniyeye doğru dönüyor, ben de onun peşinden gidiyorum ve ikimiz de serdiği yumuşak battaniyenin üzerinde yan yana oturuyoruz. Piknik sepetine uzanıyor, büyük eli sepetin sapına dolanıyor ve sepeti kendine doğru çekiyor. Sepeti açıp içindekileri çıkarmaya başladığında çenem düşüyor.

Bu ambalajı nerede görsem tanırım.

"Gino's" mu? Aman Tanrım, Grant, benim *favorim*. Bunu nasıl yaptın?" Tam bir şok içinde sordum.

Birbirimizi bilgisayar ekranından tanıyarak geçirdiğimiz o dönemdeki her şeyi hatırlıyordu.

Ben... onu hayalete çevirip hiçbir açıklama yapmadan gittikten sonra bile, tek bir konuşmamızı bile unutmadı.

Geçerken bahsedilen tek bir ayrıntı.

Aman Tanrım.

Ben... Ben bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Belli ki son dakikada bir araya getirdiği bir şey değil. Tüm küçük detayları ayarlamak için çok düşünmüş, hepsini sürpriz olarak saklamış.

Ne kadar tatlı olduğunu görünce göğsüm zonkluyor.

Sırtışı ukalalaşıyor ve omzu sanki bir randevu için bunu yapması önemsiz bir şeymiş gibi kayıtsızca eğiliyor. "Bir iyilik istedim. Takımın destekçilerinden biri yatırımcı. Beni o ayarladı."

Ağzım sulanmaya başlarken gözlerim daha da açılıyor. Gino'nun meşhur lazanyasını en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum. Çocukluğumdan beri en sevdiğim restorandı ve Grant'in hatırladığı bir başka ayrıntı daha.

Sanki her şeyi düşünmüş gibi.

"Biliyor musun, sanırım gelecekteki herhangi bir randevum bu sahte randevunun yanında sonsuza kadar sönük kalabilir." Yumuşakça kıkırdıyorum.

Bir an için gözlerinde hayal kırıklığının parladığını gördüğüme yemin edebilirim... sanki başka biriyle çıkma fikrim onu rahatsız ediyormuş gibi. Ama bu doğru olamazdı, bu yüzden bunu sinirlerimin ve mumların titreşiminin bir kombinasyonuna bağlıyorum ve kaba uzanıyorum.

"Brent'ten haber aldın mı?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve bana doğru uzattığı çatalı kapıp paket servisimin üstünü çekiyorum. "Bu sabah bana yakında fırına geleceğini söyleyen bir mesaj gönderdi ama Amos bunu görmezden gelmemi ve gelirse kendisinin halledeceğini söyledi. Söylemesi yapmasından daha kolay."

Grant'in gözleri kararıyor, çenesi kenetlenirken ifadesi sertleşiyor. "O adamdan nefret ediyorum. Düşünüyordum da... Davis daha önce Redlight'a gitmemizi istediğinden beri, eğer Brent gerçekten bizi takip ettiriyorsa ya da bir şeyleri çürütmek için her ne tehdit ediyorsa, o zaman herkesin *içinde* olduğumuzdan emin olmamız gerekecek. Kendi tehdidini ona karşı kullanacağız." Duraklıyor, yemeğini ağzına atıyor ve çiğniyor. "Dairede ya da fırında kapalı kalamayız."

"Biliyorum. Ben sadece... bunu yaptığına inanamıyorum bile Grant. Yani, sanırım inanabilirim, ama bir yanıma buna inanmak *istemiyor*," diye fısıldıyorum küçük lokmalar arasında.

Bir yanıma yaptığı şeyler için ondan nefret etmek istiyor. Bana yalan söylediği ve beni soğuk, hesapçı ve muhtemelen istismarcı biriyle aldatma üzerine kurulu bir evliliğe zorlamaya çalıştığı için. Fırın benim hakkım olduğu halde elimden almaya çalıştığı için. Hayatım boyunca bana karşı bu kadar kırıcı ve acımasız olduğu için, sanki sadece *var* olarak ona haksızlık etmişim gibi.

Bir yanıma da ondan tamamen nefret edemiyor. Çünkü yaptığı hatalara ve yanlışlara rağmen, başka kimsem yokken benimle ilgilendi. Başımı sokacak bir çatı, sırtıma giyecek bir elbise ve yiyecek bir şeyler verdi. En azını yaptı ama en azından evimde kalmama izin verdi. Bu yüzden kendimi ona biraz borçlu hissediyorum. Ayrıca, kimseden nefret etmek benim karakterimde yok, bu yüzden hepsi aynı anda çok fazla gibi geliyor.

Belki de her ikisi de doğru olabilir, ama ben hala bu duyguları uzlaştırmaya çalışıyorum.

"Kazanmasına izin vermeyeceğiz, Addie. O bir pislik ve ona verdiği endişenin bir saniyesini bile hak etmiyor. Sana söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyeceğinden emin olacağım. Tamam mı? Güven bana."

Gözlerinde samimiyet parlıyor ve ne olursa olsun bir yolunu bulacağımıza dair söyledikleriyle kendimi güvende hissetmeme izin veriyorum. Kolay olmasa bile.

"Tamam."

Neyse ki sohbet Brent' ve tüm o ağır konulardan uzaklaşıp, Grant'in ağzını tamamen kaçırıp lazanyasının son lokmasını battaniyenin üzerine düşürmesiyle daha hafif bir alana kayıyor. Bu beni bir kıkırdama krizine sokuyor ve gülmekten karnıma ağırlar girmesine neden oluyor.

Durmaya çalışıyorum. Gerçekten . "Özür dilerim. Komik değil," diye , hiç de nazik olmayan bir şekilde, ama elindekini düşürürken yüzünde beliren kederli ifade

Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en komik ve en sevimli şey.

Grant pisliği temizlerken benimle birlikte kıkırdıyor ve artık boş olan kutusunu piknik sepetine geri koyduktan sonra uzun kot bacaklarını battaniyenin üzerine uzatıyor.

Onun aksine, her bir lokmanın tadını çıkardığım için çok daha yavaşım ve kendimi en sevdiğim yemeği birlikte yediğimiz son sefer olmamasını umarken buluyorum. Bu geceki gibi bir randevunun daha olmasını umuyorum çünkü bu şimdiye kadar biriyle paylaştığım en iyi yemek olabilir.

Ve sadece yemek yüzünden değil.

Grant'in tüm bunları yapmasının nedeninin sadece özenli ve düşünceli olması değil, aynı zamanda bunun beni daha rahat ve daha az gergin hissettireceğini bilmesi olduğu açık. Hâlâ birbirimizi tanıyor olsak da, bir şekilde beni kimsenin tanımadığı bir şekilde tanıyor.

İşim bittiğinde ve boş kabımı kaldırdığımda, battaniyenin üzerindeki yerine yaklaşıyorum.

"Benimle uzanıp yıldızlara bakmak ister misin? Bu gece şehir ışıkları olmadan gerçekten çok parlaklar," diye soruyor, bakışlarını gökyüzüne kaldırıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Evet, bunu... çok isterim."

Elbisemi kalçalarımın altına da aşağı çekerek, Grant'in yanındaki battaniyeye dikkatlice uzanıyorum, ısıtılı takımyıldızlarla dolu sonsuz gece yarısı gökyüzüne bakarken omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor.

Yıldızların altı dünyada en sevdiğim yerdir. Kendimi huzurlu hissettiğim tek yer.

"Hiç *bir şekilde*... sonsuz bir evrende var olduğumuzu düşündünüz mü? Sanki gezegenler, yıldızlar, kozmos ve galaksilerle dolu koca bir Samanyolu varmış gibi. Kavramanın ötesinde uçsuz bucaksız. Ve yine de, bir şekilde, *biz* varız. Farklı ritimlerle atan kalpler ve kadere bağlı ruhlarla yaratıldık," diye fısıldıyorum sessizce, başımı çevirip Grant'e bakıyorum.

Onun da benim baktığım yıldızlara bakmasını bekliyordum ama o gökyüzüne bakmıyordu. *Bana* bakıyor ve karanlık, fırtınalı gözleri göğsümün derinliklerinde bir yerlerde hissedebildiğim bir yoğunlukla benimkileri tutuyor.

Gözleri benimkilerde oyalanırken saniyeler geçiyor, ama zaman daha yavaş akıyor.

"İnsanı biraz... küçük hissettiriyor," diye yanıtlıyor. "Ama yine de... önemli. Galaksinin ortasında bir kayanın üzerinde yüzdüğümüzü ama nerede olursanız olun hepimizin aynı gökyüzünün altında olduğumuzu düşündüğünüzde. Bunu tamamen anlıyorum."

Başımı sallayarak tekrar gökyüzüne dönüyorum, gözlerim kas hafızasıyla en sevdiğim takımyıldızlarını buluyor. "Küçükken geceleri sürekli takımyıldızları arardım. Garaj yolunun ortasındaki sert betonun üzerine uzanır, gün boyunca kitap üstüne kitap okuduktan sonra şekillerini ezberlerdim, ta ki yardım almadan onları bulana kadar. Onları aramaktan hiç yorulmazdım. Ne olursa olsun, takımyıldızlarının asla kaybolmayacağını bilmek rahatlatıcıydı. Yıldızlar her zaman parlayacaktı. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir sabitlik."

Ben konuşurken boğazımın dibinde sert bir duygu düğümü oluşuyor. Bu parçam, hala karmakarışık olan parçam, kırılğanlığın dikenlerinin derimin derinliklerine battığını hissediyor.

Açık olmak ne kadar zor olsa da... Grant kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Bu evlilik sahte olsa bile ve taklit ettiğimiz duygular gerçek olmasa bile, o hala güvenli bir yer gibi hissettiriyor.

İki elimizin battaniyenin üzerinde birbirine yakın durduğu yerde, serçe parmağı benimkine hafifçe dokunuyor ve bir nefes sonra onları birbirine bağlıyor. En küçük dokunuş, teninin en çıplak fırçası, yine de inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor.

Kalbimin atışını belli etmemek için nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Ona karşı bu tepkiyi vermemin iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değilim. Duygularımı kontrol edemediğimi hissettiriyor.

"Evren ne kadar sonsuz olsa da... seninle aynı zaman ve mekânda var olduğum için mutluyum, Addie." Ona baktığımda gülümsemesi midemdeki kıpırtıların şiddetlenmesine neden oluyor. Başımı hafif, uzuvlarımı ağır hissettiren bir kelebek patlaması.

Dudaklarımı tıpkı onunki gibi eğen gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum. "Ben de."

Serçe parmağı benimkini bırakıyor ve eli yavaşça, şefkatle, parmaklarım onunkilerle sıkıca iç içe geçene kadar avucumun içinde kayıyor.

Başparmağının tenimde nazikçe gezinmesi ilk kez fark etmeme neden oluyor... kalbim gergin olduğum için çarpıyor.

Tamamen farklı nedenlerle yarışıyor.

chapter sixteen

Grant

Bunun gerçek bir randevu olmaması gerektiğini **biliyorum**. Bunun gerçek bir çift olma alıştırması olması gerekiyordu, böylece Addie ona toplum içinde dokunduğumda daha rahat hissedecekti.

Ama yle *değilmiş* gibi davranmakta zorlanıyorum.

Belki sadece o ana kapıldık... belki de kapılmadık. Kim bilir, ama bildiğim tek şey bu gecenin sona ermesi için acele etmediğim.

Battaniyeden kalkıp doğruluyorum ve ona bakıyorum. "Teleskopu kullanmaya ne dersin? Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama muhtemelen senin bileceğini düşündüm."

Davis'in bir şekilde astronomi kulübünden ödünç aldığı teleskoptan bahsedildiğinde gözlerinde heyecan dans ediyor ve hevesle başını sallayarak doğruluyor.

Tüm bunları ayarlamamın eziklik olduğunu ya da çok fazla olduğunu düşüneceğinden biraz endişeliydim, ancak ilk gördüğünde yüzündeki ifadeyi görünce doğru kararı verdiğimi anladım.

Teleskopun yanına gidip hiç tereddüt etmeden düğmeleri çevirmeye başladığında daha da fazla. Sanat ve uzay Addie'ye göre şeyler. Bu kadarını biliyorum, gerisini hâlâ öğreniyor olsam bile.

"Bu gece için nasıl olup da Bushnell'in elinin altında olduğunu bilmek istediğimden bile emin değilim." Teleskoptan bana bakarken sarışın kaşları atılıyor. Yüzündeki ifade hayranlık ve tam olarak çözemediğim bir şeyin karışımı.

Dudağım seğiriyor ve omuz silkerek kıkırdıyorum. "Başka bir iyilik istedim. Ama çalındığı haliyle iade etmezsem bedensel zarar vermekle tehdit edildim."

"Çalındı mı?" Addie gıcırıyor, okyanus gözleri kocaman. "Grant..."

"Şaka yapıyorum." Göz kırparak, büyük teleskopun yanında durduğu yere yürüyorum. "Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Saçının bir dalgasını kulağının arkasına sıkıştırırken başını sallıyor. "Tabii ki. Yani... Hiç *bu kadar* güzel bir makinem olmadı ama eBay'den bir tane alabilmek için lise birinci sınıftayken iki yıl boyunca para biriktirdim. Benimki ikinci eldi ve öncelikle hobiciler içindi, ama hepsi olmasa da çoğu evrensel olarak çalışıyor... kelime oyunu yapmak istemedim."

Sadece soluk ay ışığında ve mumların loş ışığında bile, yanaklarının bu sevimsiz kelime oyunu karşısında kızardığını görebiliyorum ve gülüyorum, ses boş alanda yankılanıyor.

"Pekala, ArtGirl, işini yap o zaman."

Başını sallayıp alt dudağını ısırmasını izliyorum. Gökyüzüne birkaç kez bakıyor, sonra teleskopa doğru dönüyor ve bir gözüyle merceğin içine bakarken bir yandan da yan taraftaki düğmelerden birkaçını ayarlıyor.

Onu çalışırken izlemek oldukça büyüleyici, benim asla sahip olamayacağım bilgilerle dolu olduğu açık. Çok zeki biri.

"Tamam, Telescopium'u görebiliyor olmalısın," diye mırıldanıyor, hâlâ merceğe bakarak. "Sadece itip kakmamaya dikkat et."

O geri çekilip kenara çekilince ben de onun yerini alıyorum ve teleskobun kenarlarından tutarak merceğe bakıyorum. Siyahtan başka bir şey görmüyorum.

"Görüyor musun?"

Başımı sallayarak hafifçe geri çekiliyorum. "Hayır, tek gördüğüm karanlık mı?"

"Başlangıçta biraz zor çünkü en ufak bir hareket bile hedefi kaybetmenize neden oluyor."

Yaklaştığında, çıplak kolunun sıcaklığının gömleğimin ön kısmına sürtündüğünü, yumuşak buklelerinin tellerinin tenimde sürüklendiğini hissediyorum. O kadar yakın ki başımı kaybediyorum ve şimdi sorun şu ki... Artık yıldızları ya da lanet teleskopu düşünmüyorum. *Onu* düşünüyorum.

Ne kadar güzel koktuğunu ve vücudunun benimkinin yanında ne kadar sıcak olduğunu. Ellerimin ona dokunmak için nasıl kaşındığını. Tek yapmak istediğim onu kendime çekip öpmek.

En küçük bir geri adım atarak mırıldandım, "Belki bana neyi yanlış yaptığımı gösterebilirsin? Belki de sadece bir *derse* ihtiyacım vardır?"

Sözlerim gerçek anlamlarıyla ağır geliyor ve başını sallayıp kaçmasını bekliyorum, ama onun yerine pembe dudakları aralanıyor ve gözleri... yeni bir şeyle parlıyor.

Aynı tereddüt var, ama önceki gibi değil. Bakışlarında sıcaklık var.

Aramızdaki kimyayı hisseden tek kişi ben değilim. Görünmez bir ip... *bir şey*... biz birlikteyken sürekli geriliyor.

Addie'ye olan bu çekimim *olmasaydı* her şey daha kolay olurdu. Ne kadar denersem deneyeyim bir türlü uzaklaştıramadığım bu *arzu*. Her şeyi karmaşıklştırıyor, tüm bu durumu karmakarışık bir karmaşaya dönüştürüyor. Ama büyük bir parçam bunu umursamıyor bile çünkü daha önce hiç *kimseden* bu kadar etkilendiğimi sanmıyorum.

"Muhtemelen... pratik yapmalıyız?" diye nefes alıyor, konuşurken gözleri dudaklarıma düşüyor. "Değil mi? Bu yüzden mi buradayız?"

"Sen nasıl rahat edersen öyle yaparız, Addie. Bu senin kararın."

Sertçe yutkunurken boğazı düğümleniyor, bakışları benimkinde kalıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Sanırım yapmalıyız."

Şükürler olsun. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki içimdeki her şey *fiziksel olarak* ağrıyor, ama eğer bu konuda rahat olmasaydı, sonsuza kadar beklerdim. Eğer ihtiyacı olan buysa.

"Bir fikrim var. Hakkında..." Parmaklarına nazikçe uzanıp onları kendiminkilerle birleştirirken törpülüyorum. "*Pratik yapıyorum*."

Başını sallıyor, o dolgun, küçük, pembe dudağını ısıırıyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor.

Geri adım atarak onu battaniyeye geri götürüyorum ve yavaşça yanıma çekiyorum.

"Bence seni daha rahat ettirmenin tek yolu... kontrolün sende olduğunu hissetmen. Senin rızan her şeydir, Addie, bu sadece bir anlaşma olsa bile. İzin olmadan sana asla dokunmayacağım." Elini kaldırıp yüzüme götürüyorum ve çenemin kıvrımına yerleştiriyorum. "Önce senin *bana* dokunmanı istiyorum. Artık gergin ya da endişeli hissetmeyene kadar. Sorun olur mu?"

"Evet," diye fısıldıyor soluk soluğa, sinirden mi yoksa beklentiden mi bilemiyorum, ama hareketsiz kalıp bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum. "Evet. Sorun yok."

Titrek elini kaldırıp başparmağını çenemin kenarında gezdirdikten sonra parmaklarını dudaklarımda gezdirirken bakışlarım ondan ayrılmıyor. En basit okşamalar ama yine de omurgamın sertleştiğini ve nefesimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum.

Parmakları alt dudağımda yumuşak bir iz bırakıyor ve gözlerinin parmaklarının ağızımla buluştuğu yere kaydığını ve kabaca yutkunduğunu izliyorum.

Parmaklarının her dokunuşunda daha da yaklaştığını fark ettiğinden bile emin değilim. Eli çenemde durana kadar aşağıya iniyor ve sonra boynuma, enseme doğru kayıyor, parmaklarını oradaki saçlara nazıkçe doluyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ben daha durduramadan dudaklarımdan duyulabilir bir tıslama kopuyor, bu da onun durup bana bakmasına neden oluyor.

"Bu iyi mi?" diye o kadar yumuşak soruyor ki neredeyse bir fısıltı gibi.

sallıyorum, sessiz kalıyorum çünkü şu anda konuşmak için kendime güvenmiyorum.

"Beni... öper misin?" o kadar sessiz nefes alıyor ki neredeyse kaçırıyorum.

"Şapelde yaptığın gibi mi?"

Gözlerim onunkilere takılıyor, gözleri güvenle parlıyor. "Seni tekrar öpmemi ister misin, Addie?"

Dudağını dişlerinin arasında yuvarlayarak başını sallıyor. "Evet."

Şimdi kabaca yutkunan benim, elimi yüzüne götürüp çenesini avucumun içinde şefkatle kavrarken boğazım çalışıyor. Eğildiğimde, bakışlarımız kilitlendiğinde, parmaklarının ensemdaki saçlarda sıkılaştığını hissediyorum, sanki bunu neredeyse benim kadar bekliyormuş gibi.

Aramızdaki şeyi hissetmemesine imkan yok.

Sanki vücudumdaki her hücre onu öpmek için çılgılık atıyor ve tam şu anda bu çekimi reddetme çabamda umutsuz olduğumu biliyorum.

Yavaşça, aramızda sadece santimetreler kalana kadar onu daha yakına çekiyorum, dudaklarım *nihayet* onunkilere değene kadar ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz... sonunda zirveye ulaşan bir özlem kreşendosu. Dudaklarımı önce nazıkçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, telaşsızca nasıl hissettiğini hafızama kazıyorum. Her hareket kasıtlı, ilk seferinde bize tanınmayan durgun bir keşif.

Dudakları ayrılana ve parmakları saçlarımda daha da sıkılaşıyana kadar dilim dudaklarının kenarında geziniyor, onu tadıyor, tadını çıkarıyor. Onu daha da yakınima çekip dilimi ağızına kaydırduğimde, mihrapta durduğumuzdan beri hayalini kurduğum şekilde öptüğümde sessiz bir inilti kaçıyor.

Onu karım yaptığımdan beri.

Dilimin onunki boyunca her hareketi daha yoğun hissettiriyor, tenimin altında sadece onun ateşlediği bir uğultu ve ben bu hisle tamamen sarhoş oluyorum.

Ondan sarhoş oldum.

Geri çekiliyor, bulanık ve odaklanmamış gözlerle bana bakarken nefes nefese kalıyor. "İyi miydi? Ben... doğru yapıyor muyum?"

Sorduğu soru karşısında neredeyse inleyecektim, o kadar tatlı ve masumdu ki. Bunun yerine onu kendime çekiyorum, iki elim boynunda, başparmaklarım yanaklarını okşuyor ve dudaklarına doğru mırıldanıyorum, "Mmm. Söylemek için çok erken. Tekrar denemem gerekecek. Eğitim amaçlı."

Gülümsediğini hissediyorum ve sonra tekrar dudaklarını yakalıyorum, dilimi tekrar ağzının içine sokuyorum ve onu daha derinden öpmek için başını eğerken parmaklarımı nazıkçe saçlarının arasından geçiriyorum. Hâlâ yeterince yakın değil.

Onu kucağıma almak ve öpmeyi hiç bırakmamak istiyorum.

Birden stadyumun ışıkları birbiri ardına yanıyor, sahayı aydınlatıyor ve ikimizin de kaskatı kesilmesine, sonra da birbirimizden ayrılmamıza neden oluyor.

Lanet olsun.

Bu gece buraya gelmek için birkaç torpil yaptırdım ama... bu teknik olarak burada olmam *gerektiği* anlamına gelmiyor. Oyuncu olmanın pek çok avantajı var ama stadyum kapalıyken gizlice girmek bunlardan biri değil.

Işıklarla birlikte Addie'yi geldiğimizden beri ilk kez gerçek anlamda görüyorum. Yanakları kıpkırmızı, dudakları beni öpmekten şişmiş ve kabarmış, gözleri ise sıcaklık ve korku karışımıyla parlıyor.

Yine de onu gerçekten istediğim kadar seyredecek zamanım yok çünkü yakalanmak üzereyiz.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek onu ayağa kaldırdım ve kulübeye doğru çektim. "Koşmalıyız. Yani... gerçekten koşmalıyız."

Gıcırıyor, gözleri kocaman, ama biz koşarken o da bize ayak uyduruyor. Küçük eli benim elimde sıkıca kavranmışken ve diğer eli hırkasını bir mengene gibi tutarken, bir şekilde güvenlik görevlisinden önce içeri girip koridorda ilerlemeyi başarıyoruz.

Kamyona kadar koşup içeri yuvarlanıyoruz, ben motoru çalıştırırken ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Bir saniyelik endişeli sessizlikten sonra kıkırdamaya başlıyor, başını geriye atıp koltuğa gömülüyor. Bu en tatlı ses, onun kahkahası ve ne kadar sevdiğimi fark ediyorum. En iyi sesin bu olabileceğini

Hiç duymadım. Belki de en sevdiğim. Sonra ikimiz de gözlerimizde yaşlar oluşana kadar gülüyoruz.

"Bu korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici miydi? Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye mırıldanıyor nihayet nefes alabildiğinde. Bana baktığında dudaklarında en arsız gülümseme beliriyor ve onu konsolun üzerine çekip tekrar öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bazen korkutucu bir şey yapmak size yaşadığınızı hissettirir. Ve hepimizin hayatta hissetmeye ihtiyacı vardır."

Utangaç bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve başını sallıyor. "Bu gece için teşekkür ederim Grant. Harikaydı... Hepsi."

Sırıtişımı bastırmak için yanağımın içini ısıyorum ve başarısız oluyorum. Onunla dalga geçmeyi en az onu öpmeyi sevdiğim kadar seviyorum. "Beni öpmekten hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun, ArtGirl?"

Başını eğip elleriyle yüzünü kapatırken yanakları kızarıyor. "Tanrım, çok deneyimsizim ve muhtemelen senin için korkunçtu. Ben çok-"

Uzanıp parmaklarımı yavaşça bileğine doluyorum, bana bakana kadar elini aşağı doğru çekiyorum ve ağzından çıkmak üzere olan saçmalığı durduruyorum.

"Hayatımda aldığım en iyi öpücüktü, Addie. Hiç şüphe yok." Ve ciddiyim.

Başka bir şey söylemiyorum çünkü söylediklerimin tamamen içine işlemesini istiyorum. Bu öpücüğün beni diğer tüm öpücükler için mahvettiğini, ondan başkasını öpmeyi düşünmek bile istemediğimi.

Bunu ona söyleyebileceğimden değil, henüz değil, ama bu doğru.

Sonunda başını sallıyor ve ben de kamyoneti geri vitese takıp park yerinden çıkarken ona sırtıyıyorum. Eve dönüş yolumuz boyunca hiç susmadık.

Hayatımda hiç kimseyle, hatta erkeklerle bile böyle olmamıştı ve dürüst olmak gerekirse bu biraz şaşırtıcı. Daireye varıp içeri girdiğimizde ayakkabılarımı çıkarıp anahtarlarımı kapının yanındaki askıya asıyorum.

Addie hırkasını asıyor ve sonra yürüyüp onu hiç görmediğim kadar heyecanlı görünen Auggie'nin yanına oturuyor. *Anlıyorum Auggie. O etrafta olmadığında ben de onu özliyorum.* Onun kulaklarını sevgiyle kaşıyor, sonra tıknaz karnını okşuyor ve sadece ona ayırdığı hayranlık dolu bir gülümseme takınıyor. Tombul vücudu mutlulukla titreşiyor.

Earl ve Amos'un yanı sıra Auggie'nin de onun en yakın arkadaşı olduğunu unutmak kolay... Pek çok insanın arkadaşlarıyla asla sahip olamayacağı bir bağı paylaşıyorlar.

hayvanlar. Ve ona sahip olduğu için çok mutluyum.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, bu sırada bir esneme kaçıyor ve o da bana bakıyor, kaşları çatılmış.

"Kahretsin, senin yatağındayım, özür dilerim." Hızla ayağa kalkıyor ama yatak odasına kaçamadan onu durduruyorum.

"Sorun değil. Sadece bu sabahki antrenmanımdan dolayı yorgunum. Sezon öncesine hazırlanmak için normalde yaptığımdan daha sıkı çalışıyorum. İnan bana, bütün gece o şeyden sarmak için acelem yok. İstedğin kadar kalabilirsin." Bir şişe su almak için girişten mutfığa doğru gözden kaybolmadan önce göz kırpıyorum.

İkimize de birer tane alıp oturma odasına geri dönüyorum ve onu uzaklara bakarken, tırnağının ucunu çiğnerken, düşüncelere dalmış halde buluyorum.

"Benimle yatabilirsin," diye aniden ağzından kaçırıyor, geri adım atmaya başladığında gözleri panikle açılıyor. "Hayır... Yani... gerçek anlamda uyuyabiliriz. Yatağını paylaşabiliriz. Ben... Ben senin bu kanepede uyumaya devam etmeni istemiyorum. Bunun için çok büyüksün, rahatsız edici ve geceleri yatağa girdiğimde seni burada, sırtını ağrıtan kanepede düşünmek zorunda kaldığımda kendimi çok kötü hissediyorum. Özellikle de antrenman yaparken." Sinirli bir şekilde saçmalıyor ve aslında bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey olabilir. "Demek istediğim, bütün gece yatakta yatıp seni düşündüğümünden *değil*. Sadece seni düşünürken rahatsız oluyorum demek istedim. Bu çok yanlış geliyor." Sonunda duraklıyor, yeniden başlamadan önce bikkın bir nefes üflüyor, bu sefer daha az dağınık. "Söylemeye *çalıştığım* şey... ikimiz de yetişkiniz. Aynı yatağı platonik olarak paylaşabiliriz. Gerçekten çok büyük. Böylece sırtın artık ağrımaz ve ben de yatağını çaldığım için kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmam. Çok kolay."

Kaşlarım eğlenerek kalkıyor ve o da yüzünü buruşturuyor. "Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar çünkü şu anda ölmek istiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve su şişelerini masanın üzerine bırakıyorum. "Lütfen ölme. Dul kalmak için çok gencim." Bana küçük bir gülümseme verdiğinde, yüz ifadem hafifçe ciddileşmeden önce ona şakacı bir göz kırpıyorum. "Addie, eğer benimle aynı yatağı paylaşma konusunda rahatsan, o zaman harika, seni kabul ederim, ama aynı zamanda, eğer değilsen ve sadece teklif etmek zorunda hissediyorsan... Kesinlikle baskı yok. Burada kanepede gayet iyiyim, yoksa teklif etmezdim. Ayrıca, Auggie

Benimle yatmak için gizlice dışarı çıkıyor ve kaşıklılaşma sayesinde o ve ben hızlı arkadaş oluyoruz."

Başını hızla sallıyor. "Hayır. Eminim. Her gece, seni istemeden kendi alanından kovduğum için gülünç derecede suçlu hissediyorum ve sorun değil... önemli değil. Bunu kesinlikle yapabiliriz."

"Gerçekten emin misin?"

"Evet," diyor, sesi sabit.

"Tamam. Önce sen üstünü değiştir, ben de Auggie'yi dışarı çıkarayım. Yerleşmek için zamanın olur mu?" Adını duyunca kulakları dikilen Auggie'ye bakarak söylüyorum.

Addie başını sallıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra aniden kapatıyor ve koridordan geçerek yatak odamıza doğru gözden kayboluyor.

Neyse ki Auggie sıcak ve nemli havada dışarıda kalmakla ilgilenmiyor, o yüzden hemen işini hallediyor. İçeri döndüğümüzde tasmağını askıya asıyorum ve sanki gezinti tüm enerjisini almış gibi kanepedeki kendine has yerine gidip uzanmasını izliyorum. Başını yana eğip bana sadece yargılayıcı olarak yorumlanabilecek bir bakışla baktığında başımı sallıyorum.

"Bana öyle bakma. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Sorun olmaz. Platonik olarak bir yatağı paylaşmayı kaldırabilirim."

Nedense bana inanmıyor gibi görünüyor. Bir köpek olduğu için bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim, ama yine de, sanki katılacakmış gibi onunla tam bir konuşma yapıyorum.

Ama asıl sorun ne?

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

chapter seventeen

Addie

ÇOK *DERİN* BİR SORUNUN İÇİNDEYİM.

Bu gerçeği pastanede tezgâhın önünde durup parmaklarımı dudaklarımda gezdirirken, dalgın dalgın *öpücüğü* düşünürken fark ediyorum. Şu andan itibaren öpücükten bu şekilde bahsetmeye karar verdim.

Ama başımın belaya girmesinin tek nedeni *öpücük* değil. Değil.

Dün gece yatağымda Grant'in yanında, vücudunun sıcaklığını ve göğsünün sürekli inip kalkışını hissedebileceğim kadar yakın bir yerde yatmış olmam ve bütün gece, bu sabah alarmımın çalma vakti kadar kalbimin küt küt atması da cabası.

Bu noktada tamamen adrenalinle hareket ediyorum. Yine de buradayım, hala kocamı öpmeyi takıntı haline getiriyorum.

Tüm bunların göstermelik olması gerekiyordu, yaptıklarımız sadece pratikti. Ama... eğer bu doğruysa, o zaman neden dudaklarının dudaklarıma değerken verdiği hissi düşünmeden edemiyorum? Onun kollarında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi? Ya da sadece küçük bir an için bile olsa kontrolü başkasına vermenin ne kadar güzel olduğunu?

Dün gecenin hiçbirisi sahte gelmedi. Ne buluşma, ne öpüşme, ne de onun kokusuyla sarılmış bir halde, yanımda nefes alışının ritmik sesini dinleyerek uykuya dalmak.

Tüm öpücükleri bitirecek bir öpücüktü.

Teknik olarak bu bizim ikinci öpüşmemizdi. İlki evlendiğimiz gündü ama bu öpücük tamamen farklı hissettirdi. Farklıydı çünkü *daha parlaktı*. Daha yoğun bir şekilde. Dokunuşunun yakıcılığını tenimde hissettim.

derimde, damarlarımda dolaşan his, derin ve sıcak bir şey karnımın içine ve uyluklarımda arasına çekilene kadar devam etti.

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu.

Konu çoğu şey olduğunda tecrübeli değilimdir ama tamamen iffetli de değilimdir. Daha önce kendime dokundum, başka hiç kimsenin keşfetmediği yönlerimi keşfettim.

Ama şimdi, *öpücükten* sonra, *Grant* tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu merak kendimi alamıyorum.

Bu yüzden başım büyük belada.

"Cher, bu sabah dikkatin dağınık. oluyor?"

Şaşkınlıkla Amos'a bakıyorum; ellerini önlüklü kalçalarına dayamış, yüzünde endişe dolu bir ifade var.

"Bu sabah biraz yorgunum, hepsi bu," diye cevap veriyorum küçük bir gülümsemeyle. "İyi uyuyamadım."

... ya da neredeyse hiç.

Amos başını öyle sert sallıyor ki gri at kuyruğundaki küçük boncuklar birbirine çarpıyor. "Evine git. Bir molayı hak ediyorsun. Ben hallederim. Dinlenmen gerek."

"Ama ben-"

Kaşları çatılır. "Benimle tartışmak yok, canım. Git hadi. Şimdi gidersen birkaç saat kestirebilirsin. Git öyleyse. Dışarı. Dışarı."

Bıkkın bir iç çekiyorum. Kalıp yardım etmeliydim. Yapabileceğim yüzlerce farklı şey var, ama bunun yerine arkama uzanıp önlüğümü çözüyorum. Onunla tartışmanın faydası olmadığını biliyorum ve her zaman olduğu gibi beni bazen kendimden daha iyi tanıyor.

Biraz uyusam iyi olacak. Belki o zaman beynimi Grant dışında başka bir şey düşünmeye ikna edebilirim.

"Teşekkür ederim Amos," diye mırıldanıyorum önlüğümü arkadaki kancaya asarken. "Sana bir borcum var. Büyük bir tane."

Kolumu sırtının alt kısmına doluyorum, başım omzuna düşüyor ve kucaklaşmanın rahatlığıyla kendimden geçiyorum. Beni kendine yakın tutuyor ve elini hafifçe saçlarımda üzerinde gezdiriyor.

Son zamanlarda hayatımda çok fazla değişiklik oldu, hepsi kötü değişiklikler olmasa bile, yine de sabitlerimden birinin rahatlığına ihtiyacım var. Son zamanlarda sanki tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum ve sahip olduğum az miktarda aşinalığa tutunmak zorunda kalıyorum.

Amos ve Earl benim için öyle.

"İhtiyacım olan tek şey bu, anne," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru, sıkılaştırarak. "Sadece iyi olmanı istiyorum. Mutlu , yolu ne olursa olsun kalbinin sesini dinlemeni."

Ona karşı başımı sallıyorum. "Deniyorum. Ben... daha mutluyum. Artık Brent'in etrafında olmak zorunda değilim. Yine de birkaç kez fırını açmak için buraya geldiğimde onu dışarıda gizlenirken gördüm ve bu çok garip. Hatta geçen gün dikkat etmem gerektiğini çünkü herhangi birinin izliyor olabileceğini söyleyen bir mesaj bile gönderdi. Deli gibi davranıyor. Yaptığı ve *hala yapmakta* olduğu her şey için çok kırgın ve kızgınım. Ona bunu vermekten bile nefret ediyorum. Benim bir kez daha düşünmemi hak etmiyor."

"Kendini güvende hissetmezsen polisi arayacağına söz ver. Ona güvenmiyorum, Cher. Bir saniye bile. Belki de bundan sonra sabahları buraya ilk benim sağlamalıyız" diyor.

"Hayır, her şey yoluna girecek. Bir şey yapmayacak... Sadece gözümü korkutmak istiyor."

Amos şüpheli görünüyor ama başını sallıyor. "Tamam, canım. Ama lütfen dikkatli ol. Haklısın, o senden hiçbir şey hak etmiyor ama bu, duygularınla baş *edebilmen* için sana zaman tanınmasını hak etmediğin anlamına gelmiyor Addie. Biri tarafından ihanete uğramak asla kolay değildir ve tüm bunları hissetmeye hakkın var. Kendine hissetmek için zaman ver. Onları temizlemek için. İyileşme doğrusal değildir. Bunu unutma, tamam mı?"

Kolları beni sardığında iç çekiyorum ve omzuna yaslanıp başımı sallıyorum. Her şey çok kolaymış gibi görünürken o hiç de öyle hissettirmiyor. "Her zaman en iyi tavsiyeyi sen verirsin. Bunu biliyor musun?"

Derin kıkırdaması aramızda titreşiyor. "Yaşlılıkla birlikte geliyor. kadar uzun süredir buralarda olunca, bu doğal geliyor. Bekle ve gör, canım. Şimdi git ve biraz dinlen, sabah görüşürüz."

Son bir kez sıkıp kollarımı indiriyorum ve geri çekiliyorum.

"Oh," diye haykırıyor Amos, parmağını kaldırarak beni duraklatıyor. Beni geçip bir paket servis kutusu alıyor. Üstündeki şeffaf plastik buğulanmış, bu da bana taze olduğunu söylüyor. "Yeni sevgilin için kahvaltı hazırla. O da senin gibi tatlıya düşkün, fark ettim."

Kutuyu ondan alırken yanaklarım yanıyor. "Eminim bu onun gününü güzelleştirecektir... Teşekkür ederim."

Auggie, apartmanın ön kapısından içeri adımımı atar atmaz beni karşıyor. Normalden daha enerjik, muhtemelen onun için olmadığı kesin olan şekerleme kutusunun kokusunu aldığı için, o sevimli küçük gözleriyle benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışsa da.

"Günaydın Augustus," diye mırıldanıyorum, çömelip başının üstündeki yumuşak tüyleri okşuyorum. "Bunlar senin için değil, ama söz veriyorum bir dakika içinde seni besleyeceğim. Tamam mı? Üzgünüm, koca adam."

Bazen yarı insan olduğuna yemin ediyorum, sanki ne dediğimi anlıyormuş gibi, çünkü yanıt olarak mutsuzca homurdanıyor ve kanepeye doğru yürüyor, minderlerin üzerine atlıyor ve uyumak için yerleşiyor. Görünüşe göre Grant'in kanepesi onun yeni favori uyuklama yeri.

"Huysuz ihtiyar," diye mırıldanıyorum kendi kendime, köşeyi dönüp koridora çıkarken. Yatak odasının yolunu yaralamıştım ki banyonun kapısı açıldı ve Grant dışarı çıktı, arkasından kalın bir bulut halinde buharlar yükseliyordu.

O. Tamamen. Çıplak.

Keşke bakışlarımın oyalanmasına izin vermediğimi, gözlerimi onun sert, parıldayan vücudunda yavaşça aşağıya doğru sürüklediğimi, teninden aşağıya doğru kayan her su damlasını içmediğimi söyleyebilseydim.

Ama ben öyle yaptım. Onu görünce donup kaldım.

Nefes almakta zorlanırken parmaklarım elimdeki kutuyu sıkıyor.

O... Ben...

Kutsal. Cannoli.

Mantiken Grant'in bir sporcu olduğunu biliyorum onu ilk kez üstsüz görmüyorum ama onu *tamamen* çıplak görmek... Gerçekten nutkum tutuldu.

Çoğunlukla çıplak olduğu için şoktayım. Ve inanılmaz yapılı olduğu için.

Ve uyluklarımın arasında bir kez daha oluşmaya başlayan donuk zonklama nedeniyle, içimde nabız gibi atan tanıdık olmayan bir ağrı.

Bakışlarım göğsünün ortasından aşağı damlayan suyu takip ediyor, karnının yontulmuş kasları arasındaki boşluk boyunca ilerliyor ve saçlarının izini takip ederek...

Aman Tanrım.

Aleti... sert ve o *kadar* büyük ki gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Ancak o zaman onu utanç verici bir süre boyunca süzdüğümü fark ediyorum, o kadar dalgınım ki neredeyse elimdeki beignet kutusunu eziyordum.

"Çok özür dilerim, aman Tanrım," diye ağlıyorum, kutuyu kaldırıp gözlerimi kapatıyorum ki kocamınkilerle karşılaşmayayım çünkü o kadar utanıyorum ki gerçekten ölebilirim. Tam burada, kocamın canavar penisini gördükten sonra bir avuç unlu mamulle birlikte.

Şimdi zeminin açılıp beni bütün olarak yutması için iyi bir zaman olabilirdi.

"I-" Panikliyorum ve söyleyecek doğru şeyi arıyorum ama bulamıyorum. "Eve erken geldim. Yani, belli ki erken geldim. Sana bunları getirdim."

Gözlerimi sımsıkı yumarak beignet kutusunu ona doğru itiyorum, kutuyu benden alırken kısık, çakıllı bir kıkırdama etrafımızdaki havayı dolduruyor.

"Addie... sorun yok," diye mırıldanıyor sessizce ve ben de buna karşılık gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Bir, böylece onları açıp tekrar bakma isteği duymuyorum ve iki, çünkü... cidden çok utanıyorum.

Başımı hızla sallayarak mırıldanıyorum, "Özür dilerim, öyle bön bön bakmam çok kabaydı. Çok üzgünüm-"

Parmağını dudaklarımda hissediyorum ve nabzım fırlıyor, zaten hızlı atan kalbim göğsümün içinde çırpınıyor. Bana dokunuyor... hem de çıplakken...

"Sorun değil," diye tekrarlıyor, sesi hatırı sayılır bir mesafeden geliyor. "Bu sabah tam vardiya çalışacağını düşündüm ve boxer'larımı unuttum. Her ihtimale karşı duş almadan önce onları almak konusunda daha iyi olacağımdan emin olacağım. Ama ben senin kocanım... Beni çıplak görmende bir sorun yok. Tamamen. Büyütülecek bir şey değil."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyor?

Başımı sallarken kabaca yutkunuyorum. "Evet. Kesinlikle."

Sözlerim gıcırta olarak çıkıyor ve onun tekrar güldüğünü duyuyorum. "Bırak da üstümü değiştireyim. Hemen geliyorum."

Bir süre geçiyor ve sonra yatak odasının kapısının kapandığını duyuyorum. Ciğerlerim nihayet sönüyor ve duvara yaslanıyorum, sonunda gözlerimi tekrar açıyorum ve başımı duvara yaslıyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Grant'i çıplak gördüğüme inanamıyorum.

Ya da pantolonunun içinde gerçek bir canavarla çalıştığını.

Ve şu anda beynimden hiç çıkmayan zihinsel resim karşısında kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Bu çok kötü. Yani. Çok kötü. Kötü.

Aklım başımda değil ve şimdi kocamı arzuluyorum, bu da hazırlıklı olmadığım bir sorun.

Koridordaki yerimi terk ederek mutfağa giriyorum, dolaptan bir bardak alıyorum ve hafif titreyen bir elle musluğu açıp ağzına kadar dolduruyorum.

Sonra da hepsini içiyorum.

Sanki susuz kalmak kendimi içinde bulduğum bu muazzam karmaşaya yardımcı olacakmış gibi.

"İyi misin?"

Grant'ın derin, çakıllı baritonu mutfağın girişinden geliyor ve onunla yüzleşmek için dönmeden önce boş bardağımı lavaboya koyuyorum.

Neyse ki artık koyu gri bir eşofman altı ve Hellcats Beyzbol logolu bol bir tişört giydiği için daha normal nefes alabiliyorum. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli ve bana şakacı bir şekilde sırtırken dağınık bir şekilde yüzünü kapatmış. "Korkmayı bırak. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. "Hiç iyi hissetmiyorum. Mahcup oldum Grant. Mahremiyetini ihlal ettim ve bir daha asla gözlerinin içine bakamayacakmışım gibi hissediyorum."

Grant aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını nazikçe etrafıma sararak beni sıcaklığına çekiyor. Yüzümü avuçlarımın arkasına gömerken onun güçlü göğsüyle birleşiyor.

Harika... ve şimdi onu yine çıplak hayal ediyorum. Gerçekten bıraktım mı?

"Seni çıplak görsem daha iyi hisseder misin?" diye sırtarak karşılık veriyor.

"Aman Tanrım. Hayır!" Bembeyaz kesildim, elinde donup kaldım. "Hayır, olmaz. Aslında, bence doğası gereği daha kötü olurdu."

Beni kendine daha sıkı çekerken göğsü kahkahalarla titriyor. Bir utanç sarmalının eşiğinde olsam da, onun kollarında olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu itiraf edebilirim. Kendimi güvende hissediyorum.

Gerçek şu ki, onu çıplak gördüğüm için sadece *biraz* utanıyorum. O bir kazaydı, biliyorum. Hâlâ aklımda olan düşünceler.

Bunu bu kadar büyüttüğünü ona itiraf .

Gerçek şu ki... *tahrik* oldum ve bunu hiçbir şey yokmuş gibi söyleyemem.

"Birlikte yaşamak ve evli olmaya devam etmek zorundayız, bu yüzden *eninde sonunda* bana tekrar bakmak zorunda kalacaksın" diye dalga geçiyor. Sonunda ona bakıyorum ve bu kadar... *telaşlı* hissederken bakılamayacak kadar çekici olduğunu fark ediyorum, bu yüzden başımı eğiyorum ve yüzümü tekrar gömleğinin önüne gömüyorum.

"Tartışılır," diye mırıldanıyorum kumaşa karşı.

Göğsü bir kahkahayla daha titriyor ve geri çekiliyor, sonra çenemi yukarı kaldırarak bakışlarımı onunkine çekiyor. "İnan bana ArtGirl, roller tersine dönseydi çok farklı şeyler düşünüyor olurdu. Bu konuda endişelenme."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyorum.

Ve bununla şunu demek istiyor.

Kaşları çatılıp gözleri karardığında hemen toparlıyorum ama ben bir şey söyleyemeden tekrar konuşuyor.

"Akşam yemeği için Jack's'e gidebiliriz diye düşünüyordum. Takım arkadaşlarım seninle tanışmam için beni taciz ediyor ve kampüsteki en iyi yer orası." Duraksadı, yüzümdeki şaşkın ifadeyi okudu. "Eğer toplum içinde evli gibi görünmek istiyorsak. Ki istiyoruz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Ben, uh... Dörtte dersten çıkmış olurum. Orada buluşalım mı?"

Grant başını sallayarak kollarını hafifçe gevşetmeye başladı, "Evet. Eğer oraya bizden önce varırsan, bize bir masa ayır ve ne istersen sipariş et. Erken bir antrenman için dışarı çıkmam ve dersten sonra pratik yapmam gerekiyor, ama sonra görüşürüz?"

Başımı sallayarak geri çekiliyorum ve buzdolabından bir şişe elektrolit içeceği ve masanın yanındaki kaptan bir paket preworkout almasını izlerken arkamdaki tezgâha tutunuyorum.

Odanın diğer ucuna yürüyüp duvara yaslanmış sopa çantasını aldıktan sonra sırtarak omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Oh, ve ArtGirl? Günün geri kalanını *kocanı* çıplak düşünerek geçirmemeye çalış, tamam mı?"

Sonra, alamet-i farikası olan göz kırpmasıyla, sanki yanaklarımdaki yangına ya da içimdeki kontrol edilemez çarpıntıya neden olmamış gibi mutfaktan çıkıp gidiyor.

midemde kelebekler uçuşuyor.

O akşam yemek için Jack's Pizza'ya girdiğimde tam bir sinir harbindeydim. Bunun en büyük nedeni, bütün gün boyunca bu sabahki felaketi düşünmem ve bu gece için kendimi telkin etmemdi.

Grant'in arkadaşlarıyla ilk kez tanışmanın o kadar da büyük bir mesele olmadığını farkındayım. Ama *aynı zamanda* ilk kez birlikte insan içine çıkıyoruz, herkesi gerçek bir evli çift olduğumuza ikna etmeye çalışıyoruz ve ben bunu mahvedecek bir şey yapacağımdan endişeleniyorum. Tüm bu planın çökmesinin sebebi ben olacağım.

Ama omuzlarımı dikleştiriyorum ve hostes standının yanında dururken sinirlerimi bastırmaya çalışıyorum.

Restoran tamamen doludur. Ellili yılların tarzındaki tüm kabin ve masalar, kocaman pizzaları ve Jack'in özel sundae'larını paylaşan gürültülü ve hareketli insanlarla dolu. Restoranı tararken sınıftan birkaç tanıdık yüz fark ediyorum ve kimsenin beni tanımamasını umuyorum.

Yine de yapsalar daha çok şaşıırırdım.

Gençlik ve üniversite yıllarımın neredeyse tamamı, dikkat çekmemek için elimden geleni yaparak uyum sağlama sanatını mükemmelleştirmekle geçti ve ben de her zaman böyle olmasını istedim.

Ama birdenbire, bu imkansız bir başarıymış gibi geldi. Artık Grant ile evliyim, herkesin fark ettiği biriyim - odanın diğer tarafından bile onu ve arkadaşlarını arka köşedeki kabinde görüyorum. Buradaki en gürültülü grup oldukları için değil, ki öyleler, ama herkesin dikkati onlara yönelmiş gibi görünüyor. Kızlar yanlarına geliyor, saçlarını savurup kirpiklerini kırıştırarak flört ediyorlar ve içlerinden birinin onunla flört ettiği düşüncesi içimde yabancı bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor.

Bu kıskançlık mı?

Bu duygu beni şaşırtıyor çünkü bir erkek söz konusu olduğunda daha önce hiç yaşamadığım bir duygu, ama sanırım Grant ile tanıştığımдан beri yaşadığım bir başka ilk.

Öyle olsa bile, yine de midemin çukuruna ağır bir şekilde yerleşen bir duygu.

Sevmediğim bir şey.

Kalabalık restoranı geçerek arkadaki masaya doğru ilerliyorum ve önünde durduğumda Grant'in delici mavi gözleri benimkilere kayıyor. Yüzüne yayılan gülümsemeyi kendi yansıtmamak imkânsız. İstesem de gülümsememi engelleyemiyorum. Beni gördüğü için mutlu görünüyor ve bu göğsümde komik bir şey yapıyor.

Az önceki gerginliğim bir anda kayboluyor ve tek şey önümdeki adam oluyor.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor, kabinden kayarak çıkıyor ve umutsuzca dikkatini çekmeye çalışan kızın yanından geçiyor. O bunu yaparken içimden en ufak bir memnuniyet kırıntısı geçiyor.

Bebeğim.

Bu yeni bir şey. Sanırım bunu duymak ArtGirl'den bile daha çok hoşuma gidiyor.

"Merhaba," diyorum sessizce, o orantısız sırtışıyla bana bakarken saçımın örgülü parçalarının ucuna uzanıp parmaklıyorum.

İri avuç içleri kalçalarımın yerleşiyor ve sonra sırtım boyunca kayarak beni nazıkçe kendisine çekiyor, aynı zamanda dudakları bir öpücük için benimkilerin üzerine eğiliyor. Beni bir şekilde kendi bölgesini işaretler gibi öpüyor. Ve sanırım bundan *hoşlanıyorum*.

Beni bu şekilde sahiplenmesine izin vermek.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Ağızma aç bir şekilde inerken parmakları tenime bastırıyor, öpücüğü derinleştirmek için başını hafifçe eğiyor. Dilinin izini dudaklarımın kenarında hissettiğimde, benden ona açılmamı istediğinde, dizlerim gerçekten pes edecekmiş gibi hissediyorum.

Bu kadar iyi *öpüşmesi* nasıl mümkün olabilir?

Karşılaştıracabileceğim başka bir şey olduğundan değil ama yine de bundan daha iyisinin olamayacağını biliyorum. Her şeyi tüketiyor ve vücudumun her santimi yanıyormuş gibi hissediyorum. Öpüşmede bu kadar iyiye, başka hangi şeylerde iyi olmalı diye merak ediyorum. Bu düşünceyle yanaklarım bir kez daha yanıyor.

Arkadaşları masadan ıslık çalıp laf atmaya başlayınca ağızma doğru inliyor ve sonra dudaklarını ayırıp beni nefessiz bir şekilde ona bakarken bırakıyor.

Bakışları bir an gözlerimde kalıyor, sonra dudaklarımın doğru eğilip hızlıca bir kez daha öpüyor ve dudaklarını kulağımın kabuğunda gezdirerek omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Keşke görebilseydin

Ŗu anda yaptığım Ŗeyi. Kocanız tarafından iyice öpölmöŖsöünüz. O küçöök, güzel dudakların şiŖmiŖ ve kızarmıŖ. Yanakların pembenin en sevdiğim tonuyla kızarmıŖ. Bir *sanat* eserine benziyorsun, Addie."

Zaten ayaklarının dibinde bir lapa birikintisine dönmöŖmek üzere değildim, Ŗimdi dönmöŖtüm. Kirpiklerimin arasından ona bakarken bir gülümsemeyi ısıırıyorum.

Kendime bunun sahte olması gerektiğini söyleyip duruyorum ama iŖte böyle anlarda her Ŗey çok gerçekmiŖ gibi geliyor. Hem kafa karıŖtırıcı hem de heyecan verici, kafamda yüzlerce farklı duygu dolaŖıyor.

Hiçbiri karnımda hissettiğim duyguya yakın değil. Dudaklarının bir fırçasından başka bir Ŗeyle baŖlatmadığı bir yangın. Bu tehlikeli çöünkü eğer dikkatli olmazsam yanacağımı biliyorum. "Çocuklar, bu benim karım Addie," diyor Grant önündeki erkek masasına.

parmaklarını benimkilere geçirdi ve güven verici bir Ŗekilde sıktı. "Saygılı olun yoksa kıçınıza tekmeyi basarım."

Elimi kaldırıp el sallarken gülümsemem utangaç. Sınıfın önünde durup kendimi tanıtmak zorunda olan yeni bir öėrenciyimiŖim gibi hissediyorum. "Merhaba. Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Herkes beni selamlamaya ve isimlerini söylemeye baŖladığında bir merhaba korosu oluŖuyor ama açıkçası hiçbirini hatırlamıyorum... Davis hariç, çöünkü daha önce tanışmıŖtık. Kendini tanıtmaya sırası ona geldiğinde bana flörtöz bir göz kırıyor ve "Eğer bu adamdan sıkılırsan ve sana iyi davranacak bir erkek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun." diyor.

Grant yanımda geriliyor ve yüzündeki ifadeyi tarif etmenin tek yolu ölmöcöl, bu yüzden parmaklarımı onun parmaklarında sıkıyorum. Bana baktığında, parmak uçlarımda yükselip ağzının köŖesine tatlı, hızlı bir öpücök kondurduğumda kendimi bile ŖaŖırtıyorum. GörönöŖe göre kıskançlık hisseden tek kiŖi ben deėilmiŖim.

Haklı ya da değil.

Tanışma faslından sonra Grant'in yanındaki kalabalık kabine kaymak için hamle yapıyorum ama o kollarını belime doluyor ve beni kucağına oturtup Ŗakacı bir sırıtıŖ fırlatıyor. "Evdeki en iyi koltuk senin bebeğim."

Bu gece ikinci kez, bu sevgi sözcöğü nabzımı hızlandırdı. Kendime sürekli bunun göstermelik olduğunu, sadece oynayacağımızı söylediğimiz rolö oynadığımızı hatırlatıyorum ama bu adam gördöğüm en iyi aktör. Rolönö zahmetsizce, en ufak bir tereddöt göstermeden, o kadar iyi oynuyor ki *ben* bile buna inanmaya baŖlıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor kulağıma, çocuklar amigoluğun spor olup olmadığı konusunda hararetli bir tartışmaya girdiklerinde. Spoiler uyarısı: öyle.

Cevabı düşünürken bir an sessiz kaldım.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Evet. Bu... tatlı." Kucağında hafifçe kayınca keskin bir nefes alıyor, kollarını etrafımda sıkıyor ve donup kalmama neden oluyor. "Ne oldu? Neyin var?"

"Kucağında kıpırdanmaya devam edersen, bu masadaki her erkek karım için ne kadar sertleştiğimi göreceksin," diye kulağıma fısıldıyor, derin, çakıllı bariton sesi omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti daha gönderiyor.

Aman Tanrım.

Ben cevap veremedim takım arkadaşlarımdan biri araya girdi. "Grant, kız arkadaşınla buluşabilmen için gitmemizi mi istiyorsun? Çünkü rahatsız ediyormuşuz gibi hissediyorum."

Diğer adamlar kıs kıs gülüyor, her biri Grant başını sallayana kadar ona zor anlar yaşıyor. "*Karımı* mı kastediyorsun? O sıradan bir kız değil, Heath."

"Ohhhh, adamı duydun. Bu onun karısı. Biraz saygı göster." Heath'in yanındaki kara kafalı adam ona dirsek atar ve karşılığında Heath de kafasının arkasına bir şaplak indirir.

Davis bunu fark ettiğinde bana bir göz kırptı ve ekledi: "Adamıma bok atmayı bırakın. Belli ki aşık ve mutlu. Bırakın mutlu olsun."

Öyle görünüyor - Grant tüm bunları ne kadar iyi idare ediyorsa, aşık olduğuna, bu evliliğin sadece bir amaç olmadığına inanmayı o kadar kolaylaştırıyor.

Kısa bir süre sonra pizza masaya geldi, neyse ki hiçbirinde ananas yoktu ve hepimiz içine daldık.

"Mmm, seninkini tadayım mı?" Grant dilimini 2,5 saniyede mideye indirdikten sonra soruyor. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen tek şey adamın yeme yeteneği. Dipsiz bir kuyu gibi ve tüm bunların nereye gittiğini gerçekten anlamıyorum. Gördüğüm en fit adam ve görünüşe göre yediği her şey doğrudan kaslarına gidiyor.

Kaşlarını çatıldı. "*Benimkini* mi istiyorsun? Şurada koca bir pizza var."

Başını sallarken omzu düşüyor. "Evet. Ama açlıktan ölüyorum ve seninki çok daha iyi görünüyor. Ne oldu?"

"Sebzeli."

Ona uzatıyorum ve kocaman bir ısırık alıyor, çiğnerken dudaklarına yapışan fazla sosu yalayarak uzaklaştırıyor. Bitirdiğinde dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Sanırım senin olduğu için tadı daha güzel bebeğim."

Bakışlarımı tutuşu, gözlerinin kararması, sanki artık *pizza* hakkında konuşmuyormuşuz gibi hissettiriyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Grant bize izin veriyor ve ben de kendimi çok daha iyi hissederek tüm takım arkadaşlarına veda ediyorum. Bu gece beklediğimden çok daha iyi geçti ve durumla ilgili olarak kendimi daha az gergin hissediyorum.

Ama şimdi... Kendimi gergin hissediyorum. Gergin. Tamamen sarılmış ve gerilmiş.

Geceyi Grant'in kucağında geçirdikten sonra, parmakları tenimi nazikçe okşuyor, nefesi boynumda sıcak bir şekilde dolaşüyor, yüzlerce küçük dokunuş bir şekilde çok daha büyük bir şeye dönüşüyor, apartmanın önüne geldiğimizde neredeyse koltuğumda kıvranıyorum.

Motoru kapatıyor, sonra kendi kapısını açıyor ve benimkini açmak için kamyonun etrafında dönerek elini uzatıyor. Her zaman bir centilmen. Avucum onun kine değdiğinde, aramızda bastırılmış bir elektrik akımı varmış gibi hissediyorum ve onun da bu geceden benim kadar etkilenip etkilenmediğini merak ediyorum.

Havadaki gerginlik bu kadar *somut* hissedilirken öyle olmaması imkansız görünüyor.

Dairenin ön kapısından girdiğimizde Grant, "Hey, Auggie dostum," diye cilveleniyor ve ben de o anı, kalbimin düzensiz atışlarına iyi geleceğini umduğum bir şişe su almak için mutfağa kaçmak için kullanıyorum.

Şişenin kapağını çevirip dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, arkamda bir sıcaklık hissettiğimde aceleyle suyu emiyorum, ardından Grant'in alçak, çakıllı sesi kulağımı işgal ediyor.

"İyi misin?"

Onun yakınlığı omurgamı titretiyor, karnımın alt kısmına garip bir sıcaklık doluyor. Elleri önümdeki buzdolabını destekliyor, beni içine hapsediyor ve biraz daha yaklaşırsa bana doğru bastırarak.

"Evet." Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor ve bu beni bile şaşırtıyor. Bir ayağımdan diğerine geçerken kalçalarım birbirine sürtünüyor, sürtünme beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki nefesim duyulabilir şekilde kesiliyor.

Grant'in nefesini boynumda hissediyorum, tenimde bir okşayış gibi süzülüyor. "Emin misin? Biraz ürkek görünüyorsun."

Kolunun altından geçip aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyarak ona doğru dönüyorum ve bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet. Uh... Ben sadece gidip

Duş. Hemen şimdi."

Alçak sesle ve yavaşça gülüyor ve ben neredeyse nefes nefese kalıyorum.
"Güzel. Auggie ile biraz takılacağım, maçın önemli anlarını izleyeceğım.
Sonra gelirim."

Başımı salladım ve mutfaktan yatak odasına doğru koşmaya başladım.
Kendimi toparlamak için umutsuzca biraz zamana ihtiyaım var.

Yine de sahip olamadığım tek şey dışında yardımcı olabilecek hiçbir şey
olmadığını hissediyorum.

Benim kocam.

OceanofPDF.com

chapter eighteen

Grant

ŞEYLER İ YAPMALI ŞU ANDA YAPMIYOR:

1. Karımı duşta düşündüm, çıplak ve sabunlu.
2. *Yine* bir numara.

İnleyerek başımı kanepenin minderine yaslıyorum ve spor şortumun içinde yükselen sikimi ayarlıyorum.

Tekrar.

Boku yedim ve ne kadar kötü durumda olduğumu yeni yeni fark etmeye başlıyorum.

Addie'ye maç özetlerini izlemek istediğim için yatağa daha geç geleceğimi ama gerçek şu ki kendimi toparlamaya çalışıyorum. O lanet öpücükten sonra bütün geceyi kucağında onunla geçirdiğimden beri düşüncelerimi güvenli bölgeye yönlendirmeye çalışıyorum.

Genelde, bolca kontrolü olan bir adamımdır, ama söz konusu o olduğunda... kontrolün neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar yıprandığını hissediyorum.

Bu yüzden o duş alıp yatmaya gittiğinde Auggie'yle kanepede oturmayı tercih ettim, kucağında kıvranan küçük tatlı kıcından başka bir şeye odaklanabilmek umuduyla boş gözlerle televizyona baktım. Ve onun dudaklarının tadına.

Belli ki bu plan berbat çünkü düşünebildiğim *tek* şey bu.

Telefonuma uzanıyorum ve Reese ile Lane'in mesajlaşmalarını açıyorum. İkisini de durup dururken arayıp hiç tanımadıkları bir kızla evlendiğim haberini verdiğimden beri durmadan mesajlaşıyorlardı.

Reese: Bir saniyelğine gittim ve Grant evlendi. Biz olmadan. Ve sağdıçı olması için Davis'i mi davet etti? Bu tür bir ihanetten kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Sadece ilk evlenen ben olmadığım için sinirliyim.

Reese: Boo bile amcasının düğününe davet edilmediği için kırgın. Çiçekçi kız olması için onu giydirebilirdik.

Reese: SMH

Mesajları görmezden geliyorum ve gece boyunca aklımdan geçenleri hızlıca yazıyorum.

Grant: Sanırım sıçmış olabilirim.

Reese: Ve sen bunu düşünüyorsun... Neden? Sadece şaka yapıyordum dostum. Çifte düğününü affedeceğim. Her zaman benim kankam olacağını biliyorsun.

Lane: *Ne oldu?

Parmaklarım sadece bir saniyelğine ekranın üzerinde geziniyor.

Grant: Karımı becermek istiyorum.

Grant: Açıkçası, bu planın bir parçası değildi.

Reese: Burada gerçekten bir sorun görmüyor musun?

Lane: Tanrı aşkına Reese. Sorun şu ki, bunun ikisi arasında karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma olması gerekiyordu. Bu da ellerini kendine saklaması gerektiği anlamına geliyor.

Grant: Kesinlikle ve bu bir sorun haline gelmeye başladığından beri, gerçekten boku yemiş olabileceğimi fark ediyorum.

Reese: Neden "menfaatleri olan arkadaşlar" gibi bir şey yapamıyorsunuz?

Lane: Çünkü bu bok her zaman işleri karmaşıktır.

Reese: Evet, küçük bir karmaşanın nesi yanlış? Sen ve Hallie için işe yaradı. Ve bak Viv ve ben ne kadar harika olduk.

Grant: Sübjektif.

Reese: Kapa çeneni. Tek söylediğim, eğer onu istiyorsan, git.

Lane: Muhtemelen tarihteki en kötü tavsiye. Ama yine de tavsiyeyi veren genelde Grant oluyor.

Mesajlarına cevap veremeden, yatak odasının duvarına çarpan gürültülü bir gümbürtü donup kalmama neden oluyor. Ne olduğunu merak ederek kapıya bakarken kaşlarım çatıldı.

Kahretsin, ya Addie duşta kayıp düşüyse? Hemen diken üstündeyim, herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye dinliyorum. Ve sonra... birkaç saniye sonra, tekrar oluyor. Ve sonra... yine.

Telefonumu minderin üzerine atıyorum ve kapalı yatak odasının kapısına doğru koşuyorum, kulağımı kapıya dayayıp dikkatle dinliyorum. Sürünge gibi hissediyorum ama sadece iyi olduğundan ve bana ihtiyacı olmadığından emin olmak istiyorum.

Zaten teknik olarak yatak odasını paylaşmıyor .

Ama Addie'nin boğuk bir sesle yardım istediğimi haykırdığını duyduğumda bir an bile tereddüt etmedim.

Kapıyı açıp içeri daldım ve onu yatağa uzanmış, yumuşak sarı saçları bir hale gibi etrafına yayılmış, kalçalarına düşen büyük boy bir tişörtten başka bir şey giymemiş görünce tamamen durdum. Bacaklarının arasına sıkıştırılmış yastığın üzerinde kıvranan kalçalar. Sinirli bir şekilde iç çekip inliyor, hâlâ burada olduğumun farkında bile değil.

Tanrım.

Öyle mi?

Addie aniden kıpırdamadan durur, gözleri açılır ve lambanın loş ışığında beni fark ettiklerinde mürekkep mavisi havuzlar ortaya çıkar.

"G-Grant? Aman Tanrım..." Sesi kısık ve boğuk, zorlukla tanınabilir bir şekilde bağılıyor, sonra battaniyeyi üzerine çekmek için çabalıyor. "BEN... BEN..."

Tatlı, masum Addie... kendini tatmin ediyordu. *Benim* yatağımda. Ve bunu yaparken *benim* lanet adımı söyledi.

Olduğum yerde donup kaldım, ayaklarım sanki parkeye sabitlenmiş gibi yere yapıştı. Başka tarafa bakmalıyım ya da... bilmiyorum, gitmeliyim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Kendini boşaltmaya çalışırken söylediği şeyin *benim* adım olduğunu bildiğim halde.

"Addie..." Kısık sesle mırıldanıyorum. "Bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim, yapmamalıydım..."

Yorganın altında kaybolup, yorganı başının üstünü örtecek kadar yukarı çektiğinde sözümü kesiyorum. Yatağın ayak ucuna doğru yürüyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve güzel yüzünü ortaya çıkarmak için yorganı yavaşça aşağı çekiyorum. Gözlerini sıkıca kapatıp bana bakmaktan kaçınırken yanakları kıpkırmızı.

"Kapıyı çalmadan içeri dalmamalıydım. Özür dilerim, sadece... endişelendim ve bana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

İnliyor, ellerini yüzüne götürüyor, ince parmaklarının arkasında benden daha da saklanıyor. Gerçekten utandığında yaptığını bildiğim bir şey ama utanmamalı. Keşke kendine dokunduğunu düşünmenin beni ne kadar zorladığını bilse... *beni* düşünmenin. Keşke şu anda ne kadar güzel göründüğünü bilse, yanakları kızarmış ve göğsü hala efordan kabarmış. O kadar güzel ki, ona dokunmak için fiziksel olarak acı çekiyorum.

Belki o zaman kendini bir saniye daha sorgulamazdı.

Bu yüzden tutmamaya karar verdim. Ne düşünüyorsam onu söylüyorum, sonuçları ne olursa olsun.

"Neye ihtiyacın var, Addie?" Sesim o kadar boğuk ki beni bile şaşırtıyor.

Ellerini yüzünden indirirken vücudu geriliyor ve tereddütlü gözlerle bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben içeri girdiğimde ne yapıyordun?"

Boğazının çalışmasını ve burun deliklerinin titrek bir nefes alırken alevlenmesini izliyorum, bakışlarımı sabit bir şekilde onun üzerinde tutuyorum. Ne zaten biliyordum ama bunu *onun* ağzından duymak istiyordum. Dudaklarında benim adımla kendini boşaltmaya çalıştığını söylemesini istiyorum.

Söylediğini duymam *gerek*.

"Benimleyken hiçbir şeyden utanmana ya da çekinmene gerek yok, Addie. Asla." Ellerim yumruk olup ona uzanmamak için kendimi zor tutarken sesim niyet ettiğimden daha sert çıkıyor.

En uzun zaman gibi gelen bir süreden sonra nihayet başını sallıyor. "Ben... kendime... dokunuyordum" diye ağzından kaçırmadan önce dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sikimin kalbimle aynı ritimde zonkladığını hissedebiliyorum. Bana dokunmadı bile, ama parmaklarının beni düşünerek vücudunu keşfettiği zihinsel görüntü, aletimin spor şortumun kumaşına karşı acı verici bir şekilde gerilmesine yetiyor.

Yanaklarındaki allık, pembeleşmiş teni tişörtünün yakasının altında kaybolana kadar aşağılara doğru yayılıyor ve başını eğiyor. "Çok utanıyorum."

"Utanacak bir şey yok." Elimini uzatıp parmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum ve bakışları benimkilere kayarken saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Hiçbir şey yok, Addie. Adımı söylediğini duydum."

"Sen mi ?" der gibi gözlerle bana bakıyor.

"Evet, bebeğim, yaptım," diye karanlık bir şekilde törpüledim. "Bunu duymanın beni ne kadar delirttiği hakkında bir fikrin var mı?"

Ona bebeğim dediğimde yüzü utangaç bir gülümsemeyle yumuşuyor ve bu sevecenliği ne kadar sevdiğini fark ediyorum ve ona tekrar böyle seslenmeyi aklıma not ediyorum. Birbirimize bakarken gözbebekleri büyüyor, bulanıklaşıyor, odaklanamıyor, kararıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Devam etmek için ihtiyacım olan tek onay bu.

Bunun muhtemelen bizim yarattığımız yüzlerce farklı çizgiyi aştığını biliyorum, ancak şu anda içimde bunu umursayacak bir şey yok.

"O tatlı, hayal kırıklığına uğramış küçük iç çekişin neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yetecekti. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığını söyle bana?"

Soruma sessizlikle karşılık veriyor ama bakışları benimkileri tutuyor. Çenesini kaldırdığı ve her şeyi ortaya dökmeye karar verdiği anı görebiliyorum. Her şeyi.

"Yapamam... Tek başıma. I..." Yutkunuyor, kesik kesik nefes alıyor. "Kendimi yapamıyorum..."

"Gelmek mi?" Onun için tedarik ediyorum.

Dudağını ısıyor ve başını sallıyor. "Bu... Üzgünüm, bunu yüksek sesle söylemek çok aşağılayıcı. Kendimi... bitirmeye bile zorlayamıyorum."

Kendime engel olamayıp uzandım ve parmaklarımı çenesinde hafifçe gezdirdikten sonra avucumun içine aldım. "Yastığı bu yüzden mi aldın?"

Hayatımda hiç lanet bir yastık olmak istememiştim. Şimdiye kadar.

"Bu sefer işe yarayabileceğini düşündüm çünkü ben..." Bakışlarını kaçırıyor ve tırnaklarındaki yontulmuş sarı boyaya düşürüyor.

Çenesini yukarı kaldırarak dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Ne oldu, Addie?"

Bakışları benimkilere takılıp kalırken sessizce "Tahrik oldum," diye kekeliyor. "Bütün... gün."

Bütün geceyi onun kucagındaki hissinden, dudaklarımdaki tadından başka bir şey düşünmeye çalışarak geçirdim ve o da aynı şeyi hissediyor, aynı savaşıyla mücadele ediyor ve başarısız oluyordu.

Yapmamam gerektiğini biliyorum... ama başımı ağzına doğru eğmekten kendimi alıkoyamıyorum. Dudaklarımı nazikçe dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, nefesinin kesildiğini hissettiğimde duraklıyorum. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat." Geri çekilerek ona bakıyorum, şişmiş göz bebeklerini, geniş gözlerini ve o güzel pembe, ayrık dudaklarını içiyorum.

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, çenemin kıvrımını izlemek için elini kaldırıyor. Parmakları tenimde gezinirken titriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Bu... *ağrıyor*. Sanki içimde çözemediğim bir şey sıkıca çekilmiş gibi." O kadar sessiz mırıldanıyor ki, dudaklarından sadece bir nefes uzakta olsam bile neredeyse kaçırıyorum. Nefes nefese kaldığını hissedebiliyorum, göğsü hızla hareket ederken nefesi ağzımda dolaşıyor.

Göğsümün derinliklerinde bir yerden patlamakla tehdit eden düzensiz, vahşi iniltiyi tutmak için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum.

Karım *ağrıyor*.

"*Karımla* ilgilenmek benim *işim*," diye törpülüyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. En ufak bir dokunuşta ikimiz de derin derin nefes alıyor ve parmakları kollarımın çıplak derisini kazıyor. "Yemin ettim. Ve... yeminlerimi *çok* ciddiye alıyorum," diye devam ediyorum, gözlerimi ondan hiç ayırmadan.

Bir kez daha başını salladı ve sonra nefes aldı, "Çok-çok. Grant, bana... dokunur musun?"

Bu kez, alnımı onunkine dayayıp gözlerimi sıkıca kapatırken, boğazımın arkasından gelen alçak ve derin titreşimli iniltiyi durduramıyorum. "O kadar çok istiyorum ki bebeğim. Sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin... Ben sadece... Durumdan faydalanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

Başını salladığını hissediyorum ve geri çekildiğimde yüzündeki ciddi ifade beni bir an için ayıltıyor. "Yapmayacaksın. Yapmanı istiyorum Grant. Hayatımda *hiçbir* şey sadece benim olmadı. Bu anın *benim* olmasını istiyorum. Kontrolün bende olmasını istiyorum. Karar veren ben olmak istiyorum."

Sikeyim. Gözlerinde duygu ve arzunun karışımı titreşirken boğazım ihtiyaçtan sıkılıyor.

Ben kimim ki karımı reddedeyim? Özellikle de onu nefes almaktan daha çok istediğimde.

"Emin misin?" diye sordum.

Bir süre geçtikten sonra başını sallıyor. "Evet. Ben sadece... Yavaş gidebilir miyiz? Bilirsin işte...?"

Bana emin olduğunu söylerken bile sözlerindeki kırılganlığı, sesindeki sinirden kaynaklanan titremeyi duyuyorum. Bunu daha önce hiçbir erkekle yapmadığını biliyorum, bu yüzden bunun onun için çok büyük bir mesele olduğunu biliyorum ve bunu deneyimleyecek kadar rahat hissettiği kişinin ben olduğum gerçeği göğsümü şişiriyor, kalbim hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

"Bunun sahte olduğunu ve sadece rol yaptığımızı biliyorum..." sorusuna yanıt veremeden ekliyor ve onu durduruyorum.

"Hepsi sahte değil. Birbirimizden etkileniyoruz, Addie. inanılmaz bir kimya var. Bence bu çok açık. Eğer evleneceksek, aynı yatakta uyuyacaksak, hayatlarımızı birlikte yaşayacaksak... neden aramızda fiziksel bir şeyler keşfedemiyoruz? Eğer istediğin buysa ve bu konuda rahatsan, o zaman ben de seninle bunu istiyorum."

"" diye mırıldanıyor nefes nefese. "Bunu istiyorum."

"O zaman bırak seninle ben ilgileneyim." Yanına kayarak yanıma döndüğümde dizim yatağın kenarına çarpıyor. Sırtı önüme dönük, o kadar yakınız ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Üzerindeki büyük boy tişört yukarı doğru sıyrılmış, kalçalarını ve kalçasının kıvrımlarını ortaya çıkarmış. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum bebeğim," diye sessizce kulağına yaklaşıp burnumu yavaşça boynundan aşağıya doğru çekiyorum. "Düşünme. Gözlerini kapat ve *kocana* güven. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladığında kolumu beline doluyorum, ön tarafıma oturana kadar onu geriye doğru çekerken gözleri dalgalanıyor.

Tabii ki mükemmel uyuyor, sanki uymama ihtimali varmış gibi. Bana sanki benim için *yaratılmış* gibi uyuyor ve boğazımın dibine yerleşen ve nefes almamı zorlaştıran ham ihtiyacın sıkı düğümünü yutmak zorunda kalıyorum.

Kendime yavaş gittiğimizi ve Addie'nin hızına göre hareket ettiğimizi hatırlatıyorum. Bu sadece onun kendi vücudunu öğrenmesi değil, aynı zamanda başka birinin ona dokunmasıyla rahatlaması.

Bana ihtiyacı sonsuza kadar beklerdim. Çünkü o buna değer.

Ona dokunma ayrıcalığına sahip olacağımı hiç hayal etmemiştim, böyle bir şey yapacağımıza dair hiçbir beklentim yoktu.

Ama her nasılsa, bunu yapma izni verilen dünyadaki en şanslı adam benim.

Dudaklarımı kulağının altındaki hassas noktaya bastırıyorum, boynuyla omzunun birleştiği yere yakıcı bir öpücük konduruyorum, bir tane de ensesine. Titriyor, dudaklarından muhtaç bir inilti dökülürken, bana karşı geri itiyor.

"Durmak istersen söyle bana. İstedğin zaman," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Başını sallıyor. "Durma. Lütfen."

Avuç içimi tişörtünün yıpranmış kumaşının altına kaydırıyorum, parmaklarımın nasırlı uçlarını karnının yumuşak derisinden göğüs kafesi boyunca hayalete dönüşene kadar izliyorum. Gecenin geri kalanını onun her santimini öğrenerek, vücudunun her kıvrımını, kremi teninin her kıvrımını ezberleyerek geçirmek istiyorum. Tadının nasıl olduğunu, içinde hareket ettiğimde nasıl hissettiğini, orgazmın eşiğindeyken çıkardığı sesleri öğrenmek.

Ama bu benim zevkimle ilgili değil. Onun zevkiyle ilgili.

Elimi onunkinin üstünden kaydırarak, soluk pembe külotunun elastik bandına ulaşana kadar yavaşça aşağı çekiyorum. Basit, pamuklu ve seksi olması gerekmiyor. Yine de, onun üzerinde, bir şekilde masum ve aynı zamanda erotik.

Parmaklarını bel kemerinin altına daldırdığımda, devam etmeden önce duraklıyorum. "Devam edecek misin?"

Nefes nefese başını sallıyor. "Lütfen."

Titrek bir nefes alana kadar elini işkence edercesine yavaşça aşağıya çekiyorum. Parmakları klitorisinin üzerinde gezinirken tüm vücudu geriliyor. Eli elimin altındayken bile amının sıcaklığını parmaklarımda hissedebiliyorum ve zaten ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde bir iniltiyi ısıyorum.

Hay sikeyim.

Tamamen sıırıslık olmuştur durumda ve ben de kalçalarının arasına girip döllerini çenemden aşağı damlayana kadar klitorisini emmek istiyorum. Onun tadına bakmayı ne kadar çok istiyorsam, kontrolün onda olduğunu ve kendini orgazma *ulaştırabileceğini* bilmesini o kadar çok istiyorum.

Orta parmağının pedini klitorisine hafifçe bastırıyorum, içimde uyarılmanın sarsılmasına neden olan şaşkın bir inilti uyandırıyorum.

Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses ve bunu tekrar tekrar yapmasının sebebi olmak istiyorum.

Birlikte klitorisinin etrafında yavaşça dönüyoruz, başını omzuma yaslayıp dudaklarını iç çekerek ayırırken hareketlerim kontrollü ve amaçlı.

"Aynen böyle," diye övüyorum. "Aceleyle gerek yok, bebeğim. Acele etme, bırak gelişsin."

Kalçaları kıvranmaya başladığında bile, işleri hızlandırmaya çalışarak parmaklarını yavaş, durgun dairelerde hareket ettirmeye devam ediyorum. Bunun yerine, dilimi nabzının çırpınışları boyunca sürüklüyorum ve sabit bir tempo tutarken cildini nazikçe kısıtıyorum, zevkini çekiyorum.

Nefes alış veriş kesik kesik, parmaklarının her tıngırtısında daha keskin, vücudu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

"I..." Gözlerini sıkarak pantolonunu indiriyor. "Grant..."

Nefes almaya başladığında parmaklarımız onun uyarılmışlığıyla kaplanıyor, en muhtaç küçük nefesler beni dişlerimi sıkmaya zorluyor.

Lanet olsun, o bir rüya. Gerçek bir rüya ve benimmiş gibi hissettiriyor.

Kalçaları parmaklarımıza doğru sallanıyor, kaslarının kıvrılmasını ve vücudunun gerilmesini sağlayan hissin peşinden koşuyor.

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, boşuk bir nefes dudaklarından dökülürken diğer elim saçlarına dolanıyor.

"Ben... Ben yapamam."

Parmaklarını daha hızlı hareket ettirerek klitorisine daha fazla baskı uyguluyorum. "Nasıl bir duygu bebeğim? Kocan seni izlerken iyi bir eş gibi kendini boşaltmak?"

Sonunda kendini bırakmasına izin verdiğinden mi, sonunda beynini zevk alacağı kadar uzun süre kapattığından mı, yoksa kulağına fısıldadığım kelimelerden mi bilmiyorum, ama kalçaları birbirine çarpıyor, sırtı yükseliyor ve boşalırken yüksek sesle haykırıyor.

"Grant."

İsmim, ilahi tapınmaya layık dudaklardan bir dua gibi fısıldanıyor. Onun için dizlerimin üstüne çökebilirim. Orgazmı içinden geçerken adımı söylüyor, hassas klitorisi boyunca parmaklarımızın yavaşlayan hareketiyle kalçaları kıvranıyor. Kalçaları titriyor ve bakışlarım ondan hiç ayrılmıyor, hiç duraksamıyor.

Her nefesini, her iniltisini, her iniltisini kaydediyorum. Onun etrafında kıvrılmış olma hissini, etrafımızı saran ve başımı döndüren vanilya ve tarçın kokusunu ezberliyorum.

Parmaklarımı yavaşça geri çekip karnının alt kısmındaki düzlükte gezdiriyorum. Tek bir kasını bile oynatmak istemiyorum. Az önce bana güvendiği şeyin her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

"Um..." Sonunda sesini buluyor, doruğa ulaştığı için hırıltılı ve boğuk.

"İyi misin?" Mırıldanıyorum.

Omzuma doğru hafifçe başını sallıyor ve bana daha da sokuluyor. "Evet. Ben... ben iyi miydin? Ben-"

Onu kendime çekmek için düzleştirilmiş avucumu kullanıyorum, yüzümü omzuyla boynu arasındaki noktaya gömüyorum, dudaklarımı ısıtılmış tenine yumuşakça yerleştiriyorum.

"Sen . Seninle ilgili her şey."

Yavaşça bana doğru dönüyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Peki ya... sen?"

Sikim muhtemelen hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştı. Eğer hareket eder ve kıcını tekrar bana sürterse, gerçekten pantolonuma boşalabilirim... ama bu benimle ilgili değil.

Asla öyle olmadı. Her zaman onunla ilgiliydi.

"Ben iyiyim bebeğim. Bu ve sadece ilgiliydi," diye cevap veriyorum.

Başını sallamadan önce bakışları bir süre benimkinde kalıyor, sonra başı göğsüme bastırılana kadar kollarımda nazikçe dönüyor.

"Teşekkür ederim. Sadece... bunun için değil, kendimi rahat ve güvende hissetmeme yardımcı olduğun için. O anı başka biriyle yaşamayı asla istemezdim."

Sesinin içten tonu beni sarıyor ve kollarımı ona dolayarak dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Her zaman."

Göğsüme yaslanıp uykuya dalarken nefes alış verişinin yavaşlaması ve vücudunun gevşemesi uzun sürmüyor. Muhtemelen ayağa kalkmalı, yatağın kendi tarafıma geçmeliydim. Uyuyan karımı kollarımda tutmaktan, aramızdaki çizgileri bulanıklaştıran bir şey yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmekten başka bir şey yapmalıyım. Bu her şeyi karmaşıklştırıyor.

Ama ben hissetmiyorum. Çünkü hiçbir şey Addie'nin hissettirdiği gibi doğru hissettirmedi.

chapter nineteen

Addie

Bunu düşünmeyi bırak, *Addie. Dur. Dur.*

Öğleden sonra sanat tezim üzerinde çalıştıktan sonra dairemizin ön kapısından içeri girerken kendime yüzüncü kez söylüyorum.

Sorun da bu zaten. Bunu düşünmeden edemiyorum ve inanın bana, denedim.

Beni suçlayabilir misiniz? Benim... kocam sadece ölümlüler arasında dolaşan mitolojik bir Yunan tanrısına benzemekle ve yaptığı her şeyde yetenekli olmakla kalmıyor, aynı zamanda parmaklarıyla tam anlamıyla *yasadışı* olması gereken bir şey yapıyor.

Ve tabii ki, sürekli aşırı düşünen biri olarak, dün geceyi kafamda tekrar tekrar oynatıyorum ve her şeyin eskisi gibi olmasının hiçbir şekilde mümkün olamayacağını düşünüyorum. Bir de bundan sonra ne olacağına karar vermemiş olmamız gibi küçük bir ayrıntı var ki, bu da düşüncelerimin yüzlerce farklı yöne gitmesine ve kocam dışında herhangi bir şeye odaklanmamın imkansız hale gelmesine neden oluyor.

İnleyerek sırt çantamı fuayedeki masanın üzerine bıraktım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Oh, doğru... Yapmadım. Şimdi yine Grant'in uzun, gülünç derecede yetenekli yüzgecini düşünüyorum.

"Addie?"

Grant, ukala bir sırıtış ve arkası dönük bir beyzbol şapkasıyla mutfaktan çıkarken başımı kaldırıyorum, ellerim yanlarıma düşüyor.

içimi eritiyor.

Neden bu şimdiye kadar gördüğüm en çekici şey? Kalçalarımın arasında donuk bir zonklama oluşmaya başlıyor ve bunu bastırmak için onları birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Bana neler oluyor?

"H-hi," diye kekeliyorum, sonra boğazımı temizleyip selamlamayı tekrarlamaya çalışıyorum. "Merhaba."

Grant bana doğru adım atıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve eğilip ağzımın köşesine en yumuşak öpücüğü konduruyor. O kadar şaşıyorum ki düşünceli bir cevap bile veremiyorum, onun yerine çenem hafifçe açık ve yanaklarım yine yanıyor.

Bu akşam burada olmasını beklemiyordum. Takımla ya da Davis ve çocuklarla çalışacağını düşünmüştüm. Ya da başka bir şey.

Ve şimdi, her ne kadar... bilirsiniz... parmaklarıyla o şeyi yapmış olsa da, yeniden gergin ve utangaç hissediyorum.

"Ne düşündüğünü buradan görebiliyorum, ArtGirl." Kıkırdıyor ve başparmağının ucuyla kızarmış yanaklarımı okşuyor. "Hadi, yemeğe gidelim, sonra... *konusabiliriz.*"

Konuşmak

iyidir. Harika.

Hatta harika.

Dönüp mutfakta kayboluyor ve ben de ona katılmadan önce normal nefes almaya ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu garip ama aynı zamanda *iyi* bir gariplik değil mi? Ne hissettiğimi bilmiyorum. Azgınlık dışında yani.

Şu anda kim olduğumu bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Vücudum bana daha önce hiç yaşamadığım şekilde ihanet ediyor ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin *değilim*.

Auggie ayaklarımın dibinde sızlanıyor, ben de çömelip onu birkaç kez tırmaladıktan sonra yere bırakıyorum.

"Vay canına. Yemek mi yapıyorsun?" Mutfığa girdiğimde, tamamen hazırlanmış masaya ve tabaklara konmuş dumanı tüten yemeklere bakarak soruyorum. Görünüşe göre sürprizlerle dolu.

Memnun bir gülümsemeyle bardaklarımıza su dolduruyor, omzunu kayıtsızca eğiyor. "Bazen. Büyürken, sadece annem ve ben olduğumuz için... annem acil serviste geceleri çalıştığında yemek yapmam gereken pek çok gece oluyordu. Peynirli makarna ve ramenden çok çabuk sıkıldım.

Bazı YouTube videoları izledim ve temel bilgileri öğrendim. Artık kendi başıma olduğum için yardımcı oluyor. Ben de tek *başımaydım*."

Yanına gidip onunkinin yanındaki sandalyeye oturuyorum, o da bana katılınca öne doğru kayıyorum. Grant'in annesinden bahsederken gözlerinde sadece ona has bir yumuşaklık olduğunu fark ettim. Onun için ne kadar önemli olduğu çok açık... ve duygularını göstermekten korkmamasını seviyorum. Ben de dahil olmak üzere pek çok insan kırılğanlığını göstermekte zorlanır ve ben onun bu yönünü seviyorum. Ve onun hakkında bunları öğrenmeye başlamayı seviyorum.

"Gerçekten etkilendim ve eminim o da seninle gurur duyuyordur," diyorum ve bardağımı kaldırıp küçük bir yudum aldıktan sonra tekrar masaya bırakıyorum. "Sadece yemek yapmayı öğrendiğin için değil. Ama özverili, nazik ve şefkatli olduğun için de Grant."

Genelde yanakları sürekli kızaran ben olurum ama bu sefer bir parça pembe onunkini renklendiriyor ve o da buna karşılık sırıtıyor. "Teşekkür . Muhtemelen Jack's ve mikrodalgada pişirilebilen şeylerle yaşamaktan sıkılmışsındır diye düşündüm."

"Belki birazcık?" Burnumu sıkarak alay ediyorum.

Kahkahası mutfakta dolaşırken çakıllı bir ses çıkarıyor ve benim dudaklarımın geniş bir gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor.

"Bu adil. Ayrıca... Her gün pizza yemeye devam edersem bu karın kaslarını koruyamam. Bu zor bir iş. Fedakârlık yapmak gerekiyor." Elini karnına götürüp sıvazlıyor ve bana göz kırpmıyor.

Gözlerimin tişörtle kaplı karnına gitmesine izin vermemeye çalışıyorum ama görünüşe göre konu o olunca kendimi kontrol edemiyorum.

Tamamen onun hatası.

Şimdi o tişörtün altında ne olduğunu gördüğüm için, koridorda o kasların her birini yavaşça saydığım günden gelen görüntüye engel olamıyorum ve aniden kızaran *ben oluyorum*.

"*Konuşmalıyız*," diye geveliyorum, kafamdaki düşünceleri daha fazla içimde tutamıyorum. "Dün gece hakkında."

Tanrım, muhtemelen çok aptalca konuşuyorum ama bana doğru eğilerek başını sallıyor. "Yapmalıyız."

"Ne olduğu hakkında."

Grant tekrar başını sallıyor, gözleri dikkatle benimkilerin üzerinde duruyor.

"Dün gece bizim için ne anlama geliyordu? Bundan sonra nereye gideceğiz? Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama beynim o zamandan beri kapanmadı ve dürüst olmak gerekirse

yorucu ve muhtemelen her şeyi yanlış yapıyorum ve her şeyi ikinci kez tahmin ediyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyorum."

Grant masanın üzerinden bana uzanıyor, iri elini enseme gezdiriyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve saçma sapan sözlerimin hepsini yutuyor. Gözlerim kapanırken dilimin ucunda ölüyorlar ve ağzının karşısında inliyorum.

Çok hızlı bir şekilde dudaklarını ayırıyor ve bana bakıyor, bakışlarında sıcaklık alevleniyor. "Bu soruna cevap oldu mu? *Seni* istiyorum, Addie. Sadece karım olduğun için değil, seni düşünmeden duramadığım için. Dün gece nasıl hissettiğini ya da *benim* için parçalandığını duymanın ne kadar mükemmel olduğunu hatırlamadan duramıyorum. Bebeğim, sana çok az dokundum. Seni neredeyse hiç görmedim bile ama yine de yaşadığım en ateşli şeydi."

Ben mi? Bunların hiçbirinde deneyimi olmayan kız mı? O istiyor *Ben* mi?

Neyse ki devam ederken parmakları enseme şefkatle geziniyor, çünkü sanırım konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Eğer durmak istersen dururuz. Devam etmek istersen devam ederiz ama bu senin kararın. Sen söyle. Ama Addie, seni istediğimi biliyorum, buna hiç şüphe yok. Benim için değil. Ve eğer sen de beni istiyorsan, anlaşmamızın, evliliğimizin neden karşılıklı olarak başka şekillerde de faydalı olamayacağını anlamıyorum..."

Aramızda bir sessizlik havası esiyor ama ben sorduğu şeyin cevabını zaten biliyorum. *Teklif ettiği* şeyin.

Çünkü kocamı *istiyorum*.

Her ne kadar gergin olsam ve tecrübesizliğim yüzünden onun alışkın olduğu seviyeye ulaşamayacağımdan korksam da. Ama dün gecedен sonra... Ona karşı hissettiklerimi inkâr edemem. Sadece ona değil, kendime de yalan söylemiş olurum.

"Ben... bunu istiyorum. Yani *seni*." Sesim bir fısıltı, benim bile zar zor fark edebildiğim bir ses ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde, karanlık gözleri sıcaklıkla titriyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "O zaman aynı sayfadayız ve bunun için şükürler olsun çünkü sana tekrar dokunmak için ölüyordum."

İçimden bir ürperti geçerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye geveliyor, öne doğru eğilip başparmağının sert kısmını alt dudağımda gezdirerek vücuduma sıcaklık yayan bir bakış atıyor ve erimiş bakışlarından başka hiçbir şeyle içimi ısıtmıyor.

"Ne?"

Hareketi tekrarlarırken boğazım düğümleniyor, gözlerindeki açlık bir kez daha alevleniyor.

"*Tam olarak* ne düşündüğünü anlayabiliyorum ve tek kelime etmene gerek yok." Masanın altından uzanıp sandalyemin kenarını kavırıyor ve o kadar hızlı kendisine doğru çekiyor ki irkiliyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, düzensiz nefes alış verişimi ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama bana gülümsemesinin hiçbir faydası olmuyor.

"Gergin olduğunda ya da... tahrik olduğunda, *bu* çılgınlaşıyor." Parmakları çenemin kıvrımı boyunca ilerliyor, başparmağı çılgınca çırpınan nabzımın üzerinde gezinene kadar aşağı kayıyor. Sonra eğilip parmaklarını yanaklarıma götürüyor ve başını kulağıma eğip fısıldamadan önce yanaklarıma yumuşak, tüy kadar hafif öpücükler konduruyor: "Ve pembenin en güzel tonuna bürünüyorsun, neredeyse mükemmel küçük pu-"

Cümlesini tamamlayamadan elim fırlayıp ağzını kapatıyor. Kaşları çatılırken, gözlerinin kenarları keyifle kırışırken avucuma bakıp sırtıttığını hissediyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onun bu kadar... iğrenç bir şey söylediğini duyunca bu sandalyede eriyip bir hiçliğe dönüşmekten korkuyorum.

Odadaki tek ses, soğumakta olan yemeğimizin etrafını saran masanın üzerindeki uzun mumların çıtırtısı ve zorlukla aldığımız nefeslerin çıkardığı sert sesler.

Parmakları bileğimi çevreliyor ve elimi nazikçe ağzından çekip dudaklarını iç kısmında hızla atan nabzıma bastırıyor. Öpücük şefkatli ve saygılı ama yine de zaten düzensiz olan nefes alış verişimi yoğunlaştırıyor.

Gözlerini benimkilere diktiğinde tahrik omurgamdan aşağı kayıyor ve derinliklerinde titreşen arzuyu görebiliyorum.

"Bu kalbini hızlandırıyor mu? Ne kadar güzel olduğundan bahsettiğimi duymak?" O konuşurken başparmağı nabzımda ileri geri geziniyor ve bir an kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra başımı sallıyorum.

"Ben... Ben sadece böyle şeyler duymaya alışık değilim. Hiçbir zaman seksi biri tarafından güzel olduğu söylenen bir kız olmadım..." Kendimi tutuyorum ve durup boğazımı temizliyorum. "Bir erkek tarafından."

Grant'in yastık gibi dudağı küçük bir sırtışla kıvrılıyor. "Benimle gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum, o da elimi tutuyor ve beni nazikçe yatak odasına doğru çekiyor.

Bir saniye önce yemek masasındaydık, yemek yemek üzereydik ve şimdi burada, ortak yatağımızın yanındayız ve ben olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Ne yaptığımız konusunda kafam karışık, hatta bizi odanın köşesine sıkıştırılmış boy aynasına götürüp arkamda durduğunda daha da karışık. Aynaya bakıyorum, bakışlarım onunkilere kayıyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Ne görüyorsun?" diye mırıldanıyor kulağımın dibinde, yansımamı tararken yakınlığı istemsizce ürpermeme neden oluyor.

Görüyorum ki... hayatı boyunca bir duvar çiçeği olmaktan başka bir şey yapmamış acı verici derecede sıkıcı bir kız. Çekici olmadığımı düşündüğümünden değil. Sadece *sıradanım*. Benimle ilgili olağanüstü hiçbir şey yok ve bu gerçeği ona yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum. Bu yüzden cevap vermiyorum, bunun yerine bakışlarımı çıplak ayaklarımın altındaki parke zemine indiriyorum.

Grant çeneme uzanıyor ve yüzümü tekrar aynaya doğru eğiyor, fırtınalı bakışları benimkileri kilitliyor. "Ne gördüğümü bilmek ister misin, Addie?"

Dudağımın içini ısırarak sessizce başımı sallıyorum.

O konuşurken, parmakları şefkatle çenemde gezinirken, kulağımın kabuğuna değen nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. "Hayatımda gördüğüm en güzel kıızı görüyorum ve sen de benimle aynı şeyi görene kadar bunu sana kanıtlamaktan vazgeçmeyeceğim."

Ellerini gömleğimin eteğinin altından geçiriyor ve ben onun dokunuşuyla titriyorum. Sadece beklenen gerginlikten dolayı değil... *beklentiyle*. Fırtınalı mavi gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve kaşları soru sorar gibi kalkıyor, devam edip etmeyeceğini soruyor, ben de başımı sallıyorum.

İri ellerini aşırı hassas tenimde gezdirerek gömleğimi santim santim yukarı kaydırıyor, göğüs kafesimi ve ardından krem rengi sütyenimin kaplarını ortaya çıkarıyor. Eski jarse kumaşın seksi bir yanı yok ama göğüslerimin kabarıklığı ortaya çıktığında gözlerinin parlaması bana öyle hissettiriyor.

Sadece bir bakışıyla, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde arzulandığımı hissettiriyor.

"En mükemmel vücudu görüyorum, neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürecek bir vücut," diye mırıldanıyor, bakışlarının benimkilerden ayrılmasına asla izin vermiyor. "Bunları görüyorum..." Ellerini yukarı doğru kaydırarak sütyenimin üzerinden göğüslerimi kavradı ve

Nefes almayı tamamen bıraktığımda nefesim kesiliyor. "Ellerime sığması için *mükemmel* boyutta. Sanki karım *sadece* benim için yaratılmış gibi."

Ciğerlerim genişleme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor ama nefesimi içime çekersem bacaklarımın titremesinden korkuyorum.

Bardakları aşağı çekip göğüslerimi tamamen ortaya çıkardığında kalçalarımın arasındaki zonklama daha da şiddetleniyor. Meme uçlarım aniden bastıran serin hava nedeniyle titriyor ve onları iri elleriyle avuçluyor, başparmakları meme uçlarımı şehvetli bir şekilde okşuyor.

Oh...

Her zamankinden daha hassas olan çıplak tenime dokunduğunda başım dönmeye başlıyor ve ben durduramadan dudaklarımdan boğuk bir inilti dökülüyor.

"Dudaklarımı etrafına dolamak ve daha da pembe olana kadar emmek istediğim narin küçük meme uçları görüyorum. Dilimle ısırarak ve fiske vurmam istiyorum, bakalım seni bu şekilde boşaltabilecek miyim?"

Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı ve bunun ne kadar çıldırtıcı olduğunu fark ediyorum. Sırada ne söyleyeceğini tahmin ederken neredeyse nefes nefese kalıyorum. Kaba ellerini hangi parçamın üzerinde gezdirecek. Vücudum onun dokunuşuna nasıl tepki verecek.

Ben itiraz edemedim ellerini indiriyor ve arkama uzanıp sütyenimi çözerek göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor. Ama askıları kollarımdan aşağı indirmeden önce, bakışları aynada benimkilerle buluşuyor, gözlerinde bir kez daha sessiz bir soru var.

"Lütfen." Sesim titriyor. Neredeyse yalvarıyorum ve konuşurken kendi sesimi bile tanıyamıyorum, kısık ve boğuk... çaresizlik dolu.

Kollarımı kaldırıyorum ve Grant gömleğini başımın üzerinden çekip ayaklarımızın dibine atıyor. Sonra parmaklarını sütyenimin gevşek askılarının altından geçirerek dikkatlice aşağı çekiyor ve beni belden yukarısı çıplak bırakıyor.

Yansımamı tararken kalbim göğsümün içinde çarpıyor, bakışlarında açlık ifadesi var.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. İsterse beni kırabilecek güce sahip biri için tamamen teşhirdeydim.

Yine de kendimi güvende hissediyorum. Güzel ve arzulanır hissediyorum.

Ellerini yavaşça karnımdan yukarı kaydırıyor, dokunduğu her santim deride ateşten bir iz yaratıyor, ta ki göğüslerimi bir kez daha avuçlarının içine alana kadar.

Başparmağının ucuyla göğüs ucumu okşayıp kabaca fısıldadığında tenim yanıyormuş gibi hissediyorum: "Seni isteyip istemediğimi sorgulamamı asla istemiyorum Addie. Bunun aklından geçmesini asla istemiyorum. Sadece sana dokunarak bana neler yaptığını hisset."

Kalçaları öne doğru bastırıyor, ereksiyonu sırtıma doğru sert ve kalın. Dudaklarım duyulabilir bir nefesle ayrılıyor ve nefes almaya çalışırken boğazım çalışıyor.

Göründüğü kadar büyük *hissettiriyor* ve uyluklarımın arasındaki donuk ağrı, hızla atan kalbimle senkronize bir şekilde zonklayan aralıksız bir zevk nabzına dönüşüyor. Her nefes karnımdaki çekimi sıkılaştırıyor ve bana tekrar dokunması ihtiyacıyla neredeyse sayıklıyorum... oraya.

Ama sormak için çok çekingenim. Bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi çok ürkütücü.

"Karımın bana ne yaptığını hisset." Nefesi kulağımın kabuğunu gıdıklıyor ve titriyorum. "Hiçbir şeyi seni istediğim kadar kötü istemedim, Addie."

"O zaman... bana sahip ol." diye fısıldarken sesim titriyor, bedenimin titremesiyle eşleşiyor.

İniltisi tenimde titreşiyor, göğsünden gürliyor. "Bebeğim, sen yavaş istedin. Ben de buna saygı duymaya çalışıyorum."

Öyle demiştim, ama yavaş dediğimde... işkence gibi bir şey kastetmemiştim. Artık onun tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, daha fazlasını arzuluyorum.

"Belki bu kadar yavaş değil?"

Grant aynadan bakışlarımı tutarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Utangaç bir şekilde başımı sallıyorum. Başparmağını telaşsız bir hareketle meme ucumda gezdirdiğinde dişlerim alt dudağımı sıyrıyor.

"Karımı asla inkar etmem. Eğer daha fazlasını istiyorsan, alacağın şey budur, bebeğim."

Sesinin boğuk, derin baritonu kalçalarımı sıkıyor, aynadan hemen fark ettiği bir şey.

Birden elleri göğüslerimden çekildi ve bir adım geri çekildi, göğsü hiç görmediğim kadar kabarmıştı.

"Yatağın üzerinde."

Gözlerim ondan dağınık yatağa kayıyor ve sadece bir bir duraksamanın ardından aceleyle gidip yatağın kenarına oturuyorum.

Oturduğum yere doğru yürüyor, boynunun arkasına uzanıp gömleğini başının üzerinden çekip bir kenara atarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir çift koyu gri külottan başka bir şey giymeyene kadar hızla soyunmasını izlerken meme uçlarım gergin ve ağrıyor. Kumaşa bastıran sert ve gergin ereksiyonunu görünce kabaca yutkunuyorum.

Bakışlarımı daha yukarılara kaydırıyorum, yontulmuş karın kaslarının üzerinde, geniş göğsünde ve son olarak yüzünde gezdiriyorum. Yatakta oturup sırtını başlığa yaslarken gözleri neredeyse kararmış.

"Buraya gel, bebeğim."

Ona doğru sürünürken neredeyse titriyorum, yumuşak yatak ellerimin altına batıyor. Tüm ilklerimi vermek isteyeceğim kimse olmasa da, bunları keşfetmek heyecan verici olduğu kadar sinir bozucu da.

Önünde durduğumda bana doğru uzanıyor, beni kucağına çekerken büyük bir avucunu kalçalarımın üzerinde kıvrıyor. Kalçalarım bacaklarının her iki yanına düşüyor ve ona sarılıyorum. Her santiminin göbeğime bastırıldığını hissederek, haince bir iniltiyi ısıyorum.

"Dün gece seni nasıl boşalttığımı hatırlıyor musun?" diye mırıldanıyor. Başparmağının ucu kalçamın kıvrımı boyunca yavaşça ileri geri hareket ediyor ve odaklanmamış gözlerle ona bakarken ürpermekten kendimi alamıyorum.

Başımı salladığımda, "Kendini sikime boşaltmanı istiyorum" dedi.

Aman Tanrım.

Eteğime bakıyorum, şimdi kalçalarımın etrafında kıvrılmış ve külotumun soluk sarı satenini ortaya çıkarıyor. Grant'in elleri kalçalarımın gidiyor ve kumaşı yavaşça yukarı, daha yukarı kaldırıyor, ta ki aramızdaki tek engel benim iç çamaşırım ve onun boxer'ı olana kadar.

"Ben... Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sesim ancak bir fısıltıya dönüşüyor ve bunu itiraf etmek zorunda kaldığım için yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

Avuçlarını kalçalarımın doğru kaydırıyor ve ben nefes nefese kalana kadar beni yavaşça üzerinde sallıyor. "İşte böyle."

Klitorisim kıyafetlerimizin arasından ereksiyonunun üzerine sürüklendiğinde "Oh," diye boğuluyorum. Bu his... daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Kendime dokunmak ya da yastık kullanmak gibi bir şey değil. Elleri kalçalarımı kavrayıp beni onun üzerinde sallarken hissettiklerimin yanına bile yaklaşamıyor.

Utanç verici bir şekilde ıslağım ve aşağı baktığımda külotunun üzerinde bıraktığım nemli lekeyi görüyorum. Kalçalarımı yavaşça ileri geri hareket ettirirken tırnaklarım göğsüne batıyor ve beni neredeyse delirtecek kadar sakın bir ritim tutturuyor.

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve kendimi bu hissin içinde kaybediyorum, ta ki başparmağının külotumun kumaşının altına girdiğini ve külotumu yana doğru çekerek gözlerimi açmaya zorladığını hissedene kadar. Gözlerimi ona çevirdiğimde yastık gibi dudakları aralanmıştı ve aç bakışları göbeğime sabitlenmiş, beni izliyor, gözleriyle beni yiyip bitiriyordu.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Siktir, seni yemek için sabırsızlanıyorum. Nefes alamayana kadar yüzüme oturmanı istiyorum bebeğim."

İğrenç sözleri içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi okşuyor ve kalçalarımı daha sert bir şekilde onun uzunluğuna doğru itiyorum. Bu kez başı klitorisime sertçe sürtünüyor ve içimden bir inilti yükseliyor.

"Mmm, karım onunla edepsiz konuşmamdan hoşlanıyor mu?"

Ellerinin rehberliğinde kalçalarımı döndürürken sadece bir onay iniltisi çıkarabiliyorum.

"Sikimi ıslatmandan anlıyorum bunu. Şu yaptığın pislige bak." Bakışlarını birlikte oturduğumuz yere kadar takip ediyorum ve şimdi boxer'ının önünün ikimizin birleşimiyle tamamen ıslandığını görüyorum.

Bir iniltiyi ısııyorum ve titreyerek nefes veriyorum. Kirli ağzı, klitorisime bastırma hissi, kalçalarındaki elleri, hepsi çok fazla. Ben zaten... yakınım.

Kalçalarımı döndürüp bu hissi kovalarken kaslarım kıvrılıp geriliyor.

Grant ayağa kalkıyor ve aletini bana doğru esnetiyor, aynı zamanda ağzı meme ucunun etrafında hafifçe kapanarak onu ağzına alıyor. Kollarını boynuna dolayıp parmaklarımı ensesindeki kısa saçlara dolayarak onu kendime doğru çektiğimde boğuk bir inilti kopuyor.

Meme ucumu dişlerinin arasında yuvarlıyor, vücudumun zorlukla işleyebildiği yeni, yabancı bir acı ve zevk hissi.

"Grant. Oh... Tanrım. Bu. Bu-"

Oda, ağzının serbest kalmasıyla yankılanıyor ve bana ağır gözlerle bakıyor, göğsü neredeyse kalbimle aynı hızda atıyor, başımı döndüren çılgınca bir vuruş.

Kollarını sırtımda dolaştırıp beni kendine doğru çekerken görüş alanımın köşesinde ışık dans ediyor, ben serbest kalmayı ararken kalçalarını esnetiyor.

"Ben..." Patladığımda kelimeleri ağzımdan zar zor çıkarıyorum, gözlerim kapanıyor, tüm vücudum doruğa ulaşırken başım geriye düşüyor. Bacaklarım kör edici yoğunlukta titriyor, dalga dalga vücudumu sallıyor.

Tüm vücudum, sanki içimdeki zevkin her zerresi çekilip alınmış gibi hissedene kadar.

Grant göğsüme doğru sertçe inliyor ve gözlerimi zorla açıp karın kaslarının kasılmasını, boşalırken kalçalarının bana çarpmasını izliyorum.

Bu kesinlikle hayatımda yaşadığım en samimi şey... ve açık ara en ateşlisi.

Kalçalarını yavaşça bana doğru sallamaya devam ediyor, orgazmının son demlerini yaşıyor. İkimiz de darmadağın olmuştuk, bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Odadaki tek ses, ağır nefes alış verişlerimiz ve onları kontrol etme çabalarımızın bir karışımı.

Grant'in ağzı terden sırılsıklam olmuş tenimin üzerinde geziniyor, dudaklarıma ulaşana kadar yukarı doğru bir öpücük yolu çiziyor. Dili ağzımın içinde geziniyor, benimkine karışıyor, ta ki ben kesik kesik bir nefes almak için kendimi ayırmak zorunda kalana kadar.

Dudağı seğiriyor. "Üzgünüm, seni öpmek için bir saniye daha bekleyemedim."

"O zaman elbette... Belki de tekrar yapmalısın?" Alçak, boğucu bir mırıltıyla cevap veriyorum.

Ve öyle de yapıyor.

chapter twenty

Grant

Kampüs kütüphanesine kaç kez girdiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda **sayabilirim** ve bugün de onlardan biri.

Buraya ders çalışmaya gelmedim. Sadece Addie'yi görmek için OU kütüphanesini varlığımla şereflendiriyorum.

Bu sabah bana fırındaki vardiyesinden sonra doğruca kütüphaneye gideceğini mesaj attığında, bir şeyler yediğinden emin olmak istedim.

En azından ona böyle söyleyeceğim. Çünkü sadece *onu* görmek istediğimi itiraf edemem. O kadar yorgundum ki, bu sabah her zamanki saatiyle 3:00'te yataktan sürünerek kalktığında kıpırdamadım bile.

Son birkaç haftadır onun yanında uyanmaya ne kadar alıştığımı ya da o yoga yaparken veya kahvaltı hazırlarken sabahlarımızı birlikte geçirmeyi ne kadar iple çektiğimi ona anlatamam.

Bunların hiçbirini kabul edemem... bunun sahte olması gerekirken olmaz. Sorun şu ki, her geçen gün bu bir anlaşma olmaktan çıkıp tamamen farklı bir şeymiş gibi gelmeye başlıyor.

Ödünç verme masasının önünden geçerken kütüphaneciye sırtıyorum ve binanın arka tarafına doğru ilerlerken elimi hızlıca kaldırıp selam veriyorum. Burası hatırladığımdan çok daha büyük ama yine de OU'da geçirdiğim dört yıl boyunca sık sık gittiğim bir yer değil.

Telefonum cebimde titriyor ve çıkardığımda Addie'den bir mesaj olduğunu görüyorum.

Çalışma odası 12'de.

Tabelaların beni ayrı ayrı numaralandırılmış odaların bulunduğu تنها sıraya yönlendirdiği arka tarafa doğru yürümeye devam ederken dudaklarım sırtıyor. Çok büyük değiller ama bir masa, birkaç sandalye ve büyük bir beyaz tahta için yeterince büyükler. Duvarların üst kısmı cam, alt kısmı ise kapıya uyan karartılmış bir bölme.

Bunların varlığından haberim yoktu, bu da burada hiç vakit geçirmediğimin bir başka kanıtı, ancak her üniversitenin hayalini kurduğu türden bir öğrenci olduğu için eşimin bunları bilmesine hiç şaşırmadım.

Onu en son odada, köşede buluyorum, başını ders kitaplarının üzerine eğmiş, kulaklıklarından çalan müziğe başını sallarken kaleminin ucunu çiğniyor.

Henüz beni fark etmedi, ben de bir an durup ona hayranlıkla bakıyorum. Bugün saçları açık ve kıvrıkcık, saç tellerinin arasına birkaç küçük mavi çiçek iliştirilmiş. Kot elbisesinin üzerindeki çiçeklerle uyumlular ve tabii ki üzerinde en sevdiği Mary Janeler var. Üzerinde çalıştığı şeye gülümsediğinde, göğsümde şiddetle sahiplenici bir şey çiçek açıyor.

Keşke ne kadar güzel olduğunu bilse.

Onu her gördüğümde, sanki onu ilk kez yeniden görüyormuşum gibi etkileniyorum. Kimse onunla kıyaslanamaz bile. Son dört yılımızı bir şekilde aynı üniversitede geçirdiğimize ve yollarımızın hiç kesişmediğine inanamıyorum.

Sessizce içeri giriyorum ve ona yürümeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Başımı eğip başına bir öpücük konduruyorum ve kahve ile çöreği önündeki masaya bırakıyorum.

Ders kitaplarından başını kaldırıyor, dudaklarını çekingen bir gülümseme kaplıyor ve kulaklığını kulağından çıkarıyor. "Merhaba."

"Merhaba bebeğim." Yanındaki sandalyeyi çekiyorum ve içine gömülüyorum. "Sana kahve ve kahvaltı getirdim. Muhtemelen bu sabah yemek için durmamışsındır diye düşündüm."

Yanaklarında bir sıcaklık belirliyor ve saçlarını kulağının arkasına atarak başını sallıyor. "Haklısın. Ben... unuttum. Bugün kafam çok karıştı. Çok teşekkür ederim."

Onun yorumu karşısında kaşlarım birbirine çarptı. "Oluyor?"

Bir an sessiz kalıyor, bakışları benimle önündeki kitaplar arasında gidip geliyor ve bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

"Addie, ne oldu? Konuş benimle." Sesim endişeyle doluydu.

"Muhtemelen bir şey yoktur. Sadece bu sabah Dixon'ı avluda gördüğüme *yemin* edebilirim. Ama bu delilik olurdu, değil mi?" Duraksıyor, kalemını masaya bırakıp bana doğru dönüyor, sonra dalgın bir şekilde alt dudağını ovuşturuyor. "Kendimi kaybettiğimden oldukça emin olduğum için yürümeye devam ettim, özellikle de arkama bakıp o kişinin gittiğini gördüğümde. Sadece... kendimi gerçekten tuhaf ve paranoyak hissetmeme neden oldu ve bundan kurtulamadım. Her şey çok fazla. Brent birkaç kez fırını açmaya gittiğimde etrafta dolanıyordu ki bu delilik çünkü saat tam anlamıyla gece 3:00.... evinden ürkütücü bir şekilde izliyor. Bir de gönderdiği mesajlar var, zararsız gibi görünse de çok *tehditkâr*..."

Daha konuşmasını bitirmeden ona uzanıp göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımla sıkıca sarıyorum. Umarım Dixon değildir. Sorun çıkaracağından korkuyordum ama Addie mesaj atıp bir daha onunla iletişime geçmemesini söyledikten sonra hayalet gibi dolaşmaya başladı.

"Neden beni aramadın? Anında orada olurdum. Addie, bana anlatmak zorundasın. Her şeyi içinde tutamazsın ve eğer bilmezsem seni koruyamam."

Hafifçe arkasına yaslanıp bana bakıyor, "Bugün Dixon bile olmayabilir. Bu sınav yüzünden yorgun ve stresliyim, bu yüzden sadece zihnim bana oyun oynuyor olabilir. Hiç yoktan bir şey çıkarıp gününü tamamen mahvetmek istemedim. Brent'le ilgili olarak da, yan komşumuz olduğu için teknik olarak yanlış bir şey yapmıyor, sadece sinir bozucu. Bizi bir hata yaparken yakalamayı umarak izleyeceğini bilmeme rağmen."

"Hey, kendini güvende hissetmemen de bir şeydir. Eğer ikisinden birini tekrar görürsen ya da bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedersen beni ara. Ya da kampüs polisini ara ve durumu bildir. İstediklerini alamadıkları için kim bilir neler yapabilirler. İkisinin de. Konu senin güvenliğin olduğunda riske girmeyeceğim, bebeğim. Onlardan birini görürsen beni arayacağına söz ver. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Tamam mı?" Başparmağımı çenesinde gezdirerek ona güvence veriyorum.

Potansiyel olarak burada olduğu, onu izlediği, ona yüz adım kadar yaklaştığı düşüncesi, omurgamdan aşağı bir öfke sarsıntısı gönderiyor. Dişlerimi sıkıyorum, çenem bu fikir karşısında acı içinde çalışıyor.

Ona verdiğim bu sözü tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, bu o şerefsizin evine gidip bu işi kendim halletmek anlamına gelse bile. Özellikle de

O pislik ona elini sürdü. Bir daha asla bu hatayı yapacak kadar yaklaşmayacak.

Ben oradayken bunu yaptıysa, yalnız olsaydı ne yapacağını hayal edebiliyorum.

Kimse karıma dokunamaz.

"Tamam. Yapacağım," diye mırıldanıyor sessizce göğsüme doğru. "Söz veriyorum."

Ona birkaç dakika daha sarılıyorum, nefes alış verişinin sabit sesiyle rahatlıyorum, ta ki o geri çekilip çilekli keke uzanana kadar. "Gerçekten sadece unutmak istiyorum. Bana kahvaltı getirdiğin için tekrar teşekkür ederim. Öğle yemeğine kadar aç kalmayı planlıyordum, böylece fazladan birkaç saat daha ders çalışabilecektim, o yüzden bu çok makbule geçti."

Kollarımı indiriyorum ve o kekinin üstünü karıştırmaya başladığında sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Cidden, bir dahaki sefere bana mesaj at. Sana her zaman yemek getirebilirim ya da bilirsin işte... ders çalışırken sana eşlik edebilirim." Ona şakacı bir sırıtma yapıyorum ve o da gülümsüyor.

Bugünkü ilk *gerçek* gülümsemesini bana veriyor ve bu, kalbimin aşk acısı çeken bir ergen gibi göğsümde hoplayıp zıplamasına neden oluyor.

"Beni şımartıyorsun, farkında mısın?" Tatlı tatlı kıkırdıyor.

Gülüşünü çok seviyorum ama gülüşünü daha da çok seviyorum.

Çenemi sıvazlıyorum, sanki onu kendime çekip ölesiye öpmek istememe neden olmuyormuş gibi omuz silkiyorum. "Seni şımartmak benim işim. Bırak ben yapayım, kadın."

Addie sırtışını gizlemek için dolgun, pembe dudaklarını birbirine dolayarak bakışlarını kucağına indiriyor ve elbisesinin işlemeli çiçeklerini parmaklıyor.

Dünyada en sevdiğim şey, benim ilgim karşısında telaşlanmasıdır.

"çalışmak nasıl gidiyor?"

Önündeki ders kitaplarına bakıyor ve yüzünü ellerinin arasına almadan önce inliyor. "Değil mi? Sanırım şu anda beynim uyuşmuş durumda. Çok uzun zamandır ona bakıyorum."

"Belki de sadece *dikkatini dağıtacak* bir şeye ihtiyacın vardır." Ona uzanıyorum ve avucumu ensesinde kaydırarak onu kendime çekiyorum. Dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor, neredeyse tadını alabileceğim kadar yakın. "Ve ben karımın dikkatini dağıtmakta çok iyiyim."

Başparmağımla alt kısmına dokunup hafifçe aşağı çektiğimde dudakları aralanıyor.

Kahretsin, çok güzel.

Ona her dokunduğumda bu kadar duyarlı olmasını, benimle bu kadar rahat olmasını seviyorum. Tüm vücudu gevşiyor, dokunuşlarımın içine gömülüyor.

Bu güvenin en büyük işareti ve bunu bana verdiği için çok minnettarım.

"Dikkatini dağıtayım mı bebeğim?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor.

Addie nefes verirken gözleri dudaklarıma kayıyor, sonra yutkunurken tekrar dönüyor. Boğazının narin sütunu hareketle birlikte sallanıyor. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Pekala, bunu yaparak başlayacağım." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ağzım nazikçe başlayan ama hızla dudaklarımızın çılgınca çarpışmasına dönüşen bir öpücükle onunkiyle buluşuyor. Dilim ağzının içine giriyor ve pantolonumun içinde sikimin seğirmesine neden olan en tatlı küçük iniltiyi yutuyorum.

Uzanıp kollarını boynuma doluyor, beni öperken tırnaklarını enseme gezdiriyor. Dillerimiz umutsuzca birbirine , her geçen nefeste daha da ihtiyaç duyuyor. Alt dudağını ısıyorum, dişlerimin arasına alıyorum ve sandalyesinde kıvrana kadar kemiriyorum.

Bu ona dokunmam için bir işaret.

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak avuçlarımı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, iri ellerim neredeyse tamamen kaplıyor. Ellerimi yukarı doğru hareket ettirip bacaklarını nazikçe açtığımda yumuşak teni ellerimin üzerinde kayıyor.

Bakışlarım yüzüne kayıyor ve neredeyse nefesimi kesiyor. *Muhteşem* bir kadın.

Dağınık saçlar, öpücüklerimden kızarmış ve şişmiş ayrık dudaklar, pembe kızarmış yanaklar, bana bakarken ağır kapaklı ve şaşkın olan delici mavi gözler.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ve hiç bu kadar... benim gibi görünmemişti.

Bunun farkına varmak tüm bedenimi sarsıyor ve sahiplenmekten başımı döndürüyor. Ellerimi elbisesinin eteklerinin altında kaybolana kadar kalçalarından yukarı sürüklüyorum ve bacaklarının üstüne ulaştıklarında nefesi kesiliyor.

"Dikkatini dağıtabilir miyim..." Başparmağımın ucuyla külotunun önünü yokluyorum, külotun zaten nemli olduğunu hissedince neredeyse inliyordum. "Burada mı?"

Hızla başını sallarken kirpikleri titreyerek kapanıyor, elleri sandalyesinin koltuğuna doğru uçuyor ve kenarına kıvrılıyor.

"Söylediğini duymam gerek bebeğim."

"Evet. Dikkatimi dağıt." Sesinin yalvaran, muhtaç tonu, rızasıyla birlikte ihtiyacım olan tek şey.

Yavaşça külotunu yana çekiyorum ve parmaklarımı kumaşın altına daldırıp amcığı boyunca sürüklüyorum. Aramızda hiçbir engel olmadan ona ilk kez dokunuyorum ve şimdiden o kadar ıslak ki parmaklarım kayıyor, onları uyarılmışlığıyla kaplıyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldandım hırçınca. "Sen zaten benim için bir karmaşasın."

Bir iniltiyi bastırmak için alt dişlerinin arasında gezdirirken gözlerini açıp benimkileri tutuyor. Sonunda ona dokunmak, parmaklarımı ıslatan ıslak sıcaklığını hissetmek, yüzünün her santiminde arzusunun kanıtını görmek şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Onun tarafından
büyülendim. *Karım*
tarafından *büyülendim.*

Başparmağımı şişmiş küçük klitorisinin üzerinde bir kez gezdiriyorum ve sandalyeyi sıkıca kavradığı için parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izliyorum. Başını arkaya atıyor ve ayırık dudaklarından en yumuşak, en muhtaç inilti dökülüyor.

Yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir ses. "Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim?"

Hızla başını sallıyor, boğazı düğümlenerek "Evet," diye fısıldıyor.

Kıkırdayarak klitorisine yavaş, durgun bir ritimle sıkı daireler çiziyorum. Acelem yok, bütün gün burada kalıp onu böyle izleyebilirim. Bütün günü onu kendime ıslatarak geçirebilirim.

Onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden parmaklarımı klitorisinden çekip ağzıma götürüyorum. Başını kaldırıp bakışlarını benimkilere diktiğinde dudaklarımı parmaklarımın etrafına kapatıp onun tadını emiyorum.

Lanet olsun, tadı tam da hayal ettiğim gibi. Misk kokulu ve çilek gibi tatlı. Şimdiye kadar tattığım en güzel şey gibi.

Beni izlerken parlak mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Parmaklarımı tekrar amına götürüyorum, ancak bu sefer girişinin etrafında dönüyorum ve daha da sıırıslıklam olduğunu keşfediyorum.

"Tadına kafayı taktığımı bilmek seni tahrik ediyor mu? Çünkü benim için çok ıslaksın, bebeğim. Herkesin girebileceği bu kütüphanede olmasaydık, seninle yatacağımı bilmek seni tahrik ediyor mu?"

Bu masanın üzerine çıkıp çenemden aşağı damlayana kadar amını yalayayım ve sonra da her damlasını yalayayım mı?"

En sevdiğim pembe yanaklarını boyuyor, boynundan aşağı iniyor ve başını sallıyor.

"Güzel, çünkü bir kez dilimle seni tatmama izin verirsen, bunu her fırsatta yapacağım."

Yanıt olarak küçük bir inilti daha alıyorum, bu yüzden bir parmağımı yavaşça içeri itiyorum, amı parmağımın etrafında kenetleniyor. Lanet olsun, o kadar sıkı ki. O kadar ıslak olmasına rağmen parmağımı zar zor sokabiliyorum.

"Oh Tanrım." Kısık sesle inliyor. "Grant. Bu... Ben-"

"Durmamı ister misin?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve başını sertçe sallıyor: "Hayır. Hayır... lütfen yapma."

Kabaca yutkunuyorum, ona ilk kez dokunduğum için lanet bir ergen gibi pantolonuma boşalmamam için dua ediyorum. Parmağımı daha derine kaydırıyorum, nazıkçe bağıyorum ve G noktasını kolayca buluyorum.

Sandalyeyi daha da sıkı kavıyor ve keskin bir şekilde nefes alıyor, ben onu okşamaya başladığımda dilinin ucu alt dudağında geziniyor.

"Hiç böyle geldin mi?" Kaşlarını çatarak soruyorum. Bana şaşkınlıkla baktığında, parmağımı tekrar G noktasının üzerinde gezdiriyorum. "İçinde bir şey varken boşaldın mı? Parmaklarınla mı yoksa bir oyuncakla mı?"

"Hayır. Ben... ben de hiçbir zaman kendimi... bu şekilde bitirmeyi başaramadım."

Sikeyim. İlk kez penetrasyonla boşalacak.

Boştaki elimle onu ensesinden kavrayıp kendime çekiyorum, parmağım hâlâ muhtaç amının derinliklerinde gömülü ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıp onu ele geçirilmiş bir erkek gibi öpüyorum.

Belki de öyleyimdir.

Ona bu şekilde dokunan tek kişi olduğumu bilmek, doğru düzgün düşünemeyene kadar beni ele geçiren destansı bir sahiplenme dalgasına neden oluyor. Tek odaklanabildiğim, parmağımın etrafında kenetlenen, beni daha derine çeken daracık amcığı ve onu öperken dilimde kalan tadı.

Parmağımı çekip tekrar içeri sokuyorum, bir kez, sonra iki kez, amı her seferinde benim için ağlıyor, her hamlede elimi daha çok ıslatıyor.

Şimdi ağzıma karşı daha yüksek sesle inliyor, bana uzanırken kalçaları kıvranıyor, parmakları karın kaslarıma giriyor.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Benim için sessiz olmanı istiyorum bebeğim. Zor olduğunu biliyorum ama kimsenin benim olanı görmesini istemiyorum. Kimse karımın parmaklarımı ıslattığını görmesin. Bu küçük tatlı amcığı başka kimse görmeyecek."

Yemin ederim, kulağına fısıldadığım iğrenç sözlerle daha da ıslanıyor. Başını sallayarak yüzünü boynuma gömüyor ve küçük ellerini gömleğimin içinde yumruk yapıyor, ben de boştaki elimle onu sıkıca kendime doğru çekiyorum. Hareketleri uzatıyorum, acele etmiyorum, parmaklarımla onu becerirken başparmağımı klitorisini daire içine almak için ekliyorum.

Parmaklarımla buluşmak için kalçalarını hafifçe kaldırırken, daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi sallanırken, nefes nefese küçük pantolonları boynuma sıcak geliyor.

İkinci bir parmak eklemeyen önce tamamen çekiyorum, yavaşça içine geri sokuyorum. O kadar sıkı ki, alışabilmesi için işkence edercesine yavaş hareket ediyorum.

"Grant-t," diye inliyor boynuma karşı, tırnakları karnımı tırmalarken kelimeler beni içten içe titretiyor.

"Ne oldu bebeğim?"

"Daha fazla. Lütfen."

Açgözlü küçük amcığı parmaklarımı yutarken kollarımda titriyor, ona verdiğim her şeyi alıyor. Ben de ona tam olarak istediği şeyi veriyorum.

Daha fazla.

Hareketlerim yavaş ve nazikten farklı bir şeye dönüşüyor. Parmaklarımı daha sert itiyorum, içine sokuyorum ve her vuruşta G noktasına masaj yapmak için kıvrıyorum. Kalçaları daha geniş açıldıkça titriyor ve elbisesi daha da yükselerek mükemmel amcığına kısa bir bakış atmamı sağlıyor.

Pembe ve pırıl pırıl, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Hafifçe arkama yaslanıyorum, böylece onun muhtaç amının parmaklarımı yutuşunu izleyebiliyorum. Parmaklarımla onun içine girip çıkmasını, uyarılmışlığıyla kaplanmasını ve onu iyice açmasını hayranlıkla izlerken büyüleniyorum. Sikim o kadar sert ki, pantolonuma yaslandıkça ağrıyor. Bir dokunuş ve muhtemelen boşalacağım.

Ama ben daha çok onun gelmesi konusunda endişeliyim. "Benim için gel, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Onun amına girerken çıkardığım ıslak, erotik ses odayı dolduruyor ve bu çok sıcak.

Keşke şu anda yüzünü görebilseydim, mutluluk içinde ne kadar çarpıcı olduğunu, ama boynuma gömüldü, içinde olduğumuz için sessiz kalmaya çalışıyor

Bu lanet kütüphane.

Yapabildiğim anda, onu yatağıma yatıracağım ve gevşeyene kadar amını yiyeceğim. Bir saniye daha dayanamayana kadar onu tekrar tekrar becereceğim. Ve sonra onu tekrar yiyeceğim.

"Ben... Sanırım..." Başparmağımı klitorisinin üzerinde daha hızlı gezdirip parmaklarımı daha derine gömdüğümde sesi titriyor ve kesiliyor.

Orgazmı her itişte daha da yükseliyor ve etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum.

"İyi bir eş ol ve benim için gel. Parmaklarımdaki her damlayı emeceğim."

Takip eden saniyeler elle tutulur gibi. Tüm vücudu geriliyor, parmakları karnımı deşiyor, orgazm onu sararken dişleri boynuma batıyor ve kendini bırakıyor.

Boşalırken ıslaklığı elime doluyor, vücudu yoğunluğun etkisiyle titriyor.

Narin, gırtlaktan gelen küçük çığlıkları beni yıkıyor, vücudumda titreşen bir uyarılma sarsıntısı gönderiyor, o kadar güçlü ki göğsümden alçak bir inilti çıkıyor.

"Aferin kızıma. Çok iyiydin bebeğim," diye övüyorum, parmaklarımı yavaşça hareket ettiriyorum, kollarımda gevşeyip doyana kadar orgazmının her zerresini çekiyorum.

Parmaklarımı nazikçe içinden çekerek külotunu tekrar yerine oturtuyorum, diğer elim saçlarını okşamak için uzanıyor. Ayağa kalktığında, gözlerini dikmiş bana bakarken, söz verdiğim gibi yapıyorum ve dölle ıslanmış parmaklarımdaki her damlayı yalıyorum.

Ve hiçbir şeyin tadı bu kadar tatlı olmamıştı.

Günün geri kalanında karımdan başka hiçbir şeye odaklanamadım. Bu sabah kütüphanede yaşadığım o beklenmedik ateşli andan sonra nasıl odaklanabilirdim ki?

Ondan başka bir şeye konsantre olmayı imkansız hale getiriyor.

Bugün dersten sonra bir saatten fazla çalıştım, esneme ve ağırlık antrenmanı yaptım, ancak o zaman bile gerginliğim geçmedi. Eve gidip bu sabah yaptıklarımızı tekrarlama ihtiyacı, sadece dilimle ve parmaklarımla, her düşüncemi işgal ediyor. Hiç şüphesiz bu gece hayatımın en uzun düşunu almak zorunda kalacağım.

Ön kapının tokmağını çevirip iterek açtığımda ilk fark ettiğim şey, içerinin harika koktuğu oluyor. Ne olduğunu anlayamıyorum ama lezzetli bir şey. Bu da demek oluyor ki Addie yemek pişirmiş olmalı.

Ben daha ön kapıyı tamamen kapatmadan Auggie paytak paytak gelip bacaklarıma atlıyor, başını ve karnını kaşımam için yalvarıyor, kapıdan içeri adım atan herkesi selamlıyor. Benim adamım ilgi için bir sürtük ve bunu her zaman elde ediyor.

"N'aber dostum?" Eğilip tüylü kafasını kaşırken söylüyorum. En sevdiği yeri kulağının arkasına sürtüyorum ve bacağı parkeye çarpıyor. "Evet, en sevdiğin yerin orası olduğunu biliyorum. Annen nerede? Onu bulalım, sonra sana bir ödül vereceğim, tamam mı?"

Ayrıca ikramlar için bir sürtük.

Sen ben, koca adam. Karım şeklinde geldikleri sürece.

"Addie? Burada mısın?" Fuayeden çıkıp koridordan mutfığa doğru ilerleyerek sesleniyorum. Ama kafamı içeri uzattığımda onu göremedim.

"Buraya!" Sesi yatak odasından geliyor, ben de oraya gidiyorum. Onu pencerenin önünde otururken buluyorum, şövalesinin önünde otururken güneşin sıcak ışınları tenine vuruyor. Üzerinde eskiden beyaz olduğunu düşündüğüm ama şimdi yüz farklı tonda boyayla lekelenmiş büyük bir tişört var. Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış ve fırçayı tuval boyunca sürüklerken dudakları sert bir çizgi halinde.

Burnunun ucunda bir boya lekesi var ve parmakları renkle lekelenmiş.

Onu her gördüğümde kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Onun ne kadar güzel olduğunu asla unutamayacağım. Bu anlaşma ne kadar sürerse sürsün, yine de daha fazla zaman isteyeceğim.

Ondan uzaklaşmak zorunda kalacağım düşüncesi, düzensiz, çırpınan kalbimde bir sızı oluşturuyor. Ama bu, geleceğimiz için kaçınılmaz olsa da, şu anda düşünmek bile istediğim bir şey değil.

Ona o kadar odaklanmışım ki, yaptığı resmin ne olduğunu bile göremedim. Gözlerim büyük tuvali ve şekillenmekte olan sanatı tarıyor.

"Merhaba güzelim," diye mırıldanıyorum ve yatağın kenarına uzanmadan önce başına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?"

"Bir süreliğine," diye itiraf ediyor ve bana kalp şeklindeki yüzünü aydınlatan ışıltılı bir gülümseme veriyor. "Artık odaklanamıyordum, bu yüzden dersten sonra eve geldim ve üzerinde çalışmaya başladım. Bana daire için bir şey istediğini söylemiştin, ben de üzerinde çalışmak için tez projeme ara verdim."

"Şimdiden bayıldım. Her ne ."

Tuvalde yeterince resim yok ama eğer Addie yapıyorsa bunun bir başyapıt olacağından hiç şüphem yok. Doğuştan yetenekli ve yarattığı her şey aklımı başımdan alıyor.

Başını sallıyor, dikkatini tekrar tuvale veriyor. Bir süre bu şekilde oturuyoruz, ben onun fırçasıyla yaptığı küçük, hesaplı vuruşları izliyorum, o sessizlik içinde çalışıyor. Birkaç dakikada bir başını eğiyor, o mavi gözleri tuvali tarıyor, sanki bir sonraki vuruş için mükemmel yeri arıyor.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve çıkardığımda ekranda menajerimin adını görüyorum.

Parmağımı hızlıca kaydırarak cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey. Aaron'dan az önce haber aldım, sponsorluğu almışsın." Ne?

Lanet olsun.

Yataktan fırlayıp yatak odasını adımlamaya başladım. "Anladım mı? Emin misin?" diye soruyorum.

Jeremy kıkırdar. "Evet. Az önce aradılar. Yakında bir e-posta göndereceklerini, sizi işe alıştırma toplantısı ve bazı çekim tarihleriyle ilgili ek bilgiler vereceklerini söylediler. Eğer sizin için de yeni eşinizi de dahil etmek istediklerini söylediler. Görünüşe göre mutlu evlilik olayını düşündüğümünden daha çok sevmişler."

Gözlerim fırçayı bırakmış, kocaman gözlerle bana bakan Addie'ye kayıyor.

"Onunla konuşup size haber verebilirim."

Tabureden kalkıp bana doğru yürüdü ve önümde durdu. Uzanıp kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Kahretsin, gerçekten işe yaradığına inanamıyorum. Lanet sponsorluğu aldım. Bu kadar para, ilgi... Hayatlarımızı değiştirecek. Sadece benimkini değil.

Bizimkiler.

"Evet, kulağa hoş geliyor," diye yanıtlıyor Jeremy. "Ayrıca New Orleans'ta yapılacak bir galadan bahsettiler ve senin de katılıp katılamayacağını sordular. Birkaç kameraya gülümse, yönetim kurulu üyelerinden bazılarıyla tanış. Bence bu, bir grup nüfuzlu insanla dirsek teması kurman için iyi bir fırsat. Zararı olmaz."

Neyse ki offseason'dayız, yoksa tüm bunlar için zamanım olmazdı.

Başımı sallayarak, "Evet. Sanırım bunu yapabilirim. Eşime danışacağım ve sabah ilk iş olarak sizi arayacağım."

"Güzel. Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Tebrikler Grant. Her şeyi tersine çevirdin ve bunu başardın. Git karınla kutla ama başını belaya sokma."

Gülüyorum. ". Sonra görüşürüz."

Aramayı sonlandırmak için düğmeye bastıktan sonra telefonumu yatağa fırlatıyorum ve kollarımdaki Addie'ye bakıyorum.

"Sponsorluğu aldım. Bitti. Başardım ArtGirl. ."

Tüm yüzü aydınlanıyor, kendini tamamen kollarıma gözlerinde heyecan dans ediyor. Bacakları belime dolanıyor, kolları omuzlarımda, ben de kollarımı sırtına doluyor, yüzümü boynuna gömerken onu kendime doğru çekiyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum Grant. Çok, çok gurur duyuyorum. Bunu başaracağını biliyordum. Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Geri çekilip bir elimle yüzünü kavriyorum ve başparmağımı şefkatle çenesinde gezdiriyorum. "Bunu sensiz yapamazdım, Addie. Sadece itibarımla ilgili bir şey değil. Burada olman bile benim için tahmin ettiğinden çok daha önemli. Teşekkür ederim."

Başını kararlılıkla sallıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu işte beraberiz, unuttun mu?"

Anlaşmamızdaki gibi birlikte demek istediğini biliyorum, ama anlaşmanın sunabileceğinden daha fazlasını istemeye başlıyorum.

chapter twenty-one

Addie

"*Aslında* benimle sınıfa kadar yürümek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Grant omuz silkiyor ve bana çocuksu bir sırıtış sunuyor. "Karım için güzel bir şey yapamaz mıyım?"

"Benim için zaten gereğinden fazla güzel şey yapıyorsun. Beni şımartıyorsun, unuttun mu?" O bir centilmen gibi kapıyı benim için açık tutarken, sanat binasına doğru yanından geçerek cevap veriyorum.

"Mmm... dün geceki gibi mi demek istiyorsun-" Koridorun ortasında aniden duruyorum, yanımdan hızla geçen insan kalabalığına bakarken elimi ağzının üzerine kapatıyorum.

Ağzıyla ve... elleriyle beni mümkün olan en kötü yerlerde kızartması imkânsız ve kesinlikle kararlı. Yapmayacağım şey, dün gece ne kadar *iyi* olduğunu düşünmek ve sonra ders sırasında ondan başka bir şey düşünememek.

Başından beri amacının bu olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Sen. Sen. Gülünçsün. Bunu biliyor musun?" Gözlerim koridorda gezinirken, dikkatleri üzerimize daha fazla çekmemeyi umarak mırıldanıyorum.

Bu düzenlemenin amacının insanları evliliğimizin gerçek olduğuna ikna etmek olduğunun farkındayım, ancak uyum sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra hala birilerinin radarına girme fikrine alışmaya çalışıyorum.

Bir elini kalçama koyuyor, sonra avucunu sırtımın küçük kısmına kaydırıyor ve beni ön tarafının her sert santimine sıkıca bastırana kadar kendisine çekiyor. Tabii ki, erkekler, *özellikle de* evli için yasak olması gerektiği halde, bugün sınıfta bir çift gri eşofman altı giyiyor,

toplum içinde giymek için. Yakın zamana kadar üzerinde pek düşünmediğim bir şeydi.

Titreyerek nefes verirken parmaklarım tişörtünün kumaşını kavırıyor. Hiç denemeden üzerimde böyle bir etki bırakması tamamen haksızlık gibi görünüyor.

Koridorun daha تنها bir yerinde duvara yaslanana kadar iki adım geri atıyor ve beni de yanında sürüklüyor. Bina hala derse giden insanlarla doluyken, neredeyse yalnızmışız, dünyanın geri kalanı kayboluyormuş gibi hissediyorum.

"Ya bugün dersi asarsak? Eve dönsek... günü başka şeyler yaparak geçirsek," diye fısıldıyor kabaca, bakışları dudaklarıma düşerken. Söz konusu o olduğunda krizdeki bir kıza eşdeğer olduğum zaten biliniyordu ve bugün daha da kötü çünkü sadece aptal gri eşofman altı değil, aynı zamanda ters bir şapka da giyiyor.

Hayatımda hiç sınıf atlamadım, ama gözlerindeki hararetleli bakış bunu düşünmeme neden oldu.

Tam pes edip ona evet demek üzereyken, neden yapamayacağımı hatırlıyorum. Kahretsin.

Bugün değil, onca gün arasında.

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Bugün sınıfta canlı bir modeli boyayacağız ve Dr. Gatti bu projenin final notumuzun yüzde yirmisi değerinde olduğunu söylüyor. Makyaj yapmama politikası var, bu da benim orada olmam gerektiği anlamına geliyor."

Grant iç geçirir. "Evet, bunu kesinlikle kaçıramazsın. Hadi, seni sınıfa götürelim de mükemmel devamlılığını koruyabilesin, ArtGirl."

Bana şakacı bir göz *kırptıyor*, elime uzanıyor ve hayatımda ilk kez... kendimi kurallara uymak yerine onları *çiğnemek* isterken buluyorum.

Hepsi onun için.

Grant'in beni boş bir sınıfa çekip nefessiz kalana ve titreyene kadar öpmek için sahip olduğum birkaç boş dakikayı kullanmasına rağmen bir şekilde derse zamanında yetişiyorum.

Yolun geri kalanını onun yardımı olmadan da gidebileceğimi söylememe rağmen beni sınıfa kadar götürmekte ısrar etti.

Resim dersimin kapısının dışına çıktığımızda, kaşlarım çatık bir şekilde ona dönüyorum. "Gitmem gerekiyor. Tabii üniversite kariyerinin bu son döneminde bir sanat öğrencisi olmayı planlamıyorsan?"

Sırıtsı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yani, birçok yeteneğim var. Ama... bu onlardan biri değil. Sonra görüşür müyüz?"

Başımı salladım. Ama uzaklaşmak için döndüğümde elimi yakalıyor ve beni durduruyor. Beni kendine çekiyor ve öyle şiddetli öpüyor ki vücudum titriyor. Yumuşak ama sert dudakları dudaklarımı yakalıyor, dili ağzımın içinde geziniyor ve benimkiyle dans ediyor.

Birkaç çığlık ve ıslık sesinden sonra beni sırtarak bırakıyor, koyu okyanus gözleri puslu ve odaklanmamış. "İşte bir kocanın karısına böyle veda etmesi gerekir, ArtGirl."

Bizi buraya getiren olaylar ne olursa olsun, bir şekilde bu evliliği birlikte bitir hala inanamayan bir yanımda var. Çizgiler her geçen gün daha da bulanıklaşıyor gibi geliyor, ama bir şey söylemekten ya da nasıl hissettiğimden bahsetmekten çok korkuyorum çünkü fiziksel olanla ilgileniyor gibi görünse de daha fazlasıyla ilgileneceğinden emin değilim ve her şeyin bitmesi ve artık hayatımda olmaması düşüncesi beni korkutuyor.

Menajerinden telefon geldiğinde, çok kısa bir an için, her şeyin biteceğinden korktum. Teknik olarak anlaşmanın sadece bir tarafı yerine getirilmiş olsa da, yine de ayrılacağına dair içimde rahatsız edici bir düşünce vardı.

Yalnızlığa geri döneceğimi.

Grant'le tanışana kadar ne kadar yalnız olduğumu hiç bilmiyordum. Elbette Earl, Amos ve Auggie var. Ve onları çok seviyorum. Sadece... Grant'in bana verdiği şeyle aynı şey değil.

Onunlayken kendimi hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum. Daha mutluyum... daha hafifim. Birlikte olduğumuzda dünya omuzlarımda ağır bir yüküm gibi hissetmiyorum.

Ve bu duyguyu ne kadar sevsem de, aynı zamanda beni *korkutuyor*. Her şey bittiğinde nasıl olacağından korkuyorum. Onunla tanışmadan önceki halime nasıl geri dönebileceğim?

"Bayan Arceneaux. Günaydın!" Dr. Gatti aniden yanımdan seslendi ve şaşkınlıkla sıçramama neden oldu. Yaklaştığını fark edemeyecek kadar Grant'e ve düşüncelerime dalmıştım. Parlak deniz mavisi brokar blazer ceket ve ona uygun pantolonuyla onu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum ama belli ki dikkat etmemiştim.

Parlak, yanardöner gümüş bir saç bandı ve mavinin çeşitli tonlarındaki kristallerden oluşan bir dizi avize küpe takmış.

"Bergeron," diye araya giriyor Grant aniden.

Sanat profesörüm yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona dönüyor. Kalın, gür kaşları birbirine kenetlenmişti. "Pardon?"

"Soyadı. Bergeron. Evlendi." Ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışla yukarı doğru kalkıyor, az önce beni alenen sahiplendiği için kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

Dr. Gatti'nin yüzü aydınlanıyor ve bu haber karşısında yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "O halde sizi tebrik ederim. İkinize de uzun yıllar mutluluklar dilerim. Genç aşklara bayılırım. Çok ilham verici. Merak ve olasılık dolu. İlham perinizi ömür boyu birlikte olacağınız bir eşte bulmak... buna sımsıkı sarılın canlarım. Bu gerçekten özel bir şey."

Dr. Gatti *her zaman* en sevdiğim profesör olmuştur, sadece inanılmaz yetenekli ve inanılmaz bir öğretmen olduğu için değil, aynı zamanda eksantrik, hayattan daha büyük kişiliğiyle bana Amos'u hatırlattığı için.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve gözlerimi arsızca sırttan Grant'e dikiyorum. "Bunu takdir ediyorum."

"Ne yazık ki bugün elimizde küçük bir sorun var, bu yüzden günümü aydınlatmak için ihtiyacım olan şey buydu," diye ekliyor ve şakaklarını ovma için uzanıp yüksek sesle nefes veriyor. "Bugünkü modelimiz son dakikada iptal oldu. Maalesef kötü suşi yüzünden gıda zehirlenmesi. Bunu aylardır planlıyordum ve tüm ders programını alt üst edecek."

Lanet olsun. Bugünü Grant ile geçirmeyi düşünmeme rağmen, aslında canlı bir konuyu resmetmeyi dört gözle bekliyordum. Genelde yaptığım bir şey değil.

"Yapabilirim," diyor Grant kayıtsızca.

İkimizin de bakışları ona kayıyor, benim ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor. "Yani... sadece karım buna izin verirse," diye ekliyor.

Bana karım demesinin *asla* eskimeyeceğinden eminim, özellikle de başkalarının yanındayken, sanırım amaç da bu... ama yine de. Bizim hakkımızda bir açıklama yapmasını seviyorum.

"Ben tamamen iyiyim. Demek istediğim, sergilenecek olan *senin* aletin, koca adam." Alaycı bir şekilde göğsünü okşuyorum, o da gülerek elimi tutuyor ve beni kendisine çekiyor.

Bana dokunduğunda kalbim hala çarpıyor ama bu başlangıçtakinden farklı. Şimdi onu ne kadar sevdiğim için çarpıyor. Grant'in yanında başka biriyle olmadığım kadar rahatım ve bu o kadar yavaş oldu ki her şeyin değişmeye başladığı anı tam olarak belirleyemiyorum. Sadece doğası gereği farklı hissettiriyor.

"HmMMM. Biliyor musun, bu aslında kısmetin mükemmel bir parçası olabilir," diye düşünüyor Dr. Gatti meraklı bir ifadeyle kocama bakarken. Bakışlarını yavaşça vücudunda gezdiriyor, sonra Grant' etrafında dönerek kısa keçi sakalını okşuyor ve tekrar önüne geliyor. "Sakıncası yoksa... gömleğinizi çıkarabilir misiniz?"

"Elbette. Sanat departmanı için harika bir şey yapmış olacağım ve eşim de sanat için çalışan bir aktivist... Çok da akıllıca görünmüyor, değil mi?"

Grant bana bakıyor ve omuz silktiğinde sırt çantasını omuzlarından kaydırıp yere bırakıyor, sonra boynunun arkasına uzanıp tişörtünü çıkarıyor.

Geniş göğsünü ve gergin kas sıralarını görünce karnımın alt kısmında ısı birikiyor ve ona *bakmaktan* bu kadar... etkilenmediğim bir zaman olacak mı diye merak ediyorum.

Muhtemelen hayır.

Gözlerim göğsünün izlediği yolu takip ediyor, sıra sıra dizilmiş karın kaslarını, bel kemerinin altında kaybolan saç izini, kalçalarının mükemmel V'yi oluşturan çukur kıvrımlarını.

"Bu tamamen çıplak bir seans değil, bu yüzden hala iç çamaşırı giyiyor olacak. Bu proje tamamen insan formunun özünü yakalamak ve öğrencilerimizin insan anatomisinin tüm yönlerini kendi tarzlarında işleme becerilerini geliştirmekle ilgili." Grant'e onaylayan bir bakış atıyor. "Zayıf bir vücut, şekillendirilmiş kaslar, yontulmuş bir çene hattı. Tüm özellikleri taşıyor."

Dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatsız etmiyor. Vücudunu sergileyecek olan o. Bir oda dolusu insanın önünde kısmen giyinik durmaktansa uçurumdan atlamayı tercih ederim.

Ayrıca, klasik eğitim almış tüm sanatçılar bu şekilde çalışır. Ve kocam Louvre'a asılacak kadar değerli bir vücudu var.

Grant'e bakıyorum ve uzanıp elimi tutmadan önce bir an için bakışlarımı yakalıyor. "Bize biraz izin verir misin?"

"Elbette. Bize katılmaya karar verirsen içeride olacağım! Toodles!" Dr. Gatti uzaklaşmadan önce neşeyi şöyle der.

O gittikten sonra Grant ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Eğer bu senin için sorun değilse, ben iyiyim. Sadece bu dersin senin için önemli olduğunu bildiğim için teklif ediyorum."

Başımı salladım. "Oh evet. Tüm o kaslarınla herkesin parlak zırlı şövalyesi olacaksın. Sanat departmanı bu iyiliğin karşılığını nasıl ödeyecek?"

Aradan bir süre geçiyor ve dudağının kenarı boktan bir sırtışı dönüşüyor. "Oh, *ArtGirl*, yapabileceğin birkaç yol düşünebilirim-"

Elim ağzına doğru uçuyor ve koridorun ortasında gerçekten alev almama neden olacak başka bir şey söyleyemeden ağzını kapatıyor.

"Sadece git. Tanrım." Gülüyorum, başımı sınıfa doğru sallıyorum. "Git. *Lütfen*."

Beklendiği gibi Dr. Gatti, Grant'in bugün yerimizi dolduracak olmasından büyük heyecan duyuyor. Odanın ortasındaki yükseltilmiş platforma sadece bir çift dar, siyah boxer külotla adım attığında rüya gibi iç çekişlere ve özlem dolu bakışlara bakılırsa, her kadın ve hatta birkaç erkek gibi.

Ben bile odaklanmakta zorlanıyorum ve onu her gün görüyorum.

Gerçi çoğunlukla kıyafetlerle... ama bunun değişmesi gerektiğini düşünüyorum.

Belki de. Bunu ona söyleyebileceğimden değil.

"Pekâlâ, herkes sakın olsun. Sakın olun," diyor Dr. Gatti bilmiş bir gülümsemeyle ve platformun ortasındaki kadife şezlonga tünemiş olan Grant'in yanında dururken dikkat çekmek için ellerini yukarı kaldırıyor. "Eminim farkına varmışsınızdır, Ronaldo bugün bize katılamayacak. Maalesef gıda zehirlenmesi geçirdi ama son anda yerine birini bulabildik."

Uzun kolunu Grant'e doğru uzattı. "Bu genç adam bugünkü oturumda bize katılmayı büyük bir nezaketle teklif etti. Lütfen herkes ona sıcak bir karşılama yapsın."

Odada bir merhaba korosu yankılanıyor ve elini kısa bir el sallamasının ardından ukala bir sırtışı kaldırıyor, bir oda dolusu insanın önünde iç çamaşırından başka bir şey giymeden oturmaktan en ufak bir rahatsızlık duymuyor.

Yıpranmış olan benim ve bunun sebebinin, sırt çantamdan kömürümü çıkaracak ve önlüğümü belime bağlayacak kadar uzun süre bakmaktan kendimi alamadığım için mi yoksa odadaki tüm gözlerin kocamın üzerinde olduğu gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değilim.

İlgi odağı olma konusunda rahat çünkü bunu deneyimlemeye alışkın. Benim tam tersim.

Sonunda önlüğümü bağladım ve kalemlerimi içinde sakfermuarlı keseden çıkarıp boş tuvalin önündeki tabureme oturdum.

Grant'le ilk tanıştığımndan beri onun resmini çizmek istiyordum ama bunu istemekten çekiniyordum, bu yüzden bunu bir not karşılığında yapabilecek olmak heyecan verici.

Gözlerim, ezilmiş kadife şezlonga uzandığı platforma geri dönüyor. Dr. Gatti onu tam da istediği gibi, Grant'in kolunu başının üzerine atarak, kollarının ve karnının tüm yontulmuş kaslarını stratejik bir şekilde gösterecek ama aynı zamanda sanki kestirmeye hazırmış gibi görünecek şekilde poz vermiş. Vücudunu takdir etsem de, onu gerçekten muhteşem yapan gözleri. Koyu mavi gözleri beni bulduğunda için için yanıyor ve yanaklarımı yakacak kadar uzun süre gözlerimi tutuyor. Bana göz kırparken dudakları seğiriyor ve boğazım kuruyor.

Nasıl *bu kadar* seksi olabiliyor?

Bu çok saçma. Birinin bu kadar çekici olması, bu kadar zahmetsizce.

Daha da kötüsü, sadece ikimiz olduğumuzda yapabileceği tüm kirli, lezzetli şeyleri biliyorum.

Yanımdan hülyalı bir iç çekiş sesi geliyor ve gözlerinde şaşkın bir bakışla Grant'e bakan bir kıza bakıyorum. "Tanrım, kelimenin tam anlamıyla gördüğüm en güzel adam."

Çizimime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ancak arkadaşıyla yüksek sesle konuşurken, gerçekleşen konuşmayı görmezden gelmek neredeyse imkansız. Her birkaç dakikada bir söyleyecek yeni bir şeyi oluyor.

"Ve Tanrım, ne paketlediğini görüyor musun? O külotlar Tanrı'nın kadınlara hediyesi gibi. Ne?" Yanındaki arkadaşı kıkırdayınca duraklıyor. Çevremden onu dirseklediğini görüyorum. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Gözlerin var kızım."

Nefes veriyorum, kömürü o kadar sıkı kavıyorum ki kopacak diye endişeleniyorum. Kör değilim ya, neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Grant'in aptalca sıcak olduğunun *çok* iyi farkındayım. Sadece ona karşı bu kadar sahiplenici hissetmeyi beklemiyordum. Bu kızların ona bakma şansı bulmasını bile kıskanıyorum.

Bu çok saçma, biliyorum ama elimde değil.

"Onun hakkında bir şeyler duyduğuma eminim ve görünüşe göre seks inanılmaz. Açıkçası şaşırtıcı değil çünkü çalıştığı şeye bir bakın." Kulaklarımı çınlatan tiz bir sesle kıkırdıyor.

Aman Tanrım. Bu sanat ve bu kız modele saygılı olmak yerine azgın bir ergen gibi davranıyor ki bu iğrenç bir şey.

"Herkes," diyor Dr. Gatti odada yankılanan sessiz fısıltıların arasından yüksek sesle. "Biraz ara verelim ve on dakika sonra yeniden toplanalım." Grant'e bir bornoz uzatır, Grant de omuzlarını silkerek bornozu beline bağlar.

Grant sınıfı geçip bana doğru gelirken neredeyse öfkeden kuduruyordum. Böyle hissettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama o kızların onu bu şekilde nesneleştirmesine kulak misafiri olmak beni çileden çıkarmıştı.

O sadece görünüşünden ve paketinden daha fazlası. O inanılmaz biri ve bunu öğrenme şansları asla olmayacak. Çünkü o *benim*.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyor, yanıma yaklaşıp dudaklarımın kenarına uzun bir öpücük kondururken hışırtılı sesi kulaklarımda kadife gibi. Bakışlarım yanımdaki kızlara kayıyor ve yüzlerindeki saf şok ifadesine neredeyse güleceğim.

"Merhaba. Orada harikaydın."

Sırıtıyor ve omuz silkerek saçlarını alnından aşağıya doğru tarıyor. "Pek bir şey yok ama yardım edebildiğime sevindim. Ve seni kendi elementinde görebildiğim için. Keşke birlikte daha çok dersimiz olsaydı diyorum." Eğilip fısıldarken sesi alçalıyor, "Belki daha fazla çalışma randevusu?"

Nabzım canlanıyor, hatırladıkça çılgınca atıyor.

"Grant," diye uyarıyorum.

Sırıtsı, yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yukarı çıkmam gerek ama sonra görüşürüz."

Bu kez beni öptüğünde, içimi yakan bir sıcaklıkla öpüyor ve keşke bu sınıfta olmasaydık diyorum. Uzaklaşıyor, uzaklaşmadan önce bana hızlı bir göz kırpmıyor.

"Ah... bu senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyor yanımdaki kız hemen. "Hayır, o benim *kocam*" diye cevap veriyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Karakalemimi alıp çizimime geri dönüyorum, ama daha kağıda bastıramadan duruyorum, ona dönüyorum, kendimi durduramıyorum.

"Oh, ve bil diye , her ne duyduysan... *daha iyi*."

chapter twenty-two

Addie

Fırından içeri adımımı attığım **anda**, içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Bunu tam olarak açıklayamıyorum bile, ama midemin çukurunda ağır bir korku hissi var ve ensemdeki tüyler diken diken olup etime yayılıyor.

Karanlık duvar boyunca uzanan ışık düğmesini bulup açarak arka odayı aydınlatırken ellerim titriyor.

İlk bakışta hiçbir şey yersiz görünmüyor, ama yine de huzursuzluk hissi omurgam boyunca yükseliyor ve duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor.

Belki de geçen gün Dixon'ı kampüste gördüğümü sandığım zamanki gibi paranoyaklaşıyorumdur. Muhtemelen üç saatlik uykuyla zar zor çalıştığım ve belki de Dixon olayından beri biraz paranoyak olduğum içindir. Gerçekte olmayan şeyleri hayal ettiğimden eminim.

Amos yakında burada olur, o zaman bu kadar korkmam.

En azından kapıya doğru dönüp sürgüyü kilitlerken kendi kendime tekrarladığım şey bu.

Önlüğümü askıdan alıp belime bağladıktan sonra mutfığa girip diğer ışıkları yakıyorum. Her şey yerli yerinde görüldüğünde içimi bir rahatlama seli kaplıyor. Gölgelelerde saklanan seri katiller yok.

Kendini boş yere yoruyorsun, Addie. Sakin ol.

İçimde biriken nefesi üfleyerek dışarı veriyorum ve sonra fırının önüne doğru ilerliyorum.

Orada, huzursuzluk ve korku hissinin tam olarak nereden geldiğini buluyorum. Önümdeki manzara beni paniğe ve saf korkuya sürükledi. Benim

Midem düşüyor ve o kadar kötü titremeye başlıyorum ki bacaklarımın tutmayacağından endişeleniyorum.

Aman Tanrım.

İçimden acı dolu, kalbi kırık bir çığlık yuvarlanırken titreyen bir elimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum ve gözlerimde sıcak, yakıcı yaşlar birikiyor.

Birisi... dek yok oldu.

Tamamen harabeye dönmüş. Annemin fırının en sevdiği bölümlerinden biri olan ön camların kırılmasından geriye kalan tahta ve cam parçaları zeminin neredeyse her santimetrekaresine saçılmış ve geriye koca bir delikten başka bir şey kalmamış.

Ön taraftaki bistro masaları ters çevrilmiş, ahşap sandalyeler kırık parçalar halinde yatıyor. Vitrinler, tezgahın üzerindeki tüm tabaklarla birlikte parçalanmış.

Keşfettiğim her yeni şeyle midem bulanıyor ve hasta olacaktım gibi hissediyorum. Dünyadaki en sevdiğim yeri bu şekilde görmek kalbime onarılamaz bir şey yapıyor.

Ben sadece... Ben sadece anlamıyorum... Neden *biri* bunu yapsın ki? Bir fırını tahrip ederek ne kazanabilirler ki? Bir işyerine zarar vermenin eğlenceli olacağını düşünen çocuklar mı? Ama bu rastgele bir vandalizm vakasından çok daha şiddetli görünüyor. Kafamda yüzlerce farklı senaryo dönüyor ve önümdeki kâbusa bir anlam veremiyorum.

Her şey tezgâhlardan atılmış, çantalar ve kutular tezgâhın arkasında yere saçılmış, ancak... dokunulmamış gibi görünen tek şey yazar kasa.

Neden biri fırına girip hiçbir şey almasın ki? Bu çok düşmanca ve hedefli görünüyor-

Farkına varmak bana öyle bir güçle çarpıyor ki, dik durabilmek için uzanıp duvarı kavramak zorunda kalıyorum. *Dixon? Brent?*

Aman Tanrım.

Bunu *onlar* mı yaptı? Bunu üvey babam mı yaptı? Dixon mı yaptı?

Gerçekten *bu kadar* mı? Fırına bu şekilde zarar vermek için?

Gerçekten artık bilmiyorum. Brent'in kim olduğunu bildiğimi sanıyordum ama sonra bunun bir yalan olduğunu öğrendim. Hayatımın büyük bir bölümünü bana yalan söyleyerek ve beni manipüle ederek geçirmiş. Böyle bir şey yapabileceğini düşünmek çok uzak bir ihtimal gibi görünmüyor.

Ve o gece evde... beni tehdit etti.

Brent ve Dixon arasındaki tek fark Dixon'ın fiziksel olarak beni *incitti*. Bunu o yapmış olabilir.

Düşüncelerim yüzlerce farklı yöne doğru ilerliyor ve içimde kök salmış olan endişeyi daha da artırıyor. Kim yapmış olursa olsun, şu anda polisi aramaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Olan oldu.

Gözyaşlarım ciddileşirken görüşüm bulanıklaşıyor ve göğsümden boğuk bir hıçkırık fışkırıyor. Kalbim annemin sevgili fırını için acıyor. Titrek bir nefes alıp yanaklarımı kaplayan tuzlu ıslaklığı silebilmem için bir süre geçmesi gerekiyor.

Birden buranın bir *suç mahalli* olduğunu, dışarının hâlâ karanlık olduğunu ve yalnız olduğumu fark ettim. Dönüp kilitli arabamın güvenliğine doğru kaçarken kendimi zor tutuyorum. Telefonumu çantamdan güçlükle çıkarabiliyorum çünkü çok kötü titriyorum, ama sonunda çıkarabiliyorum. Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken rakamları zar zor seçebiliyorum.

Kendini tut, Addie. Bir arada tutmak zorundasın.

Polisi aramam gerektiğini biliyorum ama önce aramam gereken bir kişi var. Dünya başıma yıkılırken yanımda olmasını istediğim tek kişi... kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek kişi.

Benim kocam.

Fırının dışındaki kaldırımda otururken hâlâ titriyorum. 911 çağrısına cevap veren polis memurunun nezaketiyle omuzlarıma sıkıca sarılmış bir battaniye. İçine girdiğim şeyle ilgili ifade vermeye çalışırken adrenalin ve şokun birleşimiyle çok kötü titrediğim için dişlerim takırdıyordu.

Bakışlarım fırının girişine yakın bir yerde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, memurlarla konuşan Grant'e takılıyor. Birkaç saniyede bir, sanki iyi olduğumdan emin olmak istermiş gibi bana bakıyor. Konuşurken yüzünde hayal kırıklığıyla karışık kontrolsüz bir endişe maskesi var, başını her sallayışında çenesi geriliyor.

Onu daha önce hiç *korkmuş* görmemiştim. Ama yanaştığında korkmuştu, kamyonetinin kapısını açıp kamyoneti çalışır halde bırakarak bana doğru koştu ve neredeyse cansız bedenimi koruyarak kendine doğru çekti. Güçlü kolları beni sardığı ve onu içime çektiğim anda... koptum. Göğsünde hıçkırarak ağlamama izin verdi, görünüşe göre benim sarılmaya ihtiyacım olduğu kadar o da bana sarılmak istiyordu.

Onun kollarında olmak, sadece bu sabah değil, son birkaç aydır içimde biriken tüm kalp acısını ve korkuyu boşaltmak için ihtiyacım olan güvenlikti. O kadar sıkı sarıldı ki nefesim kesilecek sandım ama onu sadece daha da yakınımaya çektim.

Çünkü Grant benim için güvenli bir yer ve ona aşık olduğumdan hiç şüphem yok.

Bunu kendime bile itiraf etmekten korkuyorum ama sanırım onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Bir bilgisayar ekranından beni her gün yüz yüze gördüğüm insanlardan daha net gören bir adama aşık oldum.

Sessiz ve sarsılmaz gücüyle hayatımın en zor dönemlerinden birini atlatmamı sağlayan adam.

"Cher?" Bakışlarım kaldırımda yanımda duran Amos'a kayıyor. "İyi misin?"

Uyuşuk bir şekilde başımı sallıyorum, battaniyeye daha sıkı sarılıyorum. "Evet. Sadece üzgünüm. Ve kızgınım. Ve bu gece kırılan her şeyi asla düzeltemeyeceğimizden korkuyorum. Burası benim için çok önemli, Amos."

"Biliyorum, sevgilim." Kolunu omuzlarıma dolamadan önce kaldırımda yanıma oturuyor ve beni sıkıca yanına yatırıyor. "Bu sabah bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni korumak için burada olmadığım için üzgünüm."

Sesinin hüzünlü ve pişmanlık dolu tonu gözlerimi yaşartıyor ve boğazımda bir duygu yumağı oluşuyor. Bir anlık sessizlik üzerimize çökerken başımı omzuna koyuyorum.

Sanırım adrenalinin etkisi geçmeye başladı çünkü kendimi bitkin hissediyorum. Bu sabah olan her şeyden bunaldım.

Bundan nefret ediyorum. Sadece beni değil, sevdiğim insanları da etkilemesinden nefret ediyorum.

Amos, Earl... *Grant*.

"Bu senin hatan değil. Lütfen özür dilemeyin. Erken geldim çünkü özel bir parti krem peynirli kruvasan yapmayı planlıyordum.

Grant." Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek şakayla karışık gülüyorum. "Sanırım bu plan artık gerçekleşmeyecek."

Amos kolunu bana doluyor ve yanağını başımın üstüne koyuyor. Gözlerim tekrar Grant'e kayıyor ve yenik bir şekilde iç çekiyorum.

"Her şey yoluna girecek, canım. Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama düzelecek. Sigortamız var ve polis bundan sorumlu olan kişiyi tutuklayana kadar zararı karşılayacaklar."

Alay ettim. "Bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorsun."

"Bir fikrim var ama bunu kesin olarak bilmiyoruz. O adam pek çok şey olabilir ama o kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Bunun ikimiz için de yıkıcı olduğunu biliyorum ama bir şeyi hatırlamanı istiyorum. Tamam mı? Ne kadar karanlık olursa olsun, o güneşin tekrar parlayacağını hatırlamanı istiyorum. Ve o sıcak ışınları yüzünde hissettiğinde, yaşadığın tüm karanlıklar dünde kalacak."

Burnumu çekerek başımı salladım. "Biliyorum."

"Sanırım bunu sana küçüklüğünden beri söylüyorum. Tanrım, fırının etrafında koşturur, saklambaç oynarken annenden kaçmak için bacaklarımın arkasına saklanırdın. O günleri hâlâ dün gibi hatırlıyorum."

Fırında büyümeyi ya da annem ölmeden önce onunla geçirdiğim zamanı asla unutamam. Anılarımın çoğunda Amos var, onu en az benim kadar severdi.

Grant tünediğimiz yere doğru adım atıyor ve önümde kamburunun üzerine çöküyor. Uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, gözlerindeki yumuşaklık göğsümü sızlatacak kadar hassas. "İyi misin, bebeğim?"

"Evet. Sanırım..." Sessizce fısıldıyorum. "Ben iyi olacağım."

Amos kolunu çekip ayağa kalkmadan önce dudaklarını saçlarımın tepesine hafifçe bastırıyor. "İçeride biraz temizlik yapacağım, sigorta şirketini arayacağım ve ön camları değiştirmek ve vitrini onarmak için buraya ne kadar çabuk birini getirebileceğime bakacağım. Muhtemelen her ihtimale karşı kilitleri de değiştirmeliyim."

Tanrım, o kadar ilerisini düşünmemiştim bile. Bu sabahı atlatmaktan başka bir şey düşünmemiştim. Buraya gelmeden önce çok yorgundum ve şimdi adrenalinin etkisi geçmeye başladı, gözlerim ağırlaştı ve beynim düzgün çalışmıyor.

"Ben de geliyorum," diyorum battaniyeyi omuzlarımdan çekip ayağa kalkarken, kaldırımdan ne kadar hızlı kalktığımı hafifçe sallıyorum.

Grant bana doğru uzanıyor, hemen elini koluma doluyor ve beni sabitliyor. "Bebeğim, ayakta duracak halin yok. Dinlenmen gerek."

Başımı kararlılıkla sallıyorum, parmaklarımı şakaklarıma götürüp ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. Fırını öylece terk edemem. Amos ve Earl'ün içerideki felaketi temizlemek için bana ihtiyaçları var.

"Grant, onları bu karmaşayla baş başa bırakamam. Bu benim sorumluluğum."

"Anlıyorum," diye söze başlıyor, beni nazikçe kendine çekiyor ve kollarıyla sarıp sarmalayarak adeta havaya kaldırıyor. "Ama kendine de dikkat etmelisin Addie. Bu sabah travmatik bir şey yaşadın. Biraz ara verip uyumalısın. Yardım çağırdım... İşimize yarayabileceğini düşündüm."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Fırındaki durumdan *biz* diye bahsetmesine ve bunun kalbimi nasıl çarptığına takılmamaya çalışıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Davis ve takımdan birkaç adam. Birazdan gelecekler ve içeri bir şey girmesini önlemek için ön pencerenin üzerine bir muşamba çekecekler." Durup Amos'a bakıyor, yüzünde tam olarak okuyamadığım küçük bir gülümseme belirtisi var. "Onlar senin emrine amadeler, Amos. Onları işe koy. Neye ihtiyacın olursa, yardım etmek için buradalar. Onların yardımıyla burayı bugün temizleyebileceğimizi, pencereleri değiştirecek biri gelene ve yeni malzemeler sipariş edene kadar elimizden geldiğince güvenli hale getirebileceğimizi düşündüm."

Tanrım, ağzından çıkan her kelimede kalbim sıkışıyor. Onun gülünç derecede yakışıklı yüzüne bakarken yine gözyaşlarımın eşiğindeyim.

Bence o mükemmel olabilir ve şimdiye kadar mükemmel bir erkeğin var olduğundan emin değildim.

Ama var ve o *benim kocam*.

"Grant," diye fısıldıyorum ve o da bana bakıyor. Koyu mavi gözlerinin derinliklerinde bir endişe kasırgası var ve ona dokunmadan bir saniye daha duramıyorum. Kollarımı boynuna doladığımda ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve sonra eğilip dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum.

İlk defa bir öpücüğü başlatan kişi ben oluyorum. İlk kez duygularıma bu kadar yenik düşüp dudaklarımı onunkilere bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. Kolları belime dolanırken

Başını eğiyor, öpüşmeyi derinleştiriyor, dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor.

Küçük bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Bu ne içindi? Şikayet ettiğimden değil ama..."

"Teşekkür ederim. Arar aramaz geldiğin için, fırını temizlemeye yardım etmeleri için ekip arkadaşlarını aradığın için teşekkür ederim-" Kelimelerim çılgınca bir telaşla dökülürken, yorgunluğum ve duygularım sonunda taşarken sıcak, taze gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını hissediyorum.

"Hey. Hey," diye fısıldıyor yüzüme uzanırken, başparmağını şefkatle yanaklarımda gezdiriyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Bana teşekkür etmene hiç gerek yok, Addie. Nerede olursan ol, her zaman geleceğim. Ne olursa olsun geleceğim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Bakışları benimkinde kalıyor, neredeyse arıyor. Keşke ona ne hissettiğimi söyleyebilseydim. Benim gibi hissetmeme ihtimalinin çok yüksek olmasına rağmen, her şeyi ortaya dökcek kadar cesur olabilmeyi. Bunun onun için sadece içinde biraz cazibe olan bir anlaşma olduğunu ve benim sadece aşık olan aptal bir kız olduğumu.

"Sana söz veriyorum Addie, hiçbir yere gitmiyorum. Sözlerin sadece laftan ibaret olduğunu biliyorum ama bunu sana kanıtlayacağım. Eylemlerimle kanıtlayacağım."

Başımı sallayarak burnumu çekiyorum, neredeyse yeniden ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Tamam."

"Fırını hallettiğimize göre, en azından şimdilik... neden seni hafta sonu için götürmeme ve her şeyden uzaklaşmana izin vermiyorsun? Burada olup bitenler hakkında endişelendiğini *biliyorum* ama çocuklar her şeyi kontrol altına aldılar. Her şeyi kısa sürede temizleyecekler. Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum ve şu anda ihtiyacın olan şeyin burada olmak ve stres yapmak olmadığını biliyorum."

Evet demek istemem için yüzlerce neden olsa da, diyememem için daha da fazla neden var.

Bu karmaşayı Earl ve Amos'a bırakamam. Burası *benim bakmam* gereken fırınım.

"I-"

Amos araya girerek sözümü kesti. "Hayır deme canım, çünkü zaten biliyordum. Bence sevgilin haklı. Burayı temizlemek için bir sürü güçlü ve yetenekli adam geliyor ve sen yardımcı olamayacak kadar bitkin görünüyorsun. Polis raporu tamamlandı ve sigorta şirketini aradıktan sonra yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

pencereler ve kasalar tamir edilene kadar. Beklerken birkaç gün kapalı kalmamız gerekecek. Uzaklaşmak için bundan daha iyi bir zaman olamaz. İlk kez ara vermek için... belki de hiç?"

Dudaklarımı gergin bir şekilde çiğniyor, kafamdaki düşüncelerin şifresini çözmeye çalışıyorum. Tüm bunlar doğru olabilir ama yine de fırından öylece çıkıp gidebileceğim anlamına gelmiyor.

"Amos, ben sadece... Ben gidemem. Yapmam gereken o kadar çok şey var ki. Seni bu karmaşayla bırakamam. Bir de Auggie var."

Amos bir elini kalçasına koyup başını sallıyor, uzun at kuyruğu sallanıyor. "Tek duyduğum senin bahaneler ürettiğin. Earl'ü Auggie ile vakit geçirmekten daha mutlu eden bir şey olmadığını biliyorsun." Duraklıyor, gür kaşlarını kaldırıyor. "Şu anda yapabileceğin bir şey yok, tatlım. Her ne kadar endişeleneceğini bilsem de, bence gidip hafta sonunu kendine ayırmalısın. Dinlen ve iyileş."

Söylediklerini düşünürken bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. Çok kolay görünüyor... hafta sonu için izin almak ve ne hakkında endişelenmemek

Geride bırakıyorum ama bu şimdiye kadar sahip olduğum bir lüks değil. Ever After için çok mücadele ettim ve bu şekilde bırakma düşüncesiyle mücadele ediyorum. Fiziksel olarak acı veriyor.

Ama içimde Grant'le birlikte gitmek isteyen çok büyük bir istek var. Tüm *bunlardan* uzakta, onunla kesintisiz bir hafta sonu geçirmek. Çünkü Brent ya da başka biri, bunu her kim yaptıysa beni incitmek için yapmış gibi hissediyorum.

Sadece kızgın ve kırgın *değilim... Korkuyorum.*

Eğer bu kadar el altından bir şey yapmaya istekliyse, bana zarar vermek için daha ne kadar ileri gidebilirdi?

Bu düşünce beni korkutuyor ve titremeye başladığımda vücudumu bir ürperti sarıyor. Saf yorgunluk o kadar güçlü bir dalga halinde üzerime çöküyor ki, Grant'in kolları vücudumu sımsıkı sarmasaydı, muhtemelen kendimi yerde bulurdum. Ne kadar yorgun ve korkmuş hissedersen hissedeyim, onun kollarında kendimi hâlâ güvende ve emniyette hissediyorum.

Sanırım... tamiratı beklerken *yapabileceğim* bir şey , onunla gidebilirim.

"Emin misin, Amos?"

Amos başını sallar. "Kesinlikle. Her şey kontrolüm altında. Git, biraz sessizliğin tadını çıkar."

Dikkatimi tekrar Grant'e veriyorum, konuşmadan önce aramızda bir süre geçiyor. "Tamam. Seninle geleceğim. Ama... nereye gidiyoruz?"

"Ev."

OceanofPDF.com

chapter twenty-three

Grant

Büyüdüğüm **EV** New Orleans'ın sadece otuz dakika dışında, Mississippi Nehri'nin Batı Kıyısı boyunca uzanan Belle Chasse adlı küçük bir kasabadaydı.

Addie'ye onu eve götüreceğimi söylediğimde, büyüdüğüm yeri kastettiğimi anlamadı. Ve annemle ilk kez tanışacaktı. *Karımın* annemle tanışmamış olması oldukça ironik, ama yine de her şeyi tersinden yaptık, sahte olarak başlayan ama şimdi yaşadığım her şeyden daha gerçek hissettiren bir evlilikle başladık.

Bu sabah olanlardan sonra, Addie ile kendi ellerimle öldüreceğimden emin olduğum o pislik arasına koca bir şehir koymak istedim. Kendimi hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olarak görmedim ama Dixon'ı ve onun Addie'ye yaşattığı tüm o boktan şeyleri düşündüğümde kırmızı görüyorum.

Bu sabah aldığım telefon beynimin kimyasını değiştirdi. Telefondaki paniklemiş sesini duymak, o kadar zor konuşuyordu ki, asla unutamayacağım bir şeydi. Kabuslarımda, omurgamdan aşağı süzülen ve beni rehin alan aynı korku hissiyle duyacağım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Neye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaralanıp yaralanmadığını ya da tehdit edilip edilmediğini bilmiyordum ve tüm yolculuk işkencenin en kötü şekliydi.

Onu fırının dışında titreyen, büzülmüş bir yığın halinde gördüğüm an neredeyse kendimi kaybediyordum, ona öyle sıkı sarılmıştım ki muhtemelen nefes alamıyordu.

Yine de çarpan kalbimi sakinleştirmeye ya da içimi kaplayan korku hissini azaltmaya yetmedi.

İşte o anda bu gezegende Addie'yi korumak için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını fark ettim. Geçemeyeceğim hiçbir çizgi, çiğnemeyeceğim hiçbir lanet yasa, onu güvende tutmak için gerekirse yapmayacağım hiçbir fedakarlık yoktu.

Çünkü onu *seviyorum*.

Ve ona bir şey olması ya da daha kötüsü onu *kaybetme* düşüncesi aklımın ucundan bile geçmiyor.

Yapmayacağım.

İlk konuşmamızdan itibaren onda asla unutamayacağım bir şeyler olduğunu anlamıştım. Beni hayatımdaki herkesten daha net görüyordu ve sanırım o zaman bile onu sevdim. Hiç vazgeçemediğime eminim.

Rol yapabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Benim için asla rol yapmak değildi ve bugün bunu çok net bir şekilde anladım.

"Hey," diye sesleniyor yumuşak sesi yolcu koltuğundan, beni düşüncelerimden ve kafamın içinden çekip çıkarıyor.

Parmaklarım eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonu sıkıyor ve uzun süredir tuttuğum nefesi ciğerlerim yanarak veriyorum.

"İyi misin?"

Bakışlarımı bir an için yoldan ayırıp ona bakıyorum. Normalde parlak olan gözleri donuk, yüzü endişe ve yorgunlukla kazınmış ve bu içimde kopan fırtınaya hiçbir şey yapmıyor.

Onun incinmiş olmasından ve bunu ortadan kaldırmak için yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum.

Böyle bir şeyin yükünü asla taşımamalı. O çok iyi. Çok saf.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, şu anda en son hissettiğim şey iyi olmak olsa da. Onun için yalan söylüyorum. Çünkü endişelenmesi gereken başka bir şey olmayacağım.

Bu yüzden ona aşık olduğumu fark ettiğimi şimdilik kendime saklayacağım. Hayatında çok fazla şey oluyor ve ben başka bir karmaşa olmayı reddediyorum. Her şeyin onun hızında gideceğine söz verdim.

Ve her zaman onun benim gibi ihtimali var.

Daha önce hiç aşık olmadım, bu yüzden tüm bunlar

benim için yeni. "İyi misin?"

Yoldan ona bakıyorum ve onun koltuğa daha da gömülerek başını salladığını görüyorum.

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Zihinsel olarak. Bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

Gönülsüzce gülüyor. "Ve ayrıca gerginim çünkü şimdi annenle tanışmak zorundayım ve zombi gibi görünüyorum." "Zombi gibi görünmüyorsun. Her zamanki gibi çok güzelsin."

Bakışlarımı hızla ona çevirdiğimde, dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. Doğrudan göğsüme çarpan bir gülümseme ve bir an için kenara çekip onu kucağıma almak ve ona sarılmak istiyorum. Ve gitmesine izin vermemek. "Annemle tanışmak konusunda

endişelenme. Onu seveceksin. Aslında ben onun seni benden daha çok sevecek ve ben bir ana kuzusuyum. Sevgiye ihtiyacım var." Kıkırdaması kamyonetimin kabininde havada süzülüyor ve ben bundan zevk alıyorum.

Geçirdiğimiz sabahdan sonra, sanırım onun gülüşünü duymak tam da ihtiyacım olan ilaç.

"Sadece endişeliyim çünkü... şey, sen evlendin ve..." Sözünü kesiyor. "O her şeyi bilir, bu yüzden hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Güven bana, o tanışabileceğin en iyi insan. Söz veriyorum harika olacak ve oraya vardığımızda istersen doğruca yatağa gidebilirsin. Uzun zamandır lanet bir gün. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Addie onaylarcasına mırıldanıyor ama sessizce oturuyor, giymesi için ona verdiğim kapüşonlu tişörtün ipiyle oynuyor. Onu sevimli, ilginç kıyafetleri ve kendine özgü Mary Janeleri içinde görmeyi ne kadar seviyorsam, benim kıyafetlerim içinde görmeyi daha da çok seviyorum.

Ona kadar varlığından bile haberdar olmadığım mağara adamı yanımın ortaya çıkmasına neden oluyor.

Belle Chasse'a olan yolculuğumun çoğunu düşüncelerimin içinde kaybolmuş, her şeyi çözmeye çalışarak geçirdiğimden, sadece birkaç dakika uzaktayız. Doğduğumdan beri çocukluk evim olan küçük, krem renkli Viktorya dönemine ait evin önündeki araba yoluna girene kadar rahat bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Evi ziyaret etmeyeli uzun zaman olmasına ve genellikle *benim* işim olmasına rağmen, annem çiçek tarhlarını harika bir görünümüne kavuşturmuş.

"Oh, Grant, bu *şimdiye kadar* gördüğüm en değerli ev. Verandadaki salıncak!" Addie gözleri evin üzerinde gezinirken heyecanla mırıldanıyor. "Tanrım, rüzgâr çanları. Annem onları çok severdi. Yapmayı en sevdiği şeydi. Fırtına yaklaşırken arka verandada oturur, çan seslerini dinlerdi."

Gözlerindeki hüznü bakış karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hay sikeyim. Uzanarak elini elime alıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Apartman verandasından biraz almalıyız. Bir dahaki sefere fırtına çıktığında oraya gider ve dinleriz."

Gerçekten ağlayacak gibi görünüyor ve özür dilemek için ağzımı açtığımda aniden parmaklarımızı çözüyor ve sonra kendini konsolun üzerinden kucağıma atıyor, kollarını boynuma doluyor ve yüzünü gömüyor.

Kollarımı sırtına doluyor ve dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. İkimiz de konuşmuyoruz; sadece burada kalıyoruz, aynen böyle, birlikte nefes alıyoruz, tutunuyoruz çünkü bunun anlamı kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla.

Bu sabah olanlardan sonra, sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Benim onun iyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı. Ona sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Sen dünyadaki en iyi kocasın Grant Bergeron," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

O yeminleri, onları onurlandırmak niyetiyle ettim. İyi ya da kötü.

"Tamam, bu onu dört yaşındayken bir güzellik yarışmasına soktuğum zamandan. Sanırım? Ve kral seçilmişti. Baksana, küçük tacı ve küçük lüleleri ne kadar güzeldi. Küçük smokininin içinde çok yakışıklıydı. En güzel yanı da, bittikten sonra iki hafta boyunca çıkarmadı. Bir gece uyuyakaldığında onu çöpe atmak zorunda kaldım."

Addie'nin kaşları çatılıyor, bebek kitabının üzerinden bana bakarken dudakları gördüğüm en şirin gülümsemeye dönüşüyor.

Eşim ve annem şu anda çocukluğumdan kalma en utanç verici bebeklik fotoğraflarım üzerinde çalışıyorlar... ve daha da kötüleşmeye devam ediyorlar.

Birlikte bir sayfa daha çevirirlerken annem kıkırdıyor ve ağzını kapatıyor.

Doğrusu, ön bahçedeki galvanizli kova küvette çıplak bebek kıcımlı görmesi umurumda bile değil. Çünkü onu *böyle* gülümsetiyorsa, isterse sonsuza kadar bakabilir.

Yüzündeki o gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım.

Kahretsin, *mutlu* görünüyor.

Annemle tanıştıkları andan itibaren çok iyi anlaştılar, daha azını beklemiyordum zaten ve yemekten sonra hemen bebek kitaplarını çıkardılar. Addie'nin yorucu bir günün ardından doğruca yatağa gitmek isteyeceğini düşünmüştüm ama annemle birlikte kalmak için ısrar etti.

İşte... buradayız.

"Tanrım, o çok değerli bir çocuktur. Bazen benimle yarışır ama her zaman en tatlı, en duyarlı çocuktur" diyor ve bakışlarını bana çevirmeden önce parmağını resmin üzerinde gezdiriyor. "Her neyse, sadece bir anne büyümüş olan oğlunun ardından hüzünleniyor. Kaç yaşına *ya da* boyuna gelirse gelsin, o hep benim bebeğim olarak kalacak."

Gülüyorum. "Anne, on iki yaşından beri senden bir karış daha uzunum."

"On iki mi? Bu senin benden bir metre uzun olmanı açıklıyor," dedi Addie.

ses tonundaki şoku gizleyemeyerek araya giriyor.

Birayı dudaklarıma götürüp bir yudum alırken omzum düşüyor. "Hayır, sen sadece eğlence boyutundasın, bebeğim."

Addie'nin yanakları alev alev yanıyor ve annemin kaşları çatılıyor, *neyi kaçırdığıma* dair sessiz bir soru... ama bu konuşmayı sonraya saklayacağım. Zaten onun tavsiyesi işime yarayabilirdi... Artık Addie söz konusu olduğunda geri dönüş olmadığını kesinlikle biliyorum.

"Çok geç oldu. Yatağa gitmek ister misin?" Karıma sordum.

Anneme dönmeden önce boğazını temizleyerek başını sallıyor. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim Bayan Bergeron. Bu hafta sonu güzel evinizde kalmama izin verdiğiniz ve bu kadar nazik olduğunuz için."

"Ah, tatlım." Anne uzanıp elini Addie'ninkinin üzerine koydu. "Sana her zaman kapımız açık. Oğlumla ya da oğlum olmadan. Aslında yakında bir gün baş başa öğle yemeği yemeyi çok isterim. Eğer kabul edersen?"

Göz kırpmıyor. "Evet, tabii ki."

Biramın kalanını boşaltıyorum ve Addie'yi hayatımdaki diğer en önemli kişiyle birlikte görmeyi ne kadar sevdiğime takılmamaya çalışıyorum. Bağ kurmak. Onun hayatıma bu kadar rahat uyum sağladığını görmek *daha fazlasını* istediğimi nasıl da pekiştiriyor. Bir an için böyle bir gelecek hayal etmek çok kolay.

İkisinin iyi geceler dileyişini izliyorum, Addie hâlâ koltukta oturduğum yere dönmeden önce hızlıca sarılıp fısıltıyla konuşuyorlar.

"Birazdan orada olurum, önce duş almak ister misin?"

Başını sallıyor, koridorda ilerleyip annemle beni yalnız bırakmadan önce bana küçük bir tebessüm ediyor. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısı sessizce kapanıyor.

"*Grant Alexander Bergeron.*"

Nefes veriyorum, bakışlarımı koltuğa yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş ve bilerek başını sallayan anneme çeviriyorum.

"O kızı *seviyorsun.*" Sesi kesinlik ve hayranlık karışımı.

Başımı sallamadan önce gözlerim koridora kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. İnkâr etmenin bir anlamı yok. İnkâr etsem de içimi görürdü zaten.

"Evet. "

"biliyorum. Bir annenin bildiği bazı şeyler vardır ve küçük oğlunuzun aşık olması da bunlardan biridir. Yüzündeki endişeli ifadenin nedeni hakkında konuşmak ister misin?" Gözleri de sesi kadar yumuşak.

Doğrulup kollarımı dizlerimin üzerine koyarken bir elimi yüzümden aşağıya ve saçlarımın arasından yukarıya doğru sürüklüyorum. "Bu sabah çok zordu ve düşünmeden edemiyorum. Bu bana şunu fark ettirdi... Onun gitmesine izin *veremem* anne. Bırakmak istemiyorum. Aramızdaki şeyler nasıl başlamış olursa olsun, onu seviyorum ve bir daha asla onsuz olmak istemiyorum."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum ve keşke söylediğim kişi o olsaydı. Ama henüz bunu duymaya hazır olduğundan emin değilim.

"Bunu biliyor mu?"

Parmaklarım saçlarımın arasında kabaca kayarken başımı sallıyorum, hayal kırıklığı içinde saç köklerimi çekiştiriyorum. "Hayır."

Annem iç çekerek koltuktan kalkıyor ve yanıma gelip aşk koltuğuna oturuyor. Elini nazikçe dizime koyarak dikkatimi kendisine çekti. "Ah, bebeğim, neden?"

"Ona söyleyeceğim. Ama anne, şu anda nelerle uğraştığına bir bak. Hayatında olup bitenlere bir bak. Bir karmaşa daha eklemek istemiyorum. Bence o da beni seviyor olabilir ama emin değilim, ya sevmiyorsa? İlişkimizin sadece bir düzenleme olması gerekiyor ve belki de gerçekten olmasını istediği tek şey budur."

"Ya da... belki o da tam olarak senin gibi hissediyordur. Belki de hep öyleydi. Tepkisinden korktuğun için bunu ondan saklayamazsın Grant. Senin her zaman onun kalbine sahip çıktığın gibi, onun da senin kalbine sahip çıkacağına güven."

Koltuğa yaslanıp başımı sallarken nefes veriyorum. O haklı. Ona söyleyeceğim. Sadece... doğru zamanı bulmalıyım. Ve şu an doğru zaman gibi gelmiyor.

"Teşekkürler anne."

Kolunu boynuma dolamadan önce dizimi hafifçe sıkıyor ve iri bedenimi kendine doğru çekiyor. "Sana ne olursa olsun, her zaman benim küçük oğlum olacağını söylemiştim. Hayatının hangi döneminde olursan ol, ben her zaman senin yanında olacağım Grant. Kalbini ortaya koymanın korkutucu olabileceğini biliyorum ama onun sana nasıl baktığını görüyorum. Sen de ona aynı şekilde bakıyorsun. Ona güven. Bırak neye hazır olduğuna o karar versin. Sadece senin kalbini korumak için değil, kendi kararlarını vermek için de ona güven."

En korkutucu kısmı da bu... *Ben zaten biliyorum.*

OceanofPDF.com

chapter twenty-four

Grant

"Dinle, sana haberlerim var. Beni o lanet aylakla değiştiremezsin. O orospu çocuğuyla çıplak ellerimle dövüőeim."

Ön kapıyı açtığımda Reese Landry'yi dışarıda, dudakları atık kaşlarla bükülmüş, göğsünde parlak mor bir kedi taşıyıcısına bağlanmış Boo ile bulduğumda çenem yere çarpıyor.

Kaşlarını atıyor, başını sallıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Swifties4Life'tan öylece kaybolabileceğini ve günlerce mesaj atmayacağını ve bizim de ortaya ıkmayacağımızı mı sanıyorsun?"

Ne oluyor lan?

Ben daha cevap veremedi Lane, Reese'in arkasından yaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturarak mırıldandı: "Para babaları bir jet kiraladı ve işte buradayız."

Reese bok yiyen bir sırtışla, "Daha önce mil yüksekliğindeki kulübe katılırken şikayet etmiyordun, sık surat," diye karşılık veriyor.

Arkasından aniden bir el fırlar ve doğrudan kafasının arkasına vurur.

Reese yüzünü buruşturur, omuzları kamburlaşır. "Ah, Viv. Bu da neydi böyle?"

Birden, Lane'in 1.80 boyundaki ateşli kız arkadaşı, yanında Lane'in kız arkadaşı Hallie ile ikisinin arasına dalıyor. Hallie'nin saındaki kendine özgü mor çizgileri parlak yeşil olanlarla değiştirdiğini fark ediyorum ve ağzım bir sırtışla kıvrılıyor.

Kahretsin... En iyi arkadaşlarım nasıl *burada*? Onları görmeyeli çok uzun zaman oldu. Çok uzun. Ve Reese'in sebepleri ne kadar saçma olursa olsun

hepsini buraya sürüklediğiniz için teşekkür ederim, onları gördüğüm için çok mutluyum.

Öne atılıp Viv ve Hallie'yi kollarımın arasına alıyorum ve onlara öyle sıkı sarılıyorum ki sahte bir protestoyla ciyaklıyorlar.

"Kahretsin, şu anda burada olduğunuza inanamıyorum," diyorum.

İkisini de son bir kez sıktıktan sonra çocuklarıma geçiyorum, homurdanmasına rağmen Lane'e uzun uzun sarılıyorum ve Boo aramıza sıkışmış olsa da Reese'e de aynısını yapıyorum.

Bu adam "kedi baba "yı yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Bizi içeri alacak mısın, yoksa burada dikilip birbirimizin saçını mı öreceğiz?" Lane kaşlarını çatarak soruyor.

Kahretsin, onun huysuz kıcını özledim. Ve Reese'in abartılı kıcını. Evet, o yeni bir takımda oynamakla meşgulken ve Lane sakalını uzatırken... biz birbirimizi görmeden ne kadar uzun süre geçirirsek geçirelim her zaman kaldığımız yerden devam edecek türden arkadaşlar olduğumuzu fark ettim.

Hepimiz daireye geri dönüyoruz ve kızlar Auggie'yi sehpanın yanında otururken gördükleri anda akıllarını kaybediyorlar.

"*Köpeğin* mi var?" Hallie heyecanla , kareli spor ayakkabılarının parmak uçlarında zıplıyor. Ona doğru koşuyor ve kulaklarını okşarken onu öpücüklere boğmak için çömeliyor.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dikkatleri üzerine çekiyor, küçük tombul bacakları ve patileri tavana dönük bir şekilde sırt üstü yuvarlanıyor.

Viv, Auggie'nin başını kaşımak için Hallie'ye katılıp yere uzanırken, "Tanrım, çok tatlı," diye mırıldanıyor.

Gördüğü ilgi yüzünden kalp krizi geçireceğinden eminim.

Reese eğilerek Boo'yu taşıyıcıdan çıkarıyor ve başına birkaç öpücük kondurduktan sonra onu nazikçe yere bırakıyor. Hiç şaşırmayan Boo, yeni çevresini tanımaya başlamadan önce geriniyor. Belli ki dışarı çıkmaya ve diğer hayvanlara alışmış çünkü hiç tereddüt etmeden doğrudan Auggie'nin yanına gidiyor.

Kürlü siyah bir pençesini alıp merakla onu dürtüyor ama o da karşılık olarak sadece yüzünü yalıyor. Görünüşe göre, bu onu bir arkadaş olarak görmesi için yeterli çünkü tembelce onun yanına uzanıyor ve Viv'in yanına sarılıyor.

"*Evlendin*, bir *köpeğin* oldu, *altı haneli* bir sponsorluk anlaşması imzaladın. Bize söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Reese kanepeye uzanırken şapkasını çıkarıp kucağına bırakıyor.

"Evet, bir şey daha... Sanırım karıma aşık oldum."

"Uh... duh?" Reese sanki apaçık ortada olan bir şeyi söylüyormuş gibi cevap verir. "Bunu yeni mi anlıyorsun yoksa...?"

Lane kıkırdıyor, ağzını kapatıyor. "Görünüşe göre öyle."

Bir yanımda Addie'nin bu konuşma için burada olmamasına seviniyor, böylece erkek arkadaşlarımdan tavsiye alabiliyorum, ama daha da büyük bir yanımda, annem ve onun dışında hayatımdaki en önemli insanlarla tanışması için sabırsızlanıyor.

Amos'la birlikte fırında çalışıyor, bu yüzden öğleden sonra evde olacak.

Koltuğa doğru yürüyüp gömülüyorum ve nefes veriyorum. "Evet, bu biraz karışık, unuttun mu?"

Onlara anlatma fırsatı bile bulamadığım kadar karmaşık. Bu yüzden onlara son birkaç gün içinde fırınla ilgili olanları, bu işin arkasında kimin olduğuna dair şüphelerimizi ve annemle geçirdiğim hafta sonunu hızlıca anlattım. Ve en büyük gelişmeyi... aslında Addie'ye aşık olduğumu ve muhtemelen ona bildiğimden daha uzun süredir aşık olduğumu fark ettiğimi.

"Dinle, hayatından bizi haberdar edebilmen için sana haftalık FaceTime görüşmesi ayarlamaya başlayacağım. Grup sohbetini de ihmal etmeyi bırak," diyor Reese bıkkınlıkla. "Her şeyden en son bizim haberimiz olmasından nefret ediyorum."

Lane ciddi bir ifadeyle, "Bir kez olsun katılıyorum," diye ekliyor. "Yani, anlıyorum. Hayat yoğun, hepimiz ülkenin farklı taraflarında farklı işler yapıyoruz ama biz senin en iyi arkadaşlarınız, dostum."

Başımı sallıyorum. Bu yıl en iyi iki arkadaşımı her gün görememek çok zor oldu. Ama her ne kadar çok uzakta olmalarından nefret etsem de, hepsinin mutlu ve başarılı olduğunu biliyorum ve onlar için istediğim tek şey de bu.

Viv yerden, "Evet, Reese'i düğününüzü kaçırdığını öğrendiğinde ağlarken yakaladığıma eminim," diyor. Auggie bir şekilde yarı onun yarı Hallie'nin kucağında, hayatının en güzel uykusunu çekiyor gibi görünüyor.

Dudaklarım seğiriyor. Reese'in kaşları çatılıyor ve itirafı karşısında tamamen şok olmuş gibi davranarak hızla kendini savunuyor. "Ben... ağlamıyordum. Gözüme bir şey kaçtı. Toz ya da onun gibi bir şey."

Viv sırtarak gözlerini devirir. "Mhm. Dust. Kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle bebeğim. Sadece arkadaşını özlediğini kabul et."

"Onu özliyorum ve duygularım hakkında konuşmakta bir sorun görmüyorum. Ağlıyor olsam bile sorun değil. Erkeklerin de duyguları vardır ve bunları ifade edebilirler."

Reese de öyle," diye mırıldanıyor.

Kahretsin, şimdiye kadar bunu ne kadar özlediğimi fark .

"Reese, odaklan. Grant'in sorununa geri dönebilir miyiz?" Hallie araya girer. "Yani... Addie'yi seviyorsun. Bunu ona söyledin mi?" diye sorar küçük bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum ve oda bir inleme korosuna dönüşüyor.

"Dostum, Lane'den hiçbir şey öğrenmedin mi?" Reese ona doğru başını sallayarak söylüyor.

"Ona söyleyeceğim. Ziyarete gittiğimizde annem de bana aynı tavsiyeyi vermişti. Ben sadece... her şey olup biterken, çok hızlı hareket ederek işleri onun için daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum. Bu sadece bencilce geliyor." Bakışlarımı hepsinin arasında gezdirerek duraklıyorum. "Ve Addie'ye olan aşkımin bencilce olmasını istemiyorum. O her şeyi hak ediyor. Bütün dünyayı."

Viv'in burnu kıvrılır. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey Grant. İşte bu yüzden ona söylemelisin. Onun hakkında ne hissettiğini bilmeyi hak ediyor."

"Evet, kız arkadaşımın dediği gibi," diye takılıyor Reese, eskiden kendimi bir köprüden aşağı atmak istememe neden olan bir şekilde ona hayranlıkla bakarak. Arkadaşlarım için mutlu olmadığımından değil, mutluyum ve hep öyle oldum. Sadece her zaman üçüncü teker olduğum gerçeğiydi ve şimdi... Anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum.

Ben de Addie'ye aynı şekilde baktığıma eminim. Sanırım gerçekten anlamak için aşık olmak gerekti.

"Haklı olduğunu ve ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ayrıca... ona onu sevdiğimi söylediğim ilk anın unutulmaz olmasını istiyorum. Bunu doğru şekilde yapmak, asla unutamayacağı bir şey planlamak istiyorum."

Erkeklerin saçma sapan bir şey yapmak istediğim için bana en azından biraz bok atmalarını bekliyorum, ama gerçekten benim için heyecanlanmış gibi görünüyorlar.

Reese koltuktan zıplıyor ve ellerini coşkuyla birbirine vuruyor, "Hadi yapalım şu işi. Gelmiş geçmiş en iyi aşk mesleğini planlamana yardım edeceğiz."

Lane kıkırdıyor. "Belli ki Reese hayatı boyunca bunu bekliyormuş."

Aşık olan ve bunun farkında bile olmayan bu iki salağa yardım ettiğim zamanları hatırlıyorum ve şimdi yardıma ihtiyacı olan aşık *salak* benim.

"Bize ondan bahset. Nelerden hoşlanır? Nelerden hoşlanır? Onun için önemli olan ne?" Hallie siyah, yay gibi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken soruyor.

Elimi düşünceli bir şekilde çenemde gezdiriyorum. "O bir sanatçı ve çizim yapmayı ve resim yapmayı seviyor. Fırıncılık. Ailesi Ever After'ın sahibi, Quarter'ın aşağısında bir fırın, o yüzden bu konuda harika. Ayrıca uzayla, takımyıldızlarla ilgileniyor."

"Ya bir yıldıza onun adını verseydiniz?" Reese söylüyor ve ben yüzümü kaplayan şoku gizleyemiyorum.

Bu aslında... gerçekten iyi bir fikir. Dürüst olmak gerekirse harika.

"Bebeğim, bu tam olarak *A Walk to Remember*'dan. Mandy Moore'un oynadığı mı?" Viv yumuşak bir ifadeyle işaret ediyor.

"Kahretsin. Birkaç hafta önce bana izlettiğin film mi bu?" diye soruyor, başını kaşıyor ve birden yüzü kızarıyor.

Viv başını sallar. "Evet. O zaman da gözüne toz kaçmıştı."

Yumruğumu ağzıma götürüp gizlemeye çalışırken dudağım bir sırtışa dönüşüyor.

O herifin hassas tarafını sürekli ortaya çıkarıyor. Tabii ki Reese Landry "*A Walk to Remember*"ı izlerken ağlayacaktı.

"Uh... evet, tamam, şey, sadece bir öneriydi," diye yanıtlıyor Reese Boo'ya doğru yürüyüp onu kucağına alırken.

Sandalyeden kalkıp onu kollarının arasından alıyorum ve o şirin, tüylü küçük bedenini kendime doğru çekiyorum. Boo ayıcığımı özlemişim. Buraya gelir gelmez onu kucaklamadığım için dünya tarihinin en kötü amcasıyım, ama kendimi savunmam gerekirse, Auggie'yle takılmaktan çok mutluydu.

"Bu harika bir öneriydi dostum. Yardım etmeye çalıştığınız için hepinize minnettarım. Ama sanırım benim bir fikrim var. Onun için özel olacak bir şey," diyorum Boo'nun başını şefkatle okşarken.

"Neye karar verirsen ver Grant, mükemmel olacağını biliyorum," diyor Hallie ve bakışlarım ona kayıyor, ağzımı hafifçe bir gülümseme kaplıyor.

"Teşekkürler, Hal. Uçağa atlayıp beni kontrol etmeye geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bunu yaptığınıza gerçekten çok sevindim çünkü sizi özledim çocuklar."

"Zengin adama teşekkür et-"

Ön kapının açılma sesi Lane'in sözünü kesiyor ve herkesin dikkati girişe yöneliyor, Addie sarı saçlarını tepesinde toplamış ve benim en sevdiğim elbiseyi giymiş olarak beliriyor. Üzerinde küçük çiçekler olan. Çok güzel anılarım var.

"Ah... merhaba," diye mırıldanıyor ürkekçe, bakışları benimkilere kayarken.

Beni çok şaşırttıkları için ona mesaj atıp herkesin burada olduğunu söyleme fırsatım olmadı.

"Hey, ba-"

Hallie ve Viv açıklama yapmak ve herkesi tanıştırmak için ağzımı açmama fırsat bile vermeden ikisi de Addie'ye doğru koşuyor ve sanki onunla ilk kez tanışmıyorlarmış gibi onu kucaklıyorlar. Bir an için Addie'nin gözlerinin açıldığını görüyorum, gözlerinde bir şaşkınlık parlıyor ama sonra endişeyle gülüyor ve kucaklarına karşılık vermek için uzanıyor.

"Merhaba, ben Viv, bu da Hallie. Hakkınızda çok şey duyduk. Sizi zaten tanıyordum gibi hissediyorum. Bu da şu anda hepimizin en iyi arkadaş olduğu anlamına geliyor," diye saçmalayan Viv geri çekilip Addie'ye sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Hallie gülerek geri çekilir. "Tanrım, Viv, ona *nefes alması* için bir saniye ver." "Merhaba. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben de sizin hakkınızda çok şey duydum."

Addie utangaç bir şekilde bana doğru yürüyerek cevap veriyor. Göğsüme yaslanmış, kollarımın arasında uyuyan bir Boo var ama başımı eğip ona hızlı bir öpücük veriyorum.

"Rastgele geldiğim için özür dilerim. Erkek arkadaşımın çok fazla parası ve dramatik bir yeteneği var ve en iyi arkadaşını özledi," diyor Viv. "Bu kesinlikle bir son dakika olayıydı ve Grant'e sürpriz yapmak istedik. Ve tabii ki seninle tanışmak."

Addie başını sertçe sallar. "Hayır, burada olduğunuz için çok mutluyum. Herkesle tanışmayı dört gözle bekliyordum ve dürüst olmak gerekirse, eve gelmek için harika bir sürpriz," diyor içtenlikle.

Reese ve Lane kendilerini tanıtip biraz sohbet ettikten sonra, Hallie ve Viv "kız kıza konuşmak" için onu çabucak alıp bizi verandaya götürdüler. Üçü gerçekten beklemediğim bir şekilde hemen kaynaştı. Birbirlerinden hoşlanmayacaklarını düşündüğüm için değil, Addie'nin ne kadar utangaç olduğunu ve bazen yeni insanlarla tanışmanın onun için ne kadar zor olduğunu bildiğim için. Ama açıkça görülüyor ki burada durum böyle değil. Kısmen, çünkü arkadaşlarım ona karşı çok misafirperverler, tıpkı olacaklarını bildiğim gibi.

Bana tatlı bir gülümsemeyle kızlarla yalnız kalmasının sorun olmadığını söylediğinde, Auggie'nin yatağının yanına uyuyan bir Boo koyup dışarıdaki çocuklara katılıyorum.

"Ya körsün ya da aptal çünkü o kız da seni seviyor, ahbap," diyor Reese avlu kapısı arkamdan kapandığında. "İkiniz de birbirinize kalp gözlerinizle bakıyorsunuz. Bu gerçekten çok sevimli."

Lane başıyla onaylıyor. "Bunu bugün tekrar söylediğime inanamıyorum... ama o haklı."

"Reese'in haklı olmasına izin vermek mi? Kahretsin, bunu kabul etmenin senin için kolay olmadığını biliyorum dostum. Aferin sana," diye cevap veriyorum ve sırtarak Lane'in sırtını sıvazlıyorum.

Reese'in kara kaşları çatılır. "Biliyorsunuz pislikler, ben çoğu zaman haklıyım. Ve bu konuda haklı olduğumu *biliyorum*. Ona söylemelisin Grant. Ve Tanrı şahidim olsun, eğer bir sonraki *gerçek* düğününde sağdıcın olmazsam, senden ayrılıyorum. Soğuk hindi, kışını kesiyorum. Kimse bebeği köşeye koyamaz."

Şakayla karışık, "Sen ve Lane bunun için kağıt makas oynayabilirsiniz," diyorum ama Reese'i tanıyorum, savaşımadan pes etmeyecektir.

Ama şakası beni de sarstı. Addie'ye duygularımı itiraf etme düşüncesine o kadar kapılmıştım ki, bunu yaptıktan sonra gerçekte ne olacağını düşünmemiştim bile. Biz zaten evliyiz. Bir sürü adımı atlادık. O da aynı şekilde hissediyorsa, karımla mı çıkacağım? Fırın işi bitince ne olacak?

Fesih istemiyorum.

Boşanmak eminim.

Onun benim olmasını istiyorum, bu sefer gerçekten. Onu korumak istiyorum.

Onu.

Onu ilk sıraya koyan adam olmak istiyorum, özellikle de çevresindeki hiç kimse

hayatın sahip olduğu.

Hepsini istiyorum ve onunla istiyorum. Geriye doğru yapsak bile.

Bundan daha emin olduğum bir şey yok.

Reese sırtarak, "Biliyor musun, değişiklik olsun diye ilişki tavsiyesi veren kişi olmak gerçekten güzel," diyor. "Siz ikiniz bensiz ne yapardınız?"

"Tanrım," diye homurdanıyor Lane.

"Sana kimin ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bir beyzbol sahasında sürünerek senin için küçük boncuklar aradığını hatırlatmama gerek var mı?" Reese küstahça karşılık verir.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü biliyorsunuz... o haklı.

Lane bir elini koyu sarı dalgalarının arasında gezdirirken gözlerini deviriyor.

"Beni sevdiğini söyle Lane. Hadi," diye mırıldandı Reese, kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak.

Lane başını sallar. "Hay . Neden ?"

Bazen beni deli ediyorlar ve yaşlı evli bir çift gibi didişiyorlar, ama dürüst olmak gerekirse... *Burada oldukları için minnettarım.*

Aramızda kaç kilometre olursa olsun, bu adamlar benim ailem. Ne kadar zaman geçerse geçsin. Hayatlarımızda ne değişirse değişsin. Orleans U'daki zamanımız çoktan geçti.

Her zaman birbirimize sahip olacağız. Koparılamayacak türden bir bağ.

Kardeşlerim.

OceanofPDF.com

chapter twenty-five

Addie

BIRAZ .

Biraz derken, şu anda... dördüncü parti çilekli kremalı keklerimin üzerindeyim.

Belli ki bir kek krizi yaşanıyor. Ve bu *tamamen* kocamın suçu.

Mutfağımızdaki mermer tezgahın üzerindeki raflarda kırk sekiz kekin soğumasının nedeni o.

Çünkü onlar onun en sevdikleri. Ve bugün onun yirmi üçüncü doğum günü. Birlikte geçirdiğimiz ilk doğum günü ve ben bugünün tamamen onunla ilgili olmasını istiyorum. Benim için o kadar çok şey yapıyor ve tanıdığım en verici insan; bütün bir gün ona adanmalı.

Ve zaman bile, neredeyse yeterli gibi hissettirmiyor.

Fırındaki hırsızlık olayının üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve şimdi ön kasalardaki yeni camlar değiştirildi, hafta sonuna kadar yeniden açabilmeliyiz.

Ve Grant attığı her adımda sarsılmaz bir güç kaynağı oldu.

Tünelin ucunda hiç ışık yokmuş gibi hissettiğimde nazik, sabırlı ve güven verici. Sadece bana değil, bana neşe veren şeylere karşı da özenli ve koruyucu. Amos ve Earl'e ailemmiş gibi saygı duyuyor ve onların hayatımdaki en önemli insanlar olduğunu anlıyor.

En iyi arkadaşım oldu ve ona o kadar aşığım ki bu beni korkutuyor.

Ben.

Stresli pişirmemin bir nedeni de bu. Çünkü bu gecenin tam olarak planladığım gibi geçmesini istiyorum.

Son kek tepsisini soğuması için tezgâha koyduktan sonra mutfakta ve yemek odasında hızlıca bir tur atıyorum, gözlerim Grant bu sabah birlikte çalıştığı yeni markayla bir toplantı için ayrıldığından beri üzerinde titizlikle çalıştığım tüm detayların üzerinde geziniyor.

Nefes al, Addie. Her şey harika olacak.

Kendime de aynı şeyi söyleyip duruyorum ama karnıma oturan endişe dalgasını bastırmak için pek bir işe yaramıyor.

Günün büyük bir kısmını onun en sevdiği kekler üzerinde çalışarak geçirmekle kalmadım, aynı zamanda akşam yemeği için Gino's sipariş ettim ve masayı bir dizi mumla hazırladım. En sevdiği elbiseyi giyiyorum, minik sarı papatyalı olanı ve altına özel bir şey seçtim.

Avuç içlerimin nemli olmasının ve kalbimin tüm gün boyunca düzensiz bir ritimle atmasının ana nedeni budur.

Sadece tüm bunların aptalca olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Hayatımda ilk kez böyle bir şey yapmaya kalkışıyorum ve bu da içimdeki kendinden şüphe etme duygusunu kabartıyor.

Mükemmel olmasını istiyorum.

Alet tutucusundan bir spatula kaparak, bir pasta torbasını dolduruyorum ve kalbimi sakinleştirmek ve beynimi beş saniyeden daha uzun süre kapatmaya zorlamak için keklerin üzerine krema sıkmaya başlıyorum.

İkinci yarıyı dondurmak için başka bir torbayı doldurmanın ortasındaiken ön kapının çarptığını duyuyorum, neredeyse spatulayı ve tüm krema kasesini düşürmeme neden oluyordu.

Aman Tanrım.

Elimi kot elbisemin ön kısmında gezdirip var olmayan kırıksıklıkları düzeltirken titriyorum ve ardından saçımın örgülü ön kısımlarını yüzümden uzaklaştırıyorum.

Bir saniye sonra Grant, neredeyse eriyip yerde bir su birikintisine dönüşmeme neden olacak geniş, çıldırtıcı derecede yakışıklı bir gülümsemeyle mutfığa giriyor. Koyu sarı saçları geriye doğru taranmış ve üzerinde siyah pantolonunun içine sıkıştırılmış, kumaşı kaslı kalçalarını saran beyaz bir düğme var.

Odaya girdiği anda gözleri beni buluyor ve her zaman gibi nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Bana doğru adım attığında

Aramızdaki mesafeyi fark edince yüzü değişiyor ve duraksıyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Merhaba, güzelim. Uhhhhh... Neden orada..." Gözleri tezgâhın üzerindeki düzinelerce kekin arasında gidip gelirken sözünü kesiyor. "Bu kadar çok kek mi?"

Buzla kaplı spatulayı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve sinirlerim tepeme çıkmadan kendimi ona doğru fırlatıp kollarımı boynuna doluyorum. "Doğum günün olduğu ve en sevdiğin olduğu için mi? Mutlu yıllar, Grant."

Gülüp kollarını belime dolayarak beni sıkıca kendine doğru çekerken göğsünün bana doğru titreştiğini hissediyorum. "Teşekkür ederim bebeğim. Ama bu kadarını yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe geri çekiliyor, elini yüzüme götürüyor ve başparmağını kızarmış yanağımın üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Evet, stresli bir şekilde yemek yapmaya başlayınca kendimi durduramadım." "Neden streslisin?"

Sığ bir şekilde nefes veriyorum. "Çünkü bu gecenin mükemmel olmasını istiyorum. Bütün hafta bunun üzerinde çalıştım ve senin en iyi doğum gününü geçirmeni istiyorum."

Bir an için sessiz kalıyor, koyu mavi gözleri onu arıyor, sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve içimi ürperten tatlı bir öpücük konduruyor.

Geri çekildiğinde, dudakları benimkilerden bir nefes uzakta, fısıldıyor: "Şimdiden geçirdiğim en güzel doğum günü oldu."

"Ama henüz her şeyi görmedin bile. Dahası da var," diye cevap veriyorum gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayarken. Grant tarafından öpülüp de etrafımızdaki dünya yok olmuş gibi hissetmemek mümkün değil.

"Fark etmez. Çünkü dünyanın en güzel karısına sahibim ve hiçbir şey bundan daha iyi olamaz."

Tamam, resmen eriyip yok oluyorum. Umutsuz vakayım.

Kollarım boynuna dolanıyor ve parmak uçlarımda yükselip ağzına bir öpücük daha konduruyorum. Elleri saçlarıma doğru kayıyor ve dili dudaklarımin kenarında gezinip erişim talep ederken beni kendine çekiyor. Birkaç saniye içinde öpüşmemiz aç ve çaresiz bir hal alıyor, sanki ikimiz de doyamıyormuşuz gibi. Kulağa ne kadar utanç verici gelse de, onun yontulmuş bedenine tırmanıyorum.

Grant dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve işleyen bir bakışla bana bakıyor. "Her ne kadar yılın geri kalanında burada kalmak istesem de

nefes alamayana kadar seni öperken açlıktan ölüyorum. Tabii... benim akşam yemeğim olmak istemiyorsan?"

Aman Tanrım. Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve gözlerim kendiliğinden açılıyor, bu da onun başını geriye atmasına ve muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en keskin, en seksi kahkahayı atmasına neden oluyor.

"Şey... Ben, uh, NOLA po' boys sipariş ettim. Ama..." Sözlerimi kekeleyerek söyledim ve sonra çenemi kapadım.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, Grant'in bunu yaptığını düşündükçe kalçalarımı sıkıyorum.

"Sanırım bu yüzden midem sanki içinde bir şey yaşıyormuş gibi gurulduyor," diyor kıkırdayarak.

Kollarımı boynundan çekip bir adım geri atıyorum ve masaya doğru dönüyorum. "En sevdiğin karidesli sandviçi aldım ve belli ki çok fazla kek pişirdim ama en azından sonrası için biraz var?"

Grant masaya doğru yürüyor, kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi çekiyor ve oturmamı işaret ediyor. Ben oturduktan sonra sandalyeyi öne çekip yanıma oturuyor. Yemeğimizi yerken bana markayla olan toplantının nasıl geçtiğini ve işlerin beklediğinden daha iyi gittiğini anlatıyor.

Yüzündeki heyecanı görmeyi ve değerlerinden ve bunların kendisinininkilerle nasıl örtüştüğünden bu kadar canlı bir şekilde bahsetmesini seviyorum.

Bunu ondan daha fazla hak eden kimse yok. Sezon dışı olabilir ve onu henüz oynarken görmedim ama durmaksızın antrenman yaptığını, hazırlanmak için spor salonunda ve antrenman tesislerinde saatler harcadığını gördüm. Kararlı ve azimli biri ve sıkı çalışmasının karşılığını almasına tanık olmayı seviyorum.

Onunla gurur duyuyorum.

Yemeğimiz bittiğinde, masayı toplamama yardım ediyor, iki kat daha uzun sürmesine rağmen çünkü beni öpmek için durmaya devam ediyor, ben zorlukla dik durana kadar.

Daha sonra, Auggie ve ben ona mutlu yıllar şarkısını söylemeyi bitirene kadar benden en az bir adım uzak durması gerektiğini söyledim çünkü o beni öpmek bir yana, bana dokunurken bile doğru düzgün düşünemiyorum.

"Bunlar hayatımın en güzel kekleri, bebeğim." Mutfak tezgahına yaslanırken bir ağız dolusu kremanın etrafında inliyor.

"Teşekkür ederim. Beğendiğinize sevindim. Senin için başka bir şeyim var." Girişteki dolaba doğru yürüyorum ve daha önce paketlediğim hediyeyi alıyorum.

Tereddüt ediyorum ama artık geri dönmek için çok geç.

Tüm yüzünü aydınlatan çocuksu bir gülümsemeyle elimden alıyor. "Bana bir keresinde şımarıklık hakkında ne demiştin, ArtGirl?"

"Bugün senin doğum günün. Herkes doğum gününde şımartılmalı."

Parmağını gümüş fiyonkun altından geçirip ustalıkla çözdükten sonra kâğıdı yırtıp atarken gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

İçinde ne olduğunu gördüğünde gözleri benimkilere kayıyor. "Bebeğim..."

"Muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum ama ben sadece..." Sözümü kesiyorum, bakışlarım elbisemin eteklerini gergin bir şekilde parmakladığım yere düşüyor.

Hareket ettiğini bile göremeden onu önümde hissediyorum, aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyor ki nefesim kesiliyor. Parmağının ucu çenemi buluyor ve yukarı kaldırarak bakışlarımı kendine çekiyor.

"Aptalca değil. Mükemmel ve bayıldım." Bunu öyle bir inançla söylüyor ki ona inanıyorum.

Konuşmadan önce boğazımda düğümlenen duygu yumağını yutuyorum. "Sanat tezi portfolyom için teslim edeceğim şey bu. Sen... Çizebildiğim tek şey sendin. Birçok kez baştan başladım çünkü hiçbir şey doğru gelmiyordu. Kendime, yeteneklerime çok kızgındım ama sonra seninle tanıştım ve... her şey yerine oturdu. Yüzlerce kez yaptığım bir şeyi çizmek gibiydi. Sanki içimden geldiği gibi çiziyordum."

Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyor ve ilk kez bu gergin gevezeliğim için şükrediyorum çünkü başka türlü bunları yüksek sesle söyleyecek cesareti bulabilir miydim emin değilim.

Duygu, bir akıntı gibi güçlü bir şekilde gözlerinin derin mavisinden akıyor ve boğazı düğümleniyor. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye, Addie." Sözlerinde şiddetli bir samimiyet var ve bu göğsümün ağrmasına neden oluyor.

Elindeki tuval, yıldızların altında oturup evrenin ne kadar büyük olduğu hakkında konuştuğumuz geceden kalma bir eskiz. Çok uzun zaman önce değildi, ama o zamandan bu yana çok şey değişti ve onu konu olarak çizmenin... çok fazla olacağından endişelendim. Ama doğrusu, Grant artık doğru hissettiren tek şey. Aynı anda hem korkutucu hem de rahatlatıcı bir his.

Tuvali tezgâhın üzerine bırakıp bana doğru dönüyor, elleri kalçalarımı buluyor ve kollarını sıkıca belime dolamadan önce beni kendine çekiyor. Beni ellerinde parçalanacakmışım gibi tutuyor ve bu göğsümün fiziksel olarak ağrmasına neden oluyor. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değil, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken çenesi bir çizgiye oturmuş, arıyor.

"Seni seviyorum Addie," diye mırıldanıyor usulca.

"Grant..." Adı dudaklarımdan nefes nefese bir fısıltıyla dökülüyor. Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. O konuşmaya devam ederken umutsuzca bir nefes çekiyorum.

"Sana aşığım ve bunu haftalardır sana söylemek istiyordum ama her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Zamanlamanın doğru olmasını ve planladığım randevunun asla unutamayacağın bir şey olmasını istedim. Çünkü sen bunu hak ediyorsun ve ben sana her şeyi veren adam olmak istiyorum. Ama Addie, sana aşık olduğumu söylemek için bir saniye daha bekleyemezdim. Ve bu evlilik benim için sahte değil. Artık değil. Bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey."

Sözlerini bitirdiğinde yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve söylemek istediğim yüzlerce farklı şey vardı. Ama kollarımı boynuna doladığımda fiziksel olarak kendimi durduramıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken boğuk bir hıçkırık ağzından kaçıyor. Tuzlu, gözyaşı dolu öpücüklerden sonra dudaklarımı ayırıyorum ve "Ben de seni seviyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlamadıysan diye söylüyorum."

Grant kıkırdıyor, elini yüzüme götürüp avucunun içinde tutarken nefesi gözyaşı lekeli yanaklarımda geziniyor ve başparmağını hafifçe gezdirerek onları kuruyor. "Bunu kastettiğini umuyordum ama emin değildim..."

Sesi hafif ve alaycı ve ben mutlu bir hıçkırıkla gülüyorum. "Sana nasıl hissettiğimi söylemekten korkuyordum çünkü senin de aynı şekilde hissetmeyeceğinden korkuyordum. Evliliğimizin bir anlaşma olması gerekiyordu ve bu hislere sahip olan tek kişi bensem aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırmak istemedim. Belki sen de hissediyorsundur diye düşündüm ama tüm bu anlaşma rol yapmak üzerine kuruluydu. Senin sadece rol yaptığını sanıyordum" diye fısıldadım.

Yanağımı okşarken başını sallıyor, yüzündeki ifade yumuşuyor. "Bebeğim, senin için deli oluyorum. Uzun zamandır böyle davranmamıştım, açıkçası hiç böyle davrandığımdan da emin değilim. O mihrapta seni ilk kez öptüğümde, sanırım bir parçam tam anda geri dönüş olmadığını anladım. Senden başka kimse olmayacaktı, Addie."

"Benim için de gerçek. Hepsi Grant," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı usulca. "Ben... Ben senin olmak istiyorum. Gerçekten senin."

Tanrım, bunun şu anda gerçekleştiğine ve bu kelimeleri yüksek sesle söylediğime inanamıyorum bile.

"Sen her zaman benimdin, Addie. Sen farkına varmadan önce bile." Sesi alçak ve inanç doluydu.

Birbirimizi sadece bilgisayar ekranından tanıdığımız zamanları, onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmek için kendime kısa ve geçici bir an için nasıl izin verdiğimi düşünüyorum. Ama hayatımın çok dağınık olduğunu biliyordum ve eğer gerçekten tanışırsak, onun gibi bir adamın *benim* gibi bir kızı istemeyeceğinden korkuyordum. Hayatımın farklı olmasını dilemekten başka bir şey olmayacağını düşünüyordum.

Ama bunca zaman sonra Grant Bergeron beni *seviyor*.

Her şeyi kadere bırakacağımızı söylemiştik. Ve evreni kontrol eden ipler her neyse, bir şekilde bir araya geldik.

"Senin olmayı senin bile bildiğinden daha uzun zamandır istiyorum, Jockboy," diyorum, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere değdirmeden önce gözlerim dudaklarına kayıyor. Kendimi hiç hissetmediğim kadar yüz­süz hissediyorum ve sanırım bunun nedeni onun yanında kimsenin olmadığı kadar rahat olmam. "Beni... yatağa götüreceksin?"

chapter twenty-six

Addie

Bacaklarımı beline doladığım sırada **GRANT** beni ayaklarımdan **kaldırıyor** ve öpüşmemize hiç ara vermeden beni yatak odasına doğru taşıyor. Bir şekilde farklı hissettiriyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yüklü. ve belki de bunun nedeni artık ikimizin de bunun sahte olmadığını bilmesidir. Hissettiklerimizin gerçek olduğunu. Ve bu *her şeyi* değiştiriyor.

Hayatım ne kadar darmadağın olsa da beni buraya getirmiş gerçeküstü bir his.

Ona.

Bizi yatak odasına götürüyor, kapıyı ayağıyla iterek kapatıyor, sonra dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, çenem boyunca, boynumun hassas sütununa kadar sıcak, ağzı açık öpücükler izliyor.

Başım dönüyor ve nabzım hızla atıyor. Tenimi kavuran dudaklarının hissiyle ayak parmaklarım kıvrılıyor ve parmaklarım ensesindeki kısa saçları çekıştirmek için kayıyor. Her şey yanıyor, dudaklarının her dokunuşunda ve dilinin sıcak tenimde gezinmesiyle tutuşmaya devam eden somut bir yanık.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştiriyor. İçlerinde alev alev yanan açlık bana sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir güven veriyor. Onu ne kadar sevdiğimi ve onunla ne kadar güvende hissettiğimi ona gösterme cesareti veriyor.

Benimle ilgilenmesi için ona ne kadar *güvendiğimi*. Hayatımda bu şekilde güvenilebileceğim hiç kimse olmamışken.

Ayaklarım parkeye değene kadar sert, boyun eğmeyen vücudunun her santiminden aşağı kayarak bacaklarımı dikkatlice belinden çözüyorum. Çekerek

Derin, titrek bir nefesle iki adım geri çekilip ona bakıyorum, elbisemin eteğine uzanıp başımın üzerine çekerken gözlerini tutuyorum.

Sipariş ettiğim uyumlu sütyen ve külot muhtemelen çok seksi değil... bu konuda çok fazla deneyimim yok ama Grant'ın mavi giydiğimde hoşuna gittiğini biliyorum. Dantel takım kıvrımlarımı sarıyor ve vücudumu düzleştiriyor.

Belli ki kocamın hoşuna gidiyor çünkü elbise yere düştüğünde odayı dolduran duyulabilir bir tıslama oluyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. Boğazının düğümlemesini izliyorum, yüz ifadesi açlık ve saygının bir karışımı.

Arkama uzanarak, titreyen ellerime rağmen sütyenimi yavaşça açıyorum. Askıları yavaşça kollarımdan aşağıya doğru sürüklerken gözlerini tutuyorum ve sütyenin kayarak parkeye düşmesine izin veriyorum.

Gergin olsam da, istediğimin bu olduğunu kesin olarak biliyorum. İstedğim kişi Grant.

Parmaklarım külotumun kemerine takılıyor ve ayaklarımın dibinde birikip beni tamamen çıplak bırakana kadar yavaşça kalçalarımın aşağı sürüklüyorum.

"Bebeğim..." diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, bakışları göğsüme düşüyor ve oyalanıyor, içimin zonklamasına ve meme uçlarımda gergin, sert tepeler halinde gerilmesine neden oluyor. Gözleri aşağı kayarken karnımda ısı birikiyor, çıplak tenimin her santimini ezberliyormuş gibi acı verici bir şekilde yavaşça inceliyor. Bakışlarının her dokunuşunda zonkluyorum.

Bir zamanlar kocamın önünde çıplak olmayı hayal bile edemeyecek kadar utangaç ve gergin hissediyordum, ama şimdi... ellerinin tenimde usulca gezinmesi kadar çok istediğim bir şey yok.

"Ben hazırım... Seni istiyorum Grant. Bunu *seninle* paylaşmak istiyorum," diye fısıldıyorum, tam önünde durana kadar yaklaşıyorum, vücudunun sıcaklığı çıplak tenime yayılıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Aramızda bir ritim geçiyor, fırtınalı gözleri benimkileri ararken saniyeler somutlaşıyor, sonra ileri atılıyor, ağzı ağzıma çarparken elleri çenemde kayıyor. Beni öylesine çılgınca, öylesine umutsuzca öperken ellerim onunkilerin üstüne doğru uçuyor ki, sırf bacaklarım altımda kalmasın diye tutunuyorum. Dudaklarımın kenarıyla dalga geçiyor ve ben ağzımı ona açtığım anda o da içeri dalıyor, dili benimkiyle dans ediyor, içimden gelen muhtaç ve çaresiz iniltiyi yutuyor.

Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, popomu avuçluyor ve beni ayaklarımdan kaldırıp yatağa doğru götürüyor. Beni nazikçe yatağa yatırıyor, inanılmaz derecede karanlık ve aç gözlerle üzerimde geziniyor.

"Emin misin, Addie? Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum, çünkü bebeğim, eğer mecbur kalırsam hayatımın sonuna kadar beklerim-"

Parmağımı dudaklarına bastırıp başımı sallayarak onu durduruyorum. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum ve bunun *bizim* olmasını istiyorum." Parmaklarım alnına dökülen koyu sarı saçlarını okşuyor ve ben ona bakarken saçlarını geriye doğru itiyor. "Şimdiye kadar gerçekten benim kararım olan tek şey bu."

"Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin Addie. Benim için ne kadar önemli olduğunu. Seni çok seviyorum."

Bu sözler kalbimin çılginca çarpmasına neden olarak beni yıkıyor ve onun bu sözleri söylediğini duymaktan kurtulup kurtulamayacağımdan emin değilim.

Grant ayağa kalkıyor, yataktan kalkıyor ve hızlıca düğmelerini ilikleyip pantolonunu çıkarıyor. Aletinin her santimini saran o dar siyah boxer külotundan başka bir şey giymeden karşımda dururken karnının yontulmuş kasları esniyor. Aleti sertleşip kumaşa yapışıyor ve avuçlarımı onun etrafına sarmak istiyorum.

O dokunduğunda benim hissettiğim gibi onun da parçalandığını hissetmek istiyorum.

Ben.

"Bana öyle bakmayı kes bebeğim," diye mırıldanıyor kısık sesle.

Bakışlarım

kaldırıyor ve yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade görüyorum. "Neden?" Masumca soruyorum.

Ona nasıl baktığımı çok iyi biliyorum ama beni zonklatan müstehcen şeyler söylemesine bayılıyorum.

"Çünkü karımı ilk kez becerirken son kez becermek istiyorum."

Oh. Tanrım.

Kalçalarım birbirine bastırıyor ve her hecede içim daralıyor. Zaten o kadar ıslağım ki, uyarılmamın iç uyluklarımı kapladığını hissedebiliyorum.

Ondan bu kadar tahrik olduğum için neredeyse utanıyorum.

İleriye doğru adım atıyor, şilte alçalırken iri avuç içleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve üzerimde geziniyor. Öne doğru eğilip sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor, ben altında neredeyse nefes nefese kalana kadar emiyor ve ısırıyor. Sonra diğere geçiyor ve ona da eşit miktarda işkence dolu bir ilgi gösteriyor.

Dişleri tepe noktasını sıyrıyor ve parmaklarım saçlarına kayarak onu yerine sabitlerken sırtım kavisleniyor. Geri çekilip dudağını hafifçe bükerek bana bakıyor. "Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum."

Göğsümün ortasına bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını aşağıya indiriyor, dilini kullanarak karnımdan aşağıya doğru sıcak bir yol izliyor ve kavrayıp nazikçe aralıyor.

Geniş omuzlarını ayrılmış bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve kalçalarımı kavrayarak beni yatağın kenarına çekiyor. Ayak bileğimin iç kısmına tatlı, yakıcı öpücükler konduruyor, dudakları baldırlarımın üzerinde geziniyor, ta ki dudakları uyluklarımın iç kısmıyla buluşana kadar.

Bu his karşısında sığ bir nefes çekiyorum. Göbeğime o kadar yakın ki sıcak, nefes nefese nefesini hissedebiliyorum ve kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Karımın amını yemeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Seni dilimle becermeyi, hassas küçük klitorisini dudaklarımın arasında emmeyi ve teninin yanaklarıyla aynı pembelikte kızarıp kızarmadığını görmeyi ne kadar çok istedim biliyor musun?"

O kadar telaşlıyım, o kadar tahrik oldum ki, şu anda istesem bile konuşabileceğimden emin değilim.

Kaygan etime hafifçe üflediğinde, kısık sesle inliyorum, parmaklarım ağrıyana kadar altımdaki yumuşak çarşafları yumrukluyor.

"Tek buydu. Seni tatmak, yüzüme boşalmanı sağlamak. miyim, bebeğim? Ne kadar tatlı olduğunu tadabilir miyim?" Dudağımı dişlerimin arasına alarak başımı sallıyorum. "Evet."

Avuç içleri iç uyluklarımdan yukarı kayıyor ve sonra parmaklarının çırpınan merkezime sürtündüğünü hissediyorum, bu da kekeleyerek nefes almama neden oluyor.

Grant bana neredeyse hiç dokunmadı ama yine de her an yanabilecekmişim gibi hissediyorum. Baş döndürücü. Parmaklarını kullanarak beni iyice aralıyor, serin hava açıkta kalan göbeğime çarpıyor ve hırıltılı bir şekilde inliyor.

"Kahretsin, çok güzelsin. Şimdiden çok ıslak ve bana muhtaçsın. Şu yaptığın pisliğe bak."

Dirseklerimin üzerinde yükselip aşağı baktığımda gözlerinde öylesine çiğ bir açlık ve istekle bana hayranlıkla baktığını görüyorum ki ürperiyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Grant'in bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakması, sadece onun bana hissettirebileceğini bildiğim bir şekilde arzulandığımı ve istendiğimi hissettiriyor.

Başını eğiyor ve yassılaştırmış dilini yarığımın doğru işkence edercesine yavaşça sürüklüyor. Ağzından dökülen inilti içime bir titreşim gönderiyor ve kalçalarım içimde zonklayan ağrıyı dindirmenin herhangi bir yolu için çaresizce birbirine bastırmaya çalışıyor.

"Oh... Tanrım."

Kocamın kalçalarımın arasında, ele geçirilmiş bir erkek gibi beni yemesi sonsuza dek hafızama kazınacak. Bana zevk vererek onun bu kadar tahrik olduğunu görmekten daha seksi bir şey olamaz.

Başım omuzlarıma düşüyor, beni yemeye başladığında gözlerim kapanıyor, dilinin her bir darbesi beni bir coşku haline getiriyor.

Tanrım, öyle hissediyorum ki... kelimeler kifayetsiz kalıyor. Beynim bulanık, dikkatim dağılmış bir halde yatağa yaslanıyorum.

Tekrar tekrar, diliyle klitorisimin etrafında dönüyor, ben kıvrana kadar dilinin ucuyla hassas tomurcuğuma dokunuyor. Sonra klitorisimi sertçe ağzına alıyor, dudaklarının arasında gezdiriyor, baskıyı değiştiriyor ve kalçalarım yataktan fırlıyor. Yukarı uzanarak, ağızdan ölüyormuş gibi amımı yalarken beni sabit tutmak için avucunu göbeğimin üzerinde düzleştiriyor.

"Grant..." Duramıyorum, haykırıyorum. Ellerim saçlarına doğru , telleri kavıyor, klitorisimi ağzına doğru her çekişinde daha sert çekiştiriyor.

Kalın parmağını içimde kaydırıyor, dilinin hareketiyle aynı anda itiyor ve sırtım şilteden kalkıyor, göbeğimi ağzına doğru itiyor, içimde oluşan kör edici yoğunluğu kovalıyorum.

"Parmağını sık, bebeğim. Beni o açgözlü küçük amcığına çek," diye mırıldanıyor, parmağını yukarı doğru kıvrarak içimde görüş alanımın köşelerini karartan noktayı ovuyor. "Sikimin amının içinde kaymasını, etrafımda gerilmesini, her santimimi almasını izlemek için sabırsızlanıyorum." Bir parmak daha ekliyor ve sırtım eğiliyor, dolu olma hissi beni ele geçirirken nefesim kesiliyor.

İğrenç sözler beni tahrik ederek parmağına akıtıyor ve onun böyle konuşmasını duymayı ne kadar sevdiğimi fark ediyorum. Ten tene içimde hareket ederken kulağıma müstehcen sözler fısıldamasını duymak istiyorum.

Çok yakınım, orgazmım gittikçe yükseliyor, parmaklarını ittikçe titreşiyor, alt karnımı ısı basıyor.

"Benim için gel, bebeğim. İyi bir eş ol ve kocanın dilini dölleriyle ıslat. "

Parmaklarının bir kez daha pompalanması ve dilinin klitorisime vurması yetiyor ve ben uçuyorum, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm bir sel gibi içimi parçalıyor.

Boğuk bir inilti çıkarıyorum, sesim artık bana ait bile değil. Doruk noktam içimde öylesine yoğun bir şekilde atarken parmaklarım saçlarını sıkıyor ki bacaklarım şiddetle titriyor.

Bu en saf haliyle bir coşku ve ben bağımlıyım.

Nefes nefese yatağa doğru sarkıyorum, ben gevşek, doygun bir karmaşa olana kadar içimdeki zevkin her zerresini çekip çıkarırken gözlerimi açık tutamıyorum.

"En mükemmel küçük eş," diye fısıldıyor sıcak tenime karşı, hâlâ zonklayan klitorisime tek bir öpücük konduruyor.

Gerçekten nutkum tutuldu.

Vücuduma tırmanıp üzerimde gezindiğinde, ancak o zaman gözlerimi zorla açıp puslu bir şekilde ona bakıyorum.

"İstersen tam burada durabiliriz bebeğim ve başka hiçbir şey yapmayabiliriz," diyor o kadar şiddetli bir içtenlikle ki göğsüm fiziksel olarak ağrıyor.

Seveceğim adamın bu olduğuna inanamıyorum.

O benim.

"Seni istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum," diyorum.

Aramıza uzanarak titreyen parmaklarımı boxer'ının kemerinin altından geçiriyorum ve avucumu ereksiyonunun etrafında kıvrıyorum. O kadar büyük ki parmaklarım buluşmuyor ve bir an için fikrimi değiştirmeyi düşünüyorum, çünkü... sığacak mı diye endişeleniyorum. Hâlâ onun için ne kadar ıslak olsam da bunun mümkünatı yok.

Görünüşe göre yüz ifadem kısa süreli tereddütümü yansıtıyor ve hafifçe kıkırdıyor.

"Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

Dişlerimi alt dudağımda gezdirerek başımı sallıyorum. "Ben... *Bunun oraya* nasıl sığacağından emin değilim." Bakışlarım aramızda yer değiştiriyor ve bu sefer o gülüyor, derin tınısı odayı dolduruyor.

Yüzüme uzanıyor, çenemin kıvrımını arasına alıyor. "Güven bana karıcığım, uyacak."

Eşim.

Beni ne kadar çok istediğinin kanıtı elime dolanmışken bu sözleri fısıldadığını duymaktan daha iyi bir şey olmadığına gerçekten ikna oldum.

Onu elimle sıktığımda ve sonra yavaşça pompaladığımda boğazının arkasından derin, gırtlaktan bir ses geliyor. "Fuuuck."

Hareketi tekrarlıyorum, başı omzuma düşerken ve gözleri kapanırken keskin bir tıslama daha kazanıyorum.

"Bunun gibi mi?" Ben soruyorum.

Ağzını açıyor ve başını sallıyor.

Sadece bir saniye sonra, başını sıkıca sallayarak elimi serbest bırakıyor. "Şu anda kendimi utandırmamaya çalışıyorum ama boşalmak üzereyim."

"Seni içimde istiyorum. Lütfen, Grant."

Bir küfür fısıldıyor, dizlerinin üzerinde doğrulup bana bakıyor ve boxerını çıkarmaya başlıyor. Aleti serbest kalıyor ve boyutunu ilk kez bu kadar yakından görünce gözlerim açılıyor.

Tanrım, hissettiğinden daha büyük görünüyor.

Uzun ve kalın. *İnanılmaz* derecede sert. Yandan yukarı doğru uzanan belirgin bir damar ve yarıktan bir inci tanesi kadar dölle parlayan kalın, koyu pembe bir kafa var.

Kabaca yutkunurken aynı zamanda kalçalarımı birbirine bastırıyorum, içimde uyarılma sarmalları dönerken tanıdık donuk ağrı geri dönüyor. Kocam *benim* için bu kadar sert.

Onu istiyorum. Bunu onunla yapmak istiyorum ve hazırım.

Komodine uzanıp çekmeceyi açıyor ve folyonun duyuyorum.

"Elimden geldiğince nazik olacağım bebeğim, söz veriyorum" diye fısıldıyor, kalçalarını ayrılmış kalçalarımın arasına yerleştirmeden önce hızlı bir hareketle kendini kılıfına sokuyor. Ağır ve kalın aletin bana doğru bastırdığını hissedebiliyorum. Bir yanımda hâlâ gergin olsa da, daha da büyük bir yanımda bunu Grant'le paylaşmaya fazlasıyla hazır.

Öne doğru eğiliyor, dudaklarını nazikçe bana bastırıyor, beni öyle şefkatle öpüyor ki gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Çok dikkatli ve nazik ve her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Sanki bazen beni kendimden bile daha iyi tanıyormuş gibi.

Aramıza uzanıp bacağımı yavaşça kalçasına doladıktan sonra ereksiyonunu yavaşça amımın dudaklarından geçirerek onu uyarılmamla kaplarken dili telaşsızca benimkine karıştırıyor.

Aletin başı klitorisime sürtünüyor ve ağzına karşı keskin bir nefes çekiyorum.

"Durmak istiyorsan tek yapman gereken bana söylemek, tamam mı?" diyor içtenlikle, eli ona dolanmış bacağına hafifçe ovuyor.

Sessizce başımı sallıyorum, ellerimi kalçalarından sırtına doğru kaydırıp onu kendime çekiyorum.

Yavaşça içime doğru iterken avuçları kalçalarımın etrafında kıvrılıyor. Acı ilk başta keskin ve yakıcı, bu his karşısında dudaklarımdan beklenmedik bir nefes yuvarlanıyor.

Gözlerim kapanırken Grant alnını benimkine yaklaştırıyor. "Çok üzgünüm, bebeğim. Yapabilirim-"

"Sakın buna cüret etme," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Devam etmeni istiyorum. Ben iyi olacağım. Sadece buna alışmam gerekiyor."

Başka bir şey söylemeden başını sallıyor ve kalçalarını santim santim ileri doğru esneterek yavaşça içime doğru itiyor.

ateşin aktığı bariyeri kırdığı anı hissediyorum. Canım yanıyor ama o kabzasına kadar iterken bu sadece kısa bir an sürüyor.

Kendini üzerimde tutarken kolları titriyor, kıpırdamadan vücuduma ona alışması için bir şans veriyor.

Aramıza uzanarak başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, yumuşak, sabit daireler çizerek acıyı tamamen unutmamı sağlıyor.

Klitorisimi ritmik bir şekilde titretmesi ve derinlere gömülmüş, beni geren hissinin birleşimi, acıyı doyumsuz bir ihtiyaçla değiştiriyor... daha fazlası.

Parmaklarım tenine gömülüyor, daha fazlası için işaret veriyor ve gözlerini benimkilere kaldırıyor.

"İyi misin?"

"Evet... Hareket edebilirsin," diye fısıldıyorum.

Gözleri kararıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, geri çekilip yavaşça tekrar soktuğunda çıkan iniltiyi yutuyor. Tekrar ve tekrar, yavaşça hareket ediyor, daha fazlası için yalvarmaya hazır olana kadar içimde sıkı bir şey diziyo.

Hiçbir şey kocamla dolu hissetmek kadar iyi gelmemiştir. "Daha fazla, lütfen."

Kalçamı kavrayarak daha sert, daha derin itiyor, daha önce hiç hissetmediğim bir noktaya ulaşıyor ve kör edici zevk içimden geçerken ayak parmaklarım sırtına doğru kıvrılıyor.

"Çok iyi hissediyorsun bebeğim, o kadar sıkı ki aklımı kaçırmak üzereyim," diye geveliyor, ileri atılıyor ve içimde dibe vuruyor. Her kalça darbesinde pelvisi klitorisime sürtünüyor ve bu hareket duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor. Bu çıldırtıcı ve boşalmak için çaresizim. "Benim için gelmene ihtiyacım var. İlk kez sikimin üzerine geldiğini hissetmem gerek."

Grant başını göğsüme eğip meme ucumu ağzına alırken kalçalarını sallıyor, gergin tepeyi dudaklarının arasında kabaca yuvarlıyor ve zevk içimden geçerek beni yarıyor.

Beklenmedik orgazm beni kör edici bir yoğunlukla vuruyor, kocamın aletinin etrafında titreşerek kenetlenirken başım yatağa doğru düşüyor.

"Grant, Grant, Grant," diye bağıyorum.

Kısık sesle inerken ve son bir kez daha derine iterken alnı göğsümün ortasına düşüyor. Sperminin sıcak kırbacının prezervatifi doldurduğunu hissediyorum ve içimden bir artçı şok dalgası gönderiyor, vücudumdaki her bir zevk onsunu sıkıyor.

O bana yaslanırken göğsüm kabarıyor, terden sırlıklam olmuş tenimiz onun nerede bitip benim nerede başladığımı bilemeyene kadar birbirine kanıyor.

Başka birine hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Hiç bu kadar çığ ve savunmasız hissetmemiştim ve tüm kalbimle biliyorum ki Grant ile her zaman güvende olacağım. Her zaman üstünde tutulacağım, sevilleceğim ve korunacağım. Bunu her gün sadece sözleriyle değil, davranışlarıyla da kanıtıyor ve ben de asıl önemli olanın bu olduğunu öğrendim.

"Seni seviyorum, Addie." Sözleri tenime fısıldanıyor, içime işliyor. "Seni hak ettiğin gibi sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Sen benim için her zaman en önemli şey olacaksın."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, içimdeki duygu yoğunluğu üzerime çöküyor. Parmaklarımı nemli saçlarında gezdiriyorum, ona o kadar sıkı sarılıyorum ki asla bırakmak istemiyorum.

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum sessizce.

O kadar uzun süre bu şekilde kalıyoruz ki neredeyse uykuya dalıyorum, uzuvlarım yorgunluktan ağırlaşıyor ama Grant sonunda başını kaldırıyor, benden kalkmadan önce dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor ve yavaşça bedenimden çekiliyor.

Bu hareket karşısında irkiliyorum ve kaşları çatılıyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"Seninle ilgilenmeme izin ver bebeğim," diye fısıldıyor ve karnımın alt kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bana bir saniye ver."

Başımı salladığımda kendini pelüş şilteden kaldırıp banyoya doğru ilerliyor ve bir dakika kadar sonra elinde nemli bir bezle geri dönüyor. O kadar bitkinim ki gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum, ama o yatağa geri tırmanırken tutmaya çalışıyorum ve sonra hassas göbeğimi acı veren şefkatli hareketlerle nazikçe temizlerken bacaklarımın arasında sıcak bezi hissediyorum. Havada rahat bir sessizlik var, Grant her zaman yaptığı şeyi yapıp benimle ilgilenirken sadece yumuşak nefes alış verişlerimizin sesi duyuluyor.

Parmaklarım saçlarının pürüzsüz tellerini buluyor ve yavaşça aralarından geçiyor. Bekaretimi kaybetmenin gerçekte nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim; belki garip ve sadece acı verici olabileceğini düşünmüştüm. Ama Grant el bezini kaldırıp benimle birlikte yatağa girdiğinde, sevdiğim adamla yaşadığım bu andan daha mükemmel bir şey hayal edemeyeceğimi fark ettim.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" Beni bedenine çekerken sesi kulağımı gıdıklıyor, kokusu beni tamamen sarıyor.

Başım göğsüne yaslanıyor ve benimkine çok benzeyen sabit, ritmik ritmi duyuyorum.

"Seni sevdiğimi hissediyorum, Grant Bergeron."

OceanofPDF.com

chapter twenty-seven

Grant

GÜNEŞ IŞIĞI AKARSULAR GEÇİŞ THE PENCERE

, yatak odasını sıcak, altın bir ışıltıyla yıkıyor. Güneş yükseliyor, yani saat neredeyse yedi olmalı.

Saatlerdir ayaktaydım, çünkü gökyüzü hâlâ karanlıktı ve ay ışığı Addie'nin göğsümün üzerinde uyuyan çıplak bedenini boyuyordu. Kolum bir süre önce uyuyakalmıştı ama onu kollarıma aldığımda bile hareket etmiyordum.

Bütün geceyi vücudunun her santimini ezberleyerek, her çilini, her kıvrımını, her iniltisini hafızama kaydederek geçirmişken olmaz. Çok yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ve onu uyurken izlemeyi tercih ederim. Zaman geçirmek için yeni favori yöntemim bu olabilir. Gözlerim yüzünde geziniyor, hayal kurarken dalgalanan kirpiklerinin kalın, koyu renkli yelpazesini içiyor. Pembe dudakları büzüşmüş, acaba beni mi hayal ediyor diye düşünüyorum.

Sanki son bir yılını onu hayal ederek geçirmişim gibi hissediyorum ve gözümü kırparsam parmaklarımın arasından kayıp gidecek diye korkuyorum. Son yirmi dört saat o rüyalardan biriydi ve uyandığımda her şey bitmiş olacak.

Kollarımda mutlu bir şekilde uyuduğu gerçeği olmasaydı, tüm bunların sadece bir ateş rüyası olduğuna inanırdım. *Sonunda* benim olduğu konusunda beni rahatlatan tek şey bu.

Ve sadece yasal olarak evlenmek için kağıtları imzaladığımız için değil.

Hayır, Addie kelimenin tam anlamıyla benim ve gitmesine izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne veraset işlemleri bittiğinde, ne de

Fırın sonunda onun adına devredildi. Asla.

Benim için o, ve dün gece bana verdiği şeyden sonra... o kadar yakın tuttuğu kendinden bir parça, biliyorum ki geri adım atmak yok.

Sabah ışığının o ılık huzmeleri yüzünde geziniyor ve hafifçe kıpırdanıyor, dudaklarından en tatlı inilti dökülüyor.

Parmaklarımı omurgasında hafifçe gezdiriyorum ve sonra bir şekilde bunu yüzlerce kez yapmışım gibi hissettiren bir yoldan geri dönüyorum. Sanki *bir şekilde* ruhum onunkini tanıyor, karanlıkta bile, mesafeler bizi ayırdığında bile.

"Mmmm," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, göğsüme daha da gömülürken gözleri hâlâ kapalı. "Günaydın."

"Günaydın, güzelim."

Kıvrık dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum, aniden bütün geceyi onları şişip kızarana kadar öperek nasıl geçirdiğimi düşünüyorum.

Ve onu tekrar öpmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu, yoksa aklımı kaybedebileceğimi.

Kollarımda sevdiğim kızla uyanmak ve onun çıplak, uykulu bedenini yanıma bastırılmış hissetmekten daha iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Hayatımın geri kalanında bunu yapmayı gerçekten çok isterdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Bu sabah ağrıyacağından endişeliyim ama dün gece uyumadan önce ağrı kesicilerin işe yaradığını umuyorum.

Başını göğsümden kaldırıyor ve yanaklarından boynuna doğru hafif bir kızarıklık inerken dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Ben iyiyim. Biraz... ağrım var ama iyiyim."

Yüzüm buruşurken parmaklarımı teninde gezdirmeye devam ediyorum. "Özür dilerim bebeğim. Seni incittiği için nefret ediyorum. Keşke hepsini alabilseydim."

Delici mavi gözleri benimkileri tutuyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor, "Hayır, öyleydi... *Mükemmeldi* Grant. Olmasını hayal ettiğim her şeydi ve hiçbir şeyden pişman değilim. Ya sen?"

Sözleri içime işlerken göğsümde bir şeyler daralıyor ve onu bir şekilde daha da yakınımaya çekebilmeyi dileyerek kollarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Hayır, asla, Addie. Bu kadar özel bir şey için bana güvenmiş olman... Benim için *her şeydi*. Sen benim her şeyimsin."

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor, çenesini ellerinin arasına alıyor ve gülümsüyor. Burnu ve yanakları boyunca dağınık halde bulunan çiller, yüzünde daha da belirginleşiyor.

sabah ışığında, ve ben onları seviyorum.

Sonra uykulu gülümsemesi yerini meraklı bir bakışa bırakıyor. "Peki... şimdi ne yapacağız?"

Dudağım eğlenerek seğirirken kaşlarım çatılıyor.

Hızla geri adım atıyor, gözleri büyüyor. "Yani... şimdi, biliyorsun..."

Gülüyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim. Bence sana sıcak bir banyo yaptırmama ve kahvaltı hazırlamama izin vermelisin, başlangıç olarak."

Yemekten bahsedince gözleri parlıyor. "Aç mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Açlıktan ölüyorum. Karnım gurulduyor."

"Biliyorum," diye takılıyorum. "Son bir saattir seni uyurken izlerken dinliyordum."

Dudakları aralanıyor ve sevimli bir şekilde kekeliyor, "Beni uyurken mi izliyordun? Tanrım, salyalarım mı akıyordu?"

"Hayır, ama horluyorsun. Auggie kafasını iki kez içeri soktu çünkü sanırım o uyurken çatının üzerine çökeceğinden endişeleniyordu."

Addie'nin yüzü paniğe dönüşüyor ve ben kıkırdayarak elimi yüzüne götürüp dağınık sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Sadece şaka yapıyorum. Sen mükemmelsin, bebeğim. Lanet olsun, seni izlerken tekrar sertleşmemek için son yirmi yılın Dünya Serisi kazananlarını ezbere saymak zorunda kaldım."

Başını arkaya atıp o kadar yüksek sesle gülüyor ki Auggie odaya geri dönüyor, bu kadar komik olanın ne olduğunu sorar gibi başını yana eğiyor ve bu sadece onun daha çok gülmesine neden oluyor.

"Bana gülmeyi kes, kadın. Elimde değil, beni deli ediyorsun. Şimdi, bırak kocan seninle ilgilensin. Dün gecedен dolayı ağrın olduğunu biliyorum, bu yüzden sana köpüklü bir banyo hazırlayacağım ve sonra sana... krep yapabilirim?"

"Kulağa harika geliyor." Oturmaya başlarken utangaç bir şekilde gülümsüyor ama o oturmadan ben parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirip ağzını kendime doğru çekerek dudaklarını yakalıyorum.

İtiraz ediyor, onu gerçekten öpmeden geri çekiliyor. "Daha dişlerimi fırçalamadım..."

Onu geri çekiyorum ve ağzına karşı kıkırdıyorum. "Umurumda değil. Sana bir günaydın öpücüğü vermek istiyorum." Onu bir kez öpüyorum, sonra tekrar, dudaklarını ayırırken tadına bakmadan önce.

Geri çektiğimde nefesi kesilmişti ve gözbebekleri kararmıştı.

"Haydi, buradan hiç çıkamayalım," diyorum sırtarak.

Eğer bana kalsaydı ve kızgın olmadığını bilseydim, bu yataktan asla çıkmazdık. Bizi bir hafta boyunca buraya kilitler ve ona nasıl hissettiğimi söylemeyerek boşa harcadığım tüm zamanı telafi ederdim.

Ama enerji için beslenmeye ihtiyacı olduğunu ve ılık suyun onu rahatlatacağını bildiğimden yataktan kalkıyorum ve eğilip onu kollarıma alarak kaldırıyorum. Onu banyoya götürüp musluğu açtığımda kıkırdarak göğsüme yığılıyor.

Sevdiği kızsı, kokulu şeylerden biraz ekliyorum ve çok sıcak olmadığından emin olduktan sonra içeri girmesine yardım ediyorum.

Baloncukların altından kayarken çıkardığı ses aletimin seğirmesine neden oluyor ve bu benim işaretim. Ona dokunmak istememek imkânsız ama dün gecedan dolayı kendini çok kötü hissetmediğinden emin olana kadar dokunmayacağım.

Bir çift külot giydikten sonra mutfığa giriyorum ve Auggie'nin yiyeceğinin ve temiz suyunun olduğundan emin oluyorum, bu evde kimsenin onu ilk sıraya koymadan uzun süre kalmasına izin vermez ve sonra kahvaltıya başlıyorum.

Buzdolabından biraz taze çilek alıyorum ve Addie'nin sevdiğini bildiğim için kreplerin yanına koymak üzere birkaç tane kesiyorum. Sonra ocağı ısıtmaya ve krepleri hazırlamaya başlıyorum.

Yirmi dakika sonra Addie saçları banyodan kalma ıslaklığıyla mutfığa giriyor, üzerinde benim beyzbol tişörtlerimden biri var ve kalçasının ortasına kadar sarkıyor.

Kahretsin, gömleğimin içinde çok güzel görünüyor. *Benimkine* benziyor.

"Bana bir iyilik yap ve sahip olduğun her bir elbiseyi at. Ve etekleri. Her şeyi. . Bundan sonra benim kıyafetlerimden başka bir şey giymemen gerekecek bebeğim," diyorum ona, sesim kısık ve hırıltılı, uyku ve arzunun bir karışımı. Göğüs uçları tişörtün ön kısmına doğru sertleşiyor ve bu beni neredeyse inletiyor.

Addie'yi hep istemiştim. Onunla tanıştığım ilk günden beri, ama şimdi ona sahip olduğum için... Sanki asla doyamayacakmışım gibi geliyor. Tadına baktım ve şimdi ona olan bu ezici ihtiyaç tarafından tüketildim. Onu sadece daha fazla istiyorum.

"Görüyorum ki hâlâ hayal görüyorsun," diyor küstah bir sırıtışla.

Gülerek, tabağına iki krep ve iki cömert kaşık dolusu çilek koyarken başımı sallıyorum. "Ve bu hala seninle flört etmenin en sevdiğim yolu, ArtGirl."

Dudaklarını birbirine dolamadan önce genişçe sırtıyor. Ona bir göz kırpıyorum ve tabağını benimkinin yanına koymak için mutfak masasına doğru yürüyorum.

"Kahvaltı için teşekkürler."

"Sana kahvaltı hazırlamayı seviyorum. Senin bana kahvaltı hazırlamanı sevdiğim kadar değil, çünkü bu konuda benden daha iyisin, ama yine de seninle ilgilenmeyi seviyorum."

Addie kıkırdarak sandalyeyi yanıma çekti ve hemen çileklere dalmadan önce oturdu. Tabii ki haklıydım. Onları isteyeceğini biliyordum.

Onunla ilgili her şeye dikkat ettim ve tam olarak neyi sevdiğini biliyorum. Sadece kahvaltı için değil, genel olarak. Her şeyi. En sevdiğiniz kişiyle ilgili her şeyi fark etmemek zordur. Onunla ilgili her detayı ezberlemek istemek.

"Dünden kalan dört düzine kekten her zaman biraz alabilirsin." Gülüyor.

"Biliyor musun, bu harika bir fikir."

Ayağa kalkıp tezgâha doğru yürürken ve kalan keklerle dolu kutuyu alırken sandalyem yere sürtünüyor.

Tüm gününü bunlar için harcadığına ya da doğum günüm için akşam yemeği planladığına ve o inanılmaz tabloyu yaptığına hala inanamıyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Tanrım, onu seviyorum.

Sandalyeme geri döndüm ve içine gömüldüm. Boş ver krepleri, karım bana kek yaptı, ben de kahvaltıda onları yiyeceğim.

Kekin neredeyse tamamını ağızma atıp çiğnerken kıkırdaması havada süzülüyor.

"İyi bir doğum günü geçirdin mi?" diye soruyor sonunda, meraklı bir ifadeyle bana bakarak.

Başımı salladım. "Şimdiye kadar yaşadığım en iyi doğum günü. Bunu aşmak oldukça imkânsız olacak. Dün yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Buz mavisi gözleri parlıyor. "Ben sadece... Ben gerçekten senin en iyi gününü geçirmeni istedim, *sadece* sana ait bir gün. Benim için çok şey yapıyorsun Grant. Bana karşı çok özverili ve cömert oldun. Her zaman bir şey olmadığını ve bunu yapmak istediğini söylediğini biliyorum ama ben de *senin* için bir şeyler yapmak istiyorum. Beni mutlu ettiğin kadar seni de mutlu etmek istiyorum."

Kendimi durduramayıp ona uzandım, elini elime aldım ve parmaklarımı onun kilere geçirdim. "Öyle, Addie. Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Son zamanlarda işler çok yoğundu... evlilik, fırın ve Brent ve Dixon'la ilgili tüm bunlar. Bunlarla uğraşmak zorunda kalmadan nefret ediyorum," diye devam ediyor, dudağının kenarını gergin bir şekilde çiğneyerek. "Ve bundan sonra ne olacağını bilmiyorum... Dün gece bizi artık *gerçek* bir çift mi yapıyor? Biz zaten evliyiz ve ben sadece... Bunu daha önce hiç yapmadım ve her şeyi berbat edeceğimi düşünüp duruyorum."

Lanet olsun, bu pisliklerden sonsuza dek kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Ülkedeki en iyi avukatı tutmak için marka paramın her kuruşunu harcamam gerekse bile umurumda değil. Yapacağım.

Ya da ne kendim hallederim.

"Bunu ben de yapmadım, Addie. Şimdiye kadar 'Seni seviyorum' dediğim tek kişi sensin. Onlar benim için sadece kelimeler değil. Onlar bir söz. Bir daha hiçbir şeyle yalnız başına yüzleşmene izin vermeyeceğime dair bir söz. Her zaman seninle ilgileneceğime ve seni ilk sıraya koyacağıma. Seni koruyacağıma. Seni el üstünde tutacağım," diyorum şiddetli bir içtenlikle. Bunu sadece söylemediğimi bilmesini istiyorum; bunu ona eylemlerimle kanıtlamak istiyorum. Geçen her günle birlikte bunu ona kanıtlayacağım. "Evliliğimize bir anlaşma olarak başladık ama ikimiz de bunun artık bizim için sahte olmadığını söyledik. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da senin benim olduğun. Ne olursa olsun, istediğim kişi sensin. Başlangıçta ne olursa olsun, bu evliliğin bitmesini istemediğimi biliyorum, çünkü şu anda böyle hissetmiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bunun hayatımız olmasını istiyorum. Elimden gelse yarın seninle tekrar evlenirim. İstedığın bu mu?"

Yüzü hafifçe buruşuyor, parmakları benimkileri sıkarken gözlerinde endişeli bir ifade belirliyor. "Evet. Sensiz olmak istemiyorum. Ben de senin benim geleceğim olmanı istiyorum Grant. Sadece endişeliyim... sen MLB'ye gidiyorsun ve ben burada olacağım-"

"Bebeğim," diye durduruyorum onu. "Askere alınsam bile hiçbir şey değişmeyecek. Bir süreliğine yollara düşmem gerekse bile, nerede olursam olayım seni oraya uçuracağım ya da gerekirse her hafta sonu eve geleceğim. Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, bunu başaracağız. Bir yolunu buluruz. Birlikte olduğumuz sürece, önemli olan tek şey bu. Ben sadece seninle olmak istiyorum, Addie. Seninle."

Başparmağımı yanağına götürüyorum ve düşen gözyaşını fırçalıyorum. Onun gözyaşlarından nefret ediyorum.

Sebebi ne olursa olsun onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Göğsüm sıkışıyor.

"Seninle bu hayatı her şeyden çok istiyorum. Artık kendimi *güvende* hissettiğim tek yer sensin. Özellikle de şimdi... fırından sonra," diye fısıldıyor.

"O zaman bebeğim, önemli olan tek şey bu. Sen ve ben. Yarın dedektifle görüşüp hırsızlık olayında bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerine bakacağız. Sana söz veriyorum, bunu çözeceğiz. Her şeyi. Endişelenmene ya da kendini güvensiz hissetmene gerek yok. Bu pisliklerin sana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum," diyorum ona.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Düşünüyordum da... Son zamanlarda Brent ya da Dixon'dan başka bir şey duymamış olmamız sence de tuhaf değil mi? Hırsızlık olayından beri hiçbir şey olmadı ve sanki nefesimi tutmuş diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Tamamen çok sessiz hissediyorum. Bu beni korkutuyor."

Evet, anlat bana, diye düşünüyorum kendi kendime ama yüksek sesle dile getirmiyorum. Onu durum hakkında zaten olduğundan daha endişeli hissettirmek istemiyorum.

Her iki durumda da, bir daha asla Addie'nin yanına yaklaşmayacaklar çünkü korumak için ne gerekiyorsa onu lanet bir gölge gibi takip edeceğim.

Bu onun kocası olarak benim işim.

"Polisin olaya dahil olması muhtemelen onları korkutmuştur, korkutmalıdır da. Her şeyi berbat ettiler ve şimdi bunun bedelini ödeyecekler." Uzanıp ellerimi çenesi boyunca kaydırıyorum, gözlerim burnunun narin eğiminde ve soluk tenindeki çil kümesinde gezinirken yüzünü kavırıyorum. Başparmağımı çenesi boyunca düzenli bir şekilde gezdiriyorum.

"Sana söz veriyorum, kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim Addie," diye mırıldanıyorum. Ve bu sözü tutmak için dünyada yapmayacağım *şey yok*.

chapter twenty-eight

Grant

Davis'le vuruş kafeslerinde geçirdiğim yorucu bir seansın ve menajerimle marka anlaşması için randevuları ayarlamak üzere yaptığım yorucu bir görüşmenin ardından kanepede **otururken** telefonum son beş dakika içinde beşinci kez titriyor.

Ekranı kaydırıp Reese ve Lane ile grup sohbetini açıyorum.

SWIFTIES4LIFE

Ona söyledin mi? Terlemeye başlıyorum Grant. İletişimsizlik kinayesi o değil. Muhtemelen bunun ne olduğunu neden bildiğimi merak ediyorsundur. Çünkü Viv bana sürekli onunla seksi kitaplar okutuyor.

Reese: Onlardan oldukça hoşlanıyorum ama konumuz bu değil.

Reese: Beni görmezden gelme yoksa oraya geri uçar ve tekrar kapına gelirim. Ama bu sefer gitmeyeceğim.

Lane: Reese, beşinci aşama bir yapışkan olduğunun farkında ?

Bırak adam nefes alsın. Doğru zaman geldiğinde yapacaktır. Sonra da bize söylersin, değil mi Grant?

Reese: Şimdi tam zamanı Lane. Carpe diem. Gidip kız arkadaşını alma zamanı.

Tanrı aşkına. İnliyorum, mesaj üstüne mesaj atıyorum, ikisi de saçma olsa da dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Grant: Panik yapmayı bırak. Ona söyledim.

Reese: ŞÜKÜRLER OLSUN. Şimdi bana her şeyi anlat. Aptal gibi telefonumun başında bekliyordum. Kalp gözleri X 9

Lane: Yine Cennet Adası'nı izliyorsun, değil mi?

Hayır. Yapmadım. Lane:

Saçmalık.

Reese: Tamam. Evet, Viv'le uyuyakalmadan önce birkaç bölüm izledim. Ve hayır, Greer'ın kiminle evleneceğini bilmiyorum.

Reese: Russ değildi ama, o kadarını söyleyeyim. Lane:

Kelimenin tam anlamıyla beni haklı çıkarıyorsun.

Reese: Insta'da gördüm.

Reese: Grant adına saptırmayı bırak. Grant, ağzındaki baklayı çıkar dostum. Tanrı aşkına, lütfen bana malları ver.

Grant: Anlatacak bir şey yok. Ona nasıl hissettiğimi söyledim, o da aynı şekilde hissediyor ve her şey yolunda.

Lane: Güzel. Senin adına sevindim, dostum. Mutlu görünüyorsun ve bizim için önemli olan da bu.

Reese: Awwwww, Lane. Bu çok tatlıydı.

Reese: Yine de söylediği şey. Kız arkadaşını aldığına ve mutlu olduğuna sevindim.

Reese: Ayrıca Viv ona kafayı takmış durumda ve onunla tanıştığından beri ondan hiç bahsetmiyor. Bu da demek oluyor ki eğer yatıya kalırlarsa ve siz ikiniz bir şey değilseniz bu çok garip olurdu.

Grant: Her şey .

Reese: Belki de yatıya kalmalıyız? Kulağa eğlenceli geliyor Lane:

Seni engelliyorum

Reese: Evet, haklısın. Neyse, sana Boo'yu götürdüğüm oyun gününden bahsetmeliyim.

Reese: Hayatımın en tatlı şeyiydi ve şimdi en iyi arkadaşlar.

Reese: Boo'nun yeni kankasıyla fotoğrafı

Boo'nun tekir bir kedi yavrusuyla çekilmiş şirin mi şirin fotoğrafına cevap vermek üzereydim ki ön kapının açılıp kapanma sesini duydum. Auggie

Tombul bacaklarının sahip olduğunu bilmediğim bir hızla kanepeden fırladı ve koridora doğru koşmaya başladı.

Bir süre sonra Addie oturma odasına giriyor ve beni kanepede görünce gülümsüyor.

"Merhaba. Vuruş antrenmanı nasıl geçti?" diye soruyor çantasını sehpanın yanına fırından aldığı küçük bir paket kutusuyla birlikte bana doğru ilerlerken. "Ya menajerinle görüşmen?"

Ne yazık ki benim kıyafetlerimle yaşamak için sahip olduğu her şeyden kurtulmadı. Giydiği pastel sarı etek kremsi kalçalarını gösteriyor, giydiği beyaz gömlek kıvrımlarını vurguluyor ve tabii ki en sevdiği pembe hırkasını vücudundan sıyırmak istiyorum.

Açılmış bacaklarımın arasında durduğunda, kolumu beline onu kucağıma çekerken ağzımın kenarı sırıtıyor.

Sabahtan beri fırında çalışıyordu, bu da ona dokunmayalı çok uzun zaman olduğu anlamına geliyor ve temas kurmaya ihtiyacım var.

"Seans iyi geçti. Biraz ağrım var ama kafeslere bu kadar sert vurduktan sonra genelde ağrım olur. Toplantı da iyi geçti. Sezon başlamadan önce bazı çekimler ayarlamaya çalışacağız." Başparmağımı çenesinin yumuşak kıvrımında gezdiriyorum. "*Senin* günün nasıldı? Dedektiften haber var mı?"

"Somut bir şey yok ama tüm yolları tükettiklerini söyledi. Dixon ve Brent hakkında uzun uzun konuştuk ve bana her ipucunu takip edeceğine dair güvence verdi. Onunla konuşmak beni daha iyi hissettirdi. Birilerinin bu işi ciddiye aldığını ve bunun sadece birilerinin masasında duran bir dosya olmadığını bilmek."

Soluk mavi gözleri bu gece daha parlak ve son birkaç gündür olduğundan daha az endişeli görünüyor, bu da *beni* daha iyi hissettiriyor. Onu herhangi bir konuda endişeli görmekten nefret ediyorum.

Umarım bu pislikler, işin içine polis girdiği için ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anlarlar ve onu rahat bırakırlar. Aynı hatayı ikinci kez yapmazlar.

Açıkçası Addie'nin polise gitmesini beklediklerini hiç sanmıyorum ama yine de bunların arkasında gerçekten *onların* olduğunu kanıtlayamadık. Dixon'ın geçmişte yaptığı pisliklere ve Brent'in bize yönelik sözlü tehditlerine rağmen, gerçek bir kanıt yok.

Ama her şey sessiz, bu yüzden bunu umarım bittiğine dair bir işaret olarak kabul edeceğim. Geri çekiliyorlar.

"Güzel, çünkü endişelenmenden nefret ediyorum. Tam şurada küçük bir çizgi var." Başparmağımı kaşlarının arasında, endişelendiğinde ya da düşüncelere daldığında hep çatılan noktada gezdiriyorum.

Addie'nin yüzü yumuşar. "Çok gözlemcisin kocacığım."

"Bana biraz daha zaman ver, her santimini ezberleyeceğim." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ve dudakları aralanıyor, o güzel maviler genişliyor.

Ve işte böyle, onu tekrar istiyorum. Doğum günümü takip eden birkaç gün içinde, ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık. Onu kaç kez sikersen sikeyim, bir türlü doyuramadığımız çılgınca bir açlık. Onu yesem de. Dudakları morarıp şişene kadar öpüyorum.

Her seferinde, Addie ellerimin altında lanet bir çiçek gibi açıyor. Giderek daha az utangaç, daha az kafasının içinde, zevkini daha çok kucaklayabiliyor ve ben buna tanık olduğum için çok minnettarım.

Karıma takıntılıyım ve o da benim ona olduğum kadar bana aç ve bunun sonucu olarak onu evimizin her yüzeyinde gezdiriyorum.

Mesela geçen gece mutfak masasında oturmuş ders çalışıyorduk ve bana bakıp duruyordu, oturduğu yerde neredeyse kıvranacak kadar kayıyordu.

Ne istediğini tam olarak biliyordum ama nereye kadar gideceğini görmek istiyordum. Bu yüzden, çıplak ayağını baldırlarımın üzerinden geçirip doğrudan sikime değdirdiğinde, güzel dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi, onu sandalyeden kaldırıp masanın üzerine yatırdım, sonra da ders kitaplarının ve flaş kartlarının üzerinde güzel amını yedim.

Söylemeye gerek yok, bence o geçti. *Çok* uygulamalı bir dersti.

Ya da ertesi gün, duş alırken içeri girdiğinde ve külotunu çıkarmasını, bacaklarını açarak tezgâha oturmasını ve ben sikimi okşayıp onu izlerken kendini boşaltmasını sağladığımda.

Gördün mü? Ona kafayı takmış durumdayım ve bunun her zaman böyle olacağından yüzde yüz eminim. Onu şu an istediğim gibi istemekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Ah... Unutmuşum... Bugün sana bir şey yaptım," diyerek beni şehvet dolu anılarımdan çekip alıyor. Kucağımdan zıpladı ve masaya doğru yürüdü.

paket servis kutusunu sehpanın üzerine koydum. "Fırına geri döndüğümünden beri ilk resmi beignet partisi. Ve yeni bir lezzet."

Kesinlikle ilgimi çekti. Kızımın sanatı kadar iyi yaptığı bir şey varsa, o da yemek pişirmektir.

"Tat testini senin yapmanı istiyorum." Tekrar kucağıma kayıyor, kutuyu açıp bir beignet çıkarırken kalçalarım sarılıyor. Aroması burnuma çarptığında ağzım sulanıyor. "*Ev yapımı* çilekli krem şantili çilekli beignet."

Çilek *onun* favorisiydi, şimdi benim favorim oldu. Muhtemelen çok yediği için dudaklarının tadı çileğe benziyor ve şimdi o tadı arzuluyorum.

"Daha az söyle. Onu bana ver, bebeğim."

Kızarmış hamuru dudaklarıma götürürken kıkırdaması yumuşak ve tatlı, ben de bir ısırık alıyorum. Tatlılık dilimin üzerinde parlak, kör edici bir lezzetle patlıyor ve lokmanın etrafında inliyorum. Şimdiye kadar tattığım en iyi şey olduğundan oldukça eminim.

Karım dışında.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum. "Bu inanılmaz bir şey, Addie." Yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten mi? Beğendin mi?"

Kalanını yutarken başımı sallıyorum. "Evet, bayıldım. Bütün bir kutuyu istiyorum."

"Bunu menüye eklemeyi ve kalıcı bir ürün haline getirmeyi düşünüyorum." Sesi heyecanla doluyor ve göğsüm sıkışıyor.

Yüzünün aydınlandığını görmeye bayılıyorum. Onu heyecanlı ve mutlu görmek.

Fırın onun için yeniden bir neşe kaynağı oldu.

"Şüphesiz, bebeğim. Ama..." Parmağımın ucunu kremalı kremanın üzerinde gezdirdikten sonra ağzına götürüp dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım bir kez daha tatmam gerekecek. Bilirsiniz, resmi tat testçisi olarak."

Hafif kaşları kalkıyor, gözlerinde arzu dolu bir ifade beliriyor. "Ya da belki..."

Test etmem gerekiyor. Mükemmel lezzet olduğundan emin olmak için." Kalbim göğsümde çarpıyor.

Kucağımdan kayarak bacaklarımin arasındaki parkenin üzerine diz çöküyor ve ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor. Serbest elini kullanarak elini uyluğumdan yukarı kaydırıyor ve avucunu zaten sert olan sikimin üzerinde kavislendirerek duyulabilir bir tıslamayla emmeme neden oluyor.

Parmakları ereksiyonumun etrafında sıkılaşıyor, spor şortumun ince kumaşından beni sıkıştırıyor ve göğsümden bir inilti titreşiyor. Parmakları şortumun ve külotumun bel bandının altından geçip çıplak tenimi okşayana kadar daha da yukarı kayıyor.

"Seni... tadabilir miyim?" diye mırıldanıyor, bakışlarımı sabit tutarak.

Sanki ona hayır dediğim bir dünya olabilirmiş gibi, bana sikimi emip ememeyeceğini *sorduğuna* inanamıyorum.

Lanet olsun.

Onu hiç bu kadar yüz­süz, hareketlerinde hiç bu kadar kendinden emin görmemiştim ve o kadar sertleştim ki bana dokunmaya devam ederse pantolonuma boşalabilirim.

"Kahretsin bebeğim, bunu bana asla sormak zorunda değilsin. Gerçekten, asla. Bana ne istersen yap."

Başını sallarken dişleri alt dişlerini sıyrıyor, bir sırtma dudağını yukarı kıvrıyor. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş lanet olası bir rüya gibi görünüyor, soluk gözbebeklerinde beklenti titreşiyor.

Ben kalçalarımı kaldırırken Addie şortumu çekiştiriyor, aletim serbest kalana kadar külotumla birlikte aşağı indirmesine yardım ediyor. Gözleri ona kayıyor ve sanki ona açmış gibi dudaklarını yalıyor.

Parmakları sikimin üzerinde geziniyor, yarıktan sızan prekum boncuklarını başımın her tarafına yayıyor. Tüm vücudumu gerginleştiren durgun bir keşif, bıraktığım küçük kısıtlama ipliğine tutunmaya çalışırken kaslarım kıvrılıyor.

Onun bana dokunması çok iyi hissettiriyor.

Keşfine devam ederken parmaklarım kanepenin koluna gömülüyor ve yumuşak, ipeksi yumruğunu etrafımda kapatıp bir kez pompalıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakarken nazik, neredeyse tereddütlü. "Bu iyi mi...?"

Başımı sallayarak yumruğumu onunkinin üzerine kapatıp sıkıyorum ve bana zarar vermeyeceğini gösteriyorum. Elimi bırakıyorum ve devam edebilmesi için kanepeye geri getiriyorum. Bakışları tekrar sikime kayıyor ve yemin ederim az sonra olacaklarla neredeyse boşalıyordum.

Yarısı yenmiş beignet'i alıyor ve çilekli kremanın geri kalanını aletimi baştan aşağı kaplayana kadar izliyor.

Siktir, siktir, siktir. Kaybettiğim bir savaşın içindeyim.

Kalanını yere bıraktıktan sonra öne doğru eğiliyor ve dilini şekerli yol boyunca aletimin başına kadar götürüyor, sonra

dudaklarını onun etrafına sarar, emerken yanakları çukurlaşır.

"Siktir," diye homurdanıyorum kabaca, kanepenin kolunu sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, yumruğumu onun uzun, ipeksi saçlarına sarmak için yanıp tutuşuyorum. Ayakta olsaydım, şu anda beni gerçek anlamda dizlerimin üstüne çöktürebilirdi.

Aman Tanrım.

Karımın dizlerinin üzerine çökmüş, sikimdeki çilek kremasını lolipop gibi yalaması sonsuza dek hafızama kazınacak. Bu anı canlı bir şekilde hatırlamadan bir daha asla çilekli bir şey yiyemeyeceğim.

Ölene kadar bunun hayalini kuracağım.

Onu izleyebilmek için gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum, zevk neredeyse çok fazla geliyor, ama lanet olsun, onu *görmek* istiyorum.

O tombul küçük dudakların, aralarında kayarken sikimi çevrelemesini izlemek istiyorum. Daha da aşağı kayarken gözlerinin genişlemesini, beni boğazına kadar alırken hafifçe öğürmesini izlemek istiyorum.

Geri çekilerek, dilini başın altındaki hassas çıkıntı boyunca gezdiriyor, tadına bakıyor, patlayacakmışım gibi hissedene kadar beni kızdırıyor, sikimi buzdan tamamen temizleyerek yalıyor.

"Bebeğim..." Yutkunuyorum, o dilinin ucuyla yarıkla dalga geçerek sikimin başını okşamaya devam ederken nefes almaya çalışıyorum. "Boşalmak üzereyim. Hem de her an."

Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından geçiriyorum ve omurgamın tabanının karıncalanmaya başladığını hissettiğimde, uzanıp ağzını sikimden çekiyorum. Her ne kadar boğazını dölleriyle boyamak istesem de, onun içinde olmak, onun benim sikimle boşalmasını sağlamak istiyorum.

Başka bir zaman. Şu anda sadece onun içinde olmak istiyorum.

kucağıma çekiyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dilimi ağzının içine sokup daha önce hissetmediğim çılginca bir çaresizlikle emerken benden kalan tuzlu kalıntıların tadına bakıyorum.

Ve her nefesinde bana uyuyor.

Kalçaları kalçalarımı kavlıyor, o şirin sarı eteği beline dolanıyor, amının ıslak sıcaklığı aletimin çıplak tenine yayılıyor ve taşaklarımı serbest bırakma ihtiyacıyla ağrıtıyor.

"Aminin sikimi sıkmasını istiyorum bebeğim." Parmaklarım külotunun önünü sıyrana kadar avuçlarımı kremi, açıkta kalan uyluklarından yukarı kaydırarak söylüyorum. "Seni etrafımda sarılmış hissetmek için bir saniye daha bekleyemem."

Birbirimizin giysilerini çılgınca yırtarken ellerimiz birbirine karışıyor. Addie gömleğimi yırtıp arkasına atıyor, ben de kabarık hırkayı kollarından aşığı çekip yere bırakıyorum. Sonra eteği ve külotu üzerinde çalışıyorum, o dizlerini kaldırıp tekmeledike kumaşı aşığı doğru çekiyorum ve onu giydiği beyaz atletten başka bir şeyle bırakmıyorum.

Ön tarafa baskı yapan meme uçlarının gergin, çakıllı tepelerini görebiliyorum ve altında sütyensiz olduğunu fark ediyorum.

Gömleğinin üzerinden göğüslerini avulayarak birbirine bastırıyorum ve inliyorum. "Sikeyim. Sutyen yok mu, bebeğim? Bu şekilde evden çıkamazsın. Biriyle kavga etmek zorunda kalacağım."

Ellerimi gömleğinin eteklerinin altından geçiriyorum ve tek bir nefeste gömleğini üzerinden çekip çıkarıyorum. Bakışlarım karnındaki düzlükten göğüslerine doğru uzanıyor. Pembe, pembe meme uçları tepe şeklinde sertleşmiş, ağızım için yalvaran mükemmel avular.

O mükemmel ve *benim*.

Öne doğru eğilip dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra ağızıma alıp dişlerimi tepesinde gezdiriyorum.

Avucum kalçasının etrafında kıvrılıyor ve sallanıyor, ıslak sıcaklığını üzerimde sürüklüyor, sürtünmeyi kovalıyor ve aramıza uzanıyorum, parmağımı klitorisinin üzerinde sert daireler iziyorum.

Diğer elimle sikimin tabanını yumrukladım, onu damlayan amcığına doğru sürükledim ve uyarılmışlığıyla kapladım. Kalçalarımı bir kez esnettiğimde kendimi onun içine gömebilirdim.

"Siktir. Prezervatifim yok, yatak odasındalar."

Göğsü kabarırken soluk mavi gözlerini açıyor, yanakları kızarıyor. "Ben... Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Adet dönemlerim için... Eğer sen..." Sözüünü kesiyor.

"Seni ıplak sikebileceğimi mi söylüyorsun bebeğim?" Karıma sahip çıkma düşüncesi omurgamdan aşığıya çaresizlik gıdıklıyor.

Sertçe yutkunuyor, başını sallıyor. "Ben güvendeyim. Ve... yapmanı istiyorum. Eğer *sen* yap."

Kollarım beline dolanıyor ve onu göğsüme çekiyorum. "Ben de güvendeyim ve dünyada daha fazla istediğim hiçbir şey yok. Gerçekten, hiçbir şey. Emin misin?"

"Bunu istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmadan seni tamamen hissetmek istiyorum."

Aşığı uzanıp yumuşak yumruğunu etrafıma sardığında ve gözlerimi tutarken beni açılışında entikleğinde taşaklarım sıkılaşıyor. Bana tam olarak ne kadar emin olduğunu söylüyor.

"Kocanın o küçük güzel amcığını dölle doldurmasını mı istiyorsun?"

Yanıt olarak bir inç kadar aşağı kayıyor, sikimin başı girişini dürtüyor ve bu his neredeyse gözlerimin geri yuvarlanması için yeterli.

Uylukları benimkilere değene ve ben taşaklarının derinliklerine gömülene kadar santim santim üzerime çökerken, sıcak, ıslak, ısı sikimi sarıyor.

Fuuuuuck.

Etrafımda kenetlenip sikime uyum sağlarken görüşüm dans ediyor ve kaslarım geriliyor. Dudaklarımdan boğuk bir homurtu dökülüyor ve kalçalarına uzanıyorum, avucumu yumuşak dip üzerinde kıvırıyorum.

"Oh..." İnliyor, elleri göğsüme doğru düşerken ağzı açık kalıyor. Kontrollü, sabit hareketlerle yavaşça sikimin üzerine geri kaymadan önce kalçalarını kaldırıyor.

Hissettiğimden çok daha kontrollüyüm. İçimdeki kısıtlama ipliği tehlikeli derecede ince, her an kopmaya hazır.

Aletimdeki tatlıyı yaladıktan sonra çoktan boşalmanın eşiğine gelmiştim ve şimdi omurgam karıncalanırken, görüşümün etrafında siyah noktalar dans ederken taşaklarım sıklaşıyor, içine boşalmaya hazır.

Ben onun için gittim.

Addie'nin göğüsleri kalçalarının her dönüşünde sallanıyor ve ben öne doğru eğilip dudaklarımı sertleşmiş meme ucunun etrafına kapatıp emiyorum. Sertçe. Ondan muhtaç, çaresiz bir inilti geliyor ve kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, onu horozumun üzerinde daha sert bir şekilde yukarı ve aşağı yönlendiriyorum. Daha hızlı. Kalçalarımın her bükülüşünde dibe vuruyor.

Dünyada karımın zevk peşinde koşmasını, o pembe dudaklarını ayırmasını, orgazmın eşiğinde gözlerini kapamasını izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yok.

"Benim için boşalacak mısın bebeğim? İçinden akana kadar seni dölleriyle doldurmama izin verecek misin? Seni dağıtmama izin verecek misin?"

Orgazmı onu sarsarken başını geriye atıp çığlıklar atarken amcığı sikimin etrafında kenetleniyor. Uyluklarının titrediğini ve tırnaklarının göğsümde yarım aylar oluşturduğunu hissediyorum, o dışarı çıkarken, kıvranırken, klitorisini pelvisime sürüyor.

"İçime gel Grant, lütfen."

Sesinin nefes nefese, hırıltılı tonu, amının etrafımda kasılma şekliyle birleşince şey bitiyor. Parmaklarım yumuşak

Ben boşalıırken kalçalarının eti, tam olarak söz verdiğim gibi yapıyorum, onu tüm spermimle dolduruyorum.

Bakışlarım içine gömüldüğüm yere düşüyor ve onun güzel pembe küçük amcığının etrafımda gerildiğini görüyorum, döllerimiz ondan damlıyor ve sikimi kaplıyor.

Bu manzara karşısında içimde bir sahiplenme duygusu kabarıyor.

Lanet olsun. Onun benim olduğuna inanamıyorum, *gerçekten* benim olduğuna.

Orgazmının artçı sarsıntıları geçtiğinde göğsüme yaslanıp yüzünü boynuma gömüyor. Karımın en sevdiğim hallerinden biri, sikime binmekten doymuş ve kemiksiz hali.

Onun *her* versiyonu benim favorim.

"Bu... seks her zaman böyle midir?" Addie parmaklarının uçlarını göğsümde gezdirip tenimde yıldız şekilleri oluştururken fısıldıyor.

Elimi saçlarına götürerek nemli telleri yüzünden uzaklaştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiçbir şey seninle olduğu gibi olmadı, Addie. Sana karşı hissettiklerimi hiç hissetmemiştim... hiç kimseye karşı. Bu farklı çünkü birbirimize karşı hissettiklerimiz gerçek. Farklı çünkü seni seviyorum."

Başını göğsümden kaldırıyor ve kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ben de seni seviyorum. Beni sevdiğin için teşekkür ederim... ve en iyi arkadaşım olduğun için."

"Her zaman ArtGirl. İyi ya da kötü."

chapter twenty-nine

Addie

"Bence sen dünyadaki en iyi koca olabilirsin."

Sürücü koltuğundan bana bakarken Grant'in dudağı seğiriyor. "*Sence* bebeğim?"

"Peki, tamam. Sen kesinlikle en iyisisin," diye cevap veriyorum tatlı bir şekilde. "Başka kim karısını neredeyse gece yarısı dondurma almaya götürür ki?"

Dürüst olmak gerekirse, bu saatte ayakta olmam *tamamen* onun hatası. Yatağa tırmanıp beni kollarıyla sardığında neredeyse uyumak üzereydim, nefessiz kalana kadar boynumun kıvrımlarına uzun öpücükler kondurdu.

Şikayet ettiğimden değil, çünkü her zamanki gibi iki inanılmaz orgazm yaşadım.

Canım en sevdiğim dondurmacıdan cevizli pralinli dondurma çekiyordu ve Grant'a yatakta uzanırken söylediğimde hemen giyindi ve gecenin bir yarısı olmasına rağmen beni götüreceğini söyledi.

Bunu, bu adama sırlıklam aşık olmamın çok uzun nedenler listesine ekleyin.

Hiç *kimse* için bir öncelik gibi hissetmemiştim. Grant'e kadar.

Onunlayken kendimi sevgiye layık hissediyorum. İlk sıraya konmaya değer. O bana hiç deneyimlemeyeceğimi düşündüğüm şekilde sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettiriyor.

"Eğer istersen, senindir, Addie," diyor konsolun üzerinden uzanıp büyük avucunu uyluğumun üst kısmı boyunca kıştırırken.

Yeni tahrik kilidi mi açıldı? Kocam araba kullanırken kalçamı tutuyor. Dışlerim alt dudağımın üzerinde gezinirken bakışlarım onun yakışıklı profilinde geziniyor.

Direksiyonu kavrarken kollarının damarlı, belirgin kasları belli belirsiz esniyor ve hava tamamen çok sıcak.

"Seni seviyorum," diyorum gülümseyerek. "*Sadece* gecenin bir yarısı beni dondurma almaya götürdüğün için değil, ama... kesinlikle yardımcı oluyor."

Gülüyor. "Yirmi dört saat açık olmalarına sevindim, ama yine de buradaki her şey öyle."

Ne şanslıyım.

Grant arabayı sürerken başparmağı dalgın bir şekilde uyluğumu hafifçe okşuyor ve ben koltuğa geri gömülüyorum. Hayatım boyunca burada yaşamış olmama rağmen, gecenin bu saatinde şehrin ne kadar canlı olduğunu görmek beni hâlâ şaşırtıyor. New Orleans gerçekten de hiç uyumayan bir şehir. Sürekli bir insan, yemek ve müzik akışı var. Özellikle de Fransız Mahallesi'nde.

"Reese'in bizi Yeni Yıl için evine davet ettiğini söylemiş miydin-"

Çalan telefonumun tiz sesi Grant'in sesini bastırıyor ve bardak tutucusundan telefonu alırken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Telefonum bu saatte hiç çalmaz. Zaten beni sadece Amos ya da Earl arıyor ve onlar da saat üçte iş için kalktıklarından genellikle yedide uyumuş oluyorlar.

Parlayan ekranda bildirimin ne olduğunu gördüğümde, keskin bir nefes alıyorum ve açmak için parmağımı telefon boyunca kaydırmaya çalışıyorum.

"Ne oldu?"

"Bu... Bu alarm şirketi, Grant. Alarm devreye girmiş ve acil servis gönderiyorlar." Bir panik dalgası göğsümü daraltırken gözlerim ona kayıyor.

Grant'in çenesi "Siktir" diye mırıldanmadan önce çalışıyor. Tanrım... Her şey yeniden mi oluyor?

"Addie, bebeğim, sorun yok. Yanlış alarm olabilir. Sadece birkaç blok ötedeyiz, gidip kontrol edeceğiz. Her şeyin yolunda olduğundan emin olalım." Yan yoldan Ever After'a doğru döner.

Haklı - yanlış alarm olabilir, ama haneye tecavüzden sonra, başka bir panik dalgası boğazımı tırmalarken endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Sabit bir ritimle nefes alıp veriyorum, umutsuzca kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum, kendime boş yere kendimi yoruyor olabileceğimi hatırlatıyorum.

Dar sokaktan aşağıya döndüğümüzde binalarda yankılanan siren seslerini duyuyorum. Fırının önünde park etmiş itfaiye araçları var, ben önümde olup bitenleri algılamaya çalışırken kırmızı ışıkları her yeri kıpkırmızıya boyuyor.

Fırın... Yanıyor. Şok içinde donup kaldım, dünyadaki her şeyden çok sevdiğim yerin alevler içinde kalmasını izlerken saf dehşet içindeydim.

Grant kamyonu park edebileceği kadar yakın bir yere park ediyor ve ben düşünmeden, nefes bile almadan kapının koluna uzanıyorum, kapıyı açıyorum ve kamyondan fırlıyorum. Kollarının belimi sıkıca sardığını ve binaya doğru koşmamı engellediğini hissetmeden önce fazla uzaklaşmadım.

Alevler gökyüzünü yalayıp geçerken çatıdan kalın, siyah dumanlar yükseliyor. Duman ve yanan odun kokusu havayı o kadar yoğun bir şekilde dolduruyor ki neredeyse boğuluyorum. En kötü kabusum gözümün önünde gerçekleşiyor ve ben... ben tamamen çaresizim. Yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu düşünce bile kusma isteği uyandırıyor.

Aslında olabilirim - vücudum o kadar çok titriyor ki, annemin mirasının yanışını seyrederken ağzımdan kalp kırıklığına uğramış bir hıçkırık dökülürken, sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı. O alevlerin yakıcılığının bile bedenimi şu anda sevgili fırınımızı yok edişlerini izlerken hissettiğim kadar kötü incitmeyeceğini hayal ediyorum.

"Nefes al, bebeğim. Benimle kal," diyor Grant kulağıma, beni sakinleştirmek için ellerini yatıştırıcı bir şekilde kollarımda gezdiriyor. Umutsuzca nefes almaya çalışıyorum.

İleride, yangını kontrol altına almaya çalışan itfaiyeciler var, hortumlarından alevlere güçlü su akışları gönderiyorlar. Uzaktan öyle görünüyor ki... belki de şu anda yanan sadece mutfaktır ve içimde en küçük bir rahatlama hissi omurgamdan yukarı doğru kıvrılıyor. Umutsuzca tutunuyorum çünkü bu adamların Sonsuzluktan Sonra'nın bir kısmını kurtaracaklarına inanmak zorundayım.

Önümde nasıl görünürse görünsün, başka inanmayı reddediyorum. Umuda tutunmak zorundayım çünkü eğer tutunmazsam, elimde hiçbir şey kalmayacak.

"Onlarla konuşmalı, neler olduğunu öğrenmeliyiz." Sözcüklerimde tökezledim. "Lütfen."

Grant yanıma geliyor ve elini elime koyuyor, fırına doğru yürürken her zamankinden daha sıkı sarılıyor. Her adım kalbimi delip geçen bir cam parçası gibi içimi burkuyor. Fırından yayılan sıcaklık biz yaklaştıkça hissediliyor, havayı sıcaklık dalgalarıyla parıltıyor. Duman burnumu tikiyor.

Binanın dışını bir suç mahallinde görebileceğiniz parlak sarı uyarı bandıyla çevirmişler ve araba yolunu kapatmışlar.

"Efendim," diye seslenen Grant, takım elbise giymiş, kravatlı ve boynunda bir tür rozet asılı olan bir adamı işaret ediyor.

Bize doğru yürüyor, çenesi sert bir çizgi halinde. "Bu bölge halka kapalı. Burada olmanız güvenli değil."

Grant başını sertçe sallıyor. "Burası karımın fırını." Adamın bakışları bana kayıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Adım Matty Bishop ve NOFD'de çalışan bir dedektifim. Bunun sizin için çok zor bir zaman olduğunu biliyorum ve bu koşullar altında buluşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diyor ciddi bir ifadeyle, konuşurken koyu, kalın kaşlarını birbirine kenetliyor.

Neyse ki Grant onunla konuşmayı devralabiliyor çünkü ben öyle bir şoktayım ki donup kaldım. Tutarlı bir konuşma yapmak bir yana, neler olup bittiğini bile anlayamıyorum. "Sizce yangını binayı sarmadan önce durdurabilecekler mi?"

Müfettiş Bishop bir fırına bir de bize bakıyor: "Şu anda hasarın tam boyutunu belirlemek için çok erken ama on yılı aşkın süredir bu yapıyorum ve görünüşe göre söndürmeye başlamışlar. Tamamen bir kayıp olacağını sanmıyorum. Binaya girmek güvenli olduğunda ve hasarı tam olarak değerlendirmek için kapsamlı bir araştırma yaptığımızda daha fazla bilgi sahibi olacağım."

Oh Tanrım. Umut var. Sahip olduğum her şeyle tutunacağım bir umut.

Grant kolunu bana doluyor ve başını sallarken derin, düzensiz bir iç çekiyor. "Bu güven verici. Sana ve ekibine, bunu ortaya çıkarmak için bu kadar çok çalıştığınız için teşekkür ederim."

"Genelde soruşturmamızda olayın nedenini bulmaya çalışırız, ancak olay yerine vardığımızda faili kaçmaya çalışırken yakaladığımız için kundaklamayı doğrulayabildik. Sorgulama için onu orada tutuyoruz." Müfettiş Bishop caddenin karşısını işaret ediyor.

Kaldırımında oturan ve bileklerine kelepçe takılmış tanıdık bir yüz gördüğümde elim ağzıma gidiyor.

Brent.

O kadar titriyorum ki dişlerim takırdıyor ve bacaklarım korku, adrenalin ve adrenalinin tehlikeli bir kombinasyonuyla pes edecekmiş gibi hissediyorum.

Tüm bunları sindirmeye çalışırken öfke duyuyorum.

Brent annemin fırınına ateşe verdi.

"Olay yerinde kalabilmek için NOPD'den destek istedim ama bu gece burada kundakçılıktan tutuklanacak." Binanın yakınında biri adını sesleniyor ve o da elini kaldırıp onaylıyor. "Oraya gitmem gerekiyor. Yangını söndürmek için elimizden geleni yapıyoruz. Daha sonra cevaplanmasını istediğim bazı sorularım olacak, bu yüzden lütfen yangından güvenli bir mesafede olay yerinde kalın."

"Teşekkür ederim," diyor Grant, uzanıp elini sıkarak. "Minnettarız."

Müfettiş Bishop başını sallayıp dönüyor ve bizi kaldırımda elleri kelepçeli bir şekilde oturan üvey babamla baş başa bırakıyor.

Brent'in tutuklanıyor olması, yaptıklarının bedelini ödeyeceğini bilmek beni rahatlatmalı ama açıkçası bu beni sadece öfkeliyor. Bu kadar aşağılık, bu kadar kötü bir şey yapabileceği için.

Arkamda kaldırıma sürtünen çakılların çıkardığı sesler sıçramama neden oluyor ve etrafımda dönüyorum. Çevremde, yandaki binanın yanındaki çalıların arasında karanlık bir gölge görüyorum ve sanırım bu bir... *insana* benziyor?

"Grant," diye fısıldıyorum. "Sanırım çalılıklarda biri var. Şurada."

O kadar karanlık ki zihnim bana oyun mu oynuyor yoksa gerçekten orada biri mi var göremiyorum. Adrenalinim o kadar yüksek ki tamamen hayal görüyor olabilirim ama orada biri olduğuna yemin edebilirim. Neden biri çalılıkta saklansın ki?

Grant gözlerini kısarak ne yaptığımı görmeye çalışırken kaşları çatılıyor ve sonra bana dönüyor. "Burada kal bebeğim, müfettişin seni görebileceği bir yerde."

Aniden binanın diğer tarafına doğru uzaklaşıp karanlığın içinde kayboluyor ve ben beklerken kalbim çılgınca çarpıyor. Gözlerim sürekli etrafımı tarıyor, her sesi, her hareketi katalogluyor. Panik içindeki bakışlarım kaldırımın kenarında, Müfettiş Bishop'ın durduğu ve üniformalı başka biriyle konuştuğu yere, Brent'e dönüyor.

Karanlıktan gürültülü bir homurtu geliyor ve nefesim kesiliyor, umutsuzca gölgelerin ötesini görmeye çalışırken bir elimle ağzımı kapatıyorum.

Bir acı dolu homurtu daha duyulur, bu sefer daha yakından, ardından sert bir şeyin yere çarpma sesi gelir.

Bayılacağım. Ya da kalp krizi geçireceğim. Her iki sırada da.

Gözlerim yaşıyor ve gözlerimi kısıarak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum, birdenbire gölgeli bir beden bana doğru ilerliyor ve sonra nefes almayı tamamen unutuyorum.

Nefesimi içimde tutuyorum, ciğerlerim yanmaya başlayana kadar hareket etmekten ya da ses çıkarmaktan çok korkuyorum ve o zaman bile bir santim bile hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Sonra bana doğru yürüyenin Grant olduğunu gördüm Ve... yalnız değildi.

Neredeyse yanında birini sürüklüyor ve ben nefes nefese ay ışığının ikisini de aydınlatmasını bekliyorum. Onun iyi olduğunu görmem gerek.

Yaralanmadığından emin olmalıyım. Aman Tanrım.

Dixon?

Sonunda, Grant onu durduğum yerden sadece birkaç adım ötedeki betonun üzerine kabaca fırlatırken yüzü tamamen ortaya çıkıyor. Burnundan sızan kan damlacıkları ve Grant'in ona vurduğu yerde yarılmış dudağı var. Gözünün etrafındaki deri kırmızı, kızgın ve şişmeye başlamış, görmek için gözlerini kısmasına neden oluyor.

Gözlerimi Grant'e çevirip tüm vücudunda gezdiriyorum ve umutsuzca iyi olduğuna dair güvence arıyorum. Gri gömleğinin üzerinde parlak kırmızı bir leke görüyorum ve elim ağzıma giderek lekeyi kapatıyor.

"Benim değil bebeğim," diye mırıldanıyor. "Ben iyiyim."

Çılgınca başımı salladım. "Tamam, tamam. Tamam." Tutarsız bir şekilde tekrar tekrar söylediğimin farkındayım, ama tüm bunlar benim için çok fazla. O kadar kızgınım ki... o kadar incinmişim ki, kendimi patlatacakmışım gibi hissediyorum. Sonunda fünyesinin ucuna ulaşmış bir saatli bomba.

"Bak dostum," diye homurdanan Dixon elleri ve dizleri üzerinde yerden kalkmaya çalışır, ama Grant ayağını sırtının ortasına koyar ve onu kabaca betona doğru iter. Yan tarafına yuvarlanırken tükürür ve kan kaldırımı kaplar. "Ben bir bok yapmadım. Hepsi o pislik yüzünden oldu. Bu bokun çok ileri gittiğini ve bununla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim. Hapse girmeyeceğim. Özellikle de onun için."

Boncuk gibi bakışları kaldırımdaki üvey babama kayıyor ve sonunda Brent başını kaldırıyor, alay ederken koyu, siyah gözlerinde ölümcül bir bakış var. "Sen lanet bir korkaksın, Dixon. Bunun farkında mısın? Kapa çeneni ve tek kelime daha etme."

"Evet, hapishanede birinin orospusu olmaktansa korkak olmayı tercih ederim. Beni dışarıda tutacaksa lanet bir kanarya gibi öterim. Tüm bu saçmalıkların sebebi sendin ve ben senin için batmayacağım," diye mırıldanıyor Dixon yan tarafını tutarken.

Biliyordum. Kalbimde, hırsızlığın arkasında onların olduğunu biliyordum, ama *bunu itiraf ettiğini* duymak?

Kendimi kırılmış hissettiğim an. Kendimi tutmayı bıraktığım an. Kendimden faydalanılmasına ve incitilmesine izin vermekten bıktım.

Peki ne için? Bunu yapmak için ne gibi bir sebebi olabilir?

Brent'e doğru dönüyorum, sesim o kadar kısık ki ölümcül. "Neden? Bunu neden yaptın? Bunu yaparak eline ne geçecek?

Brent espri yapmadan gülene kadar sorumu sadece bir saniyeliğine sessizlik karşılıyor. "Umarım o orospu çocuğu yanıp kül olur ve geriye lanet olası küllerden başka bir şey kalmaz."

Boğazımda safra yükselirken midem bulanıyor. Grant ona doğru hamle yapıyor ama ben uzanıp kolunu sıkıca kavırıyorum.

"Sen tanıdığım en kötü adamsın," diyorum Brent'e, gözlerimdeki yaşlar daha sert düşüp yanaklarımı kaplarken. "Bana nedenini söyle, bu kadarını hak ediyorum. Bu kadar kötü ve acımasız bir şeyi nasıl yapabildiğini bilmeyi hak ediyorum. Söyle bana."

Brent başını sallarken sesim çatallaşıyor. Elleri arkadan sıkıca kelepçelenmiş halde bana bakıyor. "Çünkü bu boktan fırının her zaman *benim* olması gerekiyordu. Uzun bir oyun oynadım. Başka kimsen yokken senin zavallı yetim kışını aldım. *Hak* ettiğim ödeme buydu ve sen bunu mahvettin. Her şeyi mahvettin. Seni aptal, saf küçük kaltak. Burayı senden her zaman alacaktım. Sen sadece bunu doğal olarak daha da zorlaştırdın." Duraklamadan önce sesi titriyor. "Araziyi satmak için senden alamazsam -ki bu arada milyonlar değerinde- o zaman her şeyi yerle bir eder ve sigorta parasını alırım. Eğer ben alamazsam, sen de alamazsın."

Öfke güçlü, her şeyi tüketen bir akıntıyla içimde dolaşıyor. Ellerimi iki yanımda yumruklarken tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor, derimde kanlı yarım aylar oluşturuyor.

"Senin için her şey paraydı, seni açgözlü, bencil adam. Her şey paraydı. Tek amacın ceplerini doldurmaktı. Hepsi bu muydu? Para kazanabilmek için karından geriye kalan tek şeyi, fırını yok etmek." Neredeyse tükürecektim.

Grant'i yanımda hissediyorum, kolu belime dolanıyor ve titreyen bedenimi kendisine doğru çekiyor. Öfkeme bu kadar kapılmamış olsaydım muhtemelen ona doğru yığılırdım ama şu anda tek odaklanabildiğim ayaklarımın dibindeki adam. Şu anda hissettiğim öfke, incinme ve acının her zerresini hak eden kişi.

Dixon bir suç ortağı olabilir ama aptalın teki. Tüm bunların arkasındaki beynin Brent olduğundan hiç şüphem yok.

Brent kıkırdarken gözleri ürpertici bir ışıkla parlıyor. Ses tamamen sinir bozucu. "Paranın benim olduğundan emin olmak için ne kadar ileri gideceğimi tahmin bile edemezsin. Bunu yıllardır planlıyordum. Bunu gerçekleştirebileceğim günü bekliyordum. Bu salak herifin ve babasının kucağıma düşmesi tamamen şans eseri idi. Bu kadar korkak olmasaydı ve bu işi sonuna kadar götürseydi, şu anda burada kelepçeli bir şekilde oturuyor olmazdım."

İlk polis aracı sokağın sonunda patinaj yaparak bu kâbusun neredeyse sona erdiğini işaret ediyor ve ben de kalan dakikalarımı, belki de saniyelerimi hayatım boyunca yalan söylemekten, beni manipüle etmekten ve incitmekten başka bir şey yapmayan bu adamdan kurtulabileceğimi düşündüğüm tek şeyi almak için kullanıyorum.

Uzun zaman önce ektiği tohum kök saldı, haince bir şeye dönüştü ve en sevdiğim şeyleri yok etti, benim için en iyisi kisvesini kullanarak beni kandırdı ve zehirli planını suladı.

Bu yüzden kocama doğru eğilirken bakışlarımı Brent'in üzerinde tutuyorum, onun sessiz gücünü ve şiddetli korumasını içime çekiyorum. Muhtemelen başladığı işi bitirmek istediğini bilmeme rağmen bana bu anı yaşıyor ve beni kimsenin anlamadığı bir şekilde anladığı için minnettarım.

"Biliyor musun, senin için üzülüyorum," diyorum sirenlerin ve çığırdayan ateşin sesi üzerine. Dengesiz bir nefes çekerken acı duman gözlerimi yakıyor ve burnumu yakıyor. "Hayatının ne kadar sefil olduğunu hayal bile edemiyorum. Açgözlülük uğruna tüm hayatının mahvolmasına izin verdiğin için ne kadar acınası bir durumda olmalısın. Peki ya Tad? Peki ya oğlun? Kendi etin ve kanın."

"O lanet olası bir yetişkin ve babasının elini tutmasına ihtiyacı yok," diye alay ediyor Brent, gözleri Grant ve benim aramda gidip geliyor. "Senin aksine, üniversiteden mezun olacak ve baroyu geçecek, yaşamak için bir şeyler boyamak gibi aptalca bir hayal yerine gerçekten kendini geçindirebilecek bir avukat olacak."

"Ağızından çıkanı kulağın duysun." Grant yanımda öfkeyle kükrüyor, tüm vücudu sımsıkı sarılmış, saldırmaya hazır. "Eğer o olmasaydı, şu lanet kaldırımda olacaktın."

Elimi karnına götürerek ona bakıyorum ve mırıldanıyorum: "Sorun yok. O buna değmez. Hiçbir zaman da olmadı."

Başını hafifçe sallıyor ve beni bedenine daha sıkı çekiyor.

Saniyeler içinde kırmızı ve mavi ışıklar park alanını aydınlatıyor, polis sirenlerinin sesi o kadar yüksek çıkıyor ki yakınlıktan kulaklarım yanıyor.

Dixon kaçmak için son bir hamle yapıyor ama Grant ona doğru hamle yapıyor ve onu öyle bir güçle yere fırlatıyor ki, yüzü mide bulandırıcı bir çığırıyla kaldırıma çarptı irkiliyorum.

"Umarım buna değmiştir," diyorum Brent'e son bir bakış, hak etmediği son bir ilgi anı sunarak. Ama bu onun için değil, *benim* için. "Annem şu anda burada olsaydı, senin gibi aşağılık bir insandan iğrenirdi, ama bunu görmek zorunda kalmadığı için mutluyum. Güle güle, Brent."

Grant'in yanına sokulup uzaklaştığım andan sonra her şey o kadar hızlı geliyor ki, yetişmekte zorlanıyorum.

Arkama bakmıyorum.

Memurların Brent'i kaldırımdan çekip almalarını ya da Dixon'ı kelepçeleyip ikisini de polis arabasının arkasına bindirmelerini izlemiyorum. Uzaklaşmalarını, ışıkların uzakta solmasını da izlemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve ambulansın arkasında otururken battaniyeyi etrafımıza saran Grant'e yaslanıyorum. Bu gece olan her şeyin adrenalini azalmaya başlıyor ve beni yüzlerce çalkantılı duyguyla baş başa bırakıyor.

Grant'in göğsüne yaslanıp, ilk hıçkırık bedenimi sarsarken yüzümü gömleğine gömüyorum. Duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım, yorgunluk kemiklerime sızıyor ve tüm vücudumu ağırlaştırıyor.

Dudaklarının saçlarıma yumuşak baskısını hissediyorum, kolları etrafımda sıkılaşıyor, içimden akıp giden acının bastırılmış salınımı boyunca beni tutuyor.

Bu gece çok şey kaybettim, şu anda aklımın alamayacağı kadar çok şey. Ama yaşadığım onca acı, ıstırap ve manipülasyondan kazandığım tek bir şey var.

Hayatımın aşkı.

Bu hayatta ve her hayatta.

OceanofPDF.com

chapter thirty

Grant

ADDIE, güneş doğmaya başlayıp oturma odasını ılık sabah ışınlarına boyayana kadar yorgunlukla **boğuştu**. Gecenin şoku ve adrenalini geçmişti ve yanıma kıvrılmış, onu bırakmamdan korkuyormuş gibi parmakları sıkıca benimkilere sarılmış halde sızdı.

Saçlarındaki dumanı ve külü yıkadığım süre boyunca, vücudu beni neredeyse öldüren kalp kırıklığı hıçkırıklarıyla sarsıldı.

Göğsümü fiziksel olarak ağrıttı. O benim karım, her şeyden çok sevdiğim kadın ve ben kendimi çok çaresiz hissediyorum. Onunla yer değiştirmek ve acısını dindirmek için dünyada her şeyi yapardım. Hiç tereddüt etmeden. Hiç düşünmeden.

Uykuya daldığından beri burada oturuyor, göğsünün sürekli inip kalkmasını, her huzursuzca yer değiştirdiğinde göz kapaklarının çırpınmasını, ayrık dudaklarından süzülen yumuşak bir iç çekişi izliyorum. Günün geri kalanını onun uykusunu izleyerek geçirebilirim çünkü *burada* olduğuna dair ihtiyacım olan güvence bu.

Kahretsin, Addie fırının içinde olsaydı ya da oraya koşup yangını durdurmaya çalışsaydı neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Yaralanabilirdi ya da daha kötüsü olabilirdi.

Onu kaybedebilirdim. Başıma gelen en iyi şeyi kaybedebilirdim ve ona bir şey olacağı düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta ediyor. Midemi öyle bir düğüm haline getiriyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Kendimi yanımda uyuyan ona odaklanmaya zorluyorum ve zihnimin dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum. İhtiyacı olan son şey, olabilecekler yüzünden kendimi kaybetmem.

Ön kapı çalınıyor ve dikkatimi Addie'den çekiyor. Dikkatlice onu kucağımdan indiriyorum, ayağa kalkıp kanepeden kalkıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda Davis diğer taraftaydı ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Saat çok erken olmalı ama telefonumu bir süredir kontrol etmediğim için tam olarak emin değilim.

"Dostum, seni yüzlerce kez aradım. Fırın olayını sosyal medyadan duydum. Addie iyi mi? Kurtarılabilir mi? Kahretsin, kafayı yiyeceğim." Konuşurken yüzü endişeyle kaplı ve onu hiç bu kadar telaşlı duymamıştım.

"İkimiz de iyiyiz. Fırın... henüz bir şey bilmiyoruz. Muhtemelen birkaç gün de öğrenemeyeceğiz. Addie perişan halde, dostum," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdirmek için uzanıyorum. "İçeri gel, mutfakta konuşabiliriz. Sonunda kanepede uyuyakaldı ve onu uyandırmak istemiyorum."

Başını sallıyor, kapıyı sessizce kapattıktan sonra beni içeri kadar takip ediyor. Mutfığa girdiğimizde masada yanıma oturuyor ve ben de başımı ellerimin arasına alıyorum.

Çok yoruludum. Sadece fiziksel olarak değil, bu gece olanlardan sonra zihinsel olarak da.

"Ne oldu?" Davis sorar.

"Üvey babası kundakçılıktan tutuklandı. Ona tuzak kurmaya çalışan bir sersemle birlikte çalışıyordu ve bilmiyorum. Fırın için sigorta parası almaya çalışmak gibi çılgınca bir şeydi."

Bu düşünceyle ellerim yumruk haline geliyor ve eklemlerim protesto için inliyor. Kahretsin, ona vurduğumu bile zar zor hatırlıyorum. O kadar kızgındım ki sadece tepki verdim ve şansım olsa bunu tekrar yapardım. Karıma yaşattıkları için bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Kahretsin, dostum," diyor Davis başını sallayarak, asi kumral saçları yüzüne düşüyor. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırır ve sandalyeye geri oturur. "Sen iyi misin?"

Bir süre sessiz kaldım çünkü gerçekten de bunun cevabını bilmiyordum.

"kopardı, Davis." Sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Onu kaybetme düşüncesi beni o kadar korkutuyor ki nefes alamıyorum. Tek istediğim onun bir daha asla bu bokla uğraşmak zorunda kalmaması. Onu korumak benim görevim."

Yakınıma eğilip avucunu omzuma koyuyor. "Ve öylesin. Böyle saçmalıklar her şeyi farklı bir perspektife sokuyor. Onu seviyorsun ve

İkisi de korkunç şeyler yaşadı - tabii ki böyle hissedersin. O senin kızın ve tüm kötü şeyleri omuzlamak istemen çok doğal."

O devam ederken başımı sallıyorum. "Eğer bir şey varsa, bu gece sana hayatın kısa olduğunu ve hiçbir şeyin vaat edilmediğini gösteriyor. Birlikte geçirdiğiniz her günün kıymetini bilin."

Çaylak'ın içgörüsü beni şaşırttı. Haklıydı; yanan binadan uzaklaştığımdan beri yüzlerce kez aynı şeyi düşünmüştüm.

"Buraya gelip bizi kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim. Beni dinlediğiniz için" diyorum.

"Her zaman. Benden bir şey istersen, haberim olsun. Birazdan dersim var ama siz yerleştikten sonra bana mesaj atın."

Masadan kalkıyoruz ve elini sıkmak için uzanıyorum, ama avuç içi benimkinden kayarken, sarılmak için beni kendine çekiyor.

"Sen ve çocukların kadar yakın olmadığımızı biliyorum ama sen hâlâ benim en iyi arkadaşlarımdan birisin Grant. Ne olursa olsun senin için buradayım."

Davis'in bu yönünü görmek beni şaşırttı. İyi bir çocuk olduğunu biliyorum ama bu kadar iç gözlemci olduğunu fark etmemiştim. Ve lanet olsun, bunun için minnettarım. Şu ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum.

"Ben de senin arkadayım," diyorum. "Sana minnettarım dostum. Ciddiyim."

Yüzünde boktan bir sırıtışla geri çekiliyor. "Bir gün beni seveceğini hep biliyordum. O günü bekliyordum."

Sessizce kıkırdıyorum. "Şansını zorlama. Sana sonra mesaj atarım."

"Yapacağım." Omzunun üzerinden bana hızlıca bir el sallıyor ve beni yalnız bırakarak mutfaktan çıkıp kayboluyor.

Sandalyeden kalkıp Addie'yi kontrol etmek için oturma odasına geri dönüyorum ve onun hâlâ kanepede uyuduğunu, bir santim bile kıpırdamadığını görüyorum.

Ben daha oturma odasını geçip onun ve ona sarılmış olan Auggie'nin yanına oturamadan, ön kapı bir kez daha çalınıyor.

Koridorda ilerleyip sessizce açıyorum. Bu sefer, Amos ve Earl.

Amos da bugün benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor ve ben öne uzanıp ona sarılıyorum. "Hey. Siz iyi misiniz?"

Geri çekildiğimde, o ve Earl ikisi de gözyaşlarının eşiğinde görünmelerine rağmen başlarını sallıyorlar. Daireye geri dönüyorum ve onlar kapıdan içeri girdikten sonra kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Amos yanında Earl'le birlikte oturma odasına girer ve bakışları Addie'ye takıldığı anda ağlamaya başlar. "Ah, canım. Sevgili kızım," der sessizce, boğuk bir hıçkırık odada yankılanırken eli ağzını kapatmak için havalanır.

Earl bir kolunu Amos'un omzuna dolayıp onu kucağına çekerken ve avuçlarını yatıştırıcı bir şekilde kollarında gezdirirken kadın kıpırdamıyor.

Bu ikisi, Addie'nin annesi öldüğünden beri sahip olduğu tek gerçek, istikrarlı, sevgi dolu ebeveyn figürleridir. Bana çocukluğundan ve annesi öldükten sonra ona ne olduğunu önemseydiğini hissettiği tek insanların onlar olduğundan bahsetti. Amos ona saçını nasıl öreceğini öğretti ve onu yoga ile tanıştıran kişiydi. Earl ona bisiklete binmeyi öğretti ve sıyrılan dizlerine yara bandı yapıştıran kişiydi. Ev ödevlerinde ona yardım eden ve doğum günlerinde ona hediyeler veren de onlardı.

Dün gece hak ettiği her şeyi alan o pislik değil. Amos ve Earl onun ebeveynleri ve kızlarının ne kadar acı çektiğini bilmenin onlar için zor olduğunu biliyorum. Sadece bu da değil... Fırın da onların bir parçası.

Amos, Addie'nin çocukluğundan beri orayı işletiyor. Ever After'a olanlar yüzünden ne kadar yıkıldığını tahmin edebiliyorum.

"Orada olmadığım için üzgünüm. Orada olmalıydım." Oturma odasını geçip Addie'nin kanepede uyuyan bedeninin önüne çömeldi. Parmakları alnında gezinerek saçlarını yüzünden geriye doğru süpürüyor. "Çok özür dilerim."

Brent ve Dixon'ın yaptıklarını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Suç bunu yapan pisliklerde, başka kimsede değil.

"Hiçbir şey yapamazdın Amos," diyorum Addie'nin yanına tekrar otururken. "İyi olduğunu ve geldiğini bilmek onu mutlu edecek. Sahip olduğu tek aile sizsiniz. Onun için her şey demek."

Başını sallıyor ve gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme veriyor. "Ve o bizim için dünyalar kadar değerli."

Gözlerinde akmayan yaşlarla kapının pervazına yaslanan Earl'e bakıyorum. Endişe yüz hatlarını şekillendiriyor ve yalan söyleyemem, bu kalbimi sızlatıyor. O benim kızım için her şeyi yapabilecek, altın kalpli, kocaman, sessiz bir adam.

"Sen gördün mü?" Amos'a soruyorum, o da başını sallıyor.

"Oraya vardığımızda yangını söndürmüşlerdi. Onu öyle görmek beni neredeyse öldürüyordu," diyor. "Addie'nin neler hissetmiş olabileceğini düşünemiyorum bile."

Dişlerimi alt dudağımda gezdirirken bakışlarım uyuyan karıma kayıyor. Annesinin hayali yanarken onun yıkımını izlemek tam bir işkenceydi. "Kalbi kırılmıştı ve bunu görmek fiziksel olarak çok acı vericiydi. Ama çok güçlüydü Amos ve onunla gurur duyuyorum."

Amos bir an sessiz kaldı, yanağını okşarken bakışları dalgındı, sonra ayağa kalktı ve yanımdaki koltuğa oturdu. "Sen onun için iyisin Grant. Sanırım bunu seninle tanıştığım ilk andan beri biliyordum. Sezgilerin falan kuvvetli." Bunu söylediğinde dudağım seğiriyor. O, her gün tarot kartını çekip günün neler getireceğini gören adam. "O her zaman çok güzel, düşünceli, yaratıcı bir kız olmuştur. Merak ve merakla doluydu. Ama sessiz ve utangaçtı, kimsenin ona yaklaşmasına izin vermezdi. Kendine asla çiçek açma, hayatı deneyimleme şansı vermedi. Ta ki sana kadar. Son birkaç aydır onun daha fazla kendine gelmesini izledim ve sana asla teşekkür edemeyeceğim."

Sertçe yutkunuyorum. "Onu seviyorum. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Gözleri parlıyor ve başını sallayarak koltuğun kolundaki elime uzanıyor. "Onu nasıl sevdiğine tanık olmak benim için bir ayrıcalık. Onu mutlu ve bakımlı görmek onun için istediğim tek şey."

Hiçbir zaman dua eden bir insan olmadım ama bugün hayatım boyunca ettiğimden daha fazla dua ettim.

Addie için. Fırın için. Asla vaat edilmediğini şimdi anladığım gelecek için.

Dün gece her şeyi değiştirdi ve varlığımın her zerresiyle Addie'nin sonsuza dek benim olduğunu biliyorum.

"Düşünüyordum da... ikinizle de gerçekten konuşmam gereken bir konu var."

chapter thirty-one

Addie

"BEBEK... TELEFONUN ÇALIYOR," Grant arar mutfaktan. "Cevap ister misin?"

"Evet, lütfen. Geliyorum," diye karşılık veriyorum, eskiz defterimi kapatıyorum ve oturma odamızın köşesine sıkıştırılmış rahat sandalyeden kalkıyorum. Burası eskiz yapmak için en sevdiğim yerlerden biri haline geldi ve o gecedan beri kendimi sık sık bu noktada buluyorum.

Neredeyse bir hafta oldu ve ben hala olanları kafamda toparlamaya çalışıyorum.

Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Alevler hafızama kazınmış ve tüm kâbuslarımda başıma bela olmuş olsa da.

Auggie beni mutfığa kadar takip ediyor, kuşkusuz babasına bir ödül için yalvarabilmek için ve kapıdan içeri girdiğimde Grant'in mutfak tezgahına yaslanmış, telefonumdaki kişiyi dinlerken başını salladığını görüyorum.

İçeri girdiğimi görünce koyu mavi gözleri bana kayıyor ve telefonu ağzından çekerek fısıldıyor: "Ben Müfettiş Bishop."

Yanına doğru koşarken neredeyse Auggie'ye takılıp düşüyordum. Grant telefonu hoparlöre verdi ve bana uzattı.

"Merhaba, Müfettiş Bishop. Merhaba," diye nefes alıyorum, endişeyle beklerken bakışlarım kocama kayıyor. Yangın gecesinden beri beklediğimiz bu. Soruşturmayla ilgili bir tür güncelleme.

Geçtiğimiz hafta işkencenin en kötüsüydü, o kadar yavaş ilerliyordu ki başarabileceğinden emin değildim.

"İyi günler, Bayan Bergeron," diyor. "Ekibimle birlikte Ever After'daki ilk incelememizi ve yapısal değerlendirmemizi tamamladığımızı bildirmek için arıyorum. Hasar büyük olmakla birlikte, mülk tamamen zarar görmemiştir. Yangının büyük bir kısmı mutfak ve depo alanlarında meydana geldi, dolayısıyla binanın ön kısmı çoğunlukla sadece duman hasarına maruz kaldı. Binanın restore edilebileceğine ve eski haline getirilebileceğine inanıyorum."

Aman Tanrım. Oh... Tanrım.

Fırın kurtarılabilir mi?

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve yer ayaklarımdan altından kayıp gidecekmiş gibi hissettiğimde Grant'e uzanırken neredeyse telefonu düşürüyorum. Güçlü elleri kollarımı kavlıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, yumuşak çığlıklarımın sesi odayı doldururken beni sıkıca tutuyor.

Sanırım... Sanırım şoktayım.

Gerçekten de en kötüsünü, fırının kurtarılamayacağı haberini bekliyordum. Sevdiğim bu yerin bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünmek bile içimi parçalıyordu.

Onun var olmadığı bir dünya hayal etmek istemedim. Annemin her parçasının gittiği bir dünya. Hayal *edemedim*.

Müfettiş Bishop, "Sigorta şirketiniz, hasarın tam boyutunu belirlemek için daha ayrıntılı bir değerlendirme yapmak üzere acentemizle birlikte çalışacaktır, ancak şu an itibarıyla restorasyonun bir seçenek olduğunu biliyoruz" diyor.

Grant'in göğsüne yaslanarak titrek bir nefes alıyorum. "Çok teşekkür ederim.

Yaptığın her şey için."

"Benim için bir zevk, Bayan Bergeron. Bu haberi verebildiğim için çok mutluyum," diye yanıtlıyor. "Bu süre zarfında bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin, ancak eksperin bilgilerini aldıktan sonra sigorta şirketiyle temasa geçeceğiz."

Ona teşekkür ediyorum ve vedalaşıyoruz, ancak parmağım aramayı sonlandırmak için düğmenin üzerinde gezinirken duruyorum.

"Özür dilerim Bay Bishop, bir sorum daha var," diye geveliyorum o telefonu kapatmadan önce.

"Tabii ki."

"Oraya gitmeme izin var mı? Ben sadece... Gerçekten kendim görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce.

Grant bana bakmak için geri çekiliyor ve başparmağını yanağımda gezdirerek sessiz bir güvence veriyor.

Kısa bir duraksamadan sonra Müfettiş Bishop, "Girebilirsiniz. Yapısal olarak temizlendi, bu nedenle karanlıkta girmeye çalışmanızı tavsiye etmem, ancak girmek güvenli değil. Çok fazla duman ve is kalıntısı var, bu yüzden lütfen girerseniz uygun önlemleri alın."

Bir yere gitmediğini bildiğim için ne kadar minnettar olsam da, yine de kendim görmek istiyorum. Hasarı görebilirim kendimi daha iyi hissedeceğim. Onu son gördüğümde alevler içindeydi ve kafamdaki bu görüntüyü değiştirmek için aresizim.

"Tekrar teşekkür ederim." Telefonu kapattıktan sonra yanımdaki tezgâha bırakıyorum ve Grant'e bakıyorum. Yüzündeki umutlu, yumuşak ifade duygusal kuyunun taşmasına neden oluyor, taze, sıcak gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor ve tişörtünü lekeliyor.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum gözyaşları içinde. "Ben... ben fırını bir daha asla g remeyeceğimi düşünmüştüm. Annemden kalan tek parçanın da gittiğini düşündüm."

Grant beni göğsüne bastırırken parmaklarıyla saçlarımı hafifçe okşuyor. "Biliyorum bebeğim. Ama  yle değil. O hala burada ve *senin*. Bir daha kimse onu senden almaya çalışamaz."

Brent'in kundaklama suçundan tutuklanmasıyla birlikte, avukatım artık mülkiyeti elinde tutmak için vasiyetnameye itiraz edemeyeceğini söyledi. Bunu duyduğ mda bir nebze olsun rahatlayamadım çünkü bir fırın *olup* olmayacağından bile emin değildim. Hasarın boyutları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ta ki şimdiye kadar.

Ve şimdi... tutunmaya çalıştığım umut gerçek oldu.

"Sence şimdi gidebilir miyiz?"

"Elbette bebeğim. şu anda bunu kaldıracabileceğinden emin misin? Sadece iyi olacağından emin olmak istiyorum. Duygusal birkaç gün geçirdim." Kaşlarının arasındaki boşluk endişeyle çatılıyor ve kalbim kabarıyor.

Bu adam her zaman benimle ilgileniyor. Her zaman duygularımı dikkate alıyor ve iyi olduğ mdan emin olmak istiyor ve bu daha önce sahip olduğ m hiçbir şeye benzemiyor.

Başımı salladım. "Onu geri getirebileceğimizi bilmek omuzlarımdan bir yükü kaldırmış gibi hissediyorum. Muhtemelen inanılmaz miktarda çalışma gerektireceğini ve kolay olmayacağını biliyorum, ancak hasarı görmek zor olsa bile bir hala orada olduğ na kendimi ikna etmem gerektiğini hissediyorum."

Grant gözlerimin içine derin derin bakıyor ve görünüşe göre aradığını buluyor çünkü beni usulca öpüyor ve bana alametifarıkası olan göz yapıyor.

"Tamam bebeğim, gidelim."

Kendime şu anda gördüklerim ne olursa olsun, Ever After'ın kurtarılabileceğini hatırlatıp duruyorum. Enkaz ortadan kalktığında, duvarlar yeniden boyandığında ve yeni ekipmanlar kurulduğunda, her zaman bildiğim yer gibi görünecek.

Belki daha da iyisi.

Ancak şu anki halini görmek tahmin ettiğimden de zor.

Önümdeki mutfağın görüntüsüne bakarken göğsümde bir boşluk hissediyorum.

Duvarlar yanmış ve kömürleşmiş, alçıpanın altındaki iskelet ortaya çıkmış. Ekipmanların çoğu tahrip olmuş ve erimiş, geriye metal iskeletler kalmış. Bu kadar çok şeyin eksik olması ürkütücü bir şekilde boş hissettiriyor. Duman kokusu havada asılı kalıyor ve her yüzeye yapışarak olanları sürekli hatırlatıyor. İs ve kül her şeyi kömür parlaklığında örtüyor.

Ellerimi o kadar sıkıyorum ki tırnaklarımın derisinin avucumu kestiğini hissedebiliyorum ve onları bırakıp sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum.

Düzeltililebilir. Ne olursa olsun, düzeltebiliriz.

Tüm kalbimle bunun olmamasını dilerdim. Her şey aynı kalsaydı ve Brent ile Dixon'ın yaptıkları yüzünden lekelenmeden Sonsuza Dek Sonsuza Dek'e yürüyebilseydim.

Ancak gerçek şu ki, bu oldu ve şimdi elimizdekilerle en iyisini yapmak zorundayız. Yok olması dışında her halükarda ayakta kalmasını tercih ederim.

Grant bana doğru yaklaşıyor ve kollarını belime dolayarak beni nazikçe kendine doğru çekiyor. "İyi misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, kollarına gömülüyorum. Etrafımdaki dünya çalkantılı olduğunda, onun dokunuşu beni her zaman sakinleştirir. Tıpkı dalgalı sularda ilerleyen bir gemi ve onu sabit tutan yelken gibi. "Evet. Bu sadece... zor. Tüm bu kırık parçaların ortasında olmak. Sevdiğim yeri böyle görmek. ötesini görmeye çalışıyorum. Buraya gelecek bir fırın olduğu için bile minnettarım.

Biraz sevgi ve tadilatla eski haline dönecek."

Ve bu kez... onu yok etmeye çalışan sorumlular ağır suçlamalarla karşı karşıya ve yaptıklarının bedelini ödeyecekler.

"Sen tanıdığım en güçlü insansın," diye fısıldıyor boynuma doğru. "Ve seninle çok gurur duyuyorum."

Başım göğsüne yaslanıyor. "Teşekkür ederim. Hiç gücüm yokmuş gibi hissettiğimde yanımda olduğun ve gücüm olduğun için. Bunu sensiz başarabilir miydim emin değilim."

"Evet , bebeğim. Bunu yapmak zorunda kalmadığın için mutluyum." Grant duraksıyor, mutfağa göz gezdiriyor. "Etrafa bakmak ister misin? Bakalım zarar görmemiş bir şey bulabilecek miyiz?"

Başımı salladım. Saçlarıma iffetli bir öpücük kondurduktan sonra beni bırakıyor ve elime uzanıyor. Birlikte boş, harap mutfağın etrafında dolaşıyoruz.

Buradaki eşyaların çoğu, ister duman ister alevler olsun, yangından etkilenmiş ama bir şekilde hayatta kalmayı başarmış birkaç şey var. Odanın uzak tarafında sadece hafifçe kömürleşmiş eski bir önlük. Kulpu eksik bir karıştırma kabı.

Grant'le aylar önce ilk kez beignet yaptığımız paslanmaz çelik masanın önünde duruyoruz. Hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Masa alevlerin sıcaklığından dolayı hafifçe eğilmiş ve arkasındaki duvardan sökülerek arada büyük bir boşluk bırakmış.

Grant boşlukların arasından bakarken kaşları çatılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sanırım burada bir şey görüyorum. Bir noktada düşmüş olmalı."

Çömeliyor, uzun bir kolunu boşluğun arasına sokmak için dönüyor ve bir defter kağıdı büyüklüğünde ince, siyah bir resim çerçevesiyle geri geliyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu da nereden çıktı?

Grant çerçeveyi bana uzatıyor, ben de ön tarafa çeviriyorum. Cam kalın bir kül ve is tabakasıyla kaplıydı, ben de uzanıp onu fırçaladım ve altından eski, sararmış bir gazete makalesine benzeyen bir şey çıktı.

Gözlerimi kısarak kalan toz ve kir tabakasının altında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama anlayamıyorum.

Her neyse, çok eski. Acaba ne zamandır tezgahın arkasında duruyor? Eğer eski gazete bir gösterge ise, sanırım bir süre.

"İşte, bir bakayım." Çerçeveyi elimden aldı ve tişörtünün eteğini kaldırarak camı temizledikten sonra bana geri verdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum nihayet çerçevede ne olduğunu görebildiğimde. "Bu... bu annemin fırını ilk açtığı zamanki yerel gazeteden bir haber."

Fırının önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafı var, beni kucağına alırken geniş ve gururlu bir gülümseme takınmış. O zamanlar sadece bir bebektim. Muhtemelen en fazla üç aylık falan. Gözlerime sıcak, taze yaşlar doluyor ve onu ne kadar çok özlediğimi anlıyorum.

Vefat ettiğinde o kadar küçüktüm ki anılarım puslu ve zamanla soluyor.

Yüksek sesle okurken gözlerim makaleyi tarıyor.

"Cindy'ye yeni beignet pastanesinin isminin ilham kaynağının ne olduğunu ve peri masallarına olan sevgisinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını sorduğumuzda, gülümsedi ve başını sallayarak şöyle dedi: 'Bir peri masalını ne kadar sevsem de, pastanenin ismini güzel kızım Addie'nin onuruna seçtim. Çünkü ne olursa olsun, onun her zaman kendi *Sonsuza Dek Mutlu Yaşamına* sahip olmasını istiyorum."

Boğazımın dibindeki düğüm sıkılaşıyor, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarparken orada sıkışan duygu nefes almayı imkansız hale getiriyor.

Ben... Ben hiç bilmiyordum. Arkasındaki anlamı hiç bilmiyordum. Fırına *benim* için gördüğü rüyanın adını verdiğini.

Yarı gülerek, yarı hıçkırarak çerçeveyi göğsüme bastırırken gözyaşlarımın yanaklarımı boyadığını hissediyorum. Bunu bugün bulmak kader gibi geliyor. Son birkaç ayda olan her şeyden sonra ve bugün bu şekilde pastaneye girdikten sonra, annemin bu resmini bulmak bir *umut* ışığı gibi .

En karanlık zamanlarda bile bir ışık.

Gözyaşlarımı silerek dönüyorum ve çerçeveyi kocama uzatıyorum, o da aşağıya bakarak alıyor.

"Onun ikizine benziyorsun bebeğim," diyor yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Onu orada gördüğüme bile inanmıyorum. Duvarla masanın arka tarafı arasına sıkışmıştı. Onu yangından korumuş gibi görünüyor."

Eğer ondan almak isteyeceğim bir işaret varsa, o da bu gibi geliyor.

Bakışlarımı odadaki kalıntıların üzerinde gezdiriyorum ve çerçeveyi göğsüme bastırırken titrek bir nefes çekiyorum.

"Böyle bir şey bulmayı hiç beklemiyordum, özellikle de yangından kaynaklanan onca hasardan sonra... Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sanki bugün bulmamı o istemiş gibi hissediyorum."

"Kulağa hiç de aptalca gelmiyor. Ben de öyle düşünüyorum bebeğim. Sanırım artık kadere her zamankinden daha çok inanıyorum ve sanırım bizi tam da olmamız gereken yere getirdi," diyor Grant, gözleri samimiyetle parlayarak.

Bir bakıma, Brent'in yaptığı şeyler için minnettarım. Çünkü beni tanımadığım biriyle evlenmeye zorlamasaydı, o partiye asla gitmezdim ve Grant'le asla tanışamazdım.

Eğer fırını benden çalmaya çalışmasaydı, sahte kocama asla aşık olmazdım.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım adamla asla evlenmezdim.

Tüm bunlar beni bugün olduğum yere getirdi. Beni ilk sıraya koyan ve koşulsuz seven bir kocayla.

Tüm hayatım boyunca şiddetle, sadakatle sevdiğim bir yer ve onun zarar verdiği parçaları yeniden inşa etme yeteneği ile. Sadece benim değil, annemin de.

Acı tatlı bir farkındalık ama tüm bunlar bana harabenin içindeki güzelliği bulmayı öğretti.

"Sanırım... annem beni doğrudan sana yönlendirdi Grant. Burada olamasa bile, bana *seni* vererek sonsuza dek mutlu olmamı sağladı."

Her zaman benim beyaz atlı prensim olacağını söylerdi ve görünüşe göre başından beri haklıymış.

epilogue

Addie

BİR AY SONRA

"Nereden başlayalım?" Grant'in en yakın arkadaşı Reese uzanıp beyzbol şapkasını kafasında çevirerek mutfağa bakarken soruyor. "Hizmetinizdeyim leydim."

NOFD ve şehir müfettişlerinden fırındaki enkaz kaldırma ve onarım çalışmalarına başlamak için resmi onayı almak bir ay sürdü. Zaman bir anda hem akıp gidiyor hem de sürükleniyor gibiydi. Okul ve tadilata başlamak için gereken her şeyi almak üzere sigorta şirketiyle koordinasyon, tam bir kasırga gibiydi. Grant olmasaydı, bunların yarısına bile yetişemezdim.

Gezegendeki en özenli, sabırlı, anlayışlı adam oldu ve imkansız gibi gelse de onu her geçen gün daha da çok seviyorum. Beni ayakta tutuyor ve inmem için bana güvenli bir alan sağlıyor.

Fırına yardım etmeyi, her gece beni hareket edemeyecek hale gelene kadar yormayı, beyzbol oynamayı, sponsorluğu için yüzlerce farklı şey yapmayı ve hala en inanılmaz koca ve sadık arkadaş olmayı nasıl başarıyor gerçekten beni aşıyor.

Geçtiğimiz ay, bir zamanlar tanıdığım bu yerin kaybının yasını tuttum ve annemin tüm sevgisini akıttığı bu yeri korumak için değişikliklerin olması gerektiğini kabul etmeye çalıştım.

Ve mutfağın ortasında durduğumda, duvarlar hala duman hasarı ve kömürleşmiş alçıpanla kararmışken, başka bir duygu dalgası bana öyle şiddetli çarpıyor ki göğsüm ağrıyor.

"*Sanırım* Grant ve ekipteki çocuklar bu sabah kömürleşmiş alçıpanların çoğunu ve kırık ahşapların bir kısmını çıkardılar, belki hasarlı masa ve ekipmanları kaldırmaya başlayabiliriz? Sanırım restorasyon şirketi duman kokusunu gidermek için ozon jeneratörlerini kurmak üzere bugün geç saatlerde burada olacak." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum.

Reese sırtıyor ve beni güldüren dramatik bir selam veriyor. Grant ve ben bugün arkadaşlarının gelmesini beklemiyorduk, ülkenin diğer ucundan gelip fırında bize yardım edeceklerdi.

Özellikle de teknik olarak Grant'in arkadaşları oldukları ve Ever After benim sorumluluğumda olduğu için.

Grant'in arkadaşlarının kendi hayatları varken bize yardım etmek ve yanımızda olmak için bir çırpıda buraya geldikleri düşüncesi beni hiç beklemediğim bir şekilde duygulandırdı.

"Lane, buraya gel ve şu masaları taşımama yardım et. Bok gibi ağırlar ve orada dikilip sevimli görünerek bana yardımcı olmuyorsun," diye bağırıyor Reese, uzun boylu, koyu sarışın, asi saçlı adama -Hallie'nin erkek arkadaşına-. Arka kapının yanında Earl'le konuşmaktadır ve Earl Reese'e dönerek onu işaret eder ama sonra ona doğru ilerler.

Mobilyaları taşımaya çalışan adamları izlerken, Grant'in elleri beni kendine doğru çekmeden önce kalçalarımı destekliyor. "Selam, ArtGirl."

Sadece *sesini* duymak bile beni daha rahat hissettiriyor. Her şey bir yana, bir fırını yenilemek bile başlı başına stresli bir iş ama kocam her zamanki gibi beni sakinleştirme konusunda dünyada başka hiçbir şeye benzemeyen bir yeteneğe sahip. "Merhaba," diye gülümseyerek karşılık veriyorum. "Herkesin sırf bize yardım etmek için buraya geldiğine inanamıyorum. Çok nazikler."

Grant'in dudakları boynumun arkasına bastırıyor ve tenime karşı başını salladığını hissediyorum. "Öyle. Bazen beni deli ediyorlar ama gerçekten tanıdığım en iyi insanlar. Reese'in jeti kullanmak için türlü bahaneyi kullanacağını zaten biliyorsun."

Başı sallanırken kahkahası tenimi titretiyor. Şaka yapıyor ama onların burada olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Arkadaşları ihtiyacı olduğunda her şeyi bırakıp gelmekle kalmadı, annesi de kendisine sorulmadan yardıma geldi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o ve Amos tanıştıkları andan itibaren birbirlerine aşık oldular ve onları birlikte görmek, birbirlerini sonsuza dek tanıyormuş gibi gülmek kalbimi sıkıştırdı.

"Herkesin bu kadar destekleyici ve nazik olduğunu görmek inanılmaz. Bunu beklemiyordum ve şimdiden her şey hakkında o kadar duygusalım ki ağlamaya devam ediyorum. Üzgün değilim, aslında *gerçekten* çok mutluyum. Aşırı derecede mutluyum. Minnettarım. Bu-" Saçmaladığımı fark ediyorum, bu yüzden duruyorum, nefes alırken ağzım kapanıyor. "Minnettarım. Sana ve harika bir destek sistemine sahip olduğun için."

"Addie, onlar sadece benim için burada değiller. *Senin* için de buradalar. Onlar bizim arkadaşlarımız ve ailemiz ve insanlar birbirlerini sevdiklerinde böyle yaparlar. Ortaya çıkarlar."

Bir kez daha gözlerime yaşlar doluyor ve burnumu çekiyorum, kocamın yüzüne dönüp kollarımı boynuna dolamadan önce onları hızla fırçalıyorum. "Bu her zaman umut ettiğim hayat ve bunu seninle yapabildiğim için çok mutluyum."

"Ben de bebeğim. Seni... bir saniyeliğine çalabilir miyim?" Dudakları sırtarak hafifçe kıvrılıyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Başımı sallıyorum. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama doğrusu nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Elime uzanıyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor ve sonra beni mutfağın arka tarafındaki çıkışa doğru götürüyor. Reese ve Lane'in stand mikserinin yanında tartıştıklarını görünce ikimiz de gülüyoruz. Grant sadece başını sallıyor ve beni fırından çıkarıp arkasındaki kaldırıma doğru çekiyor.

Beni Ever After'ın önüne kadar götürüp yandaki binanın önünde durduğunda kafam tamamen karıştı. Çok daha iyi günler görmüş. Ön kapıların boyası dökülmüş, sıcaktan kıvrılmış ve eğrilmiş, düz olmayan tuğla cephe yaşlılıktan hafifçe ufalanıyor ve kapının yanındaki posta kutusu tek bir vida ile asılı duruyor. Yılların ihmaline rağmen, hala nefes kesici güzellikte. Ön pencereler çocukluğumdan beri buranın en sevdiğim kısmı olmuştur. Neredeyse yere kadar uzanıyorlar, kir ve toz tabakasıyla kaplanmışlar ama her zaman bol miktarda doğal ışık aldıklarını hayal etmişimdir.

"Bir saniye," diye mırıldanıyor, elimi bırakıp cebine uzanıyor. Bir dizi anahtar çıkardığında ağzım açık kalıyor.

Neden *Grant*'te buranın anahtarı var? Yıllardır boştu.

Ben daha bu soruyu sormadan, bizi soyulmuş siyah ön kapıya götürüyor ve kilidini açıp iterek açıyor.

Eşikten geçtiğimiz anda bayat, küflü hava yüzümüze çarpıyor ve ona bakmak için dönüyorum. "Tamam, neler oluyor? Neden-"

Grant önümde diz çöküp elinde lacivert bir kutu tutarken neredeyse aynı renkteki fırtınalı gözleriyle bana baktığında sorum dilimde canlanıyor.

Aman Tanrım.

Titrek parmaklarım ağızıma doğru uçup ağızımı kapatırken, yeni bir gözyaşı hücumu gözlerime doluyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Hızla gözlerimi kırıştırıyorum, boğazımda bir duygu yumağı oluşup onu sıkarken bile nefes almaya çalışıyorum.

Konuşmaya çalışıyorum ama sesim tutuklaşıyor ve onun yerine dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor.

Grant'in ağzı, kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden olan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni seviyorum, Addie. Keşke sana ilk evlenme teklifimi mutfağımın zemininde kâğıttan bir yüzükle değil de bu şekilde yapabilseydim. Çünkü sen bunu hak ediyorsun. Seni seven insanlarla çevrili bir düşünüyü ve hayal ettiğin gibi sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorsun. Bunu sana vermek istiyorum. Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum ArtGirl. Senin ilham perin, en iyi arkadaşın ve en büyük hayranın olmak istiyorum. Seni desteklemek ve koşulsuz sevmek istiyorum. Aşkımız her zaman bir anlaşmadan daha fazlasıydı - ruhların kader tarafından bağlandığının bir kanıtı. Çünkü seni daha görmeden önce sevmiştim.

O devam ederken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, tüm vücudum duygularla titriyor.

"Sen benim hayatımın aşkıydın. Hangi evrende olursa olsun, *her zaman* sen olacaksın. Hangi yaşamda olursa olsun, sen her zaman kemiklerimin iliği olacaksın. Zamanı aşan bir aşk, işte ben seni sevmek için yaratıldım, Addie Bergeron. Karım olarak kalacak mısınız? Yıldızlar bizi eve çağırana kadar?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, kendimi kollarına öyle bir bırakıyorum ki neredeyse devrilecek, ıslak gözyaşlarım tenini kaplarken yüzümü boynuna gömüyorum.

"Evet, evet, evet," diye tekrar tekrar söylüyorum, kolları belimi sarıyor ve beni vücuduna sıkıca sarıyor.

Geri çekiliyor, beni öperken fırtınalı gözlerinde gözyaşları parlıyor. Dudakları bir dizi hızlı, nefessiz hareketle benimkilere bastırıyor ve ben onun ağzına karşı gülüyorum.

"Sana göstereceğim başka bir şey var bebeğim."

Ona bakıyorum, gözlerimdeki ıslaklığı kırıştırarak mavi kutuyu görmem için kaldırmasını izliyorum. Kutuyu çevirip açtığında, içinden bir yüzük çıkmadı.

İçinde bir anahtar var. Yüzüğün sığacağı yere yerleştirilmiş.

Bakışlarım anahtardan ona kayıyor ve o da sırtıyor. "Sana yeni bir yüzük alacağım ama tam olarak istediğin gibi olması için senin seçtiğin bir yüzük olmasını istiyorum." Duraksıyor, anahtarı kutudan çıkarıp bana uzatıyor. "Her zaman bir fırına sahip olmak ve sanatını bir gün tüm dünyanın görmesi için sergilemek istediğini söyledin. Ben de burayı senin için satın aldım. Ve sadece senin adına, böylece hiç kimse onu senden almaya çalışamaz. Sana söz veriyorum, hayallerini gerçekleştirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim, Addie."

"Seni çok seviyorum," diye hıçkırarak dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Birini bu kadar içten ve bütünüyle sevmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Dünyadaki hiçbir şey onunlayken hissettiğim kadar doğru hissettirmiyor. Sanki tek bir ruhun iki yarısı gibiyiz ve sadece birlikteyken tamamlanmış hissediyoruz.

O, bir zamanlar sadece kitaplarda ve filmlerde var olduğunu düşündüğüm türden bir peri masalı.

Grant Bergeron benim sonsuza dek mutluluğum ve bir zamanlar... her şey ArtGirl ve Jockboy ile başladı.

Orleans Üniversitesi serisi tamamlandı!
Serinin tamamını görmek için buraya tıklayın.

Orleans U ekibine doyamadınız mı?
Geleceğe bir göz atmak ister misiniz?
Grant'in MLB'ye seçilip seçilmediğini öğrenin. Reese'in beyzbol kariyerine ne olacak? Lane neyin peşinde?

En sevdiklerimize veda etmek için *mükemmel* bir ikramiyem var.

Haber bültenime abone olmak için [buraya](#) tıklayın ve bu sahneyi anında elinize alın.

Maren'dan gelecekler için hazır mısınız?
Bu kahraman biraz farklı... O **pis** ağızlı kötü bir çocuk.
Kötü Çocuk Kuralı ön sipariş için hazır.
Kopyanızı ön sipariş vermek için [buraya](#) tıklayın.

Reese ve Viv'in kitabı Catching Feelings'e bir göz atmak ister misiniz? Ekstra baharatlı Önsözü okumak için sayfayı !

OceanofPDF.com

then

Reese

Sanırım aşık oldum.

Hayır, onu geç. Dans pistinin ortasında sıcak pembe kovboy çizmeleri, kesik şortlar giyen ve kaşlarını çatan kıza *kesinlikle* aşığıım.

Peki, tamam. Bu aşk değil, ama *kesinlikle* şehvet, ve Vivienne Brentwood'u istemek söz konusu olduğunda, ben gidiciyim.

Hiç şansım olmadı.

O minik şortlar kıcına yapışmış, nefis yanaklarının hemen altındaki küçük çukurları kucaklıyor ve ona dokunmayı ne kadar çok istediğim için bu barın ortasında yüksek sesle inlemek istiyorum. Dilimi alttan dışarı fırlayan krem teninde gezdirmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Ne kadar flört edersem, yakışıklılığımla onu ne kadar etkilemeye çalışırsam, benden o kadar hoşlanmadığı için mi?

Kesinlikle.

Bu konuda biraz mazoşistim. Ben onu yakalamaya çalıştıkça o daha uzağa kaçıyor.

Ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranan ama etrafta kimse yokken gizlice sikiinin üzerinde zıplamak isteyen bir kızla ilgili bir şey var.

Ve inan bana, bu kız beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyor.

O pembe dudaklarından istediği kadar kin kusabilir ama o bunu kendine itiraf etmeye hazır olmasa da ben gerçeği biliyorum.

Son on beş dakikadır dans pistinde onu izliyorum ve kalan az miktardaki kısıtlamam beş dakika içinde eridi gitti.

Daha önce içtiğim tekilalar.

Viv başını geriye atıp kahkahalar atıyor, müzik eşliğinde kalçalarını sallıyor, ellerini başının üzerine kaldırmış, bu binadaki her kırmızı kanlı erkeğin onu benimle aynı şekilde izlediğinden tamamen habersiz.

Giydiği beyaz atlet bir santim yukarı kalkıp soluk teninin bir parçasını ortaya çıkardığında, izlemeyi *bıaktım*.

Kadehi dudaklarıma götürüp geri fırlatıyorum, bir dikişte mideye indirdikten sonra masaya çarpıyorum ve barın öbür ucundan ona doğru ilerliyorum.

Dans pisti insanlarla dolu ama piste adımımı atar atmaz gözleri benimkileri buluyor. Barın loş, boktan ışığında bile bakışlarındaki meydan okumayı görebiliyorum.

Her zaman lanet bir meydan okuma, ama bu gece, kazanan ben olacağım. Ona dokunmadan buradan ayrılmayacağım. Bütün gece bunun etrafında dans ettik. Haftalardır, gerçekten.

Gözlerimi ondan ayırmadan ona doğru ilerlerken elimi uzatıp şapkamı geriye doğru çeviriyorum.

Yapamam.

Kafamı çevirmek istesem bile çeviremiyorum. Kalçalarının müzikle sallanışını izlerken transa geçmiş durumdayım. Dolgun dudağını dişlerinin arasına alıyor ve ellerini kalçalarında gezdiriyor.

Sanki *benim* için dans ediyor.

Sonunda ona ulaştığımda uzanıyorum, ellerimi beline doğru kaydırıyorum, ta ki parmaklarım onu kendime doğru çekmek için pantolonunun ilmeklerine girene kadar. Yumuşak vücudu benimkiyle çarpışıyor ve elleri gömleğimin önünü yumrukluyor.

"Um... aklını mı kaçırdın?" diyor, şaşırmış gibi yapıyor ama geri çekilmiyor ve *bu* beni şaşırtıyor.

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen. Gerçekten değil."

Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum ve bizi müziğe göre hareket ettiren gözleri kararıyor, ellerim kışının kabarıklığının hemen üzerinde dururken bizi birbirimize daha sıkı bastırıyor, hiç girmediğimiz suları test ediyorum.

Cevap vermiyor, sadece içinde boğulacakmışım gibi hissettiğim o geniş mavi gözleriyle bana bakıyor.

Eğilerek başımı kulağına doğru eğdim ve fısıldadım: "Bir geceliğine benden nefret etmiyormuşsun gibi davranmaya ne dersin Viv?"

"Bunu neden yapayım ki? Senden nefret etmek çok eğlenceli," diye mırıldanıyor nazlı nazlı.

Ellerim, kışının altındaki yumuşak, çıplak teni avuçlayana kadar her seferinde bir inç daha aşağı iniyor, müzikle birlikte hareket ederken uyluğum bacaklarını ayırıyor. Ritim her vurduğunda, başparmağım yumuşak teninde geziniyor.

Kalçam amına değdiğinde nefesi kesiliyor ve ben geri çekilip ona bakıyorum. "Çünkü çok daha eğlenceli olacak bir şey biliyorum. Bunu yaparken bana hakaret bile edebilirsin."

"Seninle *eğlenmek* isteyeceğimi de nereden çıkardın Reese Landry?" Sesinin tonu bana onun ne kadar şımarık olabileceğini hatırlatıyor.

Şarkı yavaşlıyor, ışıklarla birlikte ritim de düşüyor ve dans pistinin ortasında neredeyse karanlığa gömülüyoruz. Müzik sönüyor, kalabalık da onunla birlikte sönüyor ve benim odaklanabildiğim tek şey onun bana doğru bastırılmış olması. Onun kokusuyla nasıl kuşatıldığım. Lavanta ve taze bir şey.

Tişörtümü bırakıyor ve elini aşağıya, daha aşağıya kaydırıyor, o kadar aşağıya ki, parmaklarının tişörtümün kumaşının altına girdiğini ve karnımdaki saç izi boyunca fırçaladığını hissediyorum. Kaslarım onun dokunuşuyla kasılıyor, parmaklarının her dokunuşunda dalgalanıyor.

Sikeyim.

"Öp beni." Gürültülü komutumla gözbebekleri büyüyor ve onu kendime daha sıkı çekiyorum. Loş ışıkta parmak uçlarında yükseldiğini görebiliyorum ve sıcak nefesinin dudaklarımda dolaştığını hissediyorum ve bunun gerçekten olabileceğini düşünüyorum.

Sonunda bu kızı öpeceğim ve eğer bununla ilgili bir şey yaparsam, gecenin geri kalanını onunla tanıştığım andan beri istediğim gibi onu öperek geçireceğim. O zamandan bu yana sadece birkaç hafta geçmiş olsa da, o ilk hakareten beri ona bağlıyım. Gözleri kapanıyor ve ellerimi yavaşça yanlarına doğru kaydırıyorum, avuçlarımdaki kıvrımlarını ezberliyorum, ta ki yüzüne getirene kadar ve daha yakın eğilirken çenesini kucaklayana kadar.

"Yo." çok tanıdık bir ses bağırıyor. Sen olmalısın
Şaka yapıyorsun.

Vivienne'in gözleri birden açılıyor ve yanmış gibi geri çekilip gözlerindeki puslu, ağır bakış kaybolduğunda içimden inliyorum.

Lanet olsun.

Onu öldüreceğim. Bu bardan çıkar çıkmaz, onu çıplak ellerimle boğacağım.
Bakışlarım Granta takılıyor, zaten öpüşme olacağını bildiğim bir şeyi böldüğü için boktan bir sırtıma takınıyor.

Beynim. Çenem çalışırken gözlerimi kısıyorum. O güldüğünde dişlerim birbirine çarpıyor.

"Böldüğüm için üzgünüm ama dışarı çıkıyorum. Biriyle buluşacağım. Siz ikiniz bensiz... iyi mısınız?"

"Hoşça kal Grant," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. O benim en iyi arkadaşım, ama bu gecedен sonra, o anı mahvettikten sonra en iyi arkadaşım olacak.

Kıkırdıyor, Viv'i hızlı bir sarılma için kendine çekiyor, sonra sırtıma bir tokat atıyor ve kalabalığın arasında kayboluyor.

"Viv," diyorum, ona doğru uzanarak. Elim koluna değdiği anda geri adım atıyor.

"*Belli* ki buradaki sıcaklık beni etkiliyor çünkü aklımı kaçırdım," diye mırıldandıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek dans pistinden koşar adım uzaklaşıyor.

Siktir et onu. Bu kadar kolay gitmesine izin vermeyeceğim. O da en az benim kadar bu işin içindeydi.

Barın çıkış kapısından çıkıp gecenin serin havasına karışırken ben de onun peşinden gidiyor, adını haykırıyorum.

"Viv, bekle. Tanrım. Bekle amina koyayım," diyorum ona yetişmek için koşarak. "Sadece konuş benimle."

Sonunda yanakları kızarmış bir halde dönüp bana bakıyor. Uzun, siyah saçları Ekim rüzgârında dalgalanıyor ve bakışlarımı beyaz atletinin kıvrımlarına nasıl oturduğuna değil, gözlerine odaklamak için elimden geleni yapıyorum. Daha birkaç dakika önce ellerim onun üzerindeydi ve şimdi benden kaçıyor.

"Ne? *Lütfen* bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme, Reese. Kazara neredeyse öpüşüyorduk. Bu bir hataydı. Şimdi bunun olduğunu bile unutacağız. İnan bana, ben çoktan unuttum."

Kıkırdarak ayak parmağıma kadar yaklaşıyorum ve başımı eğerek onun kısa bedenine bakıyorum. "Öyle mi? Demek orada yaptığın buydu, ha? Bir *hata mı?*"

"Belli ki." Kayıtsızca alay ediyor. "Kendimi o ana kaptırmıştım. Bu gece oradaki *herhangi bir* erkeği öpebilirdim, Reese. Lütfen Tanrı'nın kadınlara hediyesiymişsin gibi davranma."

Onun başka biriyle öpüştüğünü duyunca burun deliklerim alevleniyor. İçimi kıskançlık kaplıyor ve bu yaşamaya alışık olduğum bir duygu değil. Özellikle de çok az tanıdığım ve öpüşmediğim bir kız için. Yine de, bana bu şekilde hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyor.

"Evet, tamam Viv. Ben olsam burnunu kırardım, o yüzden elbette..." Elimi bara doğru uzattım. "Oraya geri dön ve öpecek başka birini bul. Beni dene."

Sanki kıskandığıma inanamıyormuş gibi bir an gözleri büyüdü, ama tahmin edin ne oldu... beni delirtiyor, bu yüzden bu gece ağzımdan çıkan saçmalıklardan ben sorumlu değilim.

Gözlerini devirerek telefonunu şortunun arka cebinden çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. "Her neyse, sert çocuk. Bir Uber çağırıp eve gideceğim."

"Tamam, ben de seninle geliyorum."

Gözlerini benimkilere dikti. "Hayır, teşekkürler. Bir refakatçiye ihtiyacım yok.

Ben büyük bir kıyım."

"Uber'e tek başına binemezsin, Viv. İçki içiyorsun ve geç oldu. Bir Uber'i paylaşmak dünyanın sonu değil. Ben bir centilmenim ve eve sağ salım gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Peki, baba." Telefonunda Uber'i ayarlamayı bitirirken ukalalık yapıyor.

Şımarık yorumu karşısında dudaklarım yukarı kalktı. "Ben *babamı* tercih ederim ama senin için hangisi uygunsa bebeğim."

Cebimden telefonumu çıkarıp araba gelene kadar geziniyorum çünkü artık beni görmezden geliyor. Sosyal medyayla aram pek iyi değil ama memleketten birkaç arkadaşımı takip etmeye çalışıyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, telefonumu cebime geri soktuğum sırada şık siyah bir Tahoe kaldırıma yanaşiyor.

Viv kapıya uzanıyor ama ben durdurup kapıyı açıyorum. "Ben ."

Kıçına şaplak atmak istememe neden olan bir göz devirme daha yedim ve sonra arka koltuğa tırmandı ve ben de arkasından kaydım.

Şoför tek kelime etmeden kaldırımdan çekiliyor ve neyse ki müziğin sesini yükseltiyor, aramızda canlı bir tel gibi vızıldayan gerilimi sadece biraz bastırıyor.

Herhangi bir süre sessiz ya da hareketsiz kalmak benim için zor, bu yüzden "İlk kavgamızı mı ettik bebeğim?" diye şaka yapmadan önce sadece birkaç dakika idare edebiliyorum.

Ondan ukalaca bir şey bekliyorum ama onun yerine gerçekten gülüyor. "Tanrım, çok komiksin."

Bu sesi çok sevdiğime karar verdim.

Omuz silkiyorum, uzanıp saçlarını omzundan ayırıyorum ve bakışları bana kayıyor. "Gölünç *derecede çekici*, biliyorum." Sırıtişım bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerini tekrar devirip ofluyor, sonra tekrar kucağındaki telefona bakıyor.

Sessizlik bir kez daha etrafımızdaki kabini dolduruyor, ama elimi hiç hareket ettirmiyorum, parmaklarımın sert uçları onun yumuşak sütlü teninde sürekli daireler çiziyor. Uzanıp beni durdurmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Yolda ilerledikçe dokunuşuma daha çok yaslanıyor, ta ki pencereden dışarı bakıp arabaların geçişini izlerken yanıma bastırdığını hissedene kadar.

Onunla kavga etmeyi, onu tokatlamak ya da öpmek isteyeneye kadar tartışmayı sevmemeliyim, ama birlikte olduğumuzda iyi yaptığımız tek şey bu gibi görünüyor.

Elimi çıplak kalçasına götürüp başparmağımı açıkta kalan teninde gezdiriyorum, ta ki o bana karşı kıvranmaya başlayana kadar.

Söz konusu o olduğunda, lanet bir azizin sabrına sahibim ve bu sefer... Teslim olanın *o* olmasını istiyorum.

Elimi santim santim yukarı kaydırıyorum, ta ki şortunun kaba eteğiyle oynayana kadar.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bakışlarımı yakaladığında gözleri titriyor ve dudaklarına düşüyor, benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı kaymadan önce kısa bir süre oyalanıyor. Parmaklarım şortunun altındaki teni sıyırdığında nefesi kesiliyor ve göz bebekleri büyüyor.

"*Siktir et.*" Kucağıma tırmanırken kelimeler dudaklarından fısıltıyla dökülüyor, kalçalarının birleştiği yer zaten sertleşmekte olan sikime sürtünüyor ve dudakları taşaklarımı sızlatan bir öpücükle benimkine çarpıyor.

Dağınık, çılgınca ve *çok ateşli*.

Dili ağzımın içine kayıyor ve temas sırasında inliyor, elleri saçlarımın buklelerini sıkıca kavrarken ağzımı keşfederken dilimi emiyor. İniltilerinin muhtaç ve çaresiz sesi doğrudan sikime vuruyor, bir şekilde beni daha da sertleştiriyor, uyarılma omurgamdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Sonunda ikimiz de onunla tanıştığım günden beri etrafında dans ettiğimiz şeye teslim oluyoruz, aramızdaki gerginlik ve bastırılmış ihtiyaç çizgisi bir lastik bant gibi kopuyor. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum ve sonunda ona dokunmak, onu *öpmek*, sikime sürtündüğünü hissetmek sanki dünyayı yerinden oynatabilirmişim gibi geliyor.

Kalçaları sallanıyor ve parmaklarım belindeki ete gömülürken dudaklarımı ısıtıyor ve ağzıma karşı pantolonunu çıkarıyor. Erimiş bakışlarıyla beni yakarak geri çekildiğinde, daha önceki gibi kaçacağından korkuyorum ama onun yerine elini göğsümden aşağıya, tişörtümün altına kaydırıyor ve yukarı çekiyor. Eli kot pantolonumun içine kayıyor ve boxerımın üzerinden ağrıyan sikimi avuçluyor ve boğazımın arkasından istemsizce derin, gırtlaktan bir ses geliyor.

Bu lanet kız.

Beni daha sıkı kavradığında dudakları bir sırtışı dönüşüyor. "Birbirimizden *nefret* etmenin ne kadar eğlenceli olduğunu görüyor musun, Reese?"

Dudaklarının benimkilere yumuşak bir dokunuşu var, alay ediyor, dalga geçiyor ve sonra dudaklarına karşı gülümsediğini hissediyorum. Başka bir yerde olsaydık, dizlerinin üstüne çöktürür ve küçük bir velet gibi davrandığı için ağzını burnunu kırırdım.

Bunun yerine, elimi ensesindeki saçlara sokup başını geriye çekiyorum ve boğazının sütununu açığa çıkararak etine sıcak bir öpücük konduruyorum. Dışlerim nabzının attığı noktayı tırmıklıyor ve sonra o noktayı emiyorum, başımın tepesine doğru inerken onu yatıştırıyorum.

"Böldüğüm için üzgünüm ama neredeyse varış noktanıza geldik. İkinizi de bırakıyor muyum yoksa başka bir durak var mı?"

Kendimi o ana, *ona* o kadar kaptırmışım ki bir Uber'in arka koltuğunda olduğumuzu ve şoförün ne yaptığımızı en ön sıradan izlediğini unutmuşum.

Lanet olsun.

Dudaklarımı onun teninden ayırmak fiziksel olarak bana acı veriyor, ama kalan kontrolümü kaybetmemek için bunu yapıyorum.

Üzerimdeki etkisi bu. Aklımı kaçırmama neden oluyor.

Aramıza uzanıp avucumu hâlâ sikimi kavrayan elinin üzerine kapatıyorum. "Ne olacak Viv?" Duraklıyorum, bakışlarım onun şişmiş gözbebeklerinde geziniyor. "Bunu istemiyormuş gibi davranarak daha fazla zaman mı harcayacaksın yoksa seni sikip atmama izin mi vereceksin?"

Viv beni yatakhanesine çekiyor ve kapıyı arkamızdan ayağıyla çarparak kapatıyor, bu sırada elleri çılgınca tişörtümü yırtıyor, üzerimden çıkarmak için kaldırıp çekiştiriyor. O tişörtle uğraşırken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, ta ki ben dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynumun arkasına uzanana ve tişörtü çekip çıkararak yere düşmesine izin verene kadar. Onu ayaklarından kaldırarak, sırtı kapıya çarpana kadar geriye doğru yürütüyorum, kalçalarım onu kapıya sabitliyor. Bu hareket, sikimin onun amının sıcaklığına karşı çıkmasına ve birlikte inlememize neden oluyor.

"Siktir, seni istiyorum," diye mırıldanıyorum kabaca tenine karşı. Onu o kadar çok istiyorum ki içim *acıyor*.

Barda onu neredeyse öptüğümde bu gece burada olacağımızı hiç düşünmemiştim ama daha fazlası olacağını umuyordum.

Bunu yapma şansına sahip olacağımı.

Geceyi geçirmek için, ona benden ne kadar nefret ederse etsin, dilimi amında daha çok seveceğini göstermek için.

Ona Uber'in arka koltuğunda çekip gitme şansı verdiğimde, bunu kabul edebileceğini düşündüm. Öyle yapsaydı beni şaşırtmazdı. Birbirimizin etrafında olduğumuz zamanlarda, tüm zamanını beni aşağılayarak geçirdi ama... kimse bakmıyorken benimle göz göze geldi. Yani neye karar vereceği belli değildi.

Duraklıyor, gözleri gözlerimi tutarken dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, gözlerinin ardında bedeniyle ve zihniyle bir savaş sürüyor.

"*Bir* gece. O kadar. Sonra, diğerimiz yokmuş gibi davranmaya devam edeceğiz. Tüm alacağın bu, All-Star. İster kabul et, ister etme." Sözlerinde bir kesinlik var ve ben bundan hoşlanmasam da, başka bir seçenek varmış gibi görünmüyor. Şimdiye kadar tek yaptığım bu kızı öpmekti ve şimdiden bir gecenin asla yeterli olmayacağını biliyorum. İstedğim şeylerin yüzeyini bile çizmeyecek

ona yapmak için. Ama tek şey buysa, kabul ediyorum. "Tamam, ama bütün gece *benimsin*."

Eğer sadece bir gece istiyorsa, o zaman her saniyesini ona kimsenin benim kadar zevk veremeyeceğini kanıtlamak için kullanacağım. Bittiğinde, bu geceyi asla unutamayacağından emin olarak kapıdan çıkıp gitmek istiyorum. Ya da *beni unutamayacağından*.

O hâlâ kapıya yaslanmışken ellerimi gömleğinin altından geçirip yukarı doğru çekiyorum ve teninden sadece birkaç ton daha koyu olan dantelli, uçuk pembe sütyenini ortaya çıkarıyorum.

Öne doğru eğilip dilimi göğüslerinin arasındaki vadide gezdirirken tembel bir sırtış dudağımı yukarı doğru kıvrıyor. "Sanırım pembe benim yeni favori rengim olabilir."

"Konuşmasan olmaz mı? Ağzınla ne yapıyorsan onu yapmaya devam etsen?" Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle beni saçlarımdan tutup göğsüne doğru çekiyor ve tenine karşı kıkırdıyorum.

Kahretsin, o ağzı seviyorum.

Ona tam da istediği şeyi vererek, bardaklardan taşan kabarık tenin üzerine öpücükler konduruyorum.

Göğüsleri *mükemmel*. Ne çok büyük ne de çok küçük. Ellerimi mükemmel bir şekilde dolduracak gibi görünen orta büyüklükte.

Sol kabı aşağı doğru çekiyorum ve pembeleşmiş meme ucu bana doğru uzanıyor, dilimin işaret fişegi oluyor.

Onu tatmak için acele ederken fark etmediğim şey, ortasındaki küçük gümüş halterdi.

Hay sikeyim.

Meme uçları *delinmiş*.

Başparmağımı metalin üzerinde gezdirirken, "Kahretsin Viv, bunlar çok ateşli," diyorum ona. Dokunuşumun altında titriyor, sırtı parmaklarıma doğru eğiliyor. "Daha mı hassaslar? Piercing ile mi?"

Başını sallıyor.

Tam daha seksi olamayacağını düşünürken, en tatlı sürpriziyle beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Dudaklarımı sertleşmiş tepe noktasına doladığımda inliyor, saçlarımı neredeyse acı verecek kadar çekiştiriyor ve ben bu sestten zevk alıyorum. Hayatımın geri kalanını onun iniltilerini dinleyerek geçirmek istiyorum. Nefes nefese inlemelerini duyarak. Dilimi metalin üzerinde gezdiriyorum, sonra meme ucunu ağzıma alıp dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Reese," dedi muhtaç ve çaresiz bir ses tonuyla. "Beni soyun ve hemen becer, yoksa bu iş biter."

Göğüs ucunu bırakıp hafifçe geri çekilerek kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Boşalmak istiyor musun?"

Bir süre geçtikten sonra başını sallıyor, mavi gözleri hayal kırıklığı içinde dönüyor. "O zaman beni acele ettirme Vivienne, yoksa seni bırakırım.

Islak,

muhtaç, sikim için çaresiz. Seni rahatlatmadan."

Ağzı açık kalıyor ve kaşları havaya kalkıyor. "*Yapamazsın*."

Meme ucunu tekrar ağzıma almak için öne doğru eğildim ve dilimi tepenin etrafında döndürmeden önce sertçe çektim. "Bir dene bakalım."

Kapıdan uzaklaşıp dönüyorum ve onu köşedeki yapılmamış yatağa doğru taşıyıp yavaşça şiltenin üzerine atıyorum. O pembe, ısıltılı kovboy çizimleri önümde uzanırken ışıpta parıldıyor. Onları çıkarıyorum, sonra bir gümbürtüyle yere düştükleri tarafa fırlatıyorum. Belki de onları çıkarmamalıydım, böylece onu onlardan başka bir şey giymeden sikebilirdim. Daha sonra.

Dirseklerinin üzerinde oturuyor, siyah saçları etrafına dağılmış, yanakları pembeleşmiş, göğüslerinin derisi dudaklarımdan ve sakalımın onlara sürtünmesinden dolayı kızarmış.

Umarım amını emmeyi bitirdiğimde kalçaları da aynı görünür.

Ateşli bakışları içimi yakıyor ve bir ayağını kaldırıp yavaşça kot pantolonumun önünden aşağı doğru sürüklediğinde sikim zonkluyor.

Tıslıyorum, bu hareket neredeyse kontrolümü kaybetmeme yetecek.

Avuç içim ayak bileğini sarıyor ve tek bir hareketle onu yatağın üzerinden kendime doğru çekerken, ayrılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Uсталıkla şortunun düğmesini açıp kalçalarından aşağı indiriyorum ve onu mor bir dantel parçasından başka bir şeyle bırakmıyorum.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diyorum, önümdeki nemli kumaşa bakarken dudaklarımı yalıyorum. Bu dünyada bundan hoşlanmayan ve sikişin emilmesini tercih eden pek çok erkek var, ama ben am yemeye bayılıyorum. Bu kızı *yiyip* bitirmek istiyorum.

Bütün olarak.

"Ne demek istiyorsun?" Bana bakarken sesi soluğu kesiliyor. "Seni ne ediyor? *Tam olarak* nasıl hoşlandığını bilmek istiyorum Vivienne. Konuş benimle, nasıl istediğini söyle. Bu tüm deneyimi daha iyi hale getirir ve ikimizin de buradan memnun ayrılmasını istiyorum."

"Ben... Bana daha önce hiç böyle bir şey sorulmamıştı." Gözlerini kırıştırıyor, sonra dudağını dişlerinin arasına alıyor. Belli ki soru onu şaşırtmıştı, bu yüzden düşünürken bir dakika sessiz kaldı. Her şeyi bilmek istiyorum, sapkınlıklarını, onu neyin boşalttığını, nasıl boşaltacağımı. "Sert severim. Cam gibi tutulmaktan hoşlanmam. Ve... Boşalırken bazen kıcıma parmak sokulmasından hoşlanırım."

Çoğu kız, özellikle seks sırasında ihtiyaçlarını dile getirmekte sorun yaşar ama Viv çenesini yukarı kaldırır ve dudakları sırtacak şekilde kıvrılır.

Bana tam olarak ne istediğini söyleyeceğini biliyordum. Dürüstlükten başka bir şey yapmaz.

Parmaklarım uyluklarını kavıyor, yerleşmem için daha geniş açıyor. Parmaklarımın ucunu kalçalarına sürttüğümde

Başparmağını külotundaki nemli noktanın üzerinde gezdiriyor, klitorisinin kumaşa çarpan başlığını okşuyordu.

Sırtını kamburlaştırıyor ve kalçaları yataktan kalkıyor, kesik kesik nefes alıyor, parmakları saçlarıma doğru uçuyor.

Çok duyarlı ve ben ona dokunmadım bile. Bu bana onun da en az benim kadar gergin olduğunu söylüyor ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Danteli elime alıp kalçalarından aşağı çekiyorum ve kotumun cebine sokuyorum, sonra öne doğru eğilip burnumu amına sokuyorum. O kadar güzel kokuyor ki ağzım sulanıyor.

"Az önce iç çamaşırımı mı *çaldın*?" Ses tonu şaşkınlıkla karışık.

Kesinlikle öyle ve onları geri vermek gibi bir şansım da yok.

"Evet."

Velet gülüyor. "Bana takıntılı olduğunu biliyordum, Reese, ama bu senin için bile çok *fazla*-"

Onu susturarak dudaklarımı klitorisinin üzerine kapatıyorum ve dilimle kabaca daire çizmeden önce ağzımın içine çekiyorum.

Bu noktada, ağzı bozuk, şımarık küçük yorumlarının sadece sikimi daha da sertleştirdiğini bilmiyor mu? Sadece ikimiz için ayrılmış özel bir ön sevişme.

Dudaklarımı onunla ıslatıyorum, tam iki elini saçlarımda birleştirip kalçaları ağzıma doğru sallanmaya başladığında sahiplenici bir hırıltı çıkıyor.

Vivienne'in tadının nasıl olduğunu hayal ettiğimden emin değilim, ama her neyse gerçeğinin yanında sönük kalıyor. Tatlı, misk kokulu ve *o*.

Mükemmellik.

Hayal ettiğim hiçbir şey, ona dokunmanın, dilimi düzleştirip sıırılsıklam amına soktuğumda ellerinin saçlarımı çekiştirmesinin nasıl bir his olduğuna yaklaşılamazdı.

"Bunların hepsi benim için mi bebeğim? Sanırım benden nefret etmek *seni* de benim kadar azdırıyor. Sırılsıklam olmuşsun."

"Siktir git," diye inliyor. Baş omuzlarının arasından geriye düşerken dudaklarından bir küfür daha dökülüyor ve yüzümü amına götürmeyen eli meme ucuna gidip piercingi kabaca çekiyor.

Kalçalarının her sallanışında dilim amcığı boyunca kayıyor, klitorisine daha fazla ilgi göstermek için duraklıyor. Parmağımla girişini daire içine aldığımda dişlerimin hassas tomurcuğu sıyrmasına izin veriyorum, sonra onu içine kaydırıyorum ve G noktasını ovmak için takılıyorum.

"Tam orada, tam orada... *tam* orada," diye melodik bir şekilde mırıldanıyor. Bacakları titriyor ve şimdiden amının parmağının etrafında sıkılaştığını ve titrediğini hissedebiliyorum.

Bu kadar çabuk mu? Aynen öyle.

Amcığına gülümsüyorum ve sonra dilimin ucuyla klitorisine hafifçe vuruyorum, sırtı yataktan kalkana ve uyarılmışlığı elimden aşağı kayana kadar alay ediyor ve daire çiziyorum.

"Bak ne kadar hızlı geliyorsun, dilimi ıslatıyorsun. Belki iyi bir kız olabilirsin, Viv."

Lanet olsun, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey. Onun içinde *boğulabilmem* için yüzüme binmesini istiyorum.

RIP beni, kedi tarafından ölüm. Ne boktan bir ölüm şekli.

Tam da istediğim şey bu, beni amıyla boğması. Aniden duruyorum, parmağımı içinden çekiyorum ve ayağa kalkıyorum.

Gözleri parlayarak açıldı ve benimkilerle birleşti. "Ben kooperatif kurmak üzereyken neden durdun?"

Yanındaki yatağa atlayarak ve yatak başlığına çarpana kadar kayarak, onu hızlı bir hareketle üstüme çekerek sözünü kestim.

Gözlerindeki ateşle enfes görünüyor, yanakları kızarmış, göğüsleri dışarıda ve sergileniyor ve amı dilimden parlıyor.

"Yatak başlığını tut ve yüzüme sür."

Sanki istememi beklemiyormuş gibi kaşları havaya kalktı, ama istiyorum, hem de hemen şimdi, yoksa ne bileyim... *öleceğim*.

Elim kalçasına dolanıyor ve onu yüzüme doğru çekiyorum. Bir süre sonra, şükürler olsun, harekete geçiyor, dizlerini başımın her iki yanına yerleştiriyor ve ahşap yatak başlığını kavlıyor. Bakışları ağzımın üzerinde geziniyor, o kadar yakın ki amının sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu beni sabırsızlandırıyor. Dilimi şişmiş kıvrımlarının üzerinde gezdirmek için bir saniye daha bekleyemiyorum.

Onu yüzüme doğru çekerken parmaklarım kalçalarının yumuşak etine gömülüyor, böylece onu gerçekten yiyip bitirebiliyorum, dudaklarımı klitorisinin etrafına yapıştırıp ağzımın içine çekiyorum, dönüşümlü olarak baskı uyguluyorum. Dudaklarından dökülen yumuşak inilti sikimi sızlatıyor. Hemen burada, gecenin geri kalanını ona taparak geçireceğime yemin ediyorum. Onu sistemimden çıkarıyorum, böylece onu bu kadar kötü istemiyorum.

Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyorum, onu ağzıma sallıyorum, hızını bulana ve ağzımın üzerinde kıvrana kadar ritmi ayarlamasına yardımcı oluyorum

Başını zevkle arkaya atmıştı.

Dilimle onun dar deliğiyle alay ediyorum, bir şekilde daha da ıslandığında inliyorum. Şu anda gerçek hayatta beden dışı bir deneyim yaşıyorum ve bundan asla inmek istemiyorum.

"böyle bebeğim," diye övüyorum onu. "Yüzümü sik. Dilime gel."

Onu dilimle sikiyorum, klitorisini yalıyorum, dudaklarımın arasında emiyorum ve yuvarlıyorum, sonra tüm vücudunun gerilmesi ve dudaklarında adımla boşalması sadece birkaç saniye sürüyor.

"Reese, Oh... Tanrım," diye inliyor, klitorisini çılgınca dudaklarımın üzerinde sürüklüyor, sürtünme zaten hassas olan etine artçı şoklar gönderiyor. "Siktir, siktir, siktir."

Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda şimdiye kadar pantolonuma boşalmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve bekaretimi on altı yaşında kaybettiğimden beri bu çok utanç verici.

Hareketleri yavaşladığında ve yatak başlığını bırakabildiğinde, kalçalarını nazikçe serbest bırakıyorum ve göğsüme geri oturuyor, doymuş gözlerinde puslu, odaklanmamış bir bakış.

"Vay canına. Görünüşe iyi olduğun bir şey var."

Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Henüz sikimi ağzına almadığın için böyle söylüyorsun bebeğim."

Az önce yaşadığı orgazmdan sonra bile, yorumum üzerine gözleri karardı ve ifadesi ısınarak dudaklarımdaki sırtışı sildi. Eğilip ellerimi çenesinde gezdiriyorum, dudaklarını yakalamak için başımı öne eğerken ellerimle çenesini kavıyorum.

Bir parçam bu gece onun yatakhaneğine adım attığım için pişman. Ona dokunduğum, onu öptüğüm, onun tadına baktığım için... Çünkü biliyorum ki o, kurtulamayacağım bir hastalık gibi aklımdan çıkmayacak.

Sadece bir gece için anlaşılmamam gerektiğini bilmeliydim çünkü bu yeterli olmayacaktı. Bir ilişki aramıyorum ama onunla birkaç saatten fazlasını istiyorum.

Bu kızla ilgili tüm fantezilerimi birkaç saat içinde gerçekleştirmemin imkanı yok.

Ellerim hala yarıya kadar açık olan atletinin kumaşının altından kayıyor ve onu yukarı çekiyor, sadece öpüşmemize ara vererek başının üzerinden çekiyor. Parmaklarım sütyeninin kopçasına uzanıyor ve

çabucak çözer. Geri çekilerek dantel kayışların kollarından aşağı düşmesine izin veriyor ve göğüslerini tamamen serbest bırakıyor.

Bakışlarım çıplak göğüslerine düştüğünde neredeyse dilimi yutacaktım. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

Fincanlardan dökülürken göründüklerinden bile daha büyükler. Ağır ve dolular. Doğal. Çok seksi.

Dik, pembe meme uçları yukarı kalkmış, emilmek için yalvarıyor. Ortadan geçen o minik dikenler. Bu yüzden hemen ağzımı tepe noktasına indirip ağzıma alıyorum, sonra bir patlamayla bırakıyorum.

Şimdi kucağıma oturuyor, çıplak, hala sıırsıklam amı kotumun üzerinden sikime sürtünüyor ve kalçalarını her oynattığında, kontrolümün kenarlarda yıprandığını fark ediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye soluyarak göğsünden geri çekiliyorum.

Başını sallıyor, kotumun düğmesine uzanıyor, fermuarı açıyor ve fermuarı aşağı çekiyor. Birlikte, o kucağımdan hiç kalkmadan hem kotu hem de külotu kalçalarımın altına indiriyoruz.

Onları bir kenara attığımda, birbirimize yapıştık, ten tene. Aletimin uzunluğu boyunca amının sıcaklığını hissedebiliyorum ve kalçalarını salladığında, boğazının arkasından bir inilti geliyor, neredeyse kendimi kaybediyorum.

İkimiz de sürtünmenin peşinden koşarak inleyene kadar her hareket ettiğinde sikimin kalın, ağlayan başı klitorisine sürtünüyor. Ergenler gibi çılgınca sürtünüyoruz ama yine de bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey olabilir. Parmakları ensemdaki saçlara dolanırken kolları boynuma dolanıyor ve kalçalarını çeviriyor.

"Böyle," diye nefes alıyor. "Seni böyle istiyorum. Tıpkı böyle, Reese."

Dudaklarım zaten terden sıırsıklam olmuş tenine değerken başımı sallıyorum, onun için aklımı kaçırmış durumdayım. Şu anda benden her şeyi isteyebilirdi ve ben de bunu gerçekleştirirdim.

Eli aramıza giriyor ve yumruğunu sikimin etrafına kapatıyor, başparmağını kullanarak ucundan sızan prekumu yayıyor.

Bakışlarını benimkilere çevirip başparmağını ağzına götürerek pedden dölleri emdiğinde halüsinasyon gördüğümünden eminim.

Siktir. Siktir. Siktir.

"olmak istiyorum, Viv. Hemen şimdi," diye inliyorum.

Sikimi içinde hissetmek için bir saniye daha bekleyemem. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Dilimi alt dudağında gezdiriyorum, dişlerimle sıyrıyorum ve sonra ağzımın içine çekiyorum. "Ben de öyle. Test bir takım gerekliliğidir. Emin misin?" Ağzını ısırıp emmek arasında söylüyorum.

Şiddetle başını sallıyor ve sikimin üzerinde bir santim kadar aşağı iniyor, bu da onun sıkı sıcaklığının beni sıkıştırdığını hissederek birlikte inlememize neden oluyor.

Başını geriye attığında, ağzı açık kaldığında, yumuşak ve çok tatlı inlediğinde kollarım onun etrafında sıkılaşıyor. Kabzasına kadar batıyorum. Klitorisi leğen kemiğime sürtünene kadar, içinde o kadar derine iniyorum ki sikimin başı serviksiyle buluşup dibe vuruyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, gözlerim geri yuvarlanıyor. Onun içine gömülmek, kalçalarını sallarken tatlı küçük amının etrafında çırpındığını hissetmek taşaklarımı kaldırmaya yetiyor.

Onun içinde *çıplak kalmaya* devam etmemin imkanı yok.

O kadar sıkıyken değil, neredeyse sikimi boğuyor. İçini boşaltma ihtiyacıyla omurgamın tabanının karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

Tek bir hareketle çekip bizi ters çeviriyorum, onu yatağa geri koyuyorum ve ayrılmış uyluklarının arasına geri dönüp kalçalarımı aralarına yerleştiriyorum. Bir elimle bacağına yanımdan kaldırıyorum ve sonra aramıza uzanıyorum, sikimi ipeksi ıslaklığında sürüklüyorum, tekrar eve kaymadan önce kör kafasını klitorisine sürtüyorum.

"Tam orası," diye pantolonunu indiriyor derinlere doğru ittiğimde, kalçalarımı döndürüp G noktasına sürtüyorum. Yavaşça ondan çekiliyorum, sadece içeri geri çarpmak için, hızımı arttırıyorum ve onu daha sert ve daha derin beceriyorum. Kalçalarımın her dalgalanmasında kendimi onun içine daha da yerleştirmeye çalışıyorum.

Bu yeterli değil. Onunla asla yetinemeyeceğim, onu yeterince derinden beceremeyeceğim. Yeterince sert.

Tırnakları sırtıma acı verecek kadar iniyor ve bu beni ona olan ihtiyacımdan daha da delirtiyor. Onun izlerini üzerimde istiyorum.

Başı öne eğilip gözleri kapandığında, uzanıp yüzünü kavriyorum ve sırtını bana dönmesini sağlıyorum. "Seni becerirken beni izle, Vivienne. Sikimi ne kadar iyi aldığını izle."

İnliyor, amı etrafında sıkılaşıyor ve başparmağım klitorisine sürtündüğünde, sırtını zevkle kavislendiriyor. Etrafında patlamaya, sikimi döllerıyla doldurmaya ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Son saniyede, kalbim çılgınca çarparak ondan tamamen çekiliyorum. Daha itiraz etmeye fırsat bulamadan onu yüzüstü çevirip kalçalarından tutarak kalp şeklindeki mükemmel kıcını havaya kaldırdım ve yanağını yatağa bastırdım. Amı ve götü sergileniyordu,

sikilmeyi bekliyor. Öne doğru eğildim ve amından gelen ıslaklık kalçalarından aşağı damlarken dişlerimi bir kış yanağına batırdım.

Çok ıslak.

Ellerim kalçalarında, karnım kıcıyla aynı hizaya gelene ve derinlere gömülene kadar içine geri itiyorum. Yanaklarını kavriyorum, onları açıyorum, böylece onu becerirken sikimin güzel küçük amının içinde kaybolmasını izleyebiliyorum. Beni içine almak için esnemesini, sikimi yutmasını ve uyarılmışlığıyla kaplamasını izliyorum.

Hareket etmeye başladığımda kalçalarını kaldıraç olarak kullanıyorum, ona arkadan vuruyorum, kalçalarımın her tokadıyla kıcı titriyor. İtişlerim acımasız ve cezalandırıcı, o yalvarırken onu yatağa doğru beceriyorum.

"Boşalacağım, Reese... Lütfen, ben..."

Uyarılmışlığını başparmağımda topluyorum, parmağımın pedini göt deliğine bastırıyorum, ucunu yavaşça içeri bastırırken kasılmasını izliyorum.

Siktir, evet.

Acele etmeden parmağımı daldırıyorum, sonra rahatlayana ve başparmağımın tamamı için hazır olana kadar geri çekiyorum. Onu becerirken ileri doğru bastırıyorum, sonunda tamamen kıcına gömülene kadar yavaşça dar deliğine daha da batıyorum.

Çılgık atıyor, amcığı beni sıkıştırırken kıcı da

Be

n. Parmağımı yavaşça içeri sokuyorum, diğer elimi kalçalarını tutmak için kullanıyorum.

Aletimle aynı ritimde amına giriyordum, taşaklarım sıkıca yukarı çekiliyordu.

Çok yaklaştım.

Kalçalarımı ileri doğru savurarak başparmağımı son bir kez daha kıcının derinliklerine sokuyorum ve patlıyor, sırtı kamburlaşıyor, parmakları çarşafı kavriyor, o kadar sert boşalıyor ki ıslaklığını karnımda hissedebiliyorum.

İnliyorum, alnımı sırtına dayıyorum, bedenimi onun üzerine katlıyorum, kendimi onun içine boşaltıyorum, amının dar duvarları taşaklarımdan her damlayı sağıyor. Çok açgözlü, hepsini istiyor.

Tamamen tükenene kadar kalçalarımı yavaşça sallamaya devam ederken kelimeleri bile oluşturmamıyorum ve sonra yatağa yığılıyoruz. Yavaşça içinden çıkıyorum ve bakışlarımı, döllerimin onun güzel küçük amcığından kalın, kremi bir karmaşa halinde sızdığı yere çeviriyorum, gözlerim bu manzara karşısında parlıyor. Parmaklarımla toplayıp tekrar içine sokmak için açıklanamaz bir dürtü duyuyorum.

"Bana beş dakika verin ve bunu tekrar yapalım," diyorum nefes nefese.

Viv sırtıyor. "Tekrar bu kadar çabuk kaldırılabileceğinden emin misin? Tek seferlik bir erkeksen sorun değil. Seni yargılamayacağım."

Kaşlarım kalkıyor. "Öyle mi? Neden tekrar sikime tırmanıp öğrenmiyorsun?"

Ayağa kalkıyor, mavi gözleri kararlılıkla parlayarak kucağıma oturuyor ve sonra eğilip meme ucumu yalıyor.

"Pekâlâ, bakalım ilk kim pes edecek *All-Star*?"

Reese ve Vivienne'in hikayesini KU'da ücretsiz okumaya devam etmek için [buraya](#) tıklayın!

OceanofPDF.com

need moore?

Bonus sahnelere, özel hediyelere ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız içeriklere anında erişmek ister misiniz?

Bültenime [buradan](#) kaydolun ve tüm ürünleri alın! Sesli

kitap çağında mısınız? Tüm sesli kitaplarımı [burada](#)

bulabilirsiniz!

Benimle hayat hakkında sohbet etmek, özel hediyeler almak ve sahne arkası içerikleri görmek ister misiniz? Okuyucu grubuma katılın [Give Me Moore](#)

OceanofPDF.com

also by maren moore

Tamamen Pucked

Değişim Saygılarımla, Puck

Bunny Skor Kartı

Final Skoru

Penaltı Atışı

Playboy Oyun

Kurucu

Orleans U

Homerun Teklifi

Duyguları

Yakalamak

Walkoff Düğün

Bağımsız

Düşman Tuzağı

Gazete Dadı **Çilek**

Kovuğu Ökseotu Bahsi

Şenlikli Bir Kavga

Noel Listesi

Orleans U

Homerun Teklifi

Duyguları

Yakalamak

Walkoff Düğün

OceanofPDF.com

about the author

Maren Moore, Amazon'un en çok satan 20 spor romantizm yazarı arasında yer almaktadır. Kitapları ateşle ve sonsuza dek mutlu bir sonla birlikte gelen tüm hislerle doludur. Güneyde yaşıyor Louisiana'da kocası, iki küçük oğlu ve kürklü bebekleriyle birlikte yaşıyor. Teslim tarihi gelmediğinde, muhtemelen yeni bir Dramione hayran kurgusu okuyor, kült klasik korku filmlerini yeniden izliyor ya da 90'larla ilgili hayaller kuruyordur.

Kendisiyle sosyal medya üzerinden bağlantı kurabilir veya kitapları hakkında bilgiye buradan [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.